BUSE PENDAZ

"HER YENİ BAŞLANGIÇ
BERABERİNDE SONU
GETİRİRDİ."

ARMONİ ELEMENTLERİ

KÜL VE ATEŞ

EPHESUS

ARMONİ ELEMENTLERİ 2:
KÜL VE ATEŞ

Yazarı: Buse Pendaz

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Ayşenur Nazlı
Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Basım yılı: 2019

ISBN: 978-605-7583-15-4
Yayınevi Sertifika No: 40169

© Buse Pendaz, 2019
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 71 72

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Yedikule Çırpıcı Yolu Sk. No: 2 Kat: 4
Zeytinburnu – İstanbul
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

ARMONİ ELEMENTLERİ
KÜL VE ATEŞ

BUSE PENDAZ

EPHESUS®

Anneannemin anısına...
Söz veriyorum, yitip giden bu dünyada
hiçbir zaman unutulmayacaksın.
Seni seviyorum.

BÖLÜM 1

Melody

Karanlığın iliklerime kadar işlediği, soğuğun görüşümü kestiği ve ateşin kül rengine karıştığı o andaydım. Çaresizce gözlerimi açmaya çalışırken kalbim deli gibi çarpıyor, kan kristaline beni geri götürmesi için yalvarıyordum. Koşmak, kaçmak demek değildi; bazen kovalamak anlamına da gelirdi. O, beni kovalıyordu; bense kovaladığımdan kaçıyordum. Sonsuz bir döngü gibi tekrarlayan saat, madalyonun iki yüzü, tılsımlar ve karanlığın içindeki yansımam... Nefret hiç bu kadar sevgi dolu olmamıştı ve sevgi hiçbir zaman bu kadar karanlığa bulanmamıştı.

"Melany!"

Vücudum öne doğru küçük bir şok dalgasıyla havalandığında dudaklarımı sonuna kadar aralayarak ciğerlerimi havayla doldurmaya çalıştım. Ciğerlerime dolması gereken temiz hava aksine sadece boğazımı yakıp geçmişti. Yüzümü buruşturdum, havayı saran kan ve yanmış et kokusu başımı döndürüyordu. Bedenimi daha fazla oturur pozisyonda tutamayacağımı anladığımda kendimi yavaşça geriye doğru bıraktım ve hafif sert olan toprak zeminle bütünleştim. Kuruyan dudaklarımı yalayarak ıslatırken neler olup bittiğini algılamaya ve hatırlamaya çalışıyordum.

Boğazımı yakıp geçen histen sonra hissedebildiğim ilk şey soğukluk olmuştu. Dişlerim şiddetle birbirine çarpıyor, çenem

titriyor ve dudaklarımın arasından soğuk hava dumanları çıkıyordu. Kollarımı birbirine sürtme ihtiyacıyla dolup taşmıştım fakat kılımı bile kıpırdatacak halim yoktu.

Donuyordum.

Bir süre soğuğun altında hareketsizce yattıktan sonra bacaklarımı kendime doğru çekecek yeterli gücü bulmuştum. Kollarımı bacaklarımın etrafına kenetleyerek cenin pozisyonunda kıpırdamadan yatmaya devam ettim. Gözlerim açık kalmakta zorlanıyordu ve ben, sanki üzerimde yılların yorgunluğu varmışçasına günlerce uyumak istiyordum. "Burada kalamazsın." Yattığım yerde huzursuzca kıpırdanırken gökyüzüne doğru kafamı çevirdim. Üzerimdeki ağacın dalına konmuş olan küçük bir gece kuşu benimle iletişim kuruyordu. Açık kalmaya zorlanan gözlerimi kıpıştırdım. Gözlerimi kapatıp açtığım kısa an içinde küçük gece kuşu yok olmuştu. Belki de hayal görmüş olmalıydım. Yine de zihnimdeki ses haklıydı, burada kalamazdım. Cenin pozisyonundan çıkıp kendimi geriye doğru bıraktığımda tenime değen toprak, belimin sol tarafındaki acıyı hissetmeme sebep olmuştu. O an büyük bir hata yaptığımın farkına geç de olsa varmıştım.

Acı, bedenimi ele geçirmek istemişçesine tüm hücrelerime yayılıyordu.

Acıyı hissetmeye başladıktan birkaç dakika sonra ağrım inanılmaz bir şekilde artmış ve dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Öyle ki aldığım oksijen bile artık bana yetersiz geliyordu. Başımı döndüren kokunun yanı sıra boğazımdan yükselerek ağzıma kadar ulaşan kusma isteğimle de başa çıkmaya çalıştım. İniltiler dökülen dudaklarımı ıslatan gözyaşlarımı hissediyor ama ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyordum. Öğürme isteğimi yok sayamadığımda sağ tarafıma doğru dönüp istifra etmeye başladım. Nefessiz kaldığım süre boyunca ağzımın içinde oluşan acı tat beni boğuyormuş gibi hissetmiş olsam da toprağa bulaşan koyu sıvıyı bir zehir misali midemden akıttığımda rahatlamıştım. Kendimi henüz ayağa kalkabilecek kadar

güçlü hissetmiyordum ama daha fazla yatmamam gerektiğini de biliyordum.

Etraftaki kan kokusunun benden geldiğini anlamak için hekim olmama gerek yoktu. Belimdeki yaranın üzerine yapışmış olan topraklar, hâlâ bakmamış olduğum yaramın ne kadar ciddi olduğunu belirtmek istermişçesine onu yakmaya devam ederken sağ tarafımdan destek alarak kalkmaya çalıştım. Zor da olsa birkaç deneyişin ardından oturur pozisyona geçebilmeyi başarabilmiştim.

Sırtımı dibimde duran ağacın ince gövdesine yasladığımda nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakındım. Sarayın bir kısmı hâlâ gökyüzüne doğru yükselen ağaç dallarının arasından gözüküyordu ancak önümde oraya geri dönmek için epeyce bir yol vardı. Kendimi zorlamamaya çalışarak yavaşça derin bir nefes aldım. Bu sırada rüzgârın etkisiyle sallanan ağaç yapraklarının arasından geçmeye başlayan güneş ışınları, günün yeni doğduğunu belirtmek istercesine önümdeki toprağa düşmeye başladı. Bir müddet sallanan ağaç yapraklarını izleyerek neler olduğunu düşündüm. Havada hissedilen yenilgi kokusu genzimi yakarken yüreğim yaşananlara isyan ediyordu.

Kardeşimin küllerinin çalındığını fark ettiğimde kendimden geçmiş ve birçok şeye zarar vermiştim. Kontrolümü yeniden sağlayabildiğimde ise kendimi dışarıya atarak ormana doğru yönelmiştim. O anki öfkemin sıcaklığını hâlâ içimde hissedebiliyordum.

Kardeşimin küllerini çalan pelerinli kişiyi ormanda yakalamayı amaçlamıştım ama öfkemin sebep olduğu hırs yüzünden bana saldıran büyücüyü görememiş ve bir kara büyü tarafından vurulmuştum. Bundan sonrasında olanlar ise oldukça buğuluydu. Bir şeyler olduğunu anımsıyor gibiydim ama neler olduğunu hatırlayamıyordum. Belki de vurulduktan sonra sadece bayılmış olmalıydım. Hatırlayamamak ise beraberinde şiddetli bir baş ağrısını getiriyordu.

Yaşananları düşünmeyi bıraktım çünkü hatırlayamadığım bir şeyi anımsamaya çalıştıkça kendime işkence ediyordum. Hatırlayamadıklarıma değil, hatırladığım şeylere odaklanmaya çalıştım.

Külleri kaçıran pelerinli kişiyle bana saldıranın kişinin aynı kişi olduğuna emindim çünkü ormana girdiğim andan itibaren odada hissettiğim kişinin enerjisini orada da hissetmeye başlamıştım. Enerjisi korkunç derecede ürkütücüydü. Arkasında çok iyi büyücülerin gözle görebileceği bir iz bile bırakmış olabilirdi. Güçlü olduğuysa kesindi.

Hissettiğim yoğun ve tehlikeli enerji bedenime çarpıp beni havaya uçurduğunda, yere çarpmadan önce kendimi korumak adına ufak bir büyü fısıldayabilmiştim. Bu sayede de yere düşüşüm beni fazla sarsmamıştı ancak yine de bayılmış olmalıydım.

Sıkıntıyla iç çektim, gündüzün aydınlığıyla güneşin yakıcılığı etrafı sarmaya başlamıştı. Rüzgârsa eskisine nazaran artık daha yumuşak esiyordu. Bedenim yeteri kadar ısındığında yarama bakma cesaretinde bulundum. Üzerimdeki kıyafetin bir kısmı, büyük ihtimalle kara büyü yüzünden yanmış ve tenime yapışmıştı. Açıkta kalan kısım ise kanla kaplanmıştı. Yine de kan bile derimin yüzülmüş olduğu gerçeğini saklayamıyordu.

Öğürüşlerim havada yankılanırken birkaç kuş tünedikleri dallardan havalanıp önümdeki toprağa kondu. Kusamamıştım, içimde çıkartabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Yine de bedenimi gördükten sonra midemin bulanmasını engelleyememiştim. Yaram, tahmin ettiğimden de kötü durumdaydı. Şu anki durumum ayağa kalkıp yürümem için elverişli değildi. Midemde avuç içimle bastırıp bildiğim küçük ama iyileştirici büyüleri sol tarafımdaki yara için mırıldanmaya başladım. Zayıf düştüğüm için daha iyi büyüler yapamıyor olsam da küçük büyüler de şimdilik işimi görür gibi gözüküyordu. Ağrımı tamamen geçirmeseler de biraz hafifleteceklerdi.

Birkaç büyü yaptıktan sonra belimdeki ağrı dayanabileceğim bir düzeye gelmişti. Kendimi fazla zorlamadan kalkmak için

hareketlendim ve ağaçtan destek alarak ayağa kalktım. Saraya dönmem, yarama pansuman yapmam ve sonrasında da kızları kontrol etmem gerekiyordu. Dün gece küllerin olmadığını fark ettiğimde kendimi ve kontrolümü kaybetmiştim, orada neler yaşandığını ise net olarak hatırlayamıyordum. Tek bildiğim Astrid'i geriye doğru sertçe ittirdiğimdi. Mümkün olduğunca ağır adımlarla ve ağaçlardan destek alarak saraya doğru yürümeye başladım.

Ben ormanın çıkışına ulaşana kadar güneş tamamen tepeye çıkmış ve mavi alakargalar bir alarm gibi, oldukça gürültülü bir şekilde günün başladığını belli edercesine ötmeye başlamıştı. Sarayın içine ön kapıdan girip dikkat çekmek istemediğimden dolayı aylar boyunca uğraşarak kendim için yaptığım gizli geçide yönelmiştim. Bu geçit, ormanın başlangıcından başlayarak saraydaki odamızın bulunduğu koridora kadar devam ediyordu. Onu, sarayın duvar boşluklarından yararlanarak büyüyle inşa etmiştim. Öyle ki geçidin orman tarafındaki girişi büyük bir ağacın kavuğuyla başlarken saraydaki girişi büyük bir tablonun ardında saklıydı.

Çalıların ardına gizlenmiş olan ağacın yanına kimseye görünmeden gittim. Ağaç kavuğunu yana doğru çektikten sonra aşağıya doğru ilerleyen ilk basamağa basarak ağacın içine girdim ve kapı görevi gören kavuğu yeniden yerine takarak yer altına doğru inmeye başladım. Sol tarafımdaki yanık her hareketimde gerilerek tenimi yakmaya devam ederken yürümek beni epey bir zorluyordu.

Basamakları indikten sonra iki kişinin yan yana zar zor yürüyebileceği genişlikte olan tünelde, duvardan destek alarak yürümeye devam ettim. Bir süre düz devam eden yol, sonrasında tırmanmamı gerektiren basamaklara dönüşmüştü. Bu basamaklar sarayın içine girdiğimi ve artık odamın bulunduğu kata tırmandığımı gösteren basamaklardı.

Tüm basamakları kan ter içinde kalmış bir şekilde yavaş yavaş çıktıktan sonra, tablonun gizlediği çıkıştan dışarıya

çıkmadan önce, bir süre orada bekleyerek soluklandım ve tablonun gözlerine açtığım küçük deliklerden yararlanarak etrafı kolaçan ettim. Yakın çevrede kimsenin olmadığına kanaat getirinceye kadar orada durduktan sonra çok da ağır olmayan tabloyu kenara ittirerek aşağıya atladım. Tablo yerle bitişik olmadığından dolayı bunu yapmak zorunda kalmıştım ve bu yaptığım en düşüncesizce hareketlerden biri olmaya adaydı. Yaram yeniden kanamaya ve deli gibi yanmaya başlamıştı.

Tabloyla kaldığımız oda arasındaki mesafe oldukça kısaydı. Kendimi hiç beklemeden odaya atıp kapıyı ardımdan kapattım. Odanın durumunun iyi olmasını beklemiyordum ama kapıyı açıp içeriye girdiğimde fazlasıyla şok olmuştum. Kızlar odada yoktu, zaten odada oturulabilecekleri herhangi bir yer de kalmamıştı.

Camlar içeriye doğru patlamış, yatakların bacakları kırılmış, kendi yatağım ve Astrid'inkisi ortadan ikiye ayrılmıştı. Her yere saçılan cam parçaları gibi çatlayan duvarlardan düşen tuğla parçaları yerdeki kıyafetlerimizin üzerinde duruyordu. Havada burnumu kaşındıran pis bir is kokusu vardı. Kokunun sebebini aramak için gözlerimi odada gezdirirken gözüm yarısı yanmış perdelere ve onların üzerlerinde duran sönmüş birkaç muma kaymıştı.

Odanın içerisinden kocaman bir kasırga geçmiş gibiydi. Ama hayır odanın içinden *ben* geçmiştim.

Kapının önünde dikilmeyi bırakıp banyoya girdim. Pansumanımı yaptıktan sonra yarattığım bu pisliği temizlemeliydim. Neyse ki banyo zarar görmemişti. Pansuman malzemelerinin olduğu kutuyu aldıktan sonra Kyne'ın daha önceden ne olur ne olmaz diye verdiği yanık kremini çıkardım. Cam şişenin içinde duran akışkan kremi ve birkaç ot parçasını, bandaj niyetine kullanacağım bezin yanına koyduktan sonra tenime yapışmış olan kıyafetimi çıkartmaya çalıştım. Dudaklarımın arasından çıkan tiz çığlıklarımı engelleyemiyordum ve bunu yapmamın daha acısız bir yolu yoktu. Dişlerimin arasına küçük bir

havlu sıkıştırdıktan sonra gözlerimi kapatarak vücuduma yapışmış olan kumaş parçasını tüm gücümle çektim. Ağzımdaki havlu çığlıklarımı sadece benim duymamı sağlarken gözlerimden akan bir damla yaşı kolumun tersiyle sildim.

Şifalı otlar kanın durmasını sağlayacaktı. Yaranın içindeki toprak parçalarını görebildiğim ölçüde temizledikten sonra bitkileri tenimin üzerine yavaşça koydum ve üzerine bolca yanık kreminden sürdüm. Derim hem yüzülmüş hem de yanmıştı. Krem, anında soğutucu bir etki yaratırken derince bir nefes alarak yaranın üzerini kapattım. Bandajlama işlemi sonunda bitmişti. Ama ben de bitmiştim.

Zaman sanki gereğinden fazla yavaş ilerliyordu ve ben geçen her saniyeden ayrı bir acı duyuyordum. Yarama değmemeye özen göstererek ayağa kalktım ve kendime temiz bir bluz bulabilme umuduyla banyodan çıktım.

Yıkıntıların arasında kalmış siyah bir kapüşonluya denk geldiğimde bunun Astrid'in kapüşonlularından biri olduğunu yakasının içine gri iplikle dikilmiş olan A harfinden anlamıştım. Üzeri biraz tozlanmış olsa da çok fazla zarar görmemişe benziyordu. Onu üzerime geçirdikten sonra yarattığım bu pisliği temizlemek adına odanın tamamını rahatça görebileceğim bir yere geçip gözlerimi kapattım ve zihnimde odanın eski halini canlandırdım. Her şeyin yerli yerine gelmesini istiyordum, bu yüzden tüm ayrıntıları düşündüm. Hiçbir detayı atlamak istemiyordum.

Zihnimde canlanan görüntüden tatmin olunca kolay bir düzeltme büyüsünü mırıldandım. Gözlerimi yeniden açtığımda yavaş yavaş düzelmeye başlayan yatakları, camları ve duvarları sessizce izledim. Yanan ve yırtılan eşyalar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onlar artık çöp olmuşlardı. Yenilerini almak için hizmetlilerden birisine bilgi vermemiz yeterliydi. Onlar istediğimiz eşyaları bulabilir ve bize yeni kıyafetler dikebilirlerdi.

Yanan eşyaları da ortadan kaldırmalıydım, onları öylece ortada bırakamazdım. Yatağımda biraz oturup dinlendikten sonra

yeniden ayağa kalktım ve onları odanın ortasında üst üste gelecek şekilde topladım. Her yeri kanla kaplanıp yanmış olan bluzumu da diğerlerinin üstüne atmıştım.

Gözlerimi çabucak etrafta gezdirip yanık olan her şeyi topladığıma kanaat getirdiğimde etraflarında küçük bir kalkan oluşturarak hepsini onun içerisinde yakarak yok ettim. Eşyalardan geriye kalan külleriyse camdan dışarıya savurdum ve esintiye karışarak yok olmalarını izledim.

Camdan ormana doğru giden yolu bir müddet dalgın dalgın izledikten sonra kapının açılma sesiyle irkilerek kendime geldim. Astrid, elinde taşıdığı büyük kova ve süpürge ile birlikte kapının girişinde dikiliyordu. Şaşkınlıkla etrafta gezinen gözleri hâlâ beni bulmamıştı. Büyük ihtimalle odanın yeniden nasıl bu hale geldiğini düşünüyordu.

Sonunda beni gördüğünde kaşlarını çattı. Duruşumu düzelterek tamamen ona doğru döndüm. "Perdeler yanmış ve bazı kıyafetler yırtılmıştı, onlar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Yanan ve yırtılan şeyleri düzeltemiyorum." Bir şey söylemek üzere açtığı ağzını kapatıp sert bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden gerisin geriye odadan çıktı. Bana kızgın olmalıydı ve bu konuda haklıydı da. Onlara hiçbir açıklama yapmadan gecenin bir yarısı ortalığı birbirine katıp sonrasında odadan koşarak çıkmıştım.

O, odadan çıkarken atkuyruğu yaptığı saçlarının açıkta bıraktığı ensesini gördüm, hafifçe morarmıştı. Ona seslenecektim ama benimle konuşmayacağını biliyordum. Zaten yedi aydır çabalamama rağmen düzgün bir diyalog kuramamıştık. Genellikle zorunda kaldığında benimle konuşur ve geri kalan zamanlarında sessizliğiyle baş başa kalmayı tercih ederdi. Benden çekindiğini ve aynı zamanda nefret ettiğini düşünüyordum. Hatta bundan eminim bile diyebilirdim. İç çektim, tapınakta tek başıma yaşadığım yıllar boyunca insanlarla iletişim kurmanın bu kadar zor olabileceğini hiçbir zaman düşünmemiştim. Fakat

şimdi yanıldığımı görebiliyordum. Bu gerçekten çok zordu. İnsanlar zordu.

Odada yapacağım başka hiçbir şey olmadığından ve Kyne'a uğrayıp ağrım için ondan birkaç şifalı içecek alabilmeyi umduğumdan kulübeye gitmeye karar verdim. Hem onun iyi olup olmadığını kontrol etmiş olurdum, hem de ondan alacağım içecek enerjimi toplamama yardımcı olurdu. Bir taşla iki kuş vurmak buna denirdi.

Kyne'a uğradıktan sonra da yakında gerçekleşecek olan Element Oyunları'na hazırlanmak için akademiye gitmeliydim. Dün gece yaşananlardan sonra dinlenmem gerektiğinin farkındaydım ama gerçekten gerekli bir bahane bulmadıkça akademideki derslere katılacağıma dair aileme söz vermiştim. Onlara yaralandığımı söyleyemeyeceğim için her şey normalmiş gibi davranmam ve akademiye gitmem gerekiyordu.

Küller; onlar ile de sonra ilgilenecektim. Onları çalan kişi çoktan Nemesis'ten uzaklaşmış olmalıydı. Bu yüzden şimdilik sakin kalmalı ve sonrası için plan yapmalıydım.

Kyne'la yaptığımız element ortaya çıkartma deneyimimden sonra elementimin ateş olduğu ortaya çıkmıştı. Bu büyük bir şanstı çünkü kardeşimin bilinen elementi de ateşti. Uzun zamandır ateş elementinin kontrolü üzerinde çalışıyordum. Bir büyücünün elementleri kullanması zor olsa da damarlarımda akan kan kardeşiminkiyle aynıydı. Yani ikimiz de element kullanıcısı olan babamızın soyundan geliyorduk. Ben büyücülerle yaşadığım için sadece büyü yapmayı öğrenmiştim. Element kullanımı hakkındaysa bilgilerim sınırlıydı. Yine de o, benim gibi büyü yapabiliyorsa ben de ateş elementini kullanabilirdim.

Akademide ders gördükten sonraki boş zamanlarımda ateş kontrolü üzerinde araştırmalar yapıyor ve çalışıyordum. Başlarda ortaya bile çıkartamadığım elementime zaman geçtikçe alışmaya başlamıştım. En azından onu kendimi savunabilecek kadar kullanmayı öğrenmiştim. Saldırmak istediğimdeyse ateşi

büyümle güçlendiriyordum. Daha önce büyü kullanmadan karşımdakine saldırabilecek kadar güçlü bir ateş yaratamamıştım.

Sarayın bahçesine çıktığımda sakin adımlar atarak Kyne'ın kulübesine doğru yürümeye başladım. Gökyüzünü yavaş yavaş kara bulutlar sarıyordu. Hava dengesizdi. Sabah güneş varken öğlene doğru yağmur bulutları etrafımızı sarabiliyordu. Ayrıca kış mevsiminde olduğumuzdan dolayı sürekli gerçekleşen fırtınalara ve yağmurlara maruz kalıyorduk.

Kulübeye vardığımda kapıyı çaldım ama açan olmayınca kilitli olmamasını umarak ittirdim. Kapının kilitli olduğunu belirten sesten sonra pencereye yönelip içeriye baktım. Kyne'ın yatağı yapılmıştı ve oda boştu. Bu saatte Kyne'ın nereye gitmiş olabileceğini merak etmiştim. Bir müddet boyunca kulübesinin önünde oturup bekledikten sonra ayaklandım. Biraz daha burada otururbut dersi kaçıracaktım. İlk ders element kontrolü üzerineydi ve babamın katı emriyle bu dersi kaçırmam yasaklanmıştı. Arada bir birkaç muhafızı akademiye yolluyor ve derslere katılıp katılmadığımı kontrol ettiriyordu. Onun beni bu denli sıkı takip ettiriyor oluşundan rahatsız olsam da bundan henüz sadece anneme bahsetmiştim. O ise bir süre daha bunu görmezden gelmemi ve babamla bu konu hakkında konuşacağını söylemişti.

Dersten sonra Kyne'ın geri dönmüş olacağını umarak akademinin yolunu tuttum. Bir süre daha ilaçsız dayanmak zorundaydım.

Nemesis üzerine neredeyse varmış olan kara bulutları gördüğümde gülümsedim. Yakında yağmur yağacağa benziyordu. Yağmuru ve tenime değince hissettirdiği serinlik hissini severdim. Yaramın yakıcılığını düşünecek olursam da şu anda ihtiyacım olan tek şey yağmurun serinleticiliğiydi.

Yanımdan geçen birkaç muhafız durup saygıyla başlarını eğdiğinde ben de onlara selam verdim. "Bir şeye ihtiyacınız var mı, Prenses Valerie?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, gidebilirsiniz." Artık muhafızların yanımda durup bana selam vermelerine ve bu tarz sorular sormalarına alışmıştım. Bu onların yapmak zorunda olduğu bir şeydi. Kraliyet üyelerine her zaman saygıyla yaklaşmalı, isteklerini yerine getirmeli ve onları korumalılardı. Bunun üzerine canları pahasına yemin bile etmişlerdi.

Dersin yapılacağı binaya doğru giden patika yola saptıktan sonra önümde ilerleyen Astrid'i gördüm. Dalgın bir şekilde yürüyordu. Aramızda çok fazla mesafe olmadığından dolayı adımlarımı olabildiğince hızlandırarak ona yetiştim. Yanından yürüğümü fark etmesi için boğazımı temizlediğimde irkildi. Yüzündeki düşünceli ifade beni görünce yok oldu. Önüne dönüp adımlarını hızlandırdığında yanında yürümemin hoşuna gitmediğini anladım. Zaten artık daha hızlı olduğundan kendimi zorlayarak ona yetişemezdim. Yaramın yeniden kanamaya başlaması istediğim son şey bile olamazdı. Benden uzaklaşmaya başladığında "Ensen," dedim. "Benim yüzümden mi oldu?" Adımlarını yavaşlatmasa da kafasını hafifçe yana doğru döndürdü, beni duyduğunu biliyordum.

Ne arkasını dönüp bana baktı ne de tek bir kelime etti. Sadece giydiği siyah kapüşonlunun şapkasını kafasına geçirdi ve hiçbir şey söylemeden yürümeye devam etti. Böyleydi işte. Ben konuşup iletişim kurmaya çalıştıkça o, beni görmezden geliyordu. Tavırlarına katlanmak gittikçe zorlaşmaya başlamıştı. Küçük bir çocuk gibi davranıyordu ve ben görmezden gelindikçe tahammülsüzleşiyordum. Belki de artık onunla iletişim kurmaya çalışmamalı ve sadece uzaktan ilgilenmeliydim. Bu ikimiz için de daha iyi olurdu. Sakin kalmak adına derince bir nefes aldım ve arkasından sessizce yürümeye devam ettim.

Akademiye vardığımızda yağmur çiselemeye başlamıştı. Fırtına bulutları etkisini yavaş yavaş gösteriyordu. Böyle havalarda ders, akademinin aşağısındaki kapalı çalışma sahasında yapılıyordu. Bu yüzden içerideki çalışma sahasına gittim. Astrid, hava elementini kullananların alanına gittiğinde ben de su

havuzunun çaprazındaki köşeye doğru yürüdüm. Çelik hedef tahtalarının önüne geldiğimde Freya ve Sean'ın duvara yaslanmış bir şekilde sohbet ettiklerini fark ettim. Sean, onlara baktığımı fark ettiğinde eliyle yanlarına gelmem için işaret etti. Bugün başkalarıyla sohbet edecek havada olmasam da ayakkabılarımı yere sürte sürte yanlarına doğru yürüdüm. Ellerimi göğüs hizamda bağlayarak Freya'nın yanında durduğumda bana baktı. "Sara bugün bizi başka element kullanıcılarıyla eşleştirecekmiş." Yeşillerini gözlerime dikmişti.

Sean, Freya'yı düzeltmek istercesine konuştu. "Daha doğrusu bugünden sonra hep böyle olacakmış. Ders saatleri içerisinde kimse yalnız çalışamayacak artık." Bakışlarımı Sean'a çevirdim. Eliyle gözlüklerini düzelttikten sonra umursamaz bir tavırla konuşmasına devam etti. "Umarım Mylo ya da onun tayfasından birisiyle eşleşmem."

Benim için eşleştiğim kişiler önemli değildi. Sadece kafamı meşgul edecek bir şeylere ihtiyacım vardı. Element kontrolünü öğrenmek ise beni oldukça rahatlatıyordu. Ateş elementini ortaya çıkartmayı başardığım her an aklıma kardeşim geliyordu. Acaba o da element kullanımını öğrenirken benim kadar zorlanmış mıydı?

"Valerie?"

Midem yanmaya başladığında düşüncelerimden sıyrıldım. Ayakta durduğum süre boyunca yüzümü ekşitmemek adına kendi içimde kısa süreli savaşlar veriyordum. Dikkatimi elini gözümün önünde sallayan Sean'a vermeyi başardığımda "Efendim?" dedim.

Yüzüme düşen bir tutam saçı elini aşağıya indirmeden hemen önce geriye doğru ittirdi. "Bugün dalgın gibisin, söylediklerimize bir yorum da yapmadın."

Omuz silktim. "Kiminle eşleştiğim pek umurumda değil, farklı kişilerle eşleşmek bizim yararımıza olabilir."

Kafasını bana hak verircesine salladı. "Aslında doğru söylüyorsun, ben de bunu bu kadar çok kafama takmamalıyım. Sonuçta bu ders bizi geliştirmek için yapılıyor."

Freya düşüncelerimizi destekleyen mırıltılar çıkartırken Sara, çalışma sahasına girdiğini belli etmek istercesine bağırdı. "Herkes buraya baksın." Etraftaki konuşma sesleri kesildiğinde hepimiz büyük bir ciddiyetle Sara'ya bakmaya başladık. Üzerine parlak turuncu bir eşofman giymişti. Bu onu olduğundan çok daha fazla kiloluymuş gibi gösteriyordu. "Şimdi okuyacağım isimler yan yana geçsin." Sara elindeki kâğıtta yazan isimleri teker teker okumaya başladığında Sean, Mylo'nun grubunda olan Eddy adındaki bir çocukla eşleşmiş ve Eddy'nin yanına geçerken "Neden ben?" diye söylenmeyi de ihmal etmemişti.

Freya, Mylo'yla eşleştiğinde bakışlarım ona kaydı. Mylo'nun göz altları mosmordu. Ayakta durmakta bile zorlanıyor gibi duruyordu. Boş bakışları ve her an kusabilecekmiş gibi duran görünüşünden anladığım kadarıyla büyük ihtimalle geceyi yine meyhanede geçirmişti. Sonunda ismim okunduğunda Gloria ile eşleştiğimi öğrendim. Gloria, güçlü ve zor bir kızdı. Gözlemlerime göre çoğu kişi onu sevmiyordu. Onun da insanlara iyi davrandığı pek söylenemezdi. Benimle eşleştiği için pek mutlu görünmese de yanıma gelip beklemeye başladı.

Eşleşen son kişiler Astrid ile Kian olduğunda herkes hazırdı. Birkaç çocuk antrenmana ne zaman başlayacağımızı sorduğunda Sara onları susturdu. Gözlerini ikişerli takımlarımızın üzerinde gezdirirken gülümsemişti. "Şimdi..." dedi ve tüm dikkatin yeniden üzerinde toplanmasını bekledi. "Bir eşleşme daha yapacağım." Herkesten fısıltı şeklinde sesler yükselirken ben ona bakmayı sürdürdüm. Gloria da benim gibi sadece Sara'yı izliyordu. "Sessizlik!" Bağırdığında ortam yeniden sessizleşmişti. "Hepinizi farklı takımlardaki kişilerle eşleştirmemin sebebi gerçek takım çalışmasını öğrenmeniz. Şimdi, ikişerli gruplar halinde eşleşeceksiniz ve karşınızdaki diğer iki

kişiye elementinizle saldıracaksınız. Bunu yaparken de kendinizi ve takım arkadaşınızı savunacaksınız."

Yan tarafımızdan gelen sesi duyunca dikkatimi oraya verdim. Çoğu kişi kafasını döndürüp konuşan kişiye bakmıştı. "Yani bize söylemek istediğiniz şey, karşı takımda kendi takımımızdan birisi dahi olsa ona karşı savaşmamız mı?"

Sara, onaylarcasına kafasını salladı. "Evet, Tyler, aynen öyle yapmanızı istiyorum. Başka sorusu olan?" Herkes onun söylediğini anlamıştı. Kimseden ses çıkmayınca her takımı yeniden eşleştirmeye başladı.

Gloria'yla eşleştiğimiz kişiler Astrid ve Kian'dı. Astrid'in bu durumdan memnun olmadığı her halinden belliyken Gloria'nın suratında da küçük bir afallama ifadesi vardı. Kian'a bakan gözleri kısılmıştı ama çok geçmeden kendisini toparladı ve eski haline döndü. İkili yanımıza geldiğinde Gloria, fısıldayarak Kian ile sohbet etmeye başlamıştı. Bizse sessizliğimizi koruyorduk.

Sara, herkesi eşleştirdikten sonra dışarıya çıkmamız gerektiğinden ve çalışma şartlarımız ne kadar zorlu olursa gelişmemizin de bir o kadar kolay olacağından bahsetti. Konuşmasını bitirince hep beraber akademinin bahçesine çıktık. Akademiye girmeden önce çiselemeye başlayan yağmur hızlanmış ve hava daha da soğumuştu. Fırtına kopacak gibi duruyordu.

Sara, nerede durmamız gerektiğini gösterdikten ve ilk darbeyi alan takımın kaybedeceğini söyledikten hemen sonra bizi gözlemlemek üzere geri çekildi. Her birimiz akademinin bahçesinde karşılıklı gruplar oluşturacak şekilde sıralanmıştık.

"Hata yapmazsan iyi edersin, Melan-"

Gloria'nın sert sesini bölüp ondan daha sert bir şekilde konuştum. "Bana öyle seslenmemenizi söylemiştim." İnsanların bana kardeşimin ismiyle seslenmesini istemediğim için onun ikinci ismini kullanıyordum. Kendi ismimi kullanamamamın sebebiyse prenses olduğumun henüz açıklanmamış olmasıydı. Zaten Element Oyunları'ndan önce prenses olduğum açıklanırsa

ve biz yarışmalarda yükselirsek insanların takımda olduğum için bizim kazanmamıza izin verdiklerini düşünmelerini istemiyordum. Melany'nin daha önceden katıldığı takımdaydım. Kazanıp kazanmamak benim için önemli değildi ama çocuklar bu yarışma için fazlasıyla çalışıyorlardı. Herkes kendisini bu yarışmaya adamıştı ve kazanmak onlar için oldukça önemliydi. Benim yarışmaya katılma sebebim ise Astrid'i korumaktı.

Gloria, gözlerini devirir gibi oldu. "Hata yapmazsan iyi edersin, Valerie."

Söylediğine cevap vermesem de Sara, "Başlayın," dediğinde Gloria'ya yaklaşıp konuştum. "Ben savunurum, sen saldır." Bakışlarında kararsızlık vardı. Bana güvenip güvenmemek konusunda düşünüyor gibiydi. Aramızda kısa çaplı bir bakışma yaşanırken gözlerim Kian ve Astrid'e doğru kaydı. Çoktan saldırı pozisyonu almış, elementlerini ortaya çıkarmışlardı.

Kian, çevik hareketlerle elementini Gloria'ya yönlendirdiğinde ateş elementine odaklandım ve karşıdan gelen elementi engelleyebilecek büyüklükte bir ateş topu oluşturdum. "Dikkat et!" Oluşturduğum ateş topunu Gloria'nın yanından fırlattığımda irkildi ve arkasını dönüp saldırı pozisyonu aldı. Aynı zamanda mırıldanmıştı. "Ben saldırıyorum, sen koru."

***

Yaklaşık yarım saat boyunca elementlerimiz birbirleriyle çarpışıp yok olmuştu. Kian ve Astrid, Gloria'nın saldırılarını aynı anda saldırarak kolaylıkla engelleyebiliyordu. Birimiz saldırırken diğerimiz savunduğu için de sonsuza kadar tekrarlanabilecek bir döngüye girmiş gibiydik. Birisi saldırdığında ben kolaylıkla saldırılarını engelliyordum ama artık yorulmaya başlamıştım. Daha önceden küçük büyüler yaparak elementimi güçlendirsem de antrenmanını bitiren çoğu kişi bizi izlemek için etrafımızda toplanmıştı. Fark edilme riskini alamayacağımdan dolayı da büyü yapmayı bırakmıştım. Gücüm gittikçe tükeniyordu ve arada sırada yaram yüzünden tökezliyordum. Ben tökezledikçe Gloria sinirleniyor ve bağırarak bir şeyler söylüyordu.

Bakışlarım Astrid'deydi. Delip geçen bakışları, Gloria'ya odaklanmıştı. Saldıramadığımı bildiğinden olsa gerek bir an bile olsun bana dönmemişti. Saldırıları art ardaydı. Bir saldırısını ben engellemeye çalışırken diğer saldırılarını Gloria engelliyordu. Kian, Astrid ile birlikte aynı anda saldırmaya başladığında ise durumumuz gittikçe kötüleşmişti.

Ben, çoğu saldırıyı engelleyemiyor ve Gloria'yı zor durumda bırakıyordum. O benden daha güçlü olsa da karşısında en az onun kadar güçlü olan Kian vardı ve Astrid de kendisini oldukça geliştirmişti. Kazanma şansımız gittikçe azalıyordu. Ayrıca artık bizi savunacak gücüm kalmamıştı. Elementimi açığa çıkaramadığımı fark ettiğimde "Benden bu kadar," dedim.

Gloria, neyden bahsettiğimi anlamış olmalı ki sinirle soludu. Kafasını bana doğru hafifçe döndürdüğünde sinirli hali yerini endişeye bırakmıştı. "Dikkat et!"

Kafamı çevirmemle birlikte kollarımı çapraz yaparak yüzüme doğru kaldırdım. Gloria, onu engellemek için elementini ortaya çıkarmıştı, ancak bunun için artık çok geçti. Kian'ın fırlattığı büyük bir su dalgası vücudumun sol kısmına çarptı. Bedenim geriye doğru sertçe savrulduğunda hissettiğim acıyla birlikte gözlerimi yumdum ve birkaç metre geriye doğru sürüklenerek yere kapaklandım. Kian'ın elementi büyüyle yaralandığım ve pansuman yaptığım yere denk gelmişti. Hissettiğim acıya rağmen inlememeye çalıştım. Yaramın yeniden kanamaya başladığını tenime değen ılık ıslaklıktan hissedebiliyordum. Vücudumun sol kısmında ve kaburgalarımda nefesimi kesen şiddetli bir acı vardı. Etrafımın kalabalıklaştığını, duyduğum endişeli konuşma seslerinden anlayabiliyordum.

"Herkes sussun ve biraz kenara çekilsin!" Gürültülü kalabalığın arasından geçip kulağıma ulaşan sesten sonra etraf az da olsa sessizleşmişti. Bir el kolumdan tutup beni sarstığında öksürdüm ve gözlerimi açtım. Öksürmek canımı daha da çok yakmıştı. "İyi misin, Valerie?"

Kafamı kaldırıp Sara'ya ve meraklı gözlerle beni izleyen kalabalığa baktım. "İyiyim." Sesim beklediğimden de soğuk çıkmıştı. Ayağa kalkmak için hareketlendiğimde Sara ve tanımadığım bir çocuk, bana kalkmamda yardımcı oldular.

Sara, kolumu bıraktığında iyi olduğuma emin olmak istercesine gözlerini üzerimde gezdirdi. "Ağrı duyarsan revire görünmeyi unutma." Yüzümde acıya dair hiçbir duygu kırıntısı yoktu, ancak içim tam anlamıyla kan ağlıyordu. İyi olduğuma inanmış olmuş olacak ki aniden arkasını dönüp "Ders bitmiştir," diye bağırdı.

Dersin bittiğini duyan kalabalık hızla dağılırken dik durmaya çalıştım. Aldığım her nefes kaburgalarıma baskı yapıyordu. Elementimi ve biraz da büyümü kullandığım için şu anda yeniden büyü yapacak gücü kendimde bulamıyordum. Zaten ikisini aynı anda kullanmak normalde de beni oldukça zorluyordu. Ellerimi, acıyı azaltmak ister gibi kaburgalarıma bastırdım ve yavaşça yürüyerek akademinin bahçesinden çıktım. Yağmur birkaç dakika önce dinmiş olsa da sırılsıklamdım ve üşüyordum.

Uçlarından sular damlayan saçlarımın suyunu sıkarak akıttım ve titreyen çenemi sabitlemek için boşta olan elimi yanağımın üzerine örterken dudaklarımın morarmış olabileceğini düşündüm. Üzerimdeki çamurlanmış kıyafetlerden bir an önce kurtulmak, pansumanımı yenilemek ve biraz olsun dinlenmek istiyordum. Bu yüzden saraya gitmek için akademiden çıktım. Saraya giden tüm yolu yürüyemeyeceğimi fark ettiğimde akademinin önünden geçen bir at arabasını durdurdum. Duran arabadaki adam, beni baştan aşağıya süzdüğünde "Ah çocuğum..." diye mırıldandı. "Kötü gözüküyorsun."

Gerçekten de kötüydüm. "Beni saraya bırakabilir misiniz, iyi bir gün geçirmiyorum da." Adam yana kayarak oturmam için koltukta yer açtı. Minnettar bakışlarımla ve adamın da yardımıyla arabanın rahatsız ön koltuğuna oturdum.

"Deh!"

Atlar, adamın emriyle hareket ederken arabanın arkasındaki şeyler gözümden kaçmamıştı. "Bunlar ne için?" Arabanın arkası erzak yüklüydü.

"Kral ve kraliçemiz için saraya erzak götürüyorum."

Anladığımı belirten mırıltılar çıkarttıktan sonra sessizce yolun bitmesini bekledim ve ağrım her geçen saniye artarken gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım. Derin nefesler aldıkça ciğerlerime batan iğneleri hissetmek bana rahatsızlık veriyor, kaburgalarımdaki baskı nefes almamı belirli ölçüde engelliyordu. Bir an önce odaya gidip dinlenmeli ve kendimi toparlamalıydım. Gücümü yeniden toparladığımdaysa yaralarımı büyüyle iyileştirebilirdim. Tabii revire gitmek de işe yarayabilirdi. Yine de ailemi telaşlandırmak ve onların gereksiz sorularıyla yüzleşmek istemiyordum. Kendi bildiğim yöntemi uygulamaya karar verdim ve uzaklaşan fırtına bulutlarını izleyerek yolun bitmesini bekledim.

BÖLÜM 2

At arabası beni sarayın önünde bıraktıktan sonra odaya çıktım. Alin, odanın kendisine ait olan kısmındaydı. Astrid, odanın düzeldiğini görünce onu geri getirmiş olmalıydı. Bakışları beni bulduğunda kafamı çevirerek banyoya doğru yöneldim. İçeriye girdiğimde aynanın önünde bir müddet durarak yüzümü inceledim. Tahmin ettiğimden kötü görünüyordum. Dudaklarım gerçekten de düşündüğüm gibi morarmış, buna ek olarak yüzüm sapsarı kesilmişti. Kendimi incelemeyi bırakıp üzerimdeki kapüşonludan kurtuldum. Bandajın üstüne kan lekesi yayılmıştı. Gözlerim, kaburgama indiğinde o kısmın sarıyla karışık mor rengine dönüştüğünü gördüm. Kian'ın elementi bana gerçekten de sağlam çarpmıştı. Antrenmanlarda bu kadar sertlerse Element Oyunları'nda kim bilir nasıl olurlardı? Bu düşünceleri bir kenara bıraktım ve vücudumun sol kısmındaki yaranın durumuna baktım. Kara büyü damarlarımın içerisinde olduğunu belirtircesine tenimin altından kendisini belli etmeye başlamıştı. Ayrıca yaranın olduğu kısımdaki tenim koyu griye bürünmüştü. Kara büyünün açtığı yaranın düzelmesi biraz uzun sürecek gibi görünüyordu. En azından ten rengim bir hafta kadar bir süreden önce düzelmezdi.

Bandajımı yeniledikten sonra kanlı olan bandajı çöp kutusuna atıp banyodan çıktım. Banyodan çıktığımda Alin, okumaya başladığı kitabını hafifçe indirip kitabın üzerinden bana bakmaya başladı. Bakışları eşliğinde kendimi yatağıma bırakırken

sol tarafıma ve kaburgalarıma dikkat ederek yatağa sırtüstü uzandım. Gözlerim bir anlığına karşımdaki boş rafa takıldığında çalınan küllerin bıraktığı boşluğa bakmak beni rahatsız etmişti. Gözlerimi kapatarak düşüncelerin zihnimi zehirli sarmaşık gibi sarmasına izin verdim.

Külleri alan kişinin bir büyücü olduğuna emindim ve o büyücü elimden kaçmayı başarmıştı. Külleri neden alıp kaçtığı konusundaysa hiçbir fikrim yoktu. Küllerde çalabilecekleri tek bir güç kırıntısı bile kalmamıştı. Boşlardı. Küllere ne için ihtiyaçları vardı ki? Bu soru beni büyük bir çıkmaza doğru sürüklüyordu. Anka'ya haber vermeyi düşünsem de bunu yapabilmek için çok güçlü, kırıcı bir büyüye ihtiyacım vardı. Ona daha önce de birkaç kere ulaşmaya çalışmıştım ama o, zihnine girip ona ulaşmamı engelleyen koruyucu bir büyü yapmıştı. Ölümsüz bir yaratığın büyüsünü kırmaksa neredeyse imkânsıza yakındı. Yapılamaz değildi ama kırmak için günlerce süren karmaşık büyüler yapmak gerekiyordu. Üstelik bunu yaptıktan sonra işe yarayıp yaramayacağı da belli değildi. Büyü ters tepebilir ya da karşıdaki kişinin zihni zarar görebilirdi. Bu tehlikeli bir kara büyüydü ve yapmak için tecrübem yoktu.

Bir anlığına zihnimde onun acı kükremesi yankılandı. Ardından kardeşimin çığlıklarını duyar gibi oldum. Ellerimle kulaklarımı tıkama ihtiyacıyla dolup taştığımda hızla yataktan kalktım. Tüm oda üstüme geliyormuş gibi hissediyordum. Yataktan hızlıca kalkmak yaralarımın son raddesine kadar zorlanmasına sebep olsa da bunu önemsemedim ve koşarak odadan çıktım. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Sarayın bahçesine çıktığımda etraftaki birkaç muhafızın varlığından rahatsız olmuştum. Daha az kişinin olduğu kısma doğru yürüdüm. Yürüdüğüm yer Kyne'ın kulübesine çıkan patika yola saptığında onun kulübesinde olmasını umarak evine doğru yürümeye başladım.

Çok geçmeden kulübenin önüne gelmiştim. Bacadan çıkan dumandan anladığım kadarıyla Kyne, içeride olmalıydı. Kapıyı tıklattım. Normalde kapısı çalınınca "Gel," diye bağırırdı ama

bu sefer içeriden hiçbir ses gelmemişti. Kapıyı duymamış olma ihtimaline karşılık bu sefer daha sert bir şekilde çaldım. Kyne, kulübesinin kapısını evde olmadığında ya da geceleri uyuyacağı zamanlarda kilitlerdi. Pencereden içeriye baktığımda şöminenin üzerinde duran bir kazan gördüm. Ateşte bir şey bırakıp dışarıya çıkmazdı. Eğer içeride olmasına rağmen cevap vermiyorsa başına bir şey gelmiş olma olasılığı oldukça yüksekti. İttirdiğim kapı açılırken nefesimi tuttum. "Kyne?"

Tuttuğum nefesimi geri verirken kafamı içeriye doğru uzattım ve gözlerimle odayı taradım. "Kyne, burada mısın?" Ses gelmemişti. Odanın boş olduğuna emin olunca içeriye girdim. Hâlâ enerjimi toplayacak bir içeceğe ihtiyacım vardı. Raflara dizilmiş olan şişelerin yanına ilerlerken hangisinin kendim için daha yararlı olacağını düşünüyordum. "Belki biraz guarara çayı ya da..." Düşüncem rafta gördüğüm tarçınlı ginseng karışımına kayınca aradığım şeyin o olduğunu düşündüm. Bu karışım hem çok lezzetli, hem de çok yararlıydı. Ginsengin en bilinen özelliği ise yorgunluğu ve güçsüzlük hissini azaltmasıydı. Ayrıca ağrıyı kesiyor, konsantrasyonu arttırıyor ve yaralı hücreleri yeniliyordu. Aradığım şifalı içecek kesinlikle buydu.

İçeceğin kapağını açıp içmeye başladığımda duyduğum öksürme sesi ile birlikte arkadaki odaya gittim fakat kapıyı açtığımda o odanın da boş olduğunu gördüm. Şaşkındım çünkü az önce içeriden gelen bir ses duyduğuma yemin edebilirdim. Girdiğim odanın kapısını kapatıp geri çıktım. Şöminedeki kazanın içerisinden tatlı bir koku odaya yayılmıştı. Masanın üzerinde doğranmış çeşit çeşit otların bir kısmının kazanın içinde olabileceğini düşündüm.

Öksürme sesi duyduğumda camdan dışarıya baktım, ancak ne dışarıda ne de içeride kimse vardı. Bu gerçekten garipti. "Kyne?" Daha yüksek sesle seslendiğim sırada dikkatimi bir şey çekti. Kyne'ın yattığı yatak öne doğru çekilmiş ve yatağın arkasında kalan zemin havaya doğru kaldırılmıştı. "Bu da ne be?" Gördüğüm şeyin, tahmin ettiğim şey olup olmadığını

anlamak için yatağın yanına doğru gittim. Bu gerçekten de tahmin ettiğim şeydi. Havaya kaldırılan zemin, alt kata inilen merdivenleri saklamak içindi. Burada gizli bir oda daha vardı. Bunu daha önce fark edemediğime inanamıyordum. Merdivenin başına geçip yavaşça indiğimde etrafı incelemeye başladım. Loş bir ortamdı, duvarda asılı olan küçük meşale odayı aydınlatmaya yetmiyordu. Bu oda üst kata göre ekşi bir kokuyla dolup taşmıştı. Burnumu tıkama ihtiyacı hissettiğimde ağzımdan nefes almaya başladım.

Odanın iki duvarında boydan boya raflar vardı. İlk duvar değişik bitki türleriyle doluyken diğer duvar kavanozlar ve eski görünümlü kitaplarla doluydu. Bu kitaplar bana büyü kitaplarını anımsatmıştı. Kyne, odanın en uç kısmında sırtı bana dönük bir halde önündeki uzun masada bir şeyler yapıyordu. Masanın her iki yanında da yerden tavana kadar uzanan dolaplar vardı. Kyne'ın bu odayı saklaması beni şüphelendirmişti. Basamakları inip temkinli bir şekilde ilerlerken onu ürkütmemek adına fısıldayarak "Kyne?" dedim. Yaptığı işi bir anda bırakmış, kaskatı kesilmişti. Fısıldayışım onu beklediğimden çok daha fazla ürkütmüştü. Ağır hareketlerle bana doğru döndüğünde elinde tuttuğu sivri şeyin kanla kaplanmış olduğunu gördüm.

Ben bir ona, bir de elindeki kanlı bıçağa bakarken Kyne, neden burada olduğumu anlamak istercesine yüzüme bakıyordu. "Melody?" Bana kendi ismimle seslenen kişilerden biri de Kyne'dı. Yüzünün ter içinde olduğunu fark ettim. "Neden buradasın?"

Bakışlarımı elinden çektim. "Sana bakmak ve bir şişe ilaç almak için gelmiştim." Bakışlarımla elimde tuttuğum ilaç şişesini gösterirken dik durmaya çalıştım.

"Baktığına göre artık beni yalnız bırakabilirsin."

Karşımdaki yaşlı adam beni ürkütmeye başlamıştı. Kafamı arkasında ne yaptığını görmek için biraz eğdim. "Ne yapıyorsun orada?"

Masaya yaslandı ve görüşümü engelledi. "Önemli bir şey değil." Verdiği cevaplar kısa ve keskindi. Bu odayı bulmamdan hoşnutsuz olduğuysa her halinden belli oluyordu.

Sesimi yükselttim. Cevaplar istiyordum ve ben cevaplarımı alamamaktan hiç hoşlanmazdım. Üzerine doğru bir adım attım. "Sana orada ne yaptığını sordum!" Yükselttiğim sesim nefesimi kesse de onun bu ani çıkışımı beklemediği belliydi. Dik duran omuzlarını düşürdüğünde ne yaptığını göstereceğini anladım. Bedenini masadan çekti.

Gördüğüm şey yüzünden midemin bulandığını hissettim. "Bu da ne böyle?" Karşımdaki şeyin büyük bir kafası olmasına rağmen küçük bir gövdesi vardı. Boyu ortalama bir köpeğinki kadardı. Yüzünün bir kısmı yoktu. Sanki sol tarafından bütün vücut parçalarını söküp almışlardı. Ayrıca karnı kan içerisindeydi. Bu Kyne'ın elindeki bıçağın neden kanlı olduğunu açıklardı.

Kyne, *bilmiyorum* dercesine omuz silkti. "Bu sabah ormanda karşıma çıktı. Yaralıydı ve bir şeyden kaçıyor gibiydi. Beni görünce yere yığıldı."

Bu düşünce beni ürpertti. "Ne gibi bir şeyden?" Uzun zamandır herhangi bir yaratıkla karşılaşmamıştım. Şimdi bu yaratığı görmek bazı şeyleri sorgulamama sebep olmuştu.

Kyne'ın sesi kısık çıktı. "Yüzünü bu hale getiren şeyden olabilir."

BÖLÜM 3

Kyne'la birlikte kitapların arasında uzunca bir süre geçirmiştik. Gözlerim kitaplara bakmaktan ve belim oturmaktan ağrımaya başladığında son sayfasına baktığım kitabı kapatıp oturduğum sandalyede huzursuzca kıpırdandım. Aldığım ilacın etkisi yavaş yavaş geçtiğinden yeniden sızlamaya başlayan yaralarım canımın yanmasına sebep oluyordu. "O yaratığın ne olduğunu bu kitapların birinden bulabileceğimizi gerçekten düşünüyor musun?"

Kitaptan kafasını kaldırmadan boğazını öksürerek temizledi. "Bir şeyler bulabilmeyi umuyorum."

Sıkıntıyla iç çektim. "Uzun zamandır yaratıklar ortalıkta yoktu, şimdi bir tanesine rastlamamızın sebebi ne olabilir?"

Kitaptan kafasını kaldırdı ve kenarları kırışıklıklarla dolu olan kahverengi gözlerini altın rengi gözlerime dikti. "Başıboş bir yaratığın şans eseri Nemesis'in yakınlarında avlandığını düşünüyorum."

Oturduğum sandalyeden kalkarken uyuşan bedenimi, yaralarımı zorlamadan hafifçe gerinerek esnettim. "Başıboş bir yaratıksa yakalanması iyi olur, bu konu hakkında babama bilgi vereyim mi?"

Bir bana, bir de odanın diğer ucundaki masanın üzerinde hareketsizce yatan yaratığa baktı. Kararsız kalmış gibi görünüyordu.

Bir anlığına durup düşündü. "Evet, bu konu hakkında babana bilgi vermelisin."

Üst kata çıkmak için hareketlendiğimde yaratığı işaret ettim. "Bu odanın varlığını kimsenin bildiğini düşünmüyorum, o yüzden yaratığı üst kata çıkartsan iyi edersin."

Başını salladı. "Gerisini ben hallederim." Arkamı dönüp basamaklardan çıkarken yüzümü ekşittim. Başım bir anlığına döndüğünde gözlerim kararmıştı. Dengemi sağlamak amacıyla önümdeki basamağa sertçe tutunurken Kyne, endişeyle "İyi misin?" diye sordu.

Gözlerimi kapatıp sıktığım dişlerimin arasından konuştum. "Evet, oldukça iyiyim." Görüşüm yeniden netleştiğinde basamakları tırmanmaya devam ettim. O ise şüpheli bir şekilde bana bakmayı sürdürmüştü.

Kulübeden çıkmadan önce rafta duran şifalı içeceklerden ve ağrı kesicilerden birkaçını kapüşonlumun cebine yerleştirdim. Bu gece bunlara ihtiyacım olacaktı. Kulübede daha fazla oyalanmadan saraya gittim. Bir yandan da Kyne'ın uzun zamandan sonra bir şeylerle uğraştığını görmenin ve onunla konuşmanın beni az da olsa rahatlatmış olduğunu düşünüyordum.

Adımlarım, beni toplantı odasına yönlendirirken bakışlarım, merdivenin başında duran ve iki muhafızla konuşan Astrid'e kaydı. Muhafızlar, onun dediklerini dinledikten sonra merdivenlerden çıkmaya başladılar. Muhafızlarla konuşmasının sebebi Alin'i bahçeye çıkartmak istemesi olmalıydı. Alin, tekerlekli sandalyede olduğu için Astrid'in tek başına onu basamaklardan indirmesi mümkün değildi. Haftada iki veya üç kez Alin'i bahçeye çıkarttığı için muhafızlardan ne istediğini anlamam zor olmamıştı. Yürümeye devam ettim.

Toplantı odasına geldiğimde kapıdaki muhafızlar geçmem için yol açtı. Nemesis halkı prenses olduğumu bilmese de sarayda çalışan kişiler prenses olduğumu öğrenmişti. Sarayda yaşamaya başladığım ilk zamanlarda muhafızlardan birkaç defa ters tepki almıştım. Onların bu tavırlarından hoşlanmadığım

için de sarayda çalışan kişilere kimliğimi söylemek istediğimi babama söylemiştim. Babam, tüm çalışanlarıyla birlikte muhafızlarını aynı odaya toplamış ve onlara kızı olduğumu söylemişti. O günden beri saraydaki herkes bana saygı ve sevgiyle yaklaşıyordu.

Toplantı odasına girdiğimde babamı, Christian ve konseyden iki adamla konuşurken buldum. Bir an konuşmalarını bölmüş gibi hissetsem de ciddi bir şey konuşmadıklarını babamın solunda oturan adamın yüzündeki gülümsemeden anladım. Babamın bakışları beni bulduğunda "Valerie?" dedi.

Onlara doğru yaklaşıp masanın diğer ucunda ayakta durdum. "Bir şey söylemem gerekiyor." Sesimin sertliği ortamı bir anda ciddileştirirken babamın kaşları çatılmıştı.

"Birine kötü bir şey mi oldu?"

Kafamı iki yana doğru yavaşça salladım. "Kimseye bir şey olmadı ama Kyne, ormanda gezerken yaralı bir yaratıkla karşılaşmış."

Masadaki herkesin dikkatini çekmiştim. Babamın solunda oturan sarışın adam "Yaratık mı?" diye sordu. Şaşkınlığı sesine de yansımıştı.

Yanındaki kumral adam konuştu. "Şu anda nerede?"

Adamların suratlarına teker teker baktıktan sonra babama döndüm. "Şu anda Kyne'ın kulübesinde." Babam çenesini sıvazlayarak Christian'a döndüğünde "Söylemem gereken bir şey daha var," dedim. Bakışları yeniden beni buldu. "Yaratığın yüzünün yarısı yoktu. Kyne, Nemesis yakınlarda başıboş avlanan başka bir yaratık olmasından şüpheleniyor."

Elini çenesinden çekti ve yeniden Christian'a döndü. "Kyne'ın yanına git ve yaratığı alıp buraya getir." Ardından solundaki adamlara baktı. "Siz de konseydeki diğer üyeleri bulup buraya getirin, hep birlikte bir plan yapalım." Onu onayladıktan sonra odadan çıkmak için aynı anda ayağa kalktılar.

Onlar gittikten sonra Christian, yanında yaratıkla birlikte geri dönene kadar orada kalıp babamla muhabbet ettim. Christian geldikten sonraysa onları orada yalnız bırakarak odama çıktım. İlaçlarımı alıp biraz daha yatıp dinlendikten sonra büyü yapıp kendimi iyileştirebilirdim.

Astrid, Alin'i bahçeye çıkartana kadar odaya girmemiş, onlar gittikten sonraysa ilaçlarımı alıp yatağımın içine girmiştim. Uyumanın benim için zor olacağını fark ettiğimde, küçükken tapınak prensesinin benim için söylediği büyülü ninniyi mırıldanmaya başladım. Büyü bittiğinde ben de uykuya dalmış olacaktım.

***

Uyandığımda Alin'in odaya yeniden dönmüş olduğunu gördüm. Yatağının üzerinde, dün okuduğu kitabı okumaya devam ediyordu. Astrid ise her zamanki gibi görünürlerde yoktu. Pencereden dışarıya baktığımda zamanın sandığımdan da hızlı geçtiğini fark ettim. Güneş yeniden tepeye çıkmış ve mavi alakargalar yeniden ötmeye başlamıştı. Yeni günün başlangıcına, hatta belki de öğlenine kadar uyumuş olmam beni şaşırtmıştı. Bunun büyülü ninniden kaynaklandığını düşünmüyordum. Ninni sadece uyumayı kolaylaştırmak içindi. Yeni bir güne kadar uyumam ise hastalığımdan kaynaklanıyor olmalıydı. Dünden kalan halsizlik hâlâ üzerimdeydi.

Kuruyan dudaklarımı ıslatarak yatağımın yanındaki komodinin üzerindeki şifalı içeceğe uzandım. Şu anda ağrım olmasa da bana enerji verecek bir şeyler içmek en doğru karar gibi görünüyordu. İçeceği aldıktan sonra yastığımı dikleştirdim ve sağ elimden destek alarak bedenimi dikleştirmeye çalıştım. Küçük bir çabanın ardından nefes nefese kalmıştım ve kaburgam, dikleştiğim için yeniden bedenime baskı yapmaya başlamıştı.

Şişenin içindeki içeceği içtikten sonra yataktan kalkarak banyoya yöneldim. Alin'in sadece kitap okumadığını, aynı zamanda beni izlediğini biliyordum. Neden ilaç içtiğimi merak ediyor olmalıydı ama çekindiği için soramıyordu. Arkamdan

bakan bakışları eşliğinde banyoya girdim ve kapıyı ardımdan kilitledim. Şimdi yaralarımı iyileştirme zamanıydı.

Kendimi düne nazaran daha iyi hissediyordum ve büyüm de bundan nasibini almıştı. Kendimi yatağımda da iyileştirebilirdim ama Alin'in sol tarafımdaki yaranın açık halini görmesini istemiyordum. Bu yüzden de büyüyü banyoda yapmaya karar vermiştim. Üzerimdekini çıkartıp soğuk banyo zeminine sırtüstü uzandım.

İyileşmek istiyorsam önce kendime, sonra da büyüme inanmam gerekiyordu. Büyünün işleyişi böyle gelişiyordu.

"Büyüm beni anlar.

Büyüm beni korur.

Büyüm beni sarar.

Büyüm beni iyileştirir.

Büyü beni değil, ben büyümü kontrol ederim."

Kendime hatırlattığım gerçeklerden sonra, büyümün tüm bedenimi kaplandığını ve yaralarımı hem içten hem de dıştan iyileştirdiğini düşündüm. Parmak uçlarımdan çıkan altınımsı sis iyileştirici büyümü temsil ederken içimde hissettiğim sıcaklık kaburgalarıma yayılıyordu. Kaburgalarımın iyileştiğini, aldığım nefesin düzene girdiğini ve ağrımın azaldığını hissedebiliyordum, ancak vücudumun dışındaki büyüm sadece sargıların üzerini sarıyor ve sardıkça altın renginden kül rengine dönüşerek koyulaşıyordu. Büyüm sadece ağrımı yok ediyor ama açık yaramı iyileştirmiyordu. Kara büyünün sadece kara büyüyle düzeltilebileceğini hatırladığımda dıştaki büyümü geri çektim. Ağrım büyük ölçüde azalmış olsa da açık yaram, kara büyü vücudumdan çıkana kadar iyileşmeyecekti.

Kara büyünün vücudumdan çıkmasının iki yolu vardı. İlki kara büyü kendiliğinden vücudu terk edene kadar beklemek ve ikincisi bir başka kara büyü yaparak onu oradan hızlı bir şekilde çıkartmaktı. Ben, kara büyü konusunda pek bilgili olmadığımdan dolayı bunu yapamazdım. Tek çarem kara büyü

oradan çıkana kadar ağrımı alacak küçük büyümü yaranın üzerinde dolaştırmaktı.

Yaramın temiz kalmasına özen göstermeliydim çünkü mikrop kapmasını istemiyordum. Bu yüzden yaramı temizleyip bandajı değiştirdim ve kirlileri yeniden banyodaki çöp kutusuna attım. Kapüşonluyu da kirli sepetine bırakmıştım. Aynadaki yansımamla göz göze geldiğimde saçlarımın karışmış olduğunu fark ettim ve parmaklarımla tarayarak düzelttim. Göz altlarımda morluklar kendilerini belli edercesine parlarken yüzüme soğuk su çarpıp dışarıya çıktım. Kendimi yenilenmiş hissediyordum.

Üzerime dolabımdan aldığım başka bir kapüşonluyu geçirirken "Yaralandın mı?" diyen Alin'in kısık sesini duydum. Normalde pek fazla konuşmazdı. Sadece Astrid'in yanındayken çenesi düşüyordu ama çoğu zaman onlar konuşurken ben yanlarında olmuyordum. "Bu geçen gece mi oldu?" Geçen gece bana ne olduğunu merak ettiğini biliyor ve merakının sebebini anlıyordum, ancak neler olduğunu ona şimdi anlatamazdım. Her şeyin bir zamanı vardı ve bunun uygun bir zaman olduğunu düşünmüyordum. Ayrıca onun endişelenmesini istemezdim. Zaten yeterince zorluk yaşıyordu. Benim hissettiklerim bana yetiyorken bir de onu üzgün görmek istemiyordum.

"Akademide Kian'ın elementi bana çarpınca oldu, önemli bir şey değil." Sesimi olabildiğince sabit tutmaya çalıştım. Anladığını belirtir gibi mırıldandı, onu orada bırakıp kendimi dışarıya attım.

Genelde ailece kahvaltı ederdik fakat bazı günler kahvaltımı akademide diğer insanların arasında yapardım. Bunun sosyalleşmek için bir fırsat olduğunu çoğu kez annemden duyduğum için yapıyordum, ancak sosyalleştiğim pek söylenemezdi. Diğer insanlardan uzaktaki, en dipteki masaya oturmayı her zaman tercih eder ve kahvaltımı sakince yapardım. Tabii Sean, denk geldiğimiz zamanlarda hemen benim masama oturur ve diğerlerini de oturduğumuz masaya toplardı. Tam olarak başarılı

olmasam da diğer çocuklarla aramda mesafeli ilişkiler kurup sohbet edebiliyordum.

Bugün kahvaltı etmek istemediğimi fark edip huzurlu hissettiğim tek yere, yani akademinin kütüphanesine doğru yürümeye başladım. Kütüphane, akademinin en üst katında bulunuyordu. Tüm kat kütüphane için ayrılmıştı. Her yer kitap raflarıyla doluydu ve neredeyse her şey hakkında kitap vardı. Normal günlerde kütüphanede çalışan görevli ve Sean dışında kimse olmuyordu. Öğrenciler, ödev verilmediği sürece buraya çok nadiren geliyorlardı. Bu yüzden burası, benim diğer herkesten saklandığım gizli tapınağımdı.

Kütüphaneye vardığımda rafların arasından yavaşça geçerek yarım bıraktığım kitabımın olduğu rafa doğru yürüdüm. Rafın önüne geldiğimde diğerlerinden daha ince olan siyah kaplı kitabı koyduğum yerden çekip çıkarttım ve biraz ilerideki camın önüne gittim. Camın olduğu yer kütüphanenin sonundaydı ve etrafı raflarla çevrilmişti. Uzaktan bakılınca burada olduğum gözükmüyordu.

Camın önüne oturmak için dikdörtgen şeklinde bir oyuntu yapılmıştı. Oyuntunun sol tarafı camdan oluşurken sağ tarafı içeriye bakıyordu. Üzerine minder konulmuş oyuntuya yan bir şekilde oturdum ve sırtımı duvara yasladım. Bu şekilde otunca hem içeriyi hem de dışarıyı net bir şekilde görebiliyordum.

Bir müddet camdan dışarıya bakarak Nemesis'i izledim. Buradan bakılınca akademinin bahçesi ve akademinin altında yer alan, halkın evleri net bir şekilde görünüyordu. Her gün bir önceki günün aynısı gibiydi. Demirciler yine dükkânlarında kılıç dövüyor, tüccarlar mallarını satıyor, çocuklar etrafta koşuştururken kadınlar hayvanlarla ilgileniyordu. Kısacası bugün de herkes yine kendi işinin derdindeydi.

Bakışlarımı kucağımdaki kitaba indirdim. Parmaklarımı kapağın üzerinde gezdirirken "Element kontrolü," dedim kendi kendime. Boş zamanlarımda buraya gelip element kontrolü hakkında kitaplar okuyor, daha sonra da öğrendiğim şeyleri

denemek için kapalı çalışma sahasına gidiyordum. Kitabı açtım ve kaldığım bölümden okumaya devam ettim.

"Beşinci Bölüm: Saldırı

Element kullanımının en önemli evresi beşinci evredir. Bu evrede kişi, elementini tanır ve onunla bütünleşerek içinde biriken enerjinin dışarıya çıkmasına izin verir. Bu enerjinin boyutu, kişinin elementini tanıdığı kadardır. Elementiyle saldırmak isteyen kişinin öğrenmesi gereken ilk şey sabırdır. Çünkü elemente hükmetmek oldukça zor bir eylemdir ve kişinin fazlasıyla zamanını alabilir.

Elementiyle saldırmak isteyen kişinin, zihnindeki tüm düşünceleri bir kenara bırakması ve sadece amacına odaklanması gerekmektedir. Amacına odaklanabilen element kullanıcısı, her şekilde elementine ulaşıp ona hükmedebilir. Amacınızın ne olduğunu iyi düşünün ve elementinizi herhangi bir düşüncenizle bağdaştırın. Bağdaştırdığınız düşünce, elementinizi kullanmanızı daha da kolaylaştıracaktır.

Son olarak düşüncenizle bağdaştırdığınız elementinizi bir hayvan olarak tasvir etmenizi istiyorum. Bu saldırgan bir hayvan da evcil bir hayvan da olabilir. Elementinizi o hayvan şekline sokup ortaya çıkarttıktan sonra hedefe saldırmasını sağlamalısınız. Küçük element hayvanınıza sözünüzü dinletmeyi başardıktan sonra tahta ya da çelik hedeflere atış yapabilirsiniz. Element hayvanınızı oluşturabilmeyi ve onu emriniz altında tutmayı başarabilirseniz bir sonraki aşamaya geçmeye hak kazanırsınız. Unutmayın, element hayvanı denilen şey aslında sizin kendi elementinizdir. Yani hükmettiğiniz şey bir hayvan değil, elementinizin kendisidir."

"Saçmalık..." diye düşündüm. Çocuk kitabı okuyor gibi hissediyordum. Bana daha etkili yöntemler gerekiyordu. Diğer bölümler gibi saldırı kısmını da yüzeysel olarak anlatmışlardı. Dün Kyne'la birlikte kitapların arasında uzunca bir süre vakit geçirdikten sonra, bugün daha fazla kitap okumak istemediğime karar verdim ve kitabı kapattım.

Oturduğum yerde gerinirken olduğum yere doğru gelen ayak seslerine doğru kafamı çevirdim. Gelen Sean'dı. Elleri cebinde, bana bakarak yürüyordu. Ona baktığımı görünce birkaç

adım daha atıp durdu. Omzunu kitap rafına yaslamıştı. "Ne yapıyorsun?"

Elimdeki kitabı gösterdim. "Her zamanki şeyler." Tişörtünün yakasına astığı gözlüğünü alıp taktı ve kitabın başlığını okudu. "Element kontrolünde gelişmek istiyorsan sana bire bir ders verebilirim. Burada kitap okumana gerek yok."

Bu fikir nedense hoşuma gitmişti. O bana öğretirse daha hızlı öğrenebilirdim. "Bu gerçekten güzel olur."

Alnına düşen bir tutam sarı saçı eliyle düzeltirken gülümsedi. "Akşam yemeğinden sonra çarşıya inip biraz gezmek ister misin?" Yüzüne baktığımda hafifçe kızarmış olduğunu gördüm. Uzun zamandır Sean ile birlikte kütüphanede zaman geçiriyorduk ama kütüphane dışında hiç takılmamıştık. Bana çıkma teklifi mi ediyordu yoksa bu arkadaşça bir teklif miydi emin değildim. Yine de kimse benimle konuşmazken Sean yanımda olan tek kişiydi ve onunla zaman geçirmek güzeldi. Ayrıca kafamı biraz dağıtmak ve üzerimdeki negatif enerjiyi atmak için gezmek iyi gelebilirdi. Ben bir müddet boyunca sessizce ona bakınca Sean kekeleyerek "Ya-yani istemiyorsan sorun değil," dedi. Sessizliğimi yanlış yorumlamıştı.

Aceleyle "Hayır hayır," dedim. "Seninle birlikte çarşıya inip gezmeyi çok isterim."

Yüzünde oluşan rahatlamış ifadeyle birlikte gülümsedi. "O zaman seni sarayın önünden alırım."

Tebessüm ettim. "Anlaştık."

Geri geri yürümeye başladığında yüzünde hâlâ şapşalca bir tebessüm vardı. Bana el salladıktan sonra arkasını döndü ve görüş alanımdan çıktı. Bense bir müddet daha orada oturup dışarıyı sessizce seyrettim.

BÖLÜM 4

Babam, Astrid ile Alin'i bizimle akşam yemeği yemesi için büyük salona çağırmıştı. Uzun bir aradan sonra aynı masa etrafında ilk defa yemek yiyorduk ve bu yemek tam anlamıyla büyük bir fiyasko oluyordu. Bir yandan yemeğimi gergince yemeye çalışırken bir yandan da babamın sorduğu sorulara mantıklı cevaplar vermeye çalışıyordum. Bir parça eti ağzıma götürürken babamın sorduğu beklenmedik soruyla birlikte öksürmeye başladım. Bu hareketim yaramı fazlasıyla sızlatmıştı. "Yakında Element Oyunları gerçekleşecek ve bu Valerie'nin ilk oyunları olacağı için ona çalışma konusunda biraz destek olur musun, Astrid?"

Kendimi toparladığımda gözlerimi büyüterek babama döndüm. Ondan böyle bir şey sormasını beklemediğim için oldukça şaşırmıştım. Astrid'in beni eğitmek istemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden ona konuşma fırsatı vermeden konuşmaya başladım. "Ben kendim de çalışabilirim ama-"

Babam gözlerini bir an bile olsun Astrid'ten ayırmamış, beni de elini kaldırarak susturmuştu. Ona çalışmak için başka birisiyle sözleştiğimi söyleyecektim, ancak bunu söylememe imkân vermemişti. Ondan da bir cevap beklediği açıktı. Bu sefer Astrid'e baktım. Kardeşiyle arasında garip bir bakışma geçiyordu, sanki konuşmadan anlaşıyorlarmış gibiydi. Ardından

bana baktı ve yapmacık bir samimiyetle gülümsedi. "Elbette, prensesimize yardımcı olmaktan onur duyarım."

Babam tatmin olmuş bir gülümsemeyle arkasına yaslanırken yerimde huzursuzca kıpırdandım. "O halde Valerie ile birlikte istediğiniz zamanlarda çalışabilirsiniz, değil mi Valerie?" Kafamı eğip onu onayladım. İkimiz de çalışmayacağımızı biliyorduk ama babamın çalışacağımızı sanması şimdilik iyi olurdu.

Omzumda yumuşak bir baskı hissettim. "İyi misin, tatlım?"

Annemin yumuşak ses tonu kulaklarımla buluştuğunda kafamı hafifçe ona doğru döndürdüm. "İyiyim ama artık izin verirseniz gitmeliyim."

Babamın sorgulayıcı bakışları beni bulsa da kafasını sallayıp gitmem için müsaade verdi. Ben kalkarken kızlar da gitmek için izin istemişlerdi. Babam onlara da izin verdiğinde Astrid, ayaklanıp kardeşinin tekerlekli sandalyesinden tuttu. Vakit kaybetmeden onlardan önce yemek salonundan çıktım ve üzerimi değiştirmek için odaya gittim. Yaptığım büyüden ve aldığım ilaçlardan sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Bu yüzden eskisinden çok daha enerjiktim. Sıradan günlük kıyafetlerimi üzerime geçirip saçlarımı tarayarak düzelttiğimde gitmek için hazır olduğuma kanaat getirdim ve aşağıya indim.

***

Sean, tam da dediği gibi akşam yemeğinden sonra sarayın önüne beni almaya gelmişti. Yanına yaklaştığımı fark ettiğinde bana bakıp gülümsedi. "Çok güzel görünüyorsun." Ben her zaman giydiğim siyah kıyafetlerimin içerisinde her ne kadar sıradan olsam da o, bu akşam giyimine özen göstermiş gibi görünüyordu. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken sessizce teşekkür ettim. Sessizliği bölmek istercesine boğazını temizlediğinde eliyle biraz önümüzde duran ve benim yeni fark ettiğim at arabasını gösterdi. "Hadi gidelim." Yürüyerek gideceğimizi düşünmüştüm ama Sean, beni şaşırtmış ve bir at arabası kiralamıştı.

Biz arabaya binerken atlar biraz huzursuzluk çıkartmış olsalar da sorunsuz bir şekilde araba ilerlemeye başlamıştı. Atların benim yüzümden huzursuzluk çıkarttığının farkındaydım. Üzerimde hâlâ bana saldıran büyücünün enerji kırıntıları vardı ve bu, hayvanların davranışlarını bazen kötü yönde etkileyebiliyordu.

Yol boyunca Sean, geçmiş Element Oyunları'ndan bahsedip durdu. Onu bir yere kadar dinlesem de bir yerden sonra konudan kopmuş, yol kenarındaki insanları incelemeye başlamıştım. Kendimi insanlara bakmaya o kadar kaptırmıştım ki arabanın durduğunu Sean'ın bana seslenmesiyle anca fark edebildim. "Hadi Valerie." At arabasından indiğimizde eliyle etrafı gösterip "Ne yapmak istersin?" diye sordu.

Seçeneklerimizi değerlendirmek için etrafa bakınırken gözüm gölgelerin arasından hızlıca yürüyen Mylo'ya kaydı. Ellerini cebine sokmuş, kafasını öne doğru eğmişti. Yine meyhaneye gidiyor olmalıydı. Bakışlarımı onun üzerinden çekmek üzereyken gölgelerin içerisinde bir kıpırtı daha fark ettim. Mylo'nun arkasından yürüyen birisi vardı. Taktığı lacivert pelerin yüzünü tamamen örtmüş olduğundan onun kim olduğunu göremiyordum. Adımları, Mylo'nun adımlarının aksine aceleci değil, yavaştı. Dikkat çekmediğine emin olmak istermiş gibi etrafını kolaçan ettikten sonra Mylo'nun girdiği meyhanenin camından içeriye doğru baktı. Orada beklediği birkaç saniyeden sonra meyhaneye girdi.

Sean'a döndüm. "Biraz yürümeye ne dersin? Bu sırada da ne yapacağımıza karar veririz." Beni onayladığında meyhanenin olduğu tarafa doğru yürümeye başladık. İçimde az önce gördüğüm şeyin oldukça garip olduğunu bağıran bir his vardı ve ben bu histen hiç hoşlanmamıştım. Bu yüzden Sean'a belli etmeden Mylo'yu kontrol etmeye karar verdim.

Meyhaneye doğru yaklaştığımızda içerisinden gelen müzik ve kahkaha seslerini duymaya başladık. "Bu gece birileri gerçekten eğleniyor olmalı," dedi Sean meyhaneyi kastederek.

"Cuma günleri ve hafta sonları burası gerçekten eğlenceli bir yer oluyor."

Hafifçe kafamı salladım. Yürümeye başladığımızdan beri içeriye girebilmek için uydurabileceğim mantıklı bir bahane arıyordum. Bu yüzden de Sean'ın meyhaneyle ilgili bir şeyler söylemesi benim için güzel bir fırsat olmuştu. "İçeriye girip gerçekten eğlenip eğlenmediklerine bir göz atmak ister misin?"

Gözlüklerini düzeltirken omuz silkti ve gülümsedi. "Eğlenceli olabilir." Gülümsemesine karşılık vermeden meyhaneye doğru yöneldim. Geçmem için kapıyı ittirdiğinde hiç beklemeden içeriye girdim ve yüzüme anında yoğun, ekşi bir koku çarptı.

Bugün cuma olduğu için içerisi normalden daha kalabalıktı. Kapının girişinden itibaren dağınık bir şekilde sıralanan masaların neredeyse tümü doluydu. Girişin tam karşısındaki duvarın önünde uzunca bir tezgâh duruyordu. Tezgâhın arkasında, insanlara servis yapan siyah saçlı kız ve onun hemen önündeki taburede oturan Mylo, içeriye girer girmez dikkatimi çekmişlerdi. Sağ tarafımızda elindeki telli çalgısıyla müzik yapan genç bir çocuk vardı. Çoğu kişi onun söylediği şarkıya eşlik ediyor, nakarat kısımlarında daha da çok bağırıyorlardı. Etrafa göz gezdirirken akademiden tanıdığım birkaç kişiyi gördüm ama pelerinli kişiden hiçbir iz yoktu. Pelerinini çıkartmış olabileceğini düşünürken Sean, beni omuzlarımdan tutarak sol taraftaki masalara doğru yönlendirdi.

Sonunda boş bir masa bulduğumuzda rahatsız sandalyelere oturduk. Sean, meyhanenin ortasında dans eden kadın ve erkekleri işaret etti. "Buradaki köylüler nasıl eğlenileceğini gerçekten çok iyi biliyorlar." İçerideki sesten dolayı bağırarak konuşmuştu. Meyhane hafta içi olduğundan çok daha farklıydı. Normalde sessiz ve dertli olanların geldiği bu yer şu anda şenlik alanı gibiydi ve çok fazla enerjik insanın bir arada olması dışında her şey oldukça normal gözüküyordu.

"İçecek bir şeyler alacağım, istediğin özel bir şey var mı?" Kafamı olumsuz anlamda salladım. Yanımdan uzaklaşırken

kendisini müziğin akışına kaptırmış, şarkıya eşlik etmeye başlamıştı. Benim için fazlasıyla enerjik hareketleri vardı ama onun bu hallerine alışmıştım.

Meyhanenin kapısı açıldığında dikkatim oraya kaydı. İçeriye pelerinli beş insan girmişti. Hepsi sağ, arka taraftaki oturma yerine doğru yönelirken bazıları pelerininin başlığını indirmişti. Başlıklarını çıkartanları gördüğümde şaşırdım. Bunlar Rita, Lena ve Jamie'ydi. Jamie arka tarafa gitmeden önce Sean'ın yanına uğradı. Sean, ona bir şey söyleyip bana doğru döndüğünde Jamie'nin bakışları beni buldu. Göz göze geldiğimizde elini havaya kaldırıp selam verdi. Tepkisizce ona baktığımı gördüğünde yeniden Sean'a dönüp bir şey söyledi. Ardından onu orada yalnız bırakıp arka tarafa gitti.

Bakışlarımı dans eden insanlara çevirdim. Boş olan alanda kol kola girmiş üç çift zıplayarak dans ediyordu. Ben bunun geleneksel bir dans olabileceğini düşünürken Sean, elinde tuttuğu iki bardak ve bir şişeyle geri dönmüştü. Bardaklara şişedeki sıvıyı boşaltırken "Bizim takım eğlenmeye gelmiş, onlara katılmak ister misin?" diye sordu. Kafamı iki yana salladığımda anladığını belirterek mırıldandı. "Zaten ben de bunun iki kişilik bir randevu olarak kalmasını tercih ederdim." Sean'a bunu randevu olarak görmediğimi söyleyeceğim sırada, "Element Oyunları'na çalışmak beni gerçekten strese sokuyor. Ayrıca her gün sevmediğim kişilerle birlikte çalışmak gerçekten çok yorucu olmaya başladı. Biraz sıvı cesaret ikimizi de iyi gelir diye düşündüm," dedi. Bir yandan da yanında getirdiği şişeyi gösteriyordu.

O an bunun bir randevu olduğu fikri aklımdan çıkmış ve sadece Sean'ın söylediklerine odaklanmıştım. Onu sürekli gülerken görsem de bazı konularda onun da bunaldığı görmek, bana herkesin kafasına taktığı küçük ya da büyük en az bir derdi olduğu gerçeğini yeniden fark ettirmişti.

Sean'ın sıvı cesaretten kastının içki olduğunu biliyordum. Daha önce hiç içki içmemiştim ve Mylo'yu içki içerken gözlemlediğim

kadarıyla bu hiç de iyi bir şey değildi. Tereddütle önümdeki bardağa baktım. "İçmesem daha iyi olur."

Israrcı bakışları beni buldu. "Hadi ama..." Bardağı hepten önüme doğru ittirip kendi içkisinden bir yudum aldı ve güldü. "Yoksa daha önce hiç içmedin mi?" Ben cevap vermeyince gülümsemesi büyüdü. "Gerçekten daha önce sıvı cesaretin tadına bakmadığına inanamıyorum, kesinlikle denemelisin."

Omuz silkerken bardağı kavradım. Sanırım birkaç bardaktan bir şey olmazdı ve eğer şansım yaver giderse de bazı şeyleri birkaç saatliğine unutabilirdim. Bardağı dudaklarımın arasına yerleştirirken konuştum. "Her şeyin bir ilki vardır, değil mi?"

BÖLÜM 5

Her şeyin bir ilki olduğu gibi bir sonu da vardı. Gecenin ilerleyen saatlerinde önümüzde duran şişenin tamamı boşalmış; Sean, masaya başını koyup sızmıştı. Midemin bulandığını fark ettiğimde biraz temiz hava almak için dışarı çıkmaya karar verdim. Masadan destek alıp ayağa kalktığımda başım eskisinden de fazla dönmeye başlamıştı. Derin bir nefes alıp yalpalayarak kapıya doğru yürümeye çalıştım. İlk başlarda dengeli yürümeyi başarsam da sonradan görüşüm bulanıklaştığı için çıkış kapısına doğru yürüyen bir adama çarptım. Çarptığım kişinin homurdanmasına kahkaha atarak karşılık verdikten sonra ona yol açmak için geriye doğru çekildim. Geri çekilirken sırtım bir başka bedenle sertçe buluştu. Üstelik bu sefer suç bende değildi.

"Seni küçük sıçan! Yürüdüğün yere dikkat etsene!" Agresif ses kulaklarımı doldurduğunda sesin sahibine doğru döndüm. Orta yaşlı bir adam, kalın kaşlarını çatmış bir şekilde karşımda duruyordu. Elinde tuttuğu kadehin içerisindeki bütün sıvı üzerindeki keten gömleğe dökülmüştü. En az benim kadar sarhoş görünüyordu. Bakışlarımı adamın yüzünden çekip dışarıya çıkmak için hareketlendim fakat omzumda hissettiğim sert baskı yüzünden olduğum yerden kıpırdayamadım. "Yaptığın şeyden bu kadar kolay yırtabileceğini mi sanıyorsun?"

Birkaç kişinin kahkahaları kulaklarıma kolayca ulaşırken içerideki müziğin durmuş olduğunu fark ettim. Omzumu ileriye

doğru hızla çekip adamın elinden kurtularak arkamı döndüm. Yüzünde pis bir sırıtışla gözlerini ahlaksızca üzerimde gezdiriyordu. Adamın kanını donduracak soğuklukta ve tıslarcasına konuştum. "Bana bir daha sakın dokunma."

Kelimeler ağzımdan bozukça çıkarken adam, masasındaki arkadaşlarına bakıp meyhaneyi inleten bir kahkaha attı. Belli ki kendimi ifade etmek konusunda çok da başarılı olamamıştım. "Burada hırçın küçük bir kızımız var beyler." Ardından bakışları yeniden bedenimle buluştu. "Seninle biraz oyun oynayalım mı?"

Bana doğru uzattığı eli havada tutulunca gevşettiği kaşlarını eskisinden daha çok çattı. Ben bir adım gerilerken adamın elini tutan lacivert pelerinli, onunla aramıza girmişti. "Benimle oynamaya ne dersin ha?"

Kulaklarıma değip geçen ciddi ama bir o kadar da alaycı sesten sonra her şey çok hızlı gelişmeye başladı. Pelerinli, yumruğunu adamın gözüne çoktan geçirmişti. Meyhanedeki çoğu kişinin ayaklanıp kavgaya karıştığını gördüğümde buradan bir an önce çıkmanın en iyi fikir olduğuna karar vermiştim. Dışarıya çıkmadan hemen önce Sean'ı masada bıraktığım aklıma gelince dönüp onun olduğu tarafa doğru baktım. Jamie onun yanına çoktan ulaşmış, onu uyandırmaya çalışıyordu. Bana ihtiyacı yoktu.

Hiç beklemeden dışarıya çıktığımda soğuk hava tenimle buluştu. Soğuktan titrerken midem artık hiçbir şeyi kaldıramayacak kıvama gelmişti. Boğazımdan yukarıya doğru yükselen ekşi tatla birlikte öğürdüm ve içimdeki tüm sıvı cesareti toprağa kustum. Şimdi kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Sarsak adımlarla saraya doğru yürümeye başladığımda hissettiğim yoğun duyguların esiri olmuştum. Koşup her şeyden kurtulma isteğiyle dolup taştığımda adımlarım hızlandı. Toprak zemine değen ayaklarımı bir zamandan sonra hissedememeye başlasam da yüzüme çarpan soğuk beni ayakta tutuyordu. Akademiyi geçip saray yoluna girene kadar sallana

sallana koştuktan sonra yavaşladım. Boğazım kurumuş, dizlerimin bağı çözülmeye başlamıştı. Dünya sanki etrafımda dönüyordu. Dinlenmeliydim. Yolun kenarında gördüğüm kayanın üzerine oturduğumda başımı dizlerimin arasına gömerek nefes alış verişimi düzeltmeye çalıştım. Bir müddet soğuğa aldırmadan öylece durduktan sonra ayağa kalktım ve bu sefer yavaşça saraya doğru yürümeye başladım.

Saraya vardığımda henüz odaya gitmek istediğimden emin değildim. Kyne'ın yanına gitmeyi düşünmüş ama sonra bundan da vazgeçmiştim. Bu saatte onu rahatsız etmemden hiç hoşlanmazdı. Aynı yer etrafında daireler çizerek sarayın önünde biraz yürüdükten sonra kendimi çimenlerin üzerine bıraktım. Uykum vardı. Yattığım yerden gökyüzündeki yıldızları izlemeye başladım. Bir süre boyunca kristallere benzettiğim yıldızları izlerken gözümden bir damla yaşın kayarak toprağa düştüğünü fark ettim.

Kristaller...

Onları ve onların bana kattığı gücü özlemiştim. Onlar olmadan kendimi çok savunmasız hissediyordum. Canlı olmadıklarını biliyordum ama yine de yıllarca onları korumuştum, aramızdaki özel bağı görmezden gelemiyordum. Kristal gözlü baykuşumun kör olduğunu hissettiğimde nasıl da canım yanmıştı... Tüm kristaller gibi koparılan, kırılan ve yok edilen her kristal bana bağlıydı. Bir yanım hâlâ onlarlaydı, bunu hissedebiliyordum. Bir kez Cehennem Tapınağı'nın prensesi olunca daima tapınağın prensesi olarak kalıyordunuz ve kristaller size hizmet etmek için her zaman oralarda bir yerlerde oluyorlardı.

Bir kristale ihtiyacım vardı.

Sadece tek bir kristale...

Umutsuz düşünlere dalmış bir haldeydim ve üşümeye başlamıştım. Üzerime çöken uyku, orada uyumamı bas bas bağırsa da burada kalamazdım. Ayağa kalkıp adımlarımı saraya çevirdim ve odama hızlıca çıktım. Kapıyı yavaşça açarak içeriye girdiğimde Alin'in, yatağında yatarak her zamanki kitabını okuyor

olduğunu gördüm. Astrid'se yine odada yoktu. Alin, kimin geldiğini görmek için kitabını hafifçe indirmiş olsa da daha sonra yeniden kaldırarak okumaya devam etti. Bitkin hissediyordum. Üzerimdeki kıyafetleri değiştirmeye halim bile yoktu ama kusmuk kokan kıyafetlerle uyumak da istemiyordum. Bu sebepten dolayı kalan son enerjimi de temiz kıyafetler giymek için harcayarak tükettim. Kendimi göründüğünden daha rahat olan yatağıma bıraktığımdaysa gözlerim hiç zorlanmadan kapanmıştı.

BÖLÜM 6

Karanlık.

Karanlığın arasından karanlığı delip geçerek üzerime doğru gelen gümüş ile altın rengi karışımı bir bağ.

Sesim bağırmak istesem de çıkmıyor, gözlerim döndürmek istesem de bağdan başka hiçbir tarafa bakmıyordu. Karanlıktan yayılan korku hissiyatıysa gerilmeme sebep oluyordu. Kapana kısılmış gibi hissediyordum ve bu bana tek başıma tapınağın içerisinde bırakıldığım, onun tutsağı olduğum zamanları hatırlatıyordu. Gitmek istesem de hiçbir zaman terk edemeyeceğim o tapınak, benim hem evim hem de hapishanemdi.

Göz kamaştırıcı olan bu bağ gittikçe bedenime yaklaşırken yutkundum. Yırtıcı bir yılanmışçasına üzerime doğru gelmekten çekinmiyor, biraz sonra bizi birbirimize bağlayacağını da kulağıma fısıldıyordu. Ses, ürkütücü ve vahşi olmasının yanı sıra aç ve susuz kalmış bir insanınki gibiydi. Yaşamak için bağlanma ihtiyacı duyuyordu.

Göz kamaştırıcı bağ, kalbimi sertçe delip geçerken hissettiğim acıyla gözlerimi yumabildiğim kadar sıkı yummuş, kulağıma gelen inilti seslerimin eşliğinde zıplayarak uyanmıştım. Büyük bir enerji dalgası tarafından vurulmuş gibi hissediyordum. Ellerimle kalbimi yoklarken enerjinin delip geçtiği yerin hâlâ sızladığını fark ettim. Derin nefesler alarak korkumu

dizginlemeye çalışırken mırıldandım. "Sadece çok gerçekçi bir rüyaydı, hepsi bu."

Kafamı çevirip kızların yataklarına doğru baktığımda Astrid'in hâlâ geri dönmemiş olduğunu gördüm. Alin ise elindeki kitabıyla birlikte üstü açık bir şekilde uyuyakalmıştı. Kalbim hâlâ deli gibi çarparken üstümdeki yorganı ittirip onun yanına gittim. Parmaklarının arasından kayıp göğsünün üstüne düşen kitabı yavaşça alıp yanındaki komodinin üzerine koyduktan sonra Alin'in üstünü örttüm. Yatağıma geri dönerken onun uykulu bir şekilde homurdandığını duydum. "Teşekkürler, Melany."

Yüreğimi yakıp geçen sözleri beni serseme çevirirken yeniden yatağımın içine girdim. Yaşananlar beynimi kurcalarken gözümden akan bir damla yaş yastığımı ıslatmıştı. Düşünmek değil, uyumak istiyordum. Bu yüzden kendimi kısa yoldan uyutmak için zararsız bir büyü mırıldandım. Büyü biter bitmez yeniden uyuyakalmıştım.

***

Ertesi sabah uyandığımda sabahki dersi kaçırdığımı fark etmiş, bu yüzden de Kyne'a uğramaya karar vermiştim. Kulübesine yaklaştığımda evden dışarı çıkıyordu. Omzuna her zamanki eski, deri çantasını asmıştı. Ormana doğru yöneldiğinde adımlarımı hızlandırıp ona yetiştim. Kulübeden fazla uzaklaşmamıştık. "Nereye gidiyorsun?"

Geldiğimi fark etmemiş olacak ki durdu ve elini kalbine götürdü. Bakışları beni bulduğunda az da olsa rahatlamıştı. "Sessizce beni takip etmeyi bırakmalısın, Melody, bu ürkütücü olmaya başladı."

Yeterince ses yaparak yürüdüğümü düşünüyordum. "Duymaman benim suçum değil, Kyne, yaşlanıyorsun."

Yüzünü buruştururken iç çekti. Yaşlandığının o da farkındaydı ama yüzüne vurulmasını sevmemiş gibi görünüyordu. "Senin şu anda akademide olman gerekmiyor muydu?"

Omuz silktim. "Sabahki dersleri kaçırdım ve bir sonraki ders akşamüzeri..." Element Oyunları yaklaştığı için haftanın her günü ders görüyorduk. Bu biraz sıkıcı olsa da kimsenin bu konuda itirazı yoktu. Dersler sayesinde gelişiyorduk. O, anladığını jest ve mimikleriyle belirtirken "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Ben gitmiyorum," diye yanıtladıktan sonra Astrid, Kyne'ın kulübesinden çıktı. Beni görünce duraklasa da yanımıza doğru yürümeye başladı. "Astrid benim için yılancık bitkisinden toplayacak. Demirci atölyesinde çalışan küçük çocuğun kolu yanmış. Yaralarının mikrop kapmaması için de o bitkinin kökü ve çiçekleri lazım."

Anladığımı belirtirken Astrid yanımıza geldi. "Gitmek için hazırım."

Kyne, çantasını ona uzattı. Astrid, çantayı alıp ormana girmek için hareketlendi ama Kyne, onu durdurdu. "Melody de seninle gelse iyi olur." Astrid'in onaylamaz bakışları Kyne'ı bulsa da onun itiraz istemediği açıkça belliydi. Ayrıca Astrid'in ormanda tek başına dolaşması güvenli değildi. Hâlâ başıboş bir yaratık ormanın sınırları içerisinde olabilirdi. Hem bu bitki yanığa iyi geliyorsa ondan biraz da kendim için toplayabilirdim. Astrid, sinirle soluduktan sonra yavaşça ormana doğru yürümeye başladı. Kyne'a itiraz etmemişti.

Onun peşinden gitmeden önce Kyne'a "Aradığımız bu bitki neye benziyor?" diye sordum.

Eliyle çenesini sıvazladı. "Uzun bir ot," derken elini bacak hizasında tuttu. "Tüm yaprakları sık ve sert tüylü, koyu mor çiçekleri olan bir bitki. Astrid'e onu bulabileceği yeri tarif ettim." Onu onayladıktan sonra Astrid'in peşinden giderek ormana girdim.

Yaklaşık bir saatlik sessiz bir yürüyüşün ardından ormanın derinliklerine inmiştik. Belimdeki yara, bata çıka ilerlediğimiz toprak zeminden dolayı sürekli gerilip gevşiyordu ve bu da ağrımın artmasına sebep oluyordu. Astrid'e baktığımda en

az benim kadar yorulmuş olduğunu fark ettim. Nefes alış verişleri düzensizleşmeye başlamıştı. Dengesini kaybedip önündeki taşa takılınca yere, dizlerinin üzerine düştü. Saniyeler sonraysa inlemesi kulaklarımı çınlattı.

"İyi misin?"

Onu elinden tutup ayağa kaldırmaya çalıştığım sırada kolunu benden hızlıca çekip uzaklaştırdı. "Senin yardımına ihtiyacım yok." Yanındaki ağaçtan destek alıp ayağa kalkmaya çalışırken dişlerini sıktığını çenesinin kasılmasından anlayabiliyordum. Canı acıyor olmalıydı. Ayağa kalkmayı başardığında öne doğru bir adım attı ama attığı adım onun yeniden tökezlemesine sebep olmuştu. Dudağını ısırdı.

"Bu halde yürüyemezsin." Sert sesim havaya karışırken kafasını kaldırıp bana baktı. "Seni iyileştir-"

Sözümü sertçe kesti. "Böyle bir şey olmayacak."

Bu halde yürürse bacağı kötüye gidebilirdi. Onu iyileştirmeme izin vermiyorsa da burada kalması onun için daha iyi olurdu. Yeniden yürümeye çalıştığında, onu tam düşmek üzereyken kollarından yakaladım. "İnatlaşmayı bırak Astrid, seni iyileştirebilirim."

Beni ittirip kendisinden uzaklaştırdı. "Senin yardımını istemiyorum, ben kendimi iyileştirebilirim."

Beni ittirmesi sinirimi bozsa da sakin kalmaya çalıştım. "O halde burada kalıp kendini iyileştir, geriye kalan yolu kendim gidebilirim."

Yürüyemeyeceğinin o da farkındaydı. Birkaç saniye düşünüp etrafına bakındıktan sonra eliyle ileride yan yana duran büyük gövdeli iki ağacı gösterdi. "Bitki o iki ağacın kovuğunda büyüyor."

Gösterdiği yer olduğumuz yere biraz uzaktı ama önümüzdeki açıklık sayesinde birbirimizi rahatça görebilirdik. Cevap vermeyip omzundaki çantayı işaret ettim. Bitkileri toplamak için ona ihtiyacım vardı. Kızarmış gözlerinden geçen tepkisiz

bakışlardan sonra omzuna astığı deri çantayı bana uzattı. "Çantanın içinde el çapası var, birkaç tane bitki alsan yeterli." Elindeki çantayı alıp omzuma asarken sessizdim ama onu anladığımı belirtircesine kafamı hafifçe salladım. O sırtını ağaca yaslayıp yere otururken ben, bitkinin olduğu yere doğru yürümeye başlamıştım. Yürürken arkamı dönüp onu kontrol ettim. Elementini ortaya çıkarmış, bacağını iyileştirmeye çalışıyordu.

Çok geçmeden yan yana duran iki ağacın yanına geldiğimde onları birbirine bağlayan derin bir kovuk gördüm. Astrid'in dediği gibi içerisinde yılancık bitkileri vardı. Çantadan aldığım çapayla dört bitkiyi yaralanan çocuk için kökleriyle çıkarttıktan sonra kendim için de iki kök aldım ve onları da çantaya koydum. Sanırım bu kadarı yeterliydi.

Arkamı döndüğümde Astrid, yerden kalkmaya çalışıyordu. Hareketleri aceleciydi. Kafasını çevirip bana doğru baktığında yüzündeki korku ifadesini gördüm. Bu iyiye işaret olamazdı. Ona doğru koşmaya başladığımda o da sekerek bana doğru koşmaya başladı. Kaçtığı şey bir anda arkasında belirince tökezledim. Yaklaşık iki metre boyunda, uzun ve oldukça ince bir yaratıktı. Pençelerinin sivriliği karşısında gözüm korkmuştu. Yüzünün olması gereken yerde sadece ileriye doğru uzayan çenesi vardı. Gözleri ve burnunun olması gereken yer ince bir deriyle kaplanmıştı. Ağzını açıp kalın sesiyle bağırdığında çatallı dili dışarıya çıkmış, sivri dişlerinin arasından salyalar akmaya başlamıştı. Hızlı hareket ediyordu. Astrid, bu yavaşlıkla koşmaya devam ederse yaratığa yakalanabilirdi. İçimdeki tüm duygular ters tarafa doğru koşmam gerektiğini bas bas bağırsa da yaratığın olduğu yöne doğru daha da hızlı koşmaya başladım. Koşarken aklımda sadece tek bir düşünce vardı. *Astrid'i korumalıydım.*

BÖLÜM 7

Koruyucu bir bariyerin etrafımı sarması için büyü yapmıştım. O bariyerin içerisine Astrid'i de aldığımda büyüm, ben onu yeniden açana dek mühürlenecekti. Şimdiyse tek yapmamız gereken birleşmekti.

"Daha hızlı koş, Astrid!" Yaratık onun hemen arkasındaydı ve gittikçe hızlanıyordu. Korunma büyüsü tamamlanmamışken yaratığa büyümle saldıramazdım. Bir büyüyü tamamlamadan başka bir büyü yapmak neredeyse imkânsızdı. Elementime ulaşabilmeyi denedim. Henüz saldıracak kadar yetenekli olamasam da Astrid'i yanıma ulaşana kadar savunabilirdim. Elimi öne doğru uzattım ve parmak uçlarımdan kıvılcımların çıkmasına izin verdim. Parmaklarımdan çıkan kıvılcımlar, yaratığa doğru ilerlerken Astrid'in etrafından dolaştı ve birleşerek büyüdü. Şimdi Astrid ile yaratığın arasına ateşten bir duvar örmüşüm gibi gözüküyordu. Bu yaratığı yavaşlatmak için tek şansımdı. Nefesimi tutarak koşmaya devam ettim. Yaratık ateşe çarpıp öne doğru tökezleyince tuttuğum nefesimi bıraktım. İçim az da olsa rahatlarken yanıma ulaşan Astrid'e sarıldım. Sarıldığımda büyü mühürlenmiş, etrafımızda görünmez bir kalkan oluşturmuştu. Kalkanın kalkmaması için teması kesmememiz gerekiyordu, bu yüzden elini sıkıca tutmuştum.

İkimiz de nefes nefese kalmışken Astrid, neden bir anda onu durdurduğumu sorgularmış gibi korkuyla bana bakıyordu.

Korkusundan olsa gerek elini tuttuğumu bile fark etmemişti. "Korkma, güvendeyiz."

Bir bana bir de üzerimize atlamak üzere olan yaratığa baktıktan sonra gözlerini yumdu. Yaratık, görünmez bariyerime çarpıp geriye doğru düştüğünde titredim. Astrid gözlerini açtığında "Bu da ne böyle?" diye sordu. Ardından bakışları kenetlediğim ellerimize kaydı.

Elini elimden çekmeye çalıştığında "Yapma," dedim sertçe. "Temas ettiğimiz sürece büyüm ikimize de kalkan olacak." Elini serbest bırakıp tutmama izin verdiğinde yaratığa bakmaya başladık. O da bariyerin sınırları etrafında dolaşıp bize bakıyordu. Bariyeri aşmak için zayıf nokta bulmaya çalışıyordu.

"Buradan gitmeliyiz."

Astrid'e baktım. Haklıydı, buradan gitmeliydik. "Bacağın ne durumda?"

Ayağını oynattı. "İdare edebilirim."

Yaratığı karşımıza alıp yürümeye başladık. Astrid koştuğu için bacağını oldukça zorlamıştı. Şimdiyse sekerek yürüyordu. Tuttuğum elini omzuma koyup beline sarıldım. Bu şekilde daha rahat yürürdü.

"Ne yapıyor-"

Onu susturdum. "Sadece bir saniyeliğine sus ve itiraz etmeden yürü, Astrid." Ani çıkışım karşısında bir şey söylemese de bu durumdan hoşnut olmadığı açıkça belliydi.

Yaratık, biz uzaklaşmaya başladıkça bariyere vurmaya ve onu parçalamaya çalışıyordu. Yaptığı saldırı başarısız oldukça sinirlendiği, kalın sesiyle gürlemesinden belli oluyordu. Bu şekilde krallığa kadar devam edemezdik. Onun Nemesis'e girmesi felaketle sonuçlanabilirdi. Yaratığın yaydığı enerjiden anladığım kadarıyla sadece iki kişi saldırırsak onu yenemezdik. Ayrıca bariyerin içerisinde iki kişi olduğumuzdan dolayı saldırgan bir büyü de yapamazdım. Eğer yaparsam bariyer tehlikede

olduğumu düşünüp Astrid'i korumasız bırakırdı. "Yaratığı atlatmanın bir yolunu bulmalıyız."

Astrid, bakışlarını yaratıktan çekmeden konuştu. "Her yaptığı saldırıdan sonra yoruluyor gibi."

Yaratığa baktım. Sinirli gözükse de Astrid'in dediği gibi yorulmaya başlamıştı. "Eğer tüm enerjisini harcamanın bir yolunu bulabilirsek ondan kurtulabiliriz." Yaratık bariyere bir daha çarpınca geriledim. Bu sefer eskisinden de sert çarpmıştı. "Ona büyüyle ya da elementimle saldıramam. Sen de saldıramazsın." Astrid, anlamayarak bana baktı. "Saldırgan tavırlar gösterirsen büyüm seni tehdit olarak algılayıp korunmasız bırakacaktır."

Yüzümde bir mimik dahi oynamazken Astrid, "Aynı odada kalmamız yetmiyormuş gibi şimdi sonsuza kadar burada sarmaş dolaş bir şekilde kalacağız. Harika!" dedi. Yüzü düşmüştü. Beni sevmediğini biliyordum ama benden nefret etmesini sağlayacak hiçbir şey yapmamıştım. Birbirimize destek olmamız gereken yerde onun sergilediği bu tavırlar beni sinirlendiriyordu. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışsam da kontrolümü çoktan kaybetmiştim. İçimde durmadan büyüyen bir öfke vardı. Sinirle söylediğim büyülü sözcükler bariyerin içerisini doldururken Astrid, endişeyle "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Kolumu onun belinden çektiğimde büyüyü mırıldanmayı da bırakmıştım. Bariyeri sadece onun etrafına yönlendirirken kendi üzerimdeki bariyeri yok etmiştim. Astrid, bana bağırsa da sesi kulaklarıma uğultu şeklinde geliyordu.

Tamamen bariyerin dışında kaldığımda yaratığa baktım. Artık sözlerimle değil, düşüncelerimle büyümü yönetiyordum. Büyü, kanıma karışıyor, tüm hücrelerimde dolaşarak vücudumu tanıyordu. İçimde dışarıya çıkmaya can atan, daha önce hissettiğim muazzam bir güç vardı. Sanki ben büyümü değil, büyüm beni kontrol ediyordu.

Henüz büyümü kullanmanın zamanı değildi, bu yüzden elementimi kullanmaya karar verdim. Yaratık üzerime atladığında onu ateşle geri püskürttüm. Yanan kolunu söndürmek için

yerde yuvarlanmaya başladığında alevi sönmemesi için büyüyle güçlendirdim. Dikkati dağılan yaratık artık savunmasızdı. İşte şimdi tamamen büyümü kullanmaya hazırdım. Toprağın altına saklanan ağaç köklerinin yaratığın etrafını sarmasını isteyerek büyümü serbest bıraktım. Bedenimden çıkan büyü toprağın altına girdikten saliseler sonra yeniden çıkmış ve beraberinde kökleri de getirmişti. Ağaç kökleri yaratığın etrafına sıkıca dolanırken bedenimi saran karanlığın esiri olmaya başlamıştım. Bu benim büyüme hiç benzemiyordu. Daha vahşi, daha karanlıktı. Büyümle alakalı ters giden bir şeyler vardı. Kalbim yanmaya başladığında zihnim bana yaratığı öldürmem gerektiğini söyleyip duruyordu. Zihnimdeki baskıcı sese karşı koyamadığımda onu öldürmek için hamle yaptım. Büyüm yaratığın kalbine bir ok gibi saplandığında sesi son kez gökyüzünde yankılanmıştı. Ve ben... onu öldürmüştüm.

Büyümü zor olsa da geri çekmeyi başardığımda elimi yanan kalbime koyup dizlerimin üzerine düştüm. İlk defa bu kadar karanlık bir büyü yapmıştım. Astrid'e baktım. Ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu. Ona baktığım sırada gökyüzünü başka bir kükreme sesi doldurdu. Bu ses, öldürdüğüm yaratığın sesine oldukça benziyordu. İlk gürleme kulağıma acı doluymuş gibi gelse de daha sonra yerini sinirli gürlemelere bırakmıştı. Astrid'e bakan bakışlarım korkuyla kısılırken ağzımdan tek bir kelime çıktı. "Koş!"

***

Kaç dakika geçmişti bilmiyordum ama koşmaktan ayak tabanlarım ağrımış, nefesim kesilmişti. Yaram hiç olmadığı kadar zonklarken daha fazla koşamayacağımı fark edip yavaşladım. "Biraz duralım." Astrid, koşmak için kendisini zorluyordu. Biraz dinlenmek ona da iyi gelirdi. İkimizi de saklayabilecek büyüklükte gövdesi olan bir ağacın arkasına geçtik.

Ben bir elimi ağaca, diğer elimiyse yaramın üstüne yaslayıp derin nefesler alırken Astrid yere oturmuş, ayak bileğini

tutuyordu. "O şeyden bir tane daha mı vardı?" Kesik ve kısık sesini zor da olsa duyabilmiştim.

"Sanırım," derken sırtımı ağaca yaslayıp yanına oturdum.

"Öldürdüğün yaratık yüzünden çok daha kızgın olacağı kesin." Bakışları bileğindeydi. Bir müddet boyunca sessiz kaldıktan sonra yeniden konuştu. "Yaratıkların bir daha ortaya çıkmayacağını sanıyordum, yani o olaydan sonra..." Sesi gittikçe kısılmıştı.

Yutkunmakta zorlandım. Sesim beklediğimin aksine daha gür çıkarken "Kyne ve ben, etrafta başıboş gezen yaratıklar olduğunu düşünüyoruz," dedim.

Kafasını bana doğru çevirirken ciddi bir şekilde konuştu. "Başka yaratıklar da mı var?" Astrid'in, Kyne'ın kulübesinde gördüğüm yaratıktan haberi yoktu. İster istemez pot kırmıştım. Yüzüne boş boş bakarken ne cevap vereceğimi düşünüyordum. "Eğer şimdi bana anlatmazsan döndüğümüzde gidip Kyne'a sorarım."

Nefesimi hızlıca bıraktım. "Tamam, ama başka hiç kimseye anlatamazsın." Kafasıyla onayladı. Sır saklayabilen birisiydi, bu yüzden ona anlatabilirdim. Kyne'ın kulübesinde gördüğüm yaratıktan ve ona olanlardan kısaca bahsettim. Tabii Kyne'ın gizli odasından söz etmemiştim. Anlatmayı bitirdiğimde Astrid'i, "Bunu Kyne ve konsey üyelerinden başka hiç kimse bilmiyor, bu yüzden başka birine anlatamazsın," diye yeniden uyardım.

Onu ikinci kez uyarmamdan hoşnutsuz gibi görünse de "Kimseye anlatmayacağım konusunda bana güvenebilirsin," dedi.

"Artık gitsek iyi olur." Ayağa kalktığımda yerden rahatça kalkabilmesi için elimi ona doğru uzattım.

Elimi tutup tutmamak konusunda tereddütte kalsa da daha sonra uzanıp elimi tuttu. Ayağa kalkarken "Seni hâlâ sevmiyorum," demeyi de ihmal etmemişti. Omuz silktim. Astrid'le ilk defa bu kadar düzgün bir iletişim kurmuştuk. Bu, onunla aramızın daha iyi olabileceği konusunda bana umut vermişti.

Etrafın güvenli olup olmadığını kontrol ettikten sonra yürümeye başladık. Diğer yaratıktan herhangi bir iz olmaması şu an için iyiye işaretti. Kalan yolu Astrid'in koluna girip, ona destek olarak yürümüştüm. Bir yandan ona destek olmak, öte yandan da kendi yaramın olduğu tarafıma fazla yüklenmemeye çalışmak beni yoruyordu.

Ormanın içerisinden çıktığımızda Kyne'ı kulübenin önünde otururken gördük. Bakışları olduğumuz yere kaydığında oturduğu yerden hızlıca kalktı. Yanımıza geldiğinde Astrid'e hitaben "Ne oldu, iyi misin?" diye sordu endişeyle.

Astrid, kafasını salladı. "Daha kötü olduğum günler de olmuştu, bu hiçbir şey."

Kyne'ın soran gözleri gözlerimi bulduğunda "Düştü," dedim. Cevabım kısa ve netti. Yaratıkla karşılaştığımızda yaşanan olayları ona anlatmayı düşünmüyordum. Onu telaşlandıracak, korkutacak ya da çok üzecek haberler almamalıydı. Yeniden kalp krizi geçirme riski vardı.

Hep beraber kulübenin içine girdiğimizde Kyne, Astrid'in ayak bileğini kontrol etti. "Ayağın fazla zedelenmiş, Astrid. Elementinle düzeltmeye çalışsan bile iyileştiremeyeceğin kadar hem de." Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Sana vereceğim ağrı kesici ilaçlarını alıp birkaç gün boyunca ayağını kıpırdatmadan yatsan iyi olur."

Kyne'ın yüzü gibi Astrid'in yüzünde de sıkıntı vardı. "Element Oyunları için çalışmalıyım, ayağımı hemen iyileştirebilecek bir ilacın yok mu?" Sesi çaresiz gibiydi. Kyne, kafasını olumsuzca salladı.

Astrid, hiçbir şey söylemeden yattığı yerden kalkıp sekerek kulübeden çıkınca arkasından gitmek için hareketlendim ama kapıdan çıkmak üzereyken Kyne'ın ismimi seslenmesiyle olduğum yerde durdum. "Üzerine gitme, şu anda seni dinleyeceğini sanmıyorum." Onu anladığımı belirtecek şekilde hafifçe kafamı eğdim ve dışarıya çıktım. Astrid hâlâ görüş alanımdaydı ama yanına gitmedim. Kyne haklıydı. Onun iyiliğini

düşünsem de üzerine gitmemeliydim. Üstelik ikimiz, ilk defa düzgün sayılabilecek bir diyalog kurmayı başarmıştık, bunu berbat etmek istemezdim.

Aramızdaki mesafeyi koruyarak arkasından yürümeye devam ettim. O, saraya doğru yönelince akşamüzeri gerçekleşecek olan derse yetişmek için akademiye doğru ilerlemeye başladım. Yürürken düşünceler birer birer zihnime doluştu. Dün gece Sean'ı meyhanede bırakıp gitmiştim. Biraz suçluluk duygusu hissetsem de ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir de şu pelerinli yabancılar vardı. Mylo'yu meyhaneye kadar takip ettiğini düşündüğüm kişiyi göremediğim gibi kavgayı çıkartan kişiyi de görememiştim. Yine de ikisinin de ortak noktası olan lacivert pelerin yüzünden, kavgayı aynı kişinin başlattığını düşünüyordum. Onun haricinde bir de ne olduğu belli olmayan devasa yaratıklar ortaya çıkmıştı. Tüm düşüncelerimi bir kenara itip derin bir nefes aldım.

İnsanları düşünmekten, onlarla ilgilenip korumaya çalışmaktan, iletişim kurmak için uğraşmaktan... Tüm bunlardan bunalmıştım. Tek başıma yaşamayı özlemeye başlayacağımı hiçbir zaman düşünmesem de şimdi bu fikir bana yeniden cazip gelmeye başlamıştı. Derse girmekten vazgeçip adımlarımı kütüphaneye çevirdim. Ders bekleyebilirdi ama ben bekleyemezdim. Şu anda sessiz bir yerde yalnız kalıp biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.

***

Saatler boyunca kütüphanede uyuyup biraz dinlendikten sonra uyanmış ve kendimi kitapların içine gömmüştüm. Yuvarlak bir masada oturuyordum. Masanın üstü kalın kitaplarla dolup taşmıştı. Her bir kitap Nemesis'i ve Nemesis tarihi boyunca karşılaşılan yaratıkları anlatıyordu. Ormanda karşılaştığımız yaratık hakkında bilgi arıyordum ama kitapların birçoğunu okumama rağmen aradığım yaratık hakkında hâlâ herhangi bir bilgi bulamamıştım.

"Valerie?" Duyduğum sesle birlikte kafamı okuduğum kitaptan kaldırdım. Sean, karşımda duruyordu. "Sana birkaç kere seslendim ama duymadın. Ne zamandır buradasın?"

Arkama yaslanırken gözlerimi ovuşturdum. "Oldukça uzun bir süredir."

Yanıma gelip masaya yaslandı, benim dışımda her yere bakıyordu. "Derse gelmeyince seni aradım. Kütüphaneye de bakmıştım ama seni görmemiş olmalıyım. Saatlerdir saraya dönmeni bekliyordum ama sen dönmeyince endişelendim."

Önümdeki kitabı kapatırken "Yalnız kalmak istemiştim," dedim. Gerçekten de yalnız kalmak istemiştim. Bu yüzden uyurken kimsenin beni görememesi için karmaşık bir kalkan büyüsü yapmıştım. Büyüyü yapmak yaklaşık yirmi beş dakika sürse de buna değerdi. Dikkatli ve çok güçlü birisi tarafından bakılmadığı sürece de kimse benim orada olduğumu anlayamazdı.

"Bu saatte burada değil, yatağında olmalısın ve yarınki uygulama dersini de kaçırmasan iyi edersin, oyunlara az kaldı." Sean'ın sert çıkışı karşısında afallasam da kendimi toparladım. Haklıydı, saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Yanımdan ayrılmak için hareketlendiğinde onu kolundan tutup durdurdum. "Dün gece olanlar için gerçekten üzgünüm, seni orada bırakıp gitmemeliydim."

Bakışları yumuşadı. "Masada sızıp kalmasaydım bunlar hiç yaşanmayabilirdi, Valerie, asıl ben üzgünüm." Cevap vermeme fırsat vermeden kolunu elimden kurtardı ve "Yarın görüşürüz," diyerek uzaklaştı. Yine yalnız kalmıştım.

Önümdeki kitabın sayfalarını biraz daha karıştırdıktan sonra kitapları toplayarak masadan kalktım ve elimdeki kitapları aldığım raflara geri bırakarak kütüphaneyi terk ettim. Hava serindi, bu yüzden hızlı adımlar atarak çok geçmeden saraya ulaştım. Kapıdaki muhafızlar bana selam verip geçmem için çekildiklerinde içeriye girdim. Karnım biraz acıkmıştı, atıştırdıktan sonra uyumaya gidebilirdim. Mutfağa gidip yenilebilecek

en pratik şeyi seçtim. Bir elma. Elmayı büyük bir iştahla yedikten sonra karnımın açlığını yeteri kadar bastırmıştım. Bu beni sabaha kadar idare ederdi.

Sıcak sarayın içerisinde oyalana oyalana ilerleyerek odama ulaştım. Kapıyı olabildiğince sessiz açarak içeriye girsem de Alin'i uyandırmıştım. Kafasını hafifçe kaldırıp bana baktıktan sonra arkasını dönüp uyumaya devam etti. Üzerimdeki kıyafetleri değiştirip yatağa girdim. Gün içinde uyuduğumdan dolayı fazla yorgun olmasam da sabah erken kalkacağım için uyumak zorundaydım. Bir müddet tavanı izleyerek uykumun gelmesini beklesem de gözüme uyku girmiyordu. Uykumun gelmesi için bir şeyler yapmalıydım. Aklıma gelen düşünceyle yataktan doğruldum ve karşımdaki yatakta yatan Astrid'e baktım. Ay ışığı yatağının kenarına çarpıyor, huzursuzmuş gibi gözüken yüzünü açığa çıkartıyordu. Yataktan kalkıp yanına gittim. Büyü yapmak beni yoruyordu ve eğer büyü yaparak ayağını iyileştirirsem uyuyabilecek kadar yorulabilirdim. Onun, benim yardımımı istemediği apaçık ortadaydı ama bu ikimizin açısından da yararlı olacak bir şeydi. Kendimi bu fikre inandırıp yorganını, bacağının üzerinden onu uyandırmadan yavaşça çekip kaldırdım. Sargılı olan ayağına dokunmadan elimi onun üzerinde tuttum. Büyülü sözleri mırıldandıktan sonra "...más robusto que el viejo*," diye ekledim. Bu söz bacağının eskisinden daha iyi olmasını sağlayacaktı. Astrid'in yüzündeki huzursuzluk kaybolduğunda onun üzerini yeniden örttüm ve yatağıma geçtim. Dışarıya bıraktığım büyümü kendi yaramın üzerinde de dolaştırdıktan sonra artık daha yorgun hissediyordum. Gözlerimi kapattım ve uykunun gelip beni almasını bekledim.

* *İspanyolca.* Eskisinden daha sağlam... (e.n.)

BÖLÜM 8

Önümde uzanan karanlık toprak bir yol, yolun sonundaysa ışık vardı. Ormanlık bir alandaydım. Yolun kenarındaki bodur ağaçlar hışırdamaya başladığında soğuk rüzgâr tenime çarptı. Fırtına bulutları tepemdeydi. Yüzümü ıslatan kanlı yağmur damlasından sonra gök kükrercesine gürledi. Ağaçların hışırdamaları arttığında içim kaçma hissiyle doldu. Bulunduğum yer korkudan titrememe sebep oluyordu. Sanki bir şey o ağaçların arasından bana doğru yaklaşıyordu. Işığa doğru koşmaya başladım. Her şeyin bir rüya olduğunu bilmeme rağmen korku hissini içimden atamıyordum. Neyden kaçtığımı bilmiyordum ama attığım her adımda korku katsayım durmaksızın artıyordu. Yavaşladığım zamansa dehşete kapılacak derecede bir his içimi sarıyordu. Her adım atışımda fırtına şiddetleniyor, önüme engeller çıkmaya başlıyordu. Kanlı yağmur damlaları yüzünden önümü görememeye başlamış olsam da ışığın olduğu yere neredeyse varmıştım. Duyduğum gürültüyle arkama doğru baktım. Bir anda tökezlemiştim. Yine de kendimi toparladım.

Arkamı döndüğümde gördüğüm manzaradan hoşlanmamıştım. Yolun her iki tarafında da olan ağaçlar hızla yıkılmaya başlamıştı. Bir şey ya da bir güç onları deviriyor olmalıydı. Birkaç adım gerimdeki ağaçlar yıkıldığında adımlarımı daha da hızlandırdım. Bana doğru yaklaşan büyük ve ölümcül varlığın enerjisini hissedebiliyordum. Merakıma yenik düşerek yeniden kafamı arkama doğru çevirdim. Arkamı döner dönmez

karanlığı yarıp geçen ve üzerime doğru gelen kül rengindeki enerji dalgasını gördüm. Enerji, ben daha ışığa ulaşamadan bana çarpıp içimden geçtiğinde bedenim havalanarak ışığın yaklaşık on adım gerisine düştü. Sırtımda feci bir ağrı vardı. Ayrıca başımı yere çarpmıştım.

Gözlerim buğulanmıştı ve kapanır gibi oluyordu. Kendimi uyanık kalmak için zorladım. Işığın önünde bir silüet belirince oraya doğru odaklanmaya çalıştım. Odaklanmam işe yaramıyordu, ne yaparsam yapayım o kişinin kim olduğunu seçemiyordum. Hareket etmeye çalıştım ama karşımdaki kişi, bir anda elini bana doğru uzattığında bedenim toprak zemine yapışıp kaldı. Bana büyü ya da ona benzer bir şey yapıyordu. Enerjisinin ne olduğunu seçmek güçtü ama hareket etme yeteneğimi elimden aldığı kesindi. Ben de büyü yapmayı düşündüm ama kendi rüyamın içinde esirken yanlış bir büyü yapmak bana ve büyü yeteneğime zarar verebilirdi. Üstelik bu olmasını istediğim son şeylerdendi. Silüet, bana yaklaşırken konuştu. "Sana ihtiyacım vardı, bana yardım edemedin."

Sesi, çok tanıdık gelse de algılarımda bir sorun vardı. Kim olduğunu anlamamam için algılarımla oynuyor olmalıydı. "Kimsin sen?" dedim sesimi tepkisiz tutarak.

Yanıma ulaşmıştı. Soruma cevap vermedi. Sol tarafımda hissettiğim sert darbeden dolayı acıyla bağırdım. Yüzünü seçemediğim kişi, yaramın olduğu kısma tekme atmıştı. "Başaramadın, beni almalarına izin verdin." Ses kalınlaşmış ve ürkütücü bir hal almıştı.

Acı dolu inlemelerimin arasından "Neyi başaramadım?" diye sordum bağırarak. İkinci tekme kafama gelmişti. Burnumun acısıyla daha çok bağırdım. Ilık bir sıcaklık tenimi yakıp geçerken ağzıma metalik bir tat doldu.

"Yanlış cevap! Bana yardım etmemenin bedelini ödeyeceksin."

Ağzımda biriken kanı toprağa tükürdüm. "Canın cehenneme."

Silüet, diğer elini havaya doğru kaldırdığında elinde bir şey tuttuğunu fark ettim. Ne tuttuğunu göremesem de o şey birkaç salise sonra kalbime saplanmıştı. Ağzımdan kanlar gelirken gözlerim kendiliğinden kapandı ve onun sesini yeniden duydum. "Cehennemin olmak için... Senin için geliyorum."

***

Gördüğüm kâbus yüzünden uyandıktan sonra bir daha uyuyamamıştım. Yatakta dönüp durmaktan sıkıldığımı fark ettiğimde biraz dolanmak için dışarıya çıkmaya karar verdim. Yürüyüş yapmak kafamı dağıtmamda yardımcı olurdu. Üzerime dolapta bulduğum ilk pelerini alıp ayakkabılarımı giydikten sonra odadan çıktım. Dalgındım. Sürekli rüyamı ve rüyamda olup bitenleri düşünüyordum. Üstelik kalbim hâlâ sızlıyordu. Sanki gerçekten de kalbime sivri bir metal saplanmış gibiydi.

Ayağım kayınca düşüncelerimden bir anda koptum. Etrafımda tutunabileceğim hiçbir şey olmadığından kalçamın üzerine düştüm. "Ah!" Kabuk bağlamaya başlayan yaram yeniden açılmış gibi hissederken inledim. Bu gerçekten de acıtmıştı.

Gözlerim yerin neden kaygan olduğunu anlamak istercesine zemine kaydı. Kırmızı bir sıvı, ince bir tabaka halinde yerde birikmişti. İrkildim. Birisi yaralanmış olmalıydı. Üstelik kan tek bir yerde de birikmemişti, devam ediyordu. Gözlerimle kan izlerinin ilerlediği yolu takip ettim. İzler koridorun sonundan sağa doğru devam ediyordu. Ayağa kalktım ve sessiz bir şekilde o tarafa doğru yürümeye başladım.

Koridorun sonuna yaklaştıkça fısıldayarak konuşan insan sesleri kulağıma gelmeye başlamıştı. Kimin konuştuğunu anlamak için kafamı yavaşça sağa uzattığımda Christian ile babamı gördüm. Christian, ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi gözüküyordu. Aaron ise ona destek olmak istercesine koluna girmişti. Kanın Christian'ın gömleğinden geldiğini fark ettiğimde kaşlarımı çattım. Ne olmuştu ki?

Aaron, bir anda sessizleşip kafasını kaldırdı ve sanki onları izlediğimi anlamış gibi olduğum tarafa döndü. Kendimi hızlıca

koridor duvarının çıkıntısına gizlerken beni görmemiş olmasını diledim. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından yeniden konuşmaya başladı. "Kaç tanesi öldü?"

Christian'ın sesi yorgundu. "Hepsi, Aaron. Yaratık, hepsini teker teker yakalayarak öldürdü."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Aaron'ın hiddetli sesi kulaklarımı doldurdu. "Lanet olsun! Seninle elliye yakın adam göndermiştim." Bir sonraki cümlesini o kadar sessiz bir şekilde söylemişti ki ne söylediğini anlayamamıştım bile.

Ardından yeniden Christian konuştu. "Oraya eli kılıç tutan askerlerle gitmemem gerektiğini sana söylemiştim, hangi yaratıkla uğraştığımızı sen de çok iyi biliyorsun. Olacakları öngörmüş olmalıydın."

İç çekti. "Bilmemeyi isterdim." Boğazını temizledikten sonra konuşmasına devam etti. "Bir siragor olduğuna gerçekten emin misin?" Sanki bunun gerçekliğine inanmak istemiyor gibiydi. Christian onu onayladıktan hemen sonra uzaklaşmaya başlayan adım seslerini duydum. Gidiyorlardı.

Saklandığım yerden çıkıp geldiğim yoldan geri dönerken yaratığı düşündüm. Birçok yaratık hakkında bilgi sahibi olsam da siragor ismini ilk defa duyuyordum. Ormanda karşılaştığımız yaratığın siragor olabileceğini varsaydım. Onun gibi büyük ve güçlü bir yaratığın bir grup kılıçlı askeri öldürmesi oldukça kolaydı. Karşılarında şansları bile olmamış olmalıydı. Vefat eden askerler için üzülerek iç çektim. Babam ormana o askerleri göndermekle hata etmişti. Onun karşısında güçlü element kullanıcıları durmalıydı. Aksi takdirde yaratık, birçok masum askeri daha öldürebilirdi.

Ne ile karşı karşıya olduğumuzu tamamen bilmem ve gerekiyorsa gidip yaratığı kendi ellerimle öldürmem gerekiyordu. Başka birilerinin daha zarar görmesine izin veremezdim. Yaratık, ormanın çıkışını bulup Nemesis halkına saldırırsa kötü olurdu. Babam, yani kral Aaron, halk bunu öğrenmeden yaratığı kontrol altına almalıydı. Yaratığı yakalamayı onlara bırakabilirdim

ancak kardeşimin bana emanet ettiği şeyleri korumaya yemin etmiştim. Arkadaşları bir yana, krallığımızı da korumalıydım. Bir ihtimal dahi olsa Kyne'ın, siragor yaratığı hakkında bir şeyler bilip bilmediğini merak ediyordum. Güneş henüz yeni yeni doğmaya başlamış olsa da onu rahatsız etmek zorundaydım. Cevabını bilmek istediğim bir soruyla o uyanana kadar bekleyemezdim.

***

Kulübeye giden yola girdiğimde Mylo, o yoldan bana doğru geliyordu. Başı öne eğik bir şekilde hafifçe sallanarak yürüyordu. Henüz şafak vakti olmamasına rağmen sarhoş olması, durumunun kötüye gittiğine işaretti. Yan yana gelene kadar beni fark etmemiş, yanımdan geçerken ise kafasını kaldırıp kim olduğuma bakmıştı. Yüzünde gördüğüm tiksinti ifadesi yüzünden ona yumruk atmayı istesem de kendimi tutarak yürümeye devam ettim. O da ağzının içinde bir şeyler geveledikten sonra yürümeye devam etti.

Kulübeye vardığımda Mylo'nun kapatmaya tenezzül bile etmediği kapıdan içeriye girdim. Kyne ise kapının açık olup olmamasını umursamıyormuş gibi yere saçılmış cam kırıklarını toplamaya çalışıyordu.

"Ne oldu?"

Kafasını kaldırmadan cam kırıklarını toplamaya devam etti. "Önemli bir şey değil."

Aklıma gelen düşünce yüzünden sinirlenmeye başlıyordum. "Mylo mu bir şey yaptı?" Yanına gidip cam parçalarını toplamasına yardım ettim. Yaşlı yüzünde hüzün vardı.

"Yarım saat önce gelip baş ağrısı için ilaç hazırlamamı istedi. Aramızda sohbet ederken sinirlendi ve onun için hazırladığım ilaç şişesiyle birkaç bardağı kırdı. Durumu gittikçe kötüleşiyor." Tahmin ettiğim gibi bu cam kırıklarının sebebi Mylo'ydu.

"Onunla konuşmayı deneyebilirim."

Ayağa kalkıp elindekileri çöpe attı. "Konuşmanın bir işe yarayacağını sanmıyorum."

Yerdeki son cam kırığını da alıp çöpe atarken "Denemeden bilemeyiz," dedim.

Omuz silkti ve konuyu değiştirmek istercesine "Sabahın bu saatinde yatakta olman gerekmiyor muydu, bir şey mi oldu?" diye sordu.

Kâbus gördüğüm için uyuyamadığım hakkında bir şeyler geveledikten sonra asıl konuya değindim. "Bir şey sormak için uğramıştım."

Kendisi otururken yanında duran sandalyeyi oturmam için işaret etti. "Seni dinliyorum."

Yanına oturduğumda detayları atlayarak direkt sorumu sormaya karar vermiştim. "Daha önce hiç siragor adlı bir yaratık duydun mu?" Gözlerine sis perdesi düşmüş gibiydi, sanki söylediğim bu kelime onu geçmişe götürmüştü. Bir müddet tek kelime etmeden düşündü. Sessizliğinden endişelenmeye başladığımda elimi göz hizasında salladım. "Kyne?"

Gözlerini kırpıştırarak kendisine geldi. "Affedersin, düşünüyordum da."

Düşündüğü şeyi benimle de paylaşmasını isterdim. "Düşündüğün şey nedir?"

Ayağa kalktı ve odanın içerisinde volta atmaya başladı. "Net olarak hatırlamıyorum ama yaklaşık olarak on üç yıl kadar önce siragor kelimesi babanın kullandığı bir cümlede geçmişti."

Kafam karışmıştı. "Ne demek istiyorsun, ne cümlesi?"

Yürümeyi kesti. "Sana anlatmam ne kadar doğru olur bilmiyorum, Melody."

Bu tereddüdün sebebini anlayamıyordum. Siragor hakkında bilgi edinmeliydim. "Anlatmalısın, Kyne, önemli olmasa sormazdım. Siragor, bugün bir grup askeri öldürdü." Şaşkınlıkla araladığı ağzını ve kalbine doğru götürdüğü elini gördüğümde ayağa kalktım. "İyi misin?"

Ona bir grup insanın öldüğünü söylememeliydim. Gerildiğini ve endişelendiğini görebiliyordum. Kalp krizi riski hâlâ geçmemişken böyle ani haberler almamalıydı. "İyiyim ama otursam daha iyi olur." Oturmasına yardım ettikten sonra kalktığım sandalyeye yeniden oturdum. "Ben yaratığı hiç görmemiş olsam da baban, kız kardeşini siragor yüzünden kaybettiğini söylemişti."

Şimdi Kyne'ın neden söyleyip söylememek konusunda tereddütte kaldığını anlamıştım. Siragor, Nemesis prensesini öldürmüştü. "Babamın kardeşi olduğunu bilmiyordum." Her şeyi gösteren kristaller bile bana bunu göstermemişti.

"Sana onun ismini verdiler." Durdu ve ekledi: "Valerie." İsim konusu gerçekten çok karışıktı. Ölen kardeşimin ikinci ismi sandığı isim, aslında benim ikinci ismimdi ve bu isim, babamızın ölen kardeşine aitti. Bu isme sahip olmanın lanetli olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Peki, yaratık hakkında bir şeyler biliyor musun?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. Umutsuzca iç çektiğim sırada "Ama bilgi bulabileceğin bir yer olabilir," dedi. Soran gözlerle ona baktım. "Bir keresinde babanın günlük tuttuğunu görmüştüm. Bana kral olduğu günden itibaren yaşanan her olayı günü gününe yazdığını ve bu defterleri sakladığını söylemişti. Tabii onları nerede sakladığını bilmiyorum."

Onları nerede sakladığını büyü yaparak bulabilirdim. Kyne'a anlattıkları için teşekkür ederken ayağa kalktım. "Daha sonra uğrasam Valerie hakkında konuşabilir miyiz?" Onu tanımıyor olsam da nasıl birisi olduğunu merak etmiştim. Kyne, onun hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı. Tebessüm edip beni başıyla onayladıktan sonra, "Görüşürüz," diyerek kulübeden ayrıldım. Şimdi tek yapmam gereken babamın tuttuğu günlükleri nerede sakladığını bulmaktı.

***

Etrafta bir süre gezdikten ve kafamı topladıktan sonra saraya döndüm. Bu sırada akademiye gitmek için dışarıya çıkmış olan Astrid'i görmem bana birkaç saat içerisinde uygulama dersimizin olduğunu hatırlattı. Sean, dersi kaçırmamam konusunda beni oldukça sert bir şekilde uyarmıştı ve haklıydı da. Oyunlara az kalmıştı. Siragor ve günlüklerin yerini bulma meselesini birkaç saat kadar erteleyebilirdim. Astrid'in arkasından akademiye doğru yürümeye başladım. O, çoğu sabah erkenden kalkıp antrenman yapıyordu. Büyük ihtimalle bugün de kahvaltıdan önce element kullanımı üzerinde çalışacaktı.

Ben yavaş yürürken Astrid de adımlarını yavaşlatmıştı. Sanki ona yetişmemi bekliyor gibiydi. Akademiye girmeden hemen önce, aramızda yaklaşık on adımlık bir mesafe kaldığında durup arkasını döndü. "Neden yaptın?"

Onun aksine durmayıp yürümeye devam ettim. "Neyi neden yaptım?" Bacağını iyileştirmemden bahsettiğini biliyordum ama bu konu hakkında ona bir şey söylemeyi düşünmüyordum.

"Neyden bahsettiğimi biliyorsun."

Yanından geçerken ona bakıp tane tane konuştum. "Neyden söz ettiğini bilmiyorum, Astrid."

Adımlarımı hızlandırarak yürümeye başlasam da sözleriyle duraksadım. "Teşekkür ederim." Doğru anlayıp anlamadığımı tartmak için ona döndüğümde neredeyse iki adım ötemdeydi. Kapüşonunu takmış, yere bakarak yürüyordu. Yanımdan geçerken omzuma çarpmayı ihmal etmedi.

Arkasından seslendim. "Teşekkür ettiğin kişinin omzuna çarpıp geçmemelisin, sonra af dilemek zorunda kalırsın." Birisine terbiye dersi verecek son insan ben olabilirdim ama yine de ağzımdan kelimeler istemsizce çıkmıştı.

Kafasını biraz yana doğru çevirdiğinde hafifçe gülümsediğini gördüm. O da benim gibi düşünmüş olacak ki "Bunu sen mi söylüyorsun?" diye sordu. Cevap beklemediği aşikârdı. Sorusu havada asılı kalırken adımlarını hızlandırdı ve benden

önce akademinin bahçesine girdi. Gülümsedim, Astrid ile olan ilişkimizde ilerleme kaydettiğimizi hissediyordum.

***

Kahvaltıdan sonra akademinin bahçesine çıktığımda Sean ve Freya'yı kalabalıktan uzak, bir ağacın gölgesinde konuşurken gördüm. Yanlarına doğru gitmek için hareketlenmiştim ama kolumun sertçe tutulmasıyla bir adım bile atamadan olduğum yerde durmak zorunda kaldım. Bu Gloria'ydı. "Bu sefer kaybetmemize sebep olmazsan iyi edersin, Valerie."

Omuz silktim. "Denerim."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı. "Denemekten daha iyisini yapsan iyi edersin." Ardından kolumu bırakıp arkadaşlarının yanına geçti.

"Bu da neydi böyle?" Freya'nın sesini duyduğumda ona doğru döndüm. Sean da yanındaydı. "Kötü bir şey söylediyse eğer..."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Merak etmeyin, kötü bir şey söylemedi. Bu sefer yenilmememiz gerektiğiyle ilgili bir şeyler zırvaladı işte." Bunu biraz tehdit edercesine yapsa da o Gloria'ydı işte. Tehdit etmekten başka bildiği bir diyalog tarzı olduğunu düşünmüyordum.

"Herkes yerlerine geçsin!" Sara'nın sesini duyduğumuzda Sean ve Freya'yla ayrıldık.

Ben çoktan yerini almış olan Gloria'nın yanına geçerken Astrid ve Kian da karşımıza geçtiler. Sara'nın çaldığı düdükle birlikte uygulama dersine başlamış olduk. Bu sefer sadece savunmuyor, aynı zamanda da saldırıyordum. Saldırılarım çok güçlü olmasa da eskisinden daha iyi olduğunu söyleyebilirdim. Astrid'i yaratığa karşı savunurken istemsizce element kullanımında bir seviye daha yükselmiştim. Ayrıca kitapta okuduğum bazı şeyleri de uygulamaya çalışıyordum. Element hayvan oluşturma fikri kötü görünse de işe yarıyor gibiydi. Tabii ben element hayvanı oluşturmak yerine onu bir ateş topu gibi imgeliyordum.

Bir müddet, yine sonsuz bir döngüye girmişiz gibi elementlerimizi birbirimize fırlatmıştık. Gloria'nın bu durumdan hoşnut olduğunu söyleyemezdim. "Koru beni." Söylediğini yaptım. Ardı arkası kesilmeyen çevik hareketlerle elementini Astrid ve Kian'a fırlatmaya başladı.

Kian savunurken Astrid saldırıyordu. Astrid'in saldırılarını karşılamakta güçlük çekmeye başlamıştım. Etrafa hızlıca bir bakıp kimsenin bizi izlemediğine kanaat getirdikten sonra büyü yapmaya karar verdim. Çok büyük büyüler yapmadığım sürece sözlere ihtiyacım olmuyordu. Bu yüzden Gloria, büyü yaptığımı anlayamazdı. Astrid'in gönderdiği hava dalgalarının hepsini, büyüyle güçlendirdiğim ateşimle yok ettim.

"İşte bu kadar!" Gloria'nın sevinçli sesini duyduğumda büyü yapmayı bıraktım ve ona döndüm. Yüzünde galibiyet gülümsemesi vardı. Kian'ı omzundan vurmayı başarmıştı. Yanımdan geçerken fısıldadı. "Kazanmak, sadece denemekten daha iyiydi, değil mi?" Yüzündeki gülümseme kaybolurken ekledi. "İyi işti, Valerie ama beni yenmek için oyunlarda bundan daha iyisini yapman gerekecek." Ardından kazandığımızı söylemek için Sara'ya doğru ilerledi.

Onu önemsememeye karar verip önüme döndüm. Bu sefer de Astrid tam karşımda duruyordu. "Gözlerini gördüm." Söyleyecek bir şey aradım ama bulamayınca sadece ona bakmakla yetindim. "Hile yaparsan kazanmış sayılmazsın." Arkasını dönüp gitmeden önce ekledi. "Oyunlarda hile yaparsan biz de hakkımızla kazanmış olmayız." Bugün herkesin arkasını dönüp gitmekle ilgili bir takıntısı vardı. Astrid'in sözleri, canımı biraz sıkmıştı. Sakinleşmek adına derin nefesler aldım ve uygulamasına devam edenleri yosun tutmuş bir ağaca yaslanarak bir süre izledim.

***

Gece yarısına iki saat kala elimdeki malzemelerle odaya gitmiş, Alin'in meraklı ama çekingen bakışlarına maruz kalmıştım. Elimdeki malzemeleri yatağın üzerine koyup sıraya dizdikten

sonra cebime koyduğum kediotlarını çıkarttım. Kediotu, bedenimi rahatlatıp uykuya dalmamı kolaylaştıracaktı. Yemek yerken babamın yemeğine de kediotu koymuştum. Onun erkenden uyumaya gitmesini istiyordum. Bu sayede o uykudayken zihnine girip günlüklerin yerini öğrenebilirdim. Zaten yemeğine koyduğum kediotu işe yaramış olacak ki yemeğini bitirir bitirmez yorgun olduğunu ve doğruca uyumaya gideceğini söylemişti.

Yanımda getirdiğim küçük kazanın içerisine kediotlarını koyup üzerine bir miktar su ekledikten sonra odanın kendime ait kısmında küçük bir koruma bariyeri oluşturdum ve ateş elementimi kullanarak kazanın altında küçük bir ateş yaktım. Ateş, bariyer sayesinde sadece kazanın altında kalıyor, etrafa sıçramıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Kendimi yaptığım işe o kadar kaptırmıştım ki bir anlığına Alin'in de odada olduğunu unutmuştum. Ona bakmadan önce Astrid'in gelmiş olabileceğini düşünerek arkama döndüm ve etrafı hızlıca taradım. Fakat odada sadece ikimiz vardık.

Yaşananlardan sonra ona her şeyi anlattığımız için benim aslında kim olduğumu, neler yapabildiğimi, güçlerimi, kardeşimi ve yaşanan birçok şeyi de beraberinde öğrenmişti. Bu yüzden ondan çekinmeden her istediğimi rahatlıkla yapıyordum. Buna büyü de dahildi.

Alin, normalde pek fazla konuşmadığı için şimdi benimle konuşmasına şaşırmıştım. Ona doğru döndüm, ne yaptığımı söylemekte bir sakınca görmüyordum. "Öğrenmem gereken bir şey var, bu yüzden de birisinin zihnine girmem gerekiyor."

Şaşkınlığı yüzüne yansıdı. "Peki, bunu nasıl yapacaksın?"

Kaynamakta olan kediotlarını işaret ettim. "Uyuyan birisinin zihnine gireceğim için kediotu suyunun buharı ve birkaç büyülü söz yeterli olacak."

Bariyerin içini daha iyi görebilmek için bedenini öne doğru eğdi. "Ne zaman uyanacaksın?"

Daha önce, ne kadar sürede uyandığımı hesaplamamıştım. "İstediğim bilgiye ulaştığımda," diye yanıtladım. Böylesi daha mantıklıydı.

Anladığını belirtip arkasına yaslandı. "Sen keyfine bak, ben buradayım zaten."

Onun için üzülüyordum. Her gün bu dört duvar arasında sıkılıyor olmalıydı. Aklıma gelen fikirle birlikte içtenlikle gülümsedim. "Benimle birlikte gelmek ister misin?" Anlamayarak bana baktı. "Rüyasına gireceğim kişinin zihnine yani." Hâlâ nasıl olacağını anlamamış gibi bakıyordu. Kısaca açıklamaya çalıştım. "Önce uyuyacak sonra o kişinin zihninde uyanacağız. Başta her şey simsiyah olsa da sonrasında her şey şekillenmeye ve renklenmeye başlayacak. Kendi bedenlerimizde ama seyahat halinde olacağız. Uzaktan izleyeceğiz ama yürümek gibi hür iradelerimiz de olacak. Ayrıca ben istemediğim sürece zihnine girdiğimiz kişi bizi hissedemeyecek."

Birkaç saniye düşündükten sonra emin olmak istercesine "Yeniden yürüyebileceğim yani?" diye sordu.

Kafamı sallayarak onayladım. "Evet, yürüyebileceksin."

Gülümsedi. "Birkaç dakika bile olsa yeniden yürümeyi çok isterim, bu yüzden teklifini kabul ediyorum."

Bu cevabı vereceğini biliyordum. Çoktan kaynamış olan kediotlarını alıp yatağının yanına gittim. "Önce seni uyutacağım, sonra da kendim uyuyacağım. Ben seni alana kadar karanlıkta kalacaksın, bu yüzden sakin kal ve korkmamaya çalış." Ben onu kendi yanıma çekene kadar karanlıkta kalmasının sebebi büyüyü benim yapıyor oluşumdu. Benim yaptığım büyüyle uyuduğunda, kimin zihnine gireceğini bulamaz ve bu sonsuz arayışta karanlık, beynini ele geçirirdi. Karanlığın, beynini ele geçirmesiyse sonsuza dek kaybolmakla sonuçlanıyordu.

"Hemen gelecek misin?"

Kafamı salladım. "Birkaç saniye sonra geleceğim."

Derin bir nefes aldı. "Hazırım."

Kediotu suyunun buharını Alin'in yüzüne doğru tuttuktan sonra uyuması için büyülü sözleri birkaç defa tekrarladım. Üçüncü tekrarımda olması gerektiği gibi uyuyakalmıştı. Şimdi sıra bendeydi. Kendi yatağıma geçip aynı şeyleri tekrarladım ama ona ek olarak Aaron'ın zihnine girmek istediğimi de büyüye yön vermek için belirtmiştim. Üçüncü tekrarımı bitirir bitirmez gözlerim kendiliğinden kapanmış, karanlığa ilk adımımı atmıştım.

Kontrol tamamen vücudumda dolanan büyümde olduğu için düşündüğüm her şey gerçekleşecekti. Zihnin karanlığından çıkmadan hemen önce Alin'in yanına gitmeyi istedim. Karanlıkta büyümün bir insanı bulması her zaman sandığımdan daha uzun sürüyordu. Birkaç dakikanın sonunda büyüm Alin'i bulduğunda bedenim onun yanına ışınlandı. "İyi misin?"

Elini tuttuğumda "İ-iyiyim," dedi. Karanlığın onu biraz ürküttüğünü hissetsem de birazdan bu korkusu geçecekti.

Artık yanında olduğuma göre gidebilirdik. "Seyahat ederken ne olursa olsun elimi bırakmamalısın, yoksa anıların arasında kaybolabilirsin." Elimi tutan elini sıkılaştırdığında cevabımı almıştım.

Gitmek istediğim yeri, Aaron'ın anılarını düşündüm. Karanlık şekillenip cisimleşmeye başladığında kendimizi Aaron'ın toplantı odasında bulduk. Yanlış anıya geldiğimizi fark ettiğimde yeniden odaklanmaya çalıştım. Bu sefer Aaron ve Elena'nın yatak odasındaydık.

"Tanrı'm!" Alin'in utanmış sesi kulaklarımı bulduğu anda yeniden farklı bir anıya seyahat etmiştik.

"Ulaşmak istediğim anıya odaklanamıyorum bir türlü, bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Güldü. "Kral ve kraliçeyi yatakta, üstelik o uygunsuz pozisyonda daha önce kimsenin görmediğine eminim."

O gülünce ben de güldüm. "Az önce gördüğümüz şey..." Zaten oldukça utanmıştım. "Görmemişiz gibi yapalım." Kafasını sallayarak onayladı. Gözlerinin içi gülüyordu.

Birkaç defa daha anıdan anıya seyahat ettikten sonra babamı masa başında yazı yazarken bulduğumuz bir anıda durmuştuk. Şimdiki halinden çok daha genç duruyordu. Yıllar öncesine gelmiş olmalıydık. Alin'in elini bırakıp genç görünümlü Aaron'a doğru yürüdüm. Yanına vardığımda deftere ne yazdığını okumak için eğildim. Yazdıklarına kısa bir göz attıktan sonra bunun günlüğü olduğuna emin oldum. Şimdi tek yapmamız gereken günlüğü saklayana kadar burada, onunla birlikte beklemekti.

BÖLÜM 9

Alin, odanın içerisinde yürüyor, koşuyor, hatta zıplıyordu. Onu ilk defa bu kadar neşeli görüyordum. Bu halini izlemek, bu hale gelmesine sebep olmak güzeldi ve güzel hissettirmişti. "Hep böyle olamadığın için üzgünüm."

Bir saniyeliğine zıplamayı kesti. "Kimseye muhtaç olmadan istediğin şekilde hareket edebilmenin değerini artık daha iyi anlıyorum. Şimdi dilediğimce yeniden yürüyebiliyorken bunun keyfini sonuna kadar çıkartacağım ve evet, şimdiki halim yüzünden geri döndüğümüzde surat asmaya devam edeceğim. Yine de benim için yaptığın bu şeyi unutmayacağım." Koşarak yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. "Bunu yaptığımı Astrid'e söylemezsen iyi olur, senden pek hoşlanmıyor."

Ben de kollarımı ona doladım. "Sen de burada yaptığımız şeyden ona bahsetme, olur mu?"

Bedenini bedenimden ayırdığında yüzünde alaylı bir ifade oluşmuştu. "Astrid'e yatak odası olayından bahsedemeyecek olmak beni derinden sarssa da babanın zihninde olduğumuzu ona söylemeyeceğim." Alin ile aramızı düzeltmiş gibiydik ve bu gerçekten beni mutlu etmişti.

Aaron, defteri kapatıp ayağa kalktığında dikkatimi ona verdim. Sandalyesinin sağ tarafında duran duvarın üzerinde asılı olan meşalenin yanına gittiğinde kafam karışmış bir şekilde onu izliyordum. Meşaleyi tutup aşağıya doğru çektiğinde

hareketlenmeye başlayan duvarı şaşkınlıkla izledim. "Bu şey gerçekten oluyor mu, yoksa hayal mi görüyoruz?" Aaron, açılan duvardan içeriye girdiğinde onu takip etmeye başladık. "Kesinlikle hayal görmüyoruz." Bunların hepsi daha önceden yaşanmıştı.

"Toplantı odasında gizli bir geçit olduğuna inanamıyorum."

En az onun kadar ben de şaşkındım. Yürüdüğümüz kısa koridorun sonu üç duvarlı büyük bir açıklığa çıkmıştı. Sağ ve sol duvarı baştan sona kaplayacak şekilde bir kütüphane olan bu açıklığın karşı duvarında iki tane tekli koltuk ve küçük bir masa vardı. Odada cam olmamasına rağmen içerisi oldukça güzel ve ferahtı. Bu odayı şimdiden çok sevmiştim. Aaron, elindeki kitabı sağ taraftaki raflardan birine bıraktıktan sonra odadan çıkmak için hareketlendi. Onunla birlikte biz de oradan çıktık.

Kitabı sakladığı yeri öğrendiğime göre artık onun zihninden çıkabilirdik. Alin'e baktım. Gitme zamanının geldiğini o da fark etmişti. Bacaklarına baktı ve bana doğru yürüdü. "Yürüyebileceğim başka zamanlarda olur mu, Melody?"

Elini sıkıca tuttum. "Mutlu olduğunu görebileceksem böyle birçok zamanımız olur Alin, söz veriyorum." O da elimi sıkıca tuttu. "Hadi geri dönelim." Sonra karanlıkta, boşlukta ve ardından yine yataklarımızdaydık.

***

Yataktan doğrulup Alin'e baktım. Başını tutuyordu. "İyi misin?"

Yattığı yerde doğruldu. "Başım çatlıyor." İlk defa birisinin zihnine girmiş olduğundan dolayı başının ağrıması oldukça normaldi. Zihnin derinliklerinde dolanmanın her zaman olmasa da bazı küçük yan etkileri vardı ve bu etkilerin şiddeti kişinin zihninde ne kadar süre boyunca kaldığınla doğru orantılı olarak değişiyordu. Az kalırsan çok fazla etki etmiyordu ama içeride çok kalmışsan etki artıyordu.

Pencereden dışarıya bakarken "Başka bir insanın zihninde bulunmanın bazı yan etkileri vardır, baş ağrısı da bunlardan biri," dedim. Hava eskisinden çok daha karanlıktı ve Astrid hâlâ odada yoktu. Bazı günler gece yarısından sonra odaya geldiği düşünülünce bu alışılageldik bir durumdu. Ama yine de hâlâ onun neden geç saatlere kadar dışarıda olduğunu bilmiyordum. Birkaç kere takip etmeye çalışmış olsam da sonrasında izini kaybetmiştim. "Sana ilaç getirmesi için birisini bulayım." Alin, başını tutarak yeniden yatağa yattığında ayağa kalktım ve ayakkabılarımı giyerek odayı terk ettim.

Alt kata indiğimde koridordan geçen ilk muhafıza Alin'e ilaç götürmesini söylemiş, ardından da kendimi toplantı odasına doğru giderken bulmuştum. Çok geçmeden odanın önüne geldiğimde çok da uzun boylu sayılmayan esmer bir muhafız beni saygıyla karşıladı. "Prenses Valerie," dedi önümde eğilirken. "Sizin için ne yapabilirim?"

Tebessüm ederek genç muhafıza baktım. "Yemek yerken birkaç eşyamı burada unutmuşum, onları almaya geldim." Muhafız kapıyı açıp içeriye geçmem için önümden çekilirken "İçerideyken rahatsız edilmek istemiyorum," diyerek onu uyardım. Kafasını eğip yeniden selam verdiğinde içeriye girdim. Kapı ardımdan kapatıldı.

Elimden geldiğince hızlı olmalıydım. Duvarın yanındaki sönmüş meşalenin yanına gidip onu aşağıya doğru çektim. Duvar tahmin ettiğimden daha fazla gürültü çıkartarak hareketlenmeye başladı. Dışarıdaki muhafızın bunu duymamış olmasını dileyerek açılan duvardan içeriye doğru ilk adımımı attım. Kısa koridoru geçip kitapların olduğu açıklığa geldiğimde Aaron'ın günlüğü koyduğu rafa doğru ilerledim. Tahminimce rafta elliye yakın cilt vardı, hepsi oldukça kalındı. En sonda duran defteri açtığımda ilk sayfasına bu yılın tarihinin yazılmış olduğunu gördüm. Ondan bir önceki defter de bundan bir önceki yıla aitti. Bu da demek oluyordu ki defterler yıllarına göre sıralanmıştı. Yani tek yapmam gereken sondan on üçüncü defteri almaktı.

İhtiyacım olan kitabı bulduğumda kitabın kalınlığı gözümü korkutsa da duvar kenarında duran masanın yanına gittim ve kitabı üstüne koyarak sayfalarını karıştırmaya başladım. Kısa bir göz gezdirdikten sonra günlüğün içinde yazanların genel sıralamasının mantığını çözmüştüm. Kitabın içerisinde sarayda yaşananlar, halkın sorunları, dış krallıklarla ilişkiler, ticaret, para durumu, su durumu, hasat durumu, hastalanan insan sayısı, hastalıkların sebepleri, o yıl içinde ölen kişiler ve ölüm sebeplerinin yazdığı uzun bir listesi vardı. Bunun dışında daha birçok şey anlatılmıştı ama benim her şeye bakacak kadar vaktim yoktu. Bu yüzden ölen kişilerin yazıldığı ilk sayfada durmuştum. Sayılarla numaralandırılmış listeyi gözden geçirmeye başladım. İlk sayfalarda insanlar normal hastalıklar yüzünden vefat etmiş olsalar da sonraki sayfalar kaşlarımı çatmama sebep olmuştu.

180. Jason Twitch. Ölüm Sebebi: Giyotin.

181. Aurora Stone. Ölüm Sebebi: Kar fırtınası.

182. Lupus Minereu. Ölüm Sebebi: Ciob cupru.

183. Olivia Lee. Ölüm Sebebi: Bilinmiyor.

184. Manusile Citit. Ölüm Sebebi: İra.

185. Lena Liebiedz. Ölüm Sebebi: Nehir yangını.

186. Jennifer Jhon. Ölüm Sebebi: Yasaklı kitabı okumak sonucu ölüm cezası.

187. Nellan Ellis. Ölüm Sebebi: Lobar pnömoni.

188. Tori Nelson. Ölüm Sebebi: Yıldırım düşmesi.

189. Beta Sworth. Ölüm Sebebi: Buharlaşarak yok oldu.

190. Anthony Vincent. Ölüm Sebebi: Kan yağmurları.

191. Ferdinand Steeart. Ölüm Sebebi: Shane trolleri.

192. Louise Shawrt. Ölüm Sebebi: Cadılar.

193. Mary Pluviophile. Ölüm Sebebi: Cinayet sonucu ölüm cezası.

194. Nej Klass. Ölüm Sebebi: Kırmızı benekli bataklık kurbağaları.

195. Aisha Bond. Ölüm Sebebi: Cadılar.

196. Brain Matildan. Ölüm Sebebi: Zehirli sarmaşık.

197. Nora Esub. Ölüm Sebebi: Büyücülükle uğraş.

198. Deamon Karub. Ölüm Sebebi: Göç Süvarileri.

199. Hope Ceraunophile. Ölüm Sebebi: Öldürüldü.

200. Valerie Nemesis. Ölüm Sebebi: Siragor.

Parmaklarım listenin bitimindeki son ismin üzerinde durduğunda aradığım kelimeyi bulmuştum. Ölüm sebebinde yaratığın ismi yazıyor olsa da bu sayfada onunla alakalı hiçbir bilgi yoktu. Başka bir şey yazıyor mu diye bakmak için kalan son sayfayı çevirdim. Kırmızı mürekkep kan misali bütün sayfayı kirletmiş, yazılan yazıların üzerini kaplamıştı. Gözlerim bir kısmı görünmeyen kelimenin üzerinde takılı kaldı. *S...gor.* Sıkıntıyla nefesimi bıraktım ve okuyabildiğim tek cümlenin üzerinde gözlerimi fazlaca beklettim. *Sadece yüzünü değil, ruhunu da kaybetti.*

"Lanet olsun." Buraya yaratık hakkında bir şeyler öğrenebilme umuduyla gelmiştim ama hiçbir şey öğrenememiştim. Bu benim için hiç iyi olmamıştı. Kendi kendime hoşnutsuzca mırıldanırken duyduğum metal sesiyle birlikte kafamı hızlıca kaldırdım. Burada yalnız değildim.

Esmer muhafız, keskin kılıcını bana doğru uzatmış bir şekilde odanın diğer ucunda dikiliyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun?!" Sinirle oturduğum koltuktan kalkarken muhafızın bakışlarındaki siyahlığı fark ettim. Gözlerinin içi simsiyahtı.

"Senin için geleceğimi söylemiştim."

Sesindeki karanlık ve sözleri tüylerimi ürpertirken masanın arkasından çıktım. Gördüğüm rüya yeniden aklımda canlanmıştı. Sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Kimsin sen?" Bir yandan da kendimi savunmak için pozisyon alıyordum.

"Senin için geldim."

"Benden ne istiyorsun?"

Bana doğru bir adım attığında büyümü ortaya çıkardım. Bu onun gözünü korkutmamış olacak ki üzerime doğru koşmaya

başladı. Aramızdaki mesafe çok geçmeden kapanmıştı. Kılıcını bana saplamak için ileriye doğru uzattığında büyümü kılıcına yönlendirdim. Kılıç elinden kayıp masanın altına sürüklendiğinde üzerime atladı. Bedenlerimiz çarpıştığında arkamızda duran tekli koltuğun üzerine düştük. Muhafız üstte, ben ise alttaydım. Elleri boynumu kavradığında nefes almakta zorlanmaya başladım. Beni boğuyordu.

Bacaklarımdan güç alarak onu karnından yukarıya doğru sertçe ittirdim. Yeteri kadar havalandığında ellerini boynumdan çekmiş ve yere düşmüştü. Öksürerek ayağa kalktım. Muhafız, masanın altındaki kılıcına doğru atıldığında içimde biriken tüm büyü gücümü serbest bıraktım. Odanın içerisini sert rüzgârlar doldururken bundan sadece muhafız etkileniyordu. Hava akımını muhafıza doğru yönlendirdim. Bedeni yerden yükselerek duvara yapıştığında sinirden gözüm dönmüş ve kontrolümü kaybetmiştim. Kalbimdeki yanma hissi canımı acıtsa da aldırmadım. İçimde büyüyen karanlık beni ele geçirirken yerdeki kılıca baktım ve havalanmasını istedim. Kılıç yanımda, havada asılı durduktan birkaç saniye sonra hızla fırlayıp muhafızın kalbine saplandı. Bunu yaparken hiçbir şekilde tereddüt etmeyişim beni ürküttü.

Muhafızın yüzünde tiksindirici bir gülüş oluşurken ağzından kanlar gelmeye başladı. Öksürüklerinin arasından "Yine geleceğim, bu sadece küçük bir uyarıydı," dediğini duydum. Kanım soğumuş gibi hissederken içeride dönüp duran hava akımını durdurdum. Muhafızın havada asılı olan bedeni duvardan kayarak yere düştü. Zemin kanla kaplanırken muhafızın gözleri eski haline dönmeye başlamıştı.

Düşünecek çok fazla şey olmasına rağmen ne düşüneceğimi bilemez bir halde öylece kalakalmıştım. Kafamda dönüp duran soruları ve gördüğüm rüyanın gerçek olduğunu bağıran sesi susturabilmeyi diledim ama değişen hiçbir şey olmadı. Pişmanlık hissi kalbimle bütünleşirken kendime kızdım ve kan gölünün içinde, yerde, hareketsizce yatan muhafıza baktım. Ben

kötülüğü öldürmüştüm ama bu genç muhafız bir hiç uğruna ölmüştü. Onu bir hiç uğruna öldürmüştüm. Sıkıntıyla iç çektim. Onu buradan çıkartmalı ve onuruna uygun bir biçimde son yolculuğuna uğurlamalıydım.

Hareketsiz bedeninin yanında diz çöktüm ve açık kalan gözlerini kapatırken fısıldadım. "Sana söz veriyorum, ölümün bir hiç uğruna olmayacak. Buna sebep olan her kimse ona bunun hesabını soracağım."

***

"Aman Tanrı'm!" Kalbim hızla çarpmaya başlarken sürüklemeye çalıştığım muhafızı yere bıraktım ve tanıdık gelen sesin sahibine döndüm. Astrid, bir elini korkuyla aralanan ağzına götürmüştü. Anlamlandıramadığım bakışları, kanlar içinde kalmış muhafızla benim aramda gidip geliyordu. Kekeledi. "N-ne yaptın sen?" Sesi yüksekti.

Sessiz olmasını işaret ettim, yakınımızda birileri olabilirdi. "Her şeyi anlatacağım ama önce bana yardım etmelisin." Kararsız bakışları yerde yatan beden ile benim aramda gidip gelirken koridorun ucundan gelen bazı sesler duyduk. Gözlerim korkuyla kısılırken "Lütfen," diye sessizce mırıldandım. Bana yardım etmeliydi. Eğer cesetle birlikte yakalanırsak işler tahmin edemeyeceğimiz boyutlara gelebilirdi. Bunu Astrid de çok iyi biliyordu.

Sesler gittikçe yaklaşırken Astrid, yerdeki bedene yaklaştı ve hiçbir şey söylemeden aceleyle muhafızın bacaklarından tuttu. Ben de kollarından tutup kaldırdığımda koşar adımlarla bir sonraki koridora saptık. Yeterince uzaklaşmamıştık ama bu bize yakalanmadan konuşmak için zaman kazandırırdı. Astrid, adamı yere bıraktı. Gergin olduğu her halinden belli oluyordu. Ellerini saç diplerine daldırıp çekti. Derin bir nefes alırken "Bana..." dedi sakin kalmaya çalışarak ama başaramamış gibiydi. "Bana mantıklı bir açıklaman olduğunu söyle."

Bir anda bağırdığında korkuyla irkildim. Muhafızı yavaşça yere bırakıp yanına gittim ve daha fazla bağırmaması için

uzatmadan konuya girdim. Onun aksine sakindim. "İçine bir şey girmişti." Anlamadığını belirten bakışlarla bana bakmaya devam etti. "Gözleri simsiyah olmuştu. Benim için geldiğini söyleyip saldırdı, kendimi korumam gerekiyordu."

Ellerini saçlarından çekip tırnaklarını ısırmaya başladı. "Çıldıracağım şimdi."

"Bu olayın seninle hiçbir ilgisi yok biliyorum ama onu sarayın dışına çıkartmama yardım etmelisin." Yardım dileyen gözlerimle çaresiz bir şekilde ona bakıyordum. Eğer tek başıma onu saraydan çıkartmaya çalışırsam Astrid'e yakalandığım gibi bir başkasına da yakalanabilirdim.

Yeniden konuşmak için ağzımı açtığım sırada "Tamam," dedi sessizce. "Ama bunu sadece oyunlardan önce başımıza bela almak istemediğim için yapıyorum."

Kendisine ne türlü bir bahane sunduğu benim için önemli değildi. Şu anda sadece onun yardımına ihtiyacım vardı. Kafamı teşekkür ettiğimi belirtecek şekilde salladım ve yeniden yerdeki adamın yanına gittim. "Sen koridoru kontrol et, birisi gelirse oyalarsın."

O, koridoru kontrol ederken ben de muhafızı kollarından tutup gördüğüm ilk odaya doğru sürüklemeye başladım. Odanın önüne geldiğimde kulağımı kapıya yasladım. İçeriden ses gelmediğine emin olunca kapıyı yavaşça açtım ve kafamı içeriye doğru uzattım. Odanın tamamen boş olduğuna kanaat getirince muhafızı içeriye sürükledim. Ben içeriye girdiğimde Astrid hemen arkamda belirivermişti. Gözlerinde gördüğüm telaştan anladığım kadarıyla ters giden bir şeyler vardı. "Ne oldu?"

Kapıyı ses çıkartmamaya özen göstererek kapattı. "Sanırım annen beni gördü, buraya doğru geliyor."

Bu saatte neden hâlâ uyanıktı ki?

"Astrid?"

Koridordan gelen sesi duyduğumuzda ne yapacağımızı bilemez bir şekilde birbirimize bakakalmıştık. Annem içeriye

girerse... Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordum. Etrafımıza baktım ama odada muhafızı saklayabileceğimiz uygun bir yer yoktu. Astrid de bunu fark etmiş olacak ki arkamdaki camı işaret ederken fısıldadı. "Cesetle yakalanamayız, camdan dışarıya atalım."

Elena'nın sesini yeniden duyduğumuzda telaş katsayımız artmıştı. "Burada mısın?" Karşıdaki odanın kapısı açılmış, saniyeler sonraysa geri kapanmıştı. Sıradaki odanın burası olacağını bildiğimizden dolayı yaptığımız diğer her şey çok hızlı gelişmişti. Ben, adamı kollarından tutarken Astrid, bacaklarından tutup kaldırmıştı. Onu camdan dışarıya, çalılıkların arkasına doğru bıraktığımız anla eş zamanlı olarak odanın kapısı açılmış ve annem içeriye girmişti.

"Kızlar?" Sorgulayıcı bakışları ikimizin arasında gidip gelirken "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Astrid, ifadesiz bir şekilde anneme bakıyordu. Bir şeyler söylemeliydim. "Uyku tutmadığı için Astrid ile Element Oyunları hakkında konuşmak için boş bir oda arıyorduk. Kendi odamızda konuşup Alin'i üzmek istemedik, anlarsın ya."

Aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim ama annemin buna inanıp inanmayacağını bilmiyordum. Yine de yüzündeki sorgulayıcı bakış yok olmuş, yerini anlayışlı bakışlar almıştı. Bakışlarının hedefi ise Astrid'ti. "Kardeşinin Element Oyunları'na katılamayacak oluşu için gerçekten üzgünüm hayatım, keşke onun için yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

Astrid'in sesi o kadar sert çıkmıştı ki bir an kanımın çekildiğini hissettim. "Yapılan bazı hataların geri dönüşü olmuyor. Onun için yapabileceğimiz bir şey olmadığını hepimiz gördük. O, bu lanetle yaşamaya mahkûm oldu."

Elena, ne diyeceğini bilemez bir halde bana baktığında "Ben sizi yalnız bırakayım," dedi. "Sabaha kadar çalışmayın, uyumaya da ihtiyacınız var." Kafamla onu onayladığımda dışarıya çıkıp kapıyı ardından kapattı.

Astrid'e doğru döndüm. "Üzgünüm, aklıma gelen ilk şey bu oldu."

Bana bakmadan gözlerini kapatıp birkaç saniye boyunca öylece durdu. Sakinleşmek için çabalıyordu. "Önemli değil, önce şu cesetten kurtulalım."

Aynı andan camdan dışarıya doğru baktık ama gördüğümüz... hatta göremediğimiz şey yüzünden bakışlarımız yeniden birbirimizi buldu. "Ceset..." dedi Astrid endişeyle. "Ceset nerede?"

BÖLÜM 10

Ormana doğru sürüklenen cesedi gördüğümde parmağımla ileriyi işaret ettim. "İşte orada!" Camdan atlayarak yere indiğimde gözlerimin yanılıyor olmasını diledim. Ceset kendi kendine sürükleniyordu. Onu çeken ya da taşıyan hiçbir şey yoktu. Astrid de arkamdan aşağıya atladığında ormana doğru koşmaya başladık. Burada kesinlikle iyi şeyler olmuyordu. Hatta cesedin arkasından koşmak, şimdiye kadar yaptığımız en düşüncesizce hareket bile olabilirdi. Ayrıca şu anda bir tuzağa doğru çekiliyor da olabilirdik. Yine de öldürdüğüm muhafızın bedeninin mistik güçler tarafından ormana doğru götürülmesini izlemeyecektim. Bir şeyler yapmalı ve burada neler döndüğünü öğrenmeliydim.

"Bekle biraz, Melody."

Durmadım çünkü durursam cesedi gözümden kaçırabilirdim. Koşarken "Gelmek zorunda değilsin, Astrid," diye bağırdım. Fakat o da durmadı. Bana yetişerek yanımda koşmaya başladı.

Karanlık ormanın içerisine girip dakikalarca koştuktan sonra beni durduran şey nihayetinde Astrid'in kolumdan tutan eli oldu. Kolumu ondan kurtarmaya çalışırken "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Nefes nefese kaldığımdan dolayı sesim beklediğimden daha kısık çıkmıştı. "İzini kaybedeceğiz."

Oysa bana bakıp kafasıyla yan tarafı gösterdi ve elini dudaklarına götürerek sessiz olmam gerektiğini işaret etti. Gösterdiği

tarafa baktığımda siragorun alevlerle çevrilmiş bir çemberin içerisinde olduğunu gördüm. Çemberin dışında ise pelerinli biri duruyordu. Siragor, ateşin içerisinde olmasına rağmen oldukça sessiz ve sakin bir şekilde ayakta bekliyordu. Onlara biraz daha yaklaşıp çalıların arkasına saklandık. Buradan her şey açıkça görünüyordu. Siragora daha dikkatli bakınca onun hareket etmediğini fark ettim. Transa girmiş gibiydi. Pelerinlinin yaptığı büyünün tadını âdeta alabiliyordum. O kadar güçlüydü ki... Ceset sürüklenip siragorun yanına geldiğinde pelerinli kişi elini havaya kaldırarak büyülü sözler söylemeye başladı. Onu net olarak duyamıyor oluşuma lanet ettim. Gökyüzündeki bulutlar üzerimizde toplanmaya başladığında Astrid fısıldayarak "Ne yapacağız?" diye sordu. Tedirgin olduğu her halinden belli oluyordu. Ağzımı açtım ama söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Ne yapmamız gerektiğini bilmiyordum. Üzerimizde toplanan bulutlar, ateş taneleri yağdırmaya başladığında korkuyla doldum. Bu denli büyük bir kara büyüyü ikinci defa görüyordum.

Pelerinli kişi, ellerini indirip ters istikamete doğru yürümeye başladığında siragor yeniden hareketlenmişti. Bu sırada Astrid, bileğimi kavradı. O kadar sıkı tutuyordu ki tırnakları derime sertçe batıyordu. Dudaklarından küçük çığlıklar çıkmaya başladığında kendimi tuttum. Vücudum adrenalin pompalarken gözlerimi kapatma ihtiyacı hissettim ama kıpırdayamayacak kadar korkuyordum. Siragorun alevlerin içerisindeki bedeni cayır cayır yanarken acıyla bağırdı fakat bizi korkutan başka bir şey vardı. Siragorun yanında hareketsizce yatan ceset ayaklanmış ve alevler içerisindeki bedenine bakarak bağırmaya başlamıştı. Alevlerin arasından bile olsa gözlerindeki siyahlığı buradan görebiliyorduk. Muhafız, tereddüt etmeden belinden çıkarttığı kılıcı kendi kalbine sapladığında alevler büyümüş ve siragor, muhafız gibi susmuştu. Bedenlerinden yükselen duman etraflarına yayıldıktan sonra havada bir bütün olarak birleşti ve yer altına girdi.

İçimde kötü bir his vardı. Büyümeye devam eden alevlere baktım. Kesinlikle bu alevler büyük bir patlamaya dönüşecekti. "Buradan gitmeliyiz," dedim ayağa kalkarken. Astrid, bileğimden tuttuğu için benim gibi ayağa kalkmıştı. Gözlerinde hâlâ korku vardı. "Kendine gel, Astrid, gitmeliyiz." Korkudan hareket edemeyecek durumda olduğunu fark ettiğimde onu peşimden sürüklemeye başladım.

Yeterince hızlı gitmediğimizden fazla uzaklaşamamıştık. Koşmak için yeltendiğim sırada kalbimde hissettiğim keskin acı yüzünden öne doğru tökezledim. Acı kalbimden başlayarak sırtıma, sırtımdan enseme ve en sonda tüm vücuduma yayıldı. Astrid'i bırakarak yere çöktüm. Dudaklarımdan dökülen iniltiler büyüyerek gürültülü çığlıklara dönüştü ve o anda olanlar oldu.

Geride bıraktığımız alevler, beraberinde cehennemi getircesine büyük bir gürültüyle patladı.

***

Ağzımdaki kül tadıyla birlikte gözlerimi açtığımda bulanık görüntü netleşene kadar bekledim. Her yerim ağrıyordu. *"Astrid!"* demek istedim ama boğazım kuruduğu için ağzımı açtığım gibi öksürmeye başlamıştım. Boğazım yırtılacakmış gibi hissediyordum.

"Melody?" Onun fısıltısını duyduğumda rahatladım. Görüşüm netleştiğindeyse etrafıma baktım. Patlama yüzünden etraftaki ağaçlar yanmaya başlamıştı. Şu anda yangın bölgesinin kenarındaydık ama orman bu hızla yanmaya devam ederse çok geçmeden alevlerin arasında kalırdık.

Astrid'e baktığımda bana doğru geldiğini gördüm. Durumu iyi görünüyordu. Geceyi ısıtan alevlerin aksine soğuk parmaklarıyla kolumu kavradığında irkildim. "Ayağa kalkabilecek misin?" Başımı hafifçe salladım ve ondan destek alarak ayağa kalktım. Ağrım vardı ama yürüyebilirdim. "Buradan gitmemiz gerekiyor, yangını söndürmeleri için buraya doğru gelen element kullanıcıları olmalı." Haklıydı, buradan gitmeliydik.

Geldiğimiz yoldan geri dönemeyeceğimiz için yolu uzatarak ormanın diğer tarafından gitmeye karar verdik.

Dakikalarca sessizce yürüdükten sonra Astrid, "Neler olduğu konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu.

Sıkıntıyla iç çektim. Neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Daha önce bu denli büyük bir kara büyüyü sadece bir defa gördüm. Büyücülerle birlikte yaşarken beni büyüten adam bu tarz bir kara büyü yapmıştı."

Anlamlandıramayarak bana baktı. "Seni büyüten adam başbüyücü değil miydi?"

Kafamı olumsuzca salladım. "Onun babam olduğunu sanıyordum ama beni büyüten, benimle ilgilenen kişi farklı bir büyücüydü."

Düşünceli gözüküyordu. "Hiç kara büyü yapmayı denedin mi?"

Birkaç kere yapmıştım ama bunlar küçük büyülerdi. "Sadece birkaç kere." Başbüyücünün beni kaçırıp bana zorla kara büyü öğretmeye çalıştığı zamanları düşünmek beni sinirlendirmişti. "Büyücülerin elinden kurtarıldığım zaman tapınağa gittiğimi biliyorsun. Tapınağın içerisinde kara büyü yapmamı ve öğrenmemi engelleyen kırılamaz bir büyü vardı. Bu yüzden de bir daha kara büyüye hiç bulaşmadım."

Anladığını belirtip "Teşekkürler," dedi.

Şaşırarak "Ne için?" diye sordum.

"Korkudan kıpırdayamayacak bir haldeyken beni oradan uzaklaştırdığın için."

Tebessüm ettim. "Bunun için teşekkür etmene gerek yok, aynı şeyi sen de yapardın."

Gözlerine sis perdesi düşerken fısıldadı. "Belki... Belki de yapmazdım."

Geriye kalan yolu sessizce yürüdük ama Astrid, odaya girmeden önce durup bana doğru döndü. Söylemek istediği bir

şey olduğu her halinden belli oluyordu. "Sormam ne kadar doğru olur bilmiyorum ama..." deyip durdu. Devam etmesini bekledim. "Çok fazla korkmuştum, bu yüzden o an sana ne olduğunu idrak edemedim. Çığlık atarak yere düştün, Melody, orada sana ne oldu?"

Olanları yeniden anımsadığımda ensemden başlayarak tüm vücudumu saran bir ürperti hissettim. Kalbimde hissettiğim acıyı hatırlayınca elimle kalbimin üzerini örttüm. "Keşke bilseydim." Odanın kapısına uzandım. Açıkta kalan kolumun üzerinde biriken kana gözlerimi diktiğimde Astrid de koluma baktı. Benim kanıma bulaşmış parmak uçlarını bileğime değdirdiğinde irkildim ve kolumu geri çektim. Yanından geçerek odaya girdiğimde yanıma yeni kıyafetler alarak kendimi banyoya attım. Sıcak bir duş ve sonrasında uyku, bana kesinlikle iyi gelecekti.

BÖLÜM 11

Ertesi sabah odaya giren sarı saçlı genç hizmetlinin bana seslenmesiyle uyandım. Kızlar da kadının sesi yüzünden uyanmışlardı.

"Neler oluyor?" Sesim, uykulu olduğumdan kısık ve pürüzlü çıkmıştı.

Kafasını eğip mahcup bir şekilde bana baktı. "Kral Aaron, sizi odasında bekliyor, oldukça önemli bir konu olduğunu ve hemen gelmeniz gerektiğini söyledi."

Babam daha önce beni hiç odasına çağırmamıştı. Bir sorun olmalıydı. Yataktan kalkıp kadına gidebileceğini söyledim ve üzerimi hızlıca değiştirdim. Bu sırada kızlar kendi aralarında bakışıyorlardı. Onlara doğru dönüp kısa bir bakış attıktan sonra odadan çıktım.

Babamın benimle ne hakkında konuşacağını merak ediyordum. Çok geçmeden yatak odalarının kapısına vardım. Kapıyı koruyan muhafızlar beni görünce kenara çekilip geçmem için yol verdiler. Yüzlerinde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. Merakım gittikçe artıyordu. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlarken içeriye girdim. Kyne ve babam yan yana, yatağın hemen önünde duruyorlardı. Onlardan dolayı yatakta ne olduğunu göremiyordum. Ayrıca annem neredeydi?

Babam, bana doğru döndüğünde gözlerinin yaşlarla kaplı olduğunu fark ettim. Bu durumun ciddiyetini kavramamı sağladı. Gerçekten kötü bir şeyler olmuş olmalıydı. "Neler oluyor?"

Elinin tersiyle gözündeki yaşı silerken boşta kalan elini bana doğru uzattı. "Buraya gel, hayatım." Sesinin tınısı canımı yakar nitelikteydi. Yanına doğru tedirgin bir şekilde yürüdüm ve havadaki elini tuttum. Sıkıca tuttuğu elimden destek almak istediği apaçık ortadaydı.

Tamamen yanına geldiğimde gördüklerim karşısında şoka uğradım. Öne doğru yalpalarken boğazıma kadar yükselen hıçkırığımı son anda engellemiştim. "ANNE!" Babamın elini bırakıp yatakta hareketsizce yatan annemin yanına gitmeye çalıştım ama ne yaparsam yapayım babam elimi bırakmıyordu. Gözlerim yaşlarla dolarken "Bırak beni," diye bağırdım. "Yanına gitmek istiyorum." Annem yatakta hareketsizce yatıyor, hiçbir şekilde kıpırdamıyordu. Kaskatı donmuş gibiydi. Bir zamanlar ona bakınca kalbimde çiçekler açtıran gülümsemesi solmuştu. Bunun gerçek olmamasını diledim. Ne olmuştu ona böyle?

Artık engellemeyi başaramadığım hıçkırıklarımı serbest bıraktığımda babam beni kendisine doğru çekti. Yüzümü onun göğsüne yaslayıp ağlamaya devam ederken "Ona ne oldu?" diye sorabildim.

İç çekti. Bu gerçekten derinden gelen bir iç çekişti. Bedenini bedenimden ayırıp gözyaşlarımı sildi. "Sakin olmanı istiyorum, tamam mı? O ölmedi."

Söylediklerini idrak etmekte zorlandım. "Ne?"

Güven vermek istercesine gözlerini gözlerime dikti. "O ölmedi, sadece kara bir büyünün etkisi altına girdi."

Kyne'a doğru döndüm. Neden ona baktığımı bile bilmiyordum. Sadece babamın söylediğini bir kişinin daha doğrulamasına ihtiyacım var gibiydi. Kafasını salladı. "Annen çok büyük bir karanlık büyüye maruz kalmış görünüyor, bu yüzden de bedeni kaskatı kesilmiş. Hayati fonksiyonları hâlâ sürüyor ama

ona dokunmak durumunu kötüleştiriyor. Büyünün etkisi ne zamana kadar sürecek ya da etkisi geçecek mi bilmiyoruz. Şimdilik gözlemlemekten başka yapacak hiçbir şeyimiz yok." Babam kolumdan tutarken anneme doğru döndüm. Dikkatlice göğüs kafesine doğru baktım. Göğsü birkaç milim havalanıyor, sonra yeniden eski haline geliyordu. Dikkatli bakmayan herkes, benim gibi, onun öldüğünü düşünebilirdi. Zaten şu anki durumu da ölüden farksızdı. Zar zor nefes alıyor olmalıydı.

Gözlerimdeki yaşları silerken kendimi toparlamaya çalıştım. "Bu ne zaman oldu?"

Babam, anneme doğru gitmeyeceğime emin olduğunda kolumu bırakıp çenesindeki kirli sakalı sıvazladı. "Bir saat kadar önce uykusundan çığlık atarak uyandı ve anlayamadığım şeyler söylemeye başladı. Yine de söylediklerinin büyücü lisanından olduğuna eminim. Onu durdurmaya çalıştım ama kendisinden geçmiş gibiydi. Gözleri..." Duraksadı. Bunu bana söylemek istemediği apaçık ortadaydı.

Onu zorladım. "Gözlerine ne olmuştu baba?"

Zorlukla yutkundu. "Siyahtı."

Aklıma bana saldıran muhafızın gözleri gelince ben de zoraki bir şekilde yutkundum. Sesime ulaşmak için boğazımı hafifçe öksürerek temizledim ve kollarımı üşüyen bedenimi ısıtmak amacıyla göğsümde birleştirdim. İçim birden buz kesmişti. "Sonra ne oldu?" Olan her şeyi bana anlatmasını istiyordum. Belki ona ne olduğunu anlayabilirdim.

"Sözlerini tamamladığında gerisin geriye yatağa düştü ve zaman geçtikçe bu hale geldi. Kyne, onu muayene etmek istedi ama vücuduna dokunduğunda, dokunduğu yer kızararak şişti. Uyanır umuduyla başında bekledik ama Kyne, onun çoktan büyünün etkisi altına girdiğini söyledi."

Araya girip anneme doğru baktım. "Şişen yeri görebilir miyim?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Vücut kendi kendini çok geçmeden yeniledi ve kızarıklıkla birlikte şişlik yok oldu. Yine de kara büyüyü nasıl bozacağımızı anlayana kadar ona dokunmamamız daha iyi olur." Haklıydı. Ona hangi çeşit kara büyü yapıldığını anlamadan dokunmamalıydık, bu bazı şeyleri kötüleştirebilirdi.

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

Omzumu tutarak sıktı. "Büyücülerle anlaşamadığımızı biliyorsun ama bu seferlik onlarla çalışmak zorundayız." Duraksadı ve Kyne'a baktı. Biraz sonra söyleyeceği şeyi söylemeye çekiniyor gibiydi. "Yıllar önce güçlü bir büyücüyle tanışmış ve onunla arkadaş olmuştum. Deniz aşırı yaşıyor, bu yüzden onu alıp buraya getirmesi için Christian'ı Farallon Adası'na yolladım."

Babamın bir büyücüyle arkadaş olması şaşırtıcı olsa da Kyne'ın bu duruma daha çok şaşırdığı sesinden belli oluyordu. "Leonard Igor Darian buraya mı geliyor?"

Aaron onayladı. "Dört güne kalmaz burada olurlar."

Kimden bahsettiklerini bilmesem de Kyne'ın yüz ifadesi değişmişti. "Bunu düzeltebilecek birisi varsa o da kesin Igor Darian'dır."

Babam, hüzünlü gözlerle anneme bakarken mırıldandı. "Umarım bunu düzeltebilir, Kyne, o bizim tek şansımız."

***

Babam, anneme olanı kimseye söylememi istemişti. Bunun aramızda kalmasını istiyordu. Kararına saygı duyuyordum. Kraliçeye olanların öğrenilmesinden çok, karısına olanın halk tarafından duyulup konuşulmasını istemiyordu. Normal bir hastalık olsa bunu duyururdu, ancak kara büyüye yakalanmış olması... Kulaktan kulağa yayılan bilgiler tehlikeli ve çoğu zaman asılsız oluyordu. Doğru olan hikâye, asla asıl haliyle kalmıyordu. Ona bir şey olursa ölüm sebebinin kara büyü olarak bilinmesini istemiyordu. Elena, bu dünya üzerinde görüp görebileceği en iyi insandı. Bunu halk da biliyordu. Ölüm

sebebinin kötülük olması, onu seven insanların ayaklanmasına sebep olurdu. Ayrıca Aaron, büyüyü topraklarından uzak tutamadığı için halkının ona karşı duyduğu saygı ve güvenin azalmasından da endişeleniyordu. Bu yüzden bunun aramızda kalmasını istemişti. Ona hak veriyordum. Bunu insanların öğrenmesini ben de istemezdim.

Igor Darian denilen büyücü, Nemesis'e gelene kadar hiçbir sorun yokmuş gibi davranmam istenmişti. Prenses olmanın bir diğer yükü de buydu işte. Ne olursa olsun güçlü durmalı, hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam etmeliydim. İnsanların yanında üzgün görünemezdim. Aynı şey kral için de geçerliydi. Karısının durumuna rağmen normal hayatına devam etmeliydi. Girmesi gereken toplantılar, görüşmesi gereken köylüler vardı. Hayatın akışını kimse durduramazdı. Derin bir nefes alıp annemin solgun yüzünü gözümün önünden atmaya çalıştım. Onu böyle hatırlamak istemiyordum. O görüntünün yerine geçirdiğimiz güzel zamanları düşünmeye çalıştım ve aklıma gelen ilk anımıza tutundum. Bu anı çiçek bahçesindendi. Yani şimdi yalnız başıma çiçeklerin arasında oturduğum yerden.

6 ay önce...

"Çiçekleri sevdiğini sanıyordum, Valerie?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım, artık çiçeklerden hoşlanmıyordum. Bana mutluluğu anımsatıyorlardı. Bense mutlu olamayacak kadar kötü bir durumdaydım. Konuşmak istemediğim için sadece kafamı sallamakla yetinmiştim. Kendimi konuşamayacak kadar yorgun hissediyordum. Bacaklarımı kendime doğru çekerek kafamı dizlerime yasladım ve çiçeklerle ilgilenen anneme baktım. Ne kadar da masum görünüyordu. Güzelliği karşısında yanındaki güller sönük kalıyordu. İçinin güzelliği dışına vurmuş gibiydi. Dış görünüş olarak onu andırıyor olsam da içim kesinlikle çok farklıydı. Ben asla onun kadar iyimser olamayacaktım. Ya da mutlu... Merakıma yenik düştüğümde kelimeler ağzımdan istemsizce çıkmıştı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" Dikkatini bana verdi. Bir aydır neredeyse doğru düzgün bir

diyalog kuramamıştık. Savaşın beni etkileyip üzerimde olumsuz etkiler bıraktığını düşündüğünden üzerime gelmiyordu. Haksız da sayılmazdı. Belki savaş değil ama savaş alanında yaşananlar beni oldukça etkilemişti. Kızını kaybettiğini duysa o da en az benim kadar etkilenirdi ama bilmiyordu işte bir kardeşim olduğunu... Bir kızı daha olduğunu bilmiyordu.

İlgilendiği çiçeği bırakıp yanıma geldi. "Neyi nasıl yapıyorum, hayatım?" Ellerini, dizlerime yasladığım kafama koydu. O saçlarımı okşarken gözlerimi kapattım. Bunu yapması beni huzura boğuyordu.

"Bunu," dedim. "Nasıl her zaman bu kadar iyimser olabiliyorsun?"

Gözlerim kapalı olsa da gülümsediğini hissetmiştim. "Ne yaşarsam yaşayayım bir kraliçe asla mutsuz gözükemez."

Gözlerimi açıp ona baktım. "Nasıl yani?"

Saçlarımdaki eli yanağıma doğru kaydıktan hemen sonra çenemden tutup dik oturmamı sağladı. "Ben mutsuz olursam etrafımdaki herkes... tüm halkım... mutsuz olur." Düşünmek için biraz durdu. "Savaştan sonra insanların her gün uğrayıp sarayın bahçesine birer mum bıraktığını ve bizim o mumları babanla teker teker söndürdüğümüz zamanı hatırlıyor musun?"

Evet, bunu kesinlikle hatırlıyordum. "Herkes kaybettiği yakını için birer mum bırakmıştı."

Elena, kafasını sallayarak onayladı. "Ama aynı zamanda onları koruduğumuz ve daha fazla kayıp verilmesine izin vermediğimiz için bize minnetlerini bu yolla sunmuşlardı. Getirdikleri mumlar, ölene kadar bizim izimizden gideceklerini belirtiyordu."

Bunu ilk defa duyuyordum. "Peki, neden minnetlerini sunmak için mum kullanıyorlar?"

Elena gülümsedi. "Mum katıdır ve dik duruşuyla bir insan iskeletini andırır. Ancak ateş gördüğünde eriyerek yok olmaya başlar. Halk mum ateşini düşmanı olarak görür."

"Yani mum alevlerini söndürmeniz, düşmanı onlardan uzak tutacağınız anlamına geliyordu." Şimdi mumların asıl sebebinin ne olduğunu

anlıyordum. Bunu daha önce de merak etmiştim ama konuşacak kimsem olmadığı için soramamıştım.

"Yani halk bunu yaparak ömürlerinin sonuna kadar bizim yanımızda olacaklarını söylemek istedi. Bize güveniyorlar. Bizim güçsüzlüğümüz onları sarsar, bu yüzden de biz asla güçsüz taraflarımızı ortaya çıkartmayız." Söyledikleri beni oldukça etkilemişti. Gözlerini altın rengi gözlerime dikti. Benden başka tarafa bakmıyordu. "Senden bizim gibi olmanı isteyemem ama bir zaman sonra bunu yapmak zorunda kalacağını bilmeni istiyorum. Prenses olmak beraberinde büyük sorumluluklar getirir, Valerie."

Bakışlarımı gözlerinden çektim. Uzun süre kimseyle göz teması kuramıyordum. Üstelik annemin gözlerinde kardeşime rastlıyorken bu hayli zordu. "Senin gibi olmak istiyorum." Kısa bir anlığına yeniden ona baktıktan sonra bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. "Senin kadar güçlü olmak istiyorum, anne."

Bedenimi kollarıyla sararken beni kendisine doğru çekti. "Benden daha güçlü olacağına eminim."

O gün orada yaşananlar aklıma geldiğinde yüzümü hafif bir tebessüm sardı. Annemle yapmış olduğum konuşmadan sonra kendime çekidüzen verip hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başlamıştım. Güçsüzlüklerimi ve üzüntümü kimseye belli etmiyordum. İçime atıp dışıma vurmadığım her şey beni yiyip bitiriyormuş gibi hissetsem de bir zamandan sonra güç kazanmaya başlamıştım. Şimdi bu denli güçlü duruşumu Elena ile yapmış olduğum o konuşmaya borçluydum.

Eğer o konuşmayı yapmamış olmasaydık hâlâ karamsar bir ruh halinde olabilir, ortalığı birbirine katabilirdim fakat Elena... annem... o, benim büyümemi, olgunlaşmamı ve güçlenmemi sağlamıştı. Bana prenses olmayı öğretmesinin yanı sıra yanımda olup yaralarımı sarmıştı. Onun sayesinde bir anneye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu tatmıştım ve yine onun sayesinde artık daha iyiydim.

Kyne'ın kulübesine dönmüş olmasını umarak oturduğum yerden kalktım ve yürümeye başladım. Elena hakkında onunla konuşmalıydım.

***

Çökmüş omuzları, kızarmış gözleri ve ifadesiz suratıyla boş boş duvarı izleyen Kyne'ın yanında dimdik bir şekilde duruyordum. Kulübesine girdiğimde onu bu halde bulmuştum. Üzgün olduğu her halinden belli oluyordu. Masanın üzerinde duran bez parçasıyla gözyaşlarını siliyordu. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. İlk defa yanımda birisi ağlıyordu. Çekinerek elimi omzuna koydum. "İyi misin, senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Hıçkırarak ağlamaya başladığında bedeni titremeye başladı. "Hadi ama koca adam... Yapma böyle, hastalanacaksın." Onun için endişeleniyordum. Masanın öbür ucunda duran su bardağına su koyup yeniden yanına döndüm. Bardağı dudağına doğru uzatırken "Biraz su içmek iyi gelir," dedim. Ellerini bardağı almak için kıpırdatmadı ama dudaklarını aralamıştı. Sanırım suyu benim ona içirmemi bekliyordu. Şaşırsam da bardağı dudaklarına doğru yaklaştırdım ve yavaşça içmesi için yardım ettim. "Biraz sakinleş, olur mu?" Kafasını sallayarak beni onayladı. Hıçkırıkları iç çekişlerine dönüşene kadar orada onunla birlikte oturdum.

Birisini anlamak için onunla konuşmanız şart değildi. Zaten insanlar da çoğu zaman konuşma ihtiyacı duymuyordu. Bazen sözcükler sessizliğin yanında değersiz kalıyor, bir önemi olmuyordu. Konuşup çözülecek şeyler bile konuşulduğunda kördüğüm olabiliyorken, sustuklarımız birçok düğümü çözebiliyordu. Zaten asıl mesele konuşarak anlaşmakta değildi. Birisinin yanınızda olduğunu hissetmek, onun size verebileceği tüm kelimelerden daha değerliydi. Böyle anlarda sessizlik oldukça anlamlı geliyordu insana.

Kyne'ı ve onun hissettiklerini anlıyordum, Elena için üzülüyordu. Onu kızı gibi gördüğünü biliyordum, beraber geçirdikleri yıllar boyunca Elena da onu babası gibi gördüğünü itiraf

etmişti. Kyne, onu muayene ederken güçlü durabilmişti ancak şimdi... Yıkıldığına kendi gözlerimle şahit olmuştum. En az onun kadar yıkık olsam da güçlü durmalıydım. Ben de yıkılırsam bizi toparlayacak kimse kalmazdı.

"Bu ana tanık olduğun için üzgünüm, Melody." Kısık sesi kulaklarıma ulaştığında ona doğru döndüm. Kendisini az da olsa toparlamıştı.

"Önemli değil, Kyne. Daha iyisin, değil mi?"

Ayağa kalkıp duvardaki rafa doğru yürürken gülümsemeye çalıştı. "İyi olacağım." Rafta duran şifalı içeceklerden bir tanesini alıp yeniden yanıma döndüğünde, "Buraya sadece beni kontrol etmek için gelmediğini biliyorum," dedi.

Başımı eğdim ve derin bir nefes aldım. "O iyi olacak, değil mi, Kyne?" Annemden bahsettiğimi biliyordu.

"Kral Aaron'ın çağırttığı kişi çok güçlü bir büyü ustasıdır, çoğu kişi ismini anmaya bile cesaret edemez. Normal büyü ve kara büyü alanlarında çalışmalar yapmış yaşayan en eski iki büyücüden biri olduğunu da söyleyebilirim." Şimdiden ona karşı büyük bir hayranlık duymaya başlamıştım. Eğer Kyne'ın dediği kadar iyiyse belki kardeşimin küllerini kaçıran büyücü hakkında da bana yardımcı olabilirdi. Büyücünün ormanda bıraktığı izler geçmiş olsa da vücudumda hâlâ onun kara büyüsü dolaşıyordu. Bundan yola çıkarak onun izini bile bulabilirdik.

"Şimdilik Elena için yapabileceğimiz hiçbir şey yok, Melody. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Aslında annemin üzerindeki kara büyünün büyüklüğünü kontrol edebilir, durumunun ciddiliği konusunda bir fikir edinebilirdim. Yine de yapabileceklerim bununla kısıtlı kalırdı. Bir kara büyü ancak başka bir kara büyüyle kaldırılabilirdi. Bense kara büyü hakkında pek fazla şey bilmiyordum. Bir şeyler deneyip onun durumunun daha da kötüye gitmesine sebep olmak istemiyordum, bu yüzden bunu Igor Darian'ın halletmesine izin verecektim.

Anladığımı belirtecek şekilde kafamı salladım. "Üzüldüğünü ve bunu içine attığını biliyorum." Duraksadı ve ona bakmamı bekledi. Bakışlarım bakışlarıyla buluştuğunda eliyle omzuna birkaç defa vurdu. "Ağlamak istediğinde her zaman bu omuza gelebilir ve sana hiçbir soru sormayacağıma emin olabilirsin."

Gülümsedim, söylediğinin benim için anlamı oldukça büyüktü. Oturduğum yerden kalkıp kapıya doğru ilerledim ve çıkmadan önce son bir kez daha ona baktım. "Teşekkür ederim, Kyne."Ardından cevap vermesini beklemeden kulübeden çıktım.

Serin hava tenime değip geçerken saçlarım rüzgârın etkisiyle uçuşmaya başlamıştı. Kış mevsiminde olduğumuz için havalar şu sıralar oldukça serindi. Üzerimdeki kıyafetlerin inceliğine aldırmadan akademiye doğru yürüdüm. Hâlâ girmem gereken dersler, katılmak zorunda olduğum antrenmanlar vardı.

***

Derse yine geç kalmıştım. Bay Otis, dersinin bölünmesinden hoşnut olmasa da yerime geçmem için işaret etti. Sessiz bir şekilde yerime otururken Sean'ın bana baktığını fark ettim. Bakışlarımı eğitmenin elinde tuttuğu, üzeri örtülü kafese yönelttim. Sınıfa girdiğimden beri içerisinde ne olduğunu merak ediyordum.

Bay Otis, elinde tuttuğu kafesi masasına bırakıp bizlere baktı. "Bugün sizlere Nemesis'in tarihçesinde yer alan ama çoğu kişinin onları sadece efsane sandığı bir kuş türünü göstereceğim."

Kafesin üzerindeki örtüyü kaldırırken sıramda doğrulup daha iyi görebilmek için biraz öne doğru eğildim. Örtü tamamen kalktığında dudaklarımın arasından şaşkınlıkla bir *"Hah!"* sesi çıktı.

Bay Otis, bana gülümseyerek baktığında tüm sınıfa hitaben "Bayan Valerie de onları efsanevi sanıyor olmalı ama işte, görüyorsunuz, onlar gerçekler," dedi.

Birkaç kişi kendi arasında kıkırdarken gözlerimi art arda şaşkınlıkla kırptım. Şu anda karşımdaki kafesin içerisinde duran

kuş, gece kuşlarından biriydi. Ürkmüş görünüyordu. Bay Otis, kim bilir ona nasıl davranmıştı. "Onu bu sabah ormanın yakınlarında gezerken buldum, yaralanmıştı."

Sol tarafımda oturan çocuğun beni yavaşça dürtmesiyle dikkatimi kuştan çekip ona verdim. Katlanmış bir kâğıdı bana doğru uzatıyordu. Kâğıdı aldıktan sonra etrafıma bakındım. Astrid ile göz göze geldiğimde kâğıdı onun göndermiş olduğunu anladım. Dudaklarını oynatarak *"Oku onu,"* dediğinde katlanmış olan kâğıdı açtım. Yazının tamamını büyük harfler kullanarak yazmıştı.

"YEMEKTEN SONRA
KAPALI ÇALIŞMA SAHASINDA BULUŞALIM."

Kafamı kaldırıp ona doğru döndüğümde artık bana bakmadığını gördüm. Diğerleri gibi gece kuşuna bakıyordu. Bakışlarımı yeniden kuşa çevirdiğimde beni izlediği fark ettim. Gözlerindeki kristalleri görmek içimi ısıtmıştı. Kuşun doğrudan bana bakmasıysa sınıftakiler için iyiye işaretti. Gece kuşu, bana baktıktan sonra gözlerini kapatarak kafesin en derinine doğru sindi. Normalde gece kuşları tapınağa yakın yerlerde yaşar ve tek başlarına seyahat etmezlerdi. Kafesteki baykuş tek başına buralara kadar geldiğine göre bir sorun olmalıydı. Bay Otis, gece kuşunun gözlerindeki kristaller hakkında konuşurken ben, onun nasıl yaralanmış olabileceğini düşünüyordum.

"Bana yardım et, Melody..." Zihnimde yankılanan ses yüzünden irkildim. Bu ormanda uyandığım gün zihnimde duyduğum gece kuşunun sesiydi. Hayal görmemiştim; o gerçekti. Gece kuşu... benimle konuşuyordu.

Artık tapınağın prensesi olmadığım için gece kuşlarıyla doğrudan iletişim kuramıyordum. Onlarla konuşabilmek için büyü yapmalıydım. Herkesin içinde büyü yapamayacağım için sadece gece kuşuna bakmaya devam ettim.

"Beni buradan çıkartmalısın, Melody." Kuşun çaresiz sesi zihnimin içini doldururken bana bakmasını fırsat bilerek kafamı

yavaşça öne doğru eğdim. Onu hapsolduğu o kafesten çıkartacağımı anlaması için bu yeterliydi.

Bay Otis, kafesin üzerini örtüp kapattığında "Bugünlük dersi bitiriyorum," dedi. "Yarın başka yaratıkları anlatmaya devam edeceğim." Bir gözü hâlâ kafesteydi, kuşu incelemek istediğini hissediyordum. Onu yakaladığı için şanslı olduğunu düşünüyor olmalıydı fakat geleceği görmek herkesin kaldırabileceği bir şey değildi. Kristallerin nasıl kullanılacağını bilmeyen birisi, doğrudan baykuşla bakıştığında aklını kaçırabilirdi. O, ondan faydalanmaya çalışmadan önce kuşu iyileştirip serbest bırakmalıydım.

Sınıf boşalırken Bay Otis'in yanına gittim. "Merhaba, Valerie."

Yüzüme sahte bir gülümse yerleştirdikten sonra "Merhaba, Bay Otis," dedim.

"Derse geç kaldığın için özür mü dileyecektin?"

Kafamı mahcup bir şekilde eğdim. Bu derse sürekli geç giriyordum. Bu konuyu konuşup lafı daha fazla uzatmak istemediğim için direkt merak ettiğim şeyi sordum. "Baykuşu nereye götüreceksiniz?"

O da bana gülümsedi. "İyileşene kadar evimde bakmayı düşünüyorum, sonra da doğaya salacağım. Şimdi izin verirsen gitmem gerekiyor."

Eşyalarını toparlayıp apar topar yanımdan ayrıldığında tüm sınıfın boşalmış olmasını fırsat bilerek Bay Otis'e takip büyüsü yaptım. Yaptığım büyü onu gece yarısına kadar izleyecek, bu sayede de tüm günümü onu takip ederek geçirmeme gerek kalmayacaktı. Eve gidene kadar baykuşu yanından ayırmayacağını düşündüğümden dolayı da o uyuduktan sonra evine gizlice girmeyi planlıyordum. Evini bulmaksa yaptığım büyü sayesinde oldukça kolay olacaktı. Yaptığım planı son kez gözden geçirdikten sonra sınıftan çıktım ve yemekhaneye doğru yürümeye başladım. Yemek yiyip sonrasında Astrid ile buluşmak için kapalı çalışma sahasına gitmeliydim.

BÖLÜM 12

Kapalı hava sahasına girdiğimde Astrid'i sahanın tam ortasında, havada bağdaş kurmuş bir şekilde otururken buldum. Elementini kullanarak kendisini havalandırmıştı. Geldiğimi fark ettiğinde yere indi. Ona doğru yürümeye başladım. "Neden beni buraya çağır-"

Sözümü tamamlamama izin vermeden oluşturduğu büyük hava kütlesini üzerime doğru fırlattı. Neyse ki reflekslerim iyiydi. Son anda sağa doğru çekilerek elementin hedefi olmaktan kendimi kurtardım, ancak ne yazık ki dengemi kaybederek yere kapaklandım. "Tanrı aşkına! Ne yapıyorsun?" Sesim boş olan çalışma sahasında yankılanırken Astrid vahşice gülümsedi. Yeniden saldıracağını fark ettiğimde ayağa kalktım. Bir öncekinden daha büyük bir hava dalgası üzerime doğru gelirken eğildim. Üzerimden geçen hava akımı arkamdaki kapıya çarpıp onun kapanmasına sebep olmuştu. "Astrid, ne yapıyorsun?" Yüzünde mimik oynamazken peş peşe saldırmaya başladı. Kendimi savunma pozisyonu alıp elementimi ortaya çıkardım.

Fırlattığı her hava dalgası, onlar için oluşturduğum ateş duvarlarına çarpıp yok oluyordu. Sinirlenmeye başlamıştım. Bir müddet boyunca saldırılarını engelledikten sonra elementimi ona doğru fırlatmayı kestim ve "Dur!" diye bağırdım. "Çok ciddiyim, durmalısın."

Aynı şekilde o da bana bağırdı. "Hayır!" Ne düşündüğü ya da bunu neden yaptığını bilmiyordum ama sebebini bilmek istediğimden oldukça emindim. Yüz ifadesi dümdüz oldu ve korkunç bir an boyunca bakışları, gözüme en az kendisi kadar ürkütücü göründü. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Onun kendi sınırlarını zorladığını görebiliyordum. Elementi vücudunun etrafında dönüp duruyor, ondan yayılan rüzgâr etrafa saçılıp saçlarımızın geriye doğru savrulmasına sebep oluyordu. Ayrıca odanın içerisinde küçük hortumlar oluşmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldım. Eğer konuşmak yerine böyle anlaşmak istiyorsa benim için hava hoştu. Bu oyunu onun istediği gibi oynayacaktım. Ürkütücü olarak ve konuşmak yerine savaşarak.

Karşısında dimdik bir şekilde durdum ve ellerimi havaya kaldırdıktan sonra yere doğru hızlıca indirdim. Ateş, omuzlarımdan süzülerek avuçlarımın içerisinde birikmeye başlarken üzerimdeki kıyafetin kolları yanarak kül oldu. Dilimin ucunda oluşan kül tadı, tükürmek istememe sebep olsa da tükürmedim. Damarlarımda akan kanın yandığını hissediyordum. Sanki ateş tüm bedenimle bütünleşiyormuş gibiydi. Ellerime baktım, iki avucumun içerisinde de gittikçe büyüyen alev topları vardı. Gece kuşunu andıran şekilleri beni bir anlığına şaşkınlığa uğratsa da hemen kendimi toparladım. Ben element hayvanımı değil, element hayvanım beni seçmişti. Belki de bu en doğrusuydu. Saldırı konusunda seviye atladığımı anlamak beni daha da hırslandırmıştı. Astrid'e baktım. Bakışlarım çok fazla güç kullandığım için buğuluydu ama yine de onu net bir şekilde görebiliyordum. En az benim kadar hırslı gözüküyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Hissettiğim is tadı yüzünden gırtlağımı temizledim. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Aramızda en az on kişilik bir mesafe vardı, yani yakın sayılırdık. Bu mesafeden elementi tarafından vurulursam canım epey yanabilirdi. Kendimi savunmalı mıydım, yoksa direkt ona saldırmalı mıydım? Aklımı kurcalayan bu soru, Astrid'in

bana saldırmasıyla cevabını buldu. Birkaç saldırısını engelleyerek kendimi savunduktan sonra benim saldırma sıram gelmişti. Bulduğum fırsatı değerlendirerek öne doğru atıldım. Aramızdaki mesafeyi gittikçe daraltıyordum. Serbest bıraktığım element hayvanları manevralar yaparak Astrid'e doğru ilerlerken odanın içerisindeki hortumlar etrafımızı sarmıştı. Yere daha sıkı bastım ve o element hayvanlarımı etkisiz hale getirirken içimde biriken gücü dışarıya çıkarttım. Ateşten bir duvar, hortumlar gibi etrafımızı sararken Astrid, durmuş ve olanları izlemeye başlamıştı. Şaşkınlığını görebiliyordum. Ateşten duvarım tamamlandığında hortumlar alevlerin dışında kalmıştı. Astrid, onları içeriye almaya çalıştı ama benim oluşturduğum duvar onunkisinden güçlüydü.

Kalbimin de damarlarımda akan kan gibi yanmaya başladığını hissettiğimde tökezledim. İçimdeki büyü dışarıya çıkmak için bana baskı yapıyordu. Sınırlarımı epeyce zorladığım için ikisini aynı anda kullanmak beni bayıltabilirdi. Büyüyü bastırmaya çalıştım. Sevecen olan büyüm geri çekilse de kalbimdeki baskı kesilmemişti. Kendi büyümün ardında, derinlerde hissettiğim başka bir büyü daha vardı. Onu ilk kez hissetmiyordum, hayır. Ormanda siragorun karşısındayken ve muhafızı öldürürken gözümü kırpmamamı sağlayan karanlıktı bu. Bu büyünün bana hissettirdiklerini sevmemiştim. Bedenim içimdeki karanlığın baskısını daha fazla taşıyamamaya başladığında dizlerimin üzerine çöktüm. Bu çok başka bir histi. Kendi büyümden çok daha vahşi, çok daha acımasızdı. Tek elimi zemine koyarak yerden destek aldım. Diğer elim de kalbimin hemen üzerinde duruyordu. Yanan kalbimin acısını dindirmeliydim. İyileştirici bir büyü mırıldanmaya başladım, fakat büyünün yarısına bile gelemeden içimdeki karanlık hissinin arttığını hissettim. Büyü yaptıkça o his kendi büyümün üzerini kaplıyor ve onunla bütünleşiyordu. İkisini ayrı tutmaya çalıştım. Astrid ile yaptığım savaş yetmezmiş gibi, şimdi bir de kendi içimde verdiğim savaş beni yavaş yavaş tüketiyordu. Acı, dayanılamayacak bir hale

geldiğinde bağırdım. Çığlıklarım, ensemden başlayıp omuriliğim boyunca ilerleyen bir ürpertiye neden olurken güçlendiğimi hissettim. Bağırırken içimdeki son gücü de kullanıp karanlık büyünün yeniden derinlere gömülmesini sağladım. Bedenim halsizlikten yere yığılırken Astrid'in sesini işittim. "Melody beni duymuyor musun?"

Bakışlarımı ona doğru çevirirken etrafımızdaki her şeyin yok olduğunu fark ettim. Az önce cehenneme dönen bu yer, şimdi hiçbir şey olmamış gibi eski haline dönmüştü. Sessizliğin içerisinde sadece biz kalmıştık. "Beni..." diye fısıldadım.

"Seni?.." diye sordu yanıma çömelerek.

"Beni buradan çıkart."

Kolumu omzuna atıp belimden kavrayarak beni ayağa kaldırdı. "Yürüyebilir misin?" Adım atıp atamayacağımdan emin değildim, ayakta bile zar zor duruyordum. Beni baştan aşağıya süzdükten sonra gözlerini kıstı. "Sanırım yürüyemeyeceksin." Ardından önüme geçerek beni sırtına aldı. Kollarımı boynuna doladım ve kafamı kafasına yasladım. Gerçekten çok yorgundum. Astrid kapalı sahadan çıkıp akademinin içerisinde hızlı adımlarla ilerlerken gözlerimi kapattım. Karanlık, beni içerisine çekmeden hemen önce duyduğum son şey Astrid'in "Dayan, seni revire götüreceğim," deyişiydi. Sonrasıysa yoktu.

BÖLÜM 13

Karanlığın arasında beliren ışığın aslında karanlıktan daha da karanlık olduğunu anladığımda irkildim. Birisinin zihnine girmeyi denemiş ama bunu denerken başarısızlığa uğrayıp kaybolmuşların yerinde, yani araftaydım. Bu gerçeklikteki hiçbir şey göründüğü gibi değildi. Işık karanlıktan daha karanlık, karanlık ise aydınlıktan daha aydınlıktı. Elimi kaldırmam aslında indirmiş olduğum anlamına gelirken, konuşmam aslında sustuğumu işaret ederdi ve normalde beni ürkütmeyen şeyler burada dehşete kapılmama sebep olurdu. Araf tehlikeliydi. Burada olmaktan hoşlanmamıştım.

Ensemde hissettiğim titrek nefes beni tedirgin ettiğinde kafamı çevirerek nefesin sahibini görmeye çalıştım. Görebildiğim tek şey, karanlığı delip geçerek benden uzaklaşmaya başlayan kül rengi bir bağ idi. O an zihnimi, kime ait olduğunu bilmediğim bir kadın sesi doldurdu. *"Ölümün fısıltısını ensende hissediyor musun?"* Hiçbir şey hissetmiyordum. Düşüncemi duymuş gibi kafamın içerisinde kahkaha attı. *"Senden uzaklaşmaya başlayan bağın, aslında seni öldürmek için son sürat hızla sana doğru geldiğini anlayamadığın gibi bunu da anlamaman çok normal çünkü burada her şeyin tersi olur."* Telaşla önüme dönerken kalbimin olduğu yeri delip geçen bağı vücudumun içerisinde hissettim. Normalde acı hissetmeliydim ama hissettiğim tek şey yok oluştu. *"Bu sadece geleceğe yönelik bir ön gösterimdi, yakında karşılaşacağız."* Kadının

ikazından sonra karanlık dağılmaya başladı ve ruhumun yeniden bedenime çekildiğini hissettim. Uyanıyor olmalıydım.

Zorlanarak açtığım göz kapaklarım yeniden kapanmak için çırpınıyor olsalar da ekstra bir çaba göstererek onları açık tutmayı başardım. Birkaç defa gözlerimi kırpıştırdıktan sonra olduğum yere baktım. Beyaz duvarlı, çok yataklı, orta büyüklükte bir odadaydım. Yattığım yatağın çarşafı temizdi, üstelik çiçek gibi kokuyordu. Yattığım yerde huzursuzca kıpırdanırken gözlerim dört yatak sağımda yatan baygın çocuğa ve başında duran hemşireye kaydı. Hemşire, çocuğun koluna serum takıyordu.

İşini bitirdikten sonra bana doğru döndü. Uyanmış olduğumu fark ettiğinde gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?"

Halsizliğimi üzerimden atamamıştım. Üstelik üşüyordum da. "İyiyi-" Cümlemi tamamlayamadan midem altüst olmuştu. Yüzümde herhangi bir renk varsa bile artık olmadığına emindim. "Sanırım kusacağım."

Kadın apar topar yanıma gelip yatağın altından çıkardığı küçük kovayı bana uzattı. "Buna kusabilirsin." Başımı kovanın içerisine eğip öğürdüm ve içimde ne varsa çıkardım. Tüm bu zaman boyunca kadın, başımda beklemiş ve saçlarımı tutup kovanın içine girmesini engellemişti. Midemin boşaldığına emin olunca kovayı yeniden kadına doğru uzattım.

Kovayı alıp yere bıraktıktan sonra beni yatağa yavaşça yatırdı ve elini alnıma koyarken kaşlarını çattı. "Yanıyorsun, ateşin çıkmış olmalı." Bir anda eskisinden daha fazla üşümeye başlayan bedenimi ısıtma ihtiyacıyla dolup taşmıştım. Üzerimdeki yorganı boğazıma kadar çektiğimde hemşire kaşlarını daha çok çattı. "Ateşin varken üzerini örtmemelisin." Soğuktan donacakmış gibi hissediyordum, bu yüzden üzerimden çekmeye çalıştığı yorgana sıkıca tutundum. Aramızda geçen çekiştirme savaşını o kazanmıştı. Yorganı üzerimden tamamen çekip aldığında cenin pozisyonu alarak kollarımı birbirine doladım. Çenem titremeye, dişlerim birbirine çarpmaya başlamıştı. "Senin için serum ve soğuk havlu getireceğim, ben dönene kadar üzerini

örtmeye çalışma, tamam mı?" Cevap vermedim. O gittiği gibi yorganı yeniden üzerime çekmeyi düşünüyordum.

Kadın arkasını dönüp uzaklaştığında yatağın ucuna katlayarak koyduğu yorgana uzandım ve onu yeniden üzerime çektim. Hemşirenin yaptığım şeyden hoşlanmayacağını biliyordum ama onun da beni anlaması gerekiyordu, gerçekten çok üşüyordum. Alnımdan terler boşalırken az önceki rüyamı düşündüm. Rüya demem yersizdi, biliyordum ama yine de bir çağrılma ritüelinde olduğumu düşünmek hoşuma gitmiyordu. Bir kadın beni araf bölgesine sürükleyip bunun bir uyarı olduğundan bahsetmişti ama beni ne için uyardığını söylememişti. Üstelik bir insanı kaybolmuşların bölgesine sürüklemek oldukça zordu. Güçlü bir hafıza büyüsü gerektiriyordu.

Araf tehlikeli olsa da oradaki her şey ters işlediği için bir bakıma, dünya üzerinde bulunmayan en güvenli yerlerden biriydi de. Son günlerde gördüğüm rüyaları ve bu gibi çağrılma ritüellerimin sebebini araştırmalıydım. Bunlar alışık olmadığım şeyler değildi, birileri yine benimle uğraşıyordu. Daha önce de bu tarz şeyler başıma gelmişti. Genellikle bunu yapan kişiler tapınak prensesi olduğumda bana düşman olan büyücülerdi ama ben, benimle uğraşan kişileri kristallerin yardımıyla bulup onlara derslerini vermiştim. Tapınak prensesi olduğum zamanlarda tapınak beni çoğu zararlı saldırıdan korumuş olsa da şimdi düşmanlarım için açık hedef gibiydim. İçimden bir ses bu rüyaların son olmayacağını söylüyordu, bu yüzden kendimi geliştirmeli ve bir sonraki saldırıları için hazırlıklı olmalıydım.

Pencereden dışarıya baktığımda havanın oldukça kararğını gördüm. Uzun süredir uyuyor olmalıydım. Aklıma gece kuşu gelince yattığım yerden doğruldum. Onu bu gece yarısından önce serbest bırakmalıydım. Yattığım yerden kalkmak üzereyken hemşirenin bana doğru geldiğini gördüm. Gözlerini üzerimde gezdirirken "Hayıııır," dedi uzatarak. "Yatağa geri dönüyorsun, ateşin düşüne kadar hiçbir yere gidemezsin."

İç geçirdim ve yakalanmanın vermiş olduğu hüsranla yeniden yatağa yattım. "Şu anda saat kaç?"

Kıyafetinin cebine sıkıştırdığı cep saatini çıkarttı. "Gece yarısına kırk beş dakika var."

Yani yaptığım takip büyüsü bir süre daha aktif kalacaktı. Burada maksimum on beş dakika daha kalabilirdim. "On beş dakika sonra buradan ayrılmalıyım, serumu ona göre ayarlar mısınız?" Israrcı bakışlarımın hemşire üzerinde bir etkisi olmasa da beni burada tutamayacağını anlamalıydı.

Aramızda geçen kısa bakışmanın ardından söylediğimi şart koşarak kabul etti. "Kendini kötü hissedersen ve ateşin yükselmeye devam ederse buraya geri dönmelisin." Serumu koluma taktıktan sonra üzerimdeki yorganı çekti ve havluları soğuk suya batırarak vücudumun çeşitli yerlerine koydu. Havlular içimi daha fazla üşütmüştü. Bu gerçekten iğrenç bir histi.

On beş dakika sonra adının Trista olduğunu öğrendiğim hemşire kolumdaki serumu çıkarttı. "Neyse ki ıslak havlular ateşini biraz düşürmüş."

Yataktan doğrulmama yardım ettiğinde minnettar bir şekilde ona baktım. "Yardımınız için teşekkür ederim."

Kadın, başını eğerek "İşim bu," dedikten sonra diğer yataktaki çocuğun yanına doğru ilerledi. O hâlâ uyanmamıştı. Çocuğun serumunu değiştirirken aklına bir şey gelmiş gibi yeniden bana döndü. "Arkadaşın seni buraya getirdiğinden beri dışarıda bekliyor."

Arkadaşım...

Revirden çıktığımda kapının karşısındaki koltuklarda oturan Astrid'i gördüm. Kafasını duvara yaslayıp gözlerini kapatmıştı. Sanırım uyuyordu. Tüm bu süre boyunca beni burada beklemesine oldukça şaşırtmıştım. Yanına gittiğimde koluna yavaşça dokundum. Benim aksime onun teni buz gibiydi. Uyanmamıştı. "Hey..." Dokunduğum kolunu hafifçe dürttüm.

Bu sefer işe yaramıştı. Duruşunu düzeltip boğazını temizledi. "Uyanmışsın, iyi misin?" Ayağa kalktığında gözleriyle beni süzmeye başladı.

Dik durmaya çalıştım. "İyiyim, bir süredir uyanıktım." Söyleyecek başka bir şey bulamamıştım. Elimle çıkışa giden koridoru işaret ederek "Şimdi gitmem gerekiyor," dedim. "Burada daha fazla beklemene gerek yok." Dudaklarını ağzının içine çekerek yanaklarında küçük gamzeler oluşmasını sağladı. Aynı zamanda gözlerini kırpıp kafasını hafifçe sallamıştı.

Onu orada bırakıp çıkışa doğru yürümeye başladım. Saat geç olduğundan dolayı içerisi boştu. Öğrenciler ve öğretmenler bu saatte ya yataklarında ya da çarşıda olurlardı. Hemşirelerden başka akademinin bu katında kimse olmazdı. Bunu fırsat bilerek takip büyüsünü etkinleştirmeye karar verdim. Büyülü sözcükler söylememe gerek kalmadan büyüm zihnimden geçenleri gerçekleştirdi. Önümde oluşmaya başlayan parlak altın renkli adım izleri beni Bay Otis'e götürecekti. Onları takip etmem yeterliydi.

Akademiden çıkıp izleri takip etmeye başladığım sırada Astrid'in arkamdan seslendiği duydum. "Biraz bekler misin?" Zaman ilerliyordu. Ne söyleyecekse bir an önce söylese iyi ederdi. Yanıma ulaşmasını bekledikten sonra yeniden izler doğrultusunda yürümeye başladım. En azından zamandan tasarruf etmiş olurdum. Kısa bir süre boyunca sessizce yürüdükten sonra "Kapalı hava sahasında olanların hepsi benim suçum," dedi. "Seni eğitmek için oraya çağırmıştım ama işler biraz kontrolümün dışına çıktı ve sen öyle yere düşünce..." Durdu, ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Derince bir nefes alıp verdi. "Üzgün olduğumu bilmeni istiyorum." Başını yere doğru eğmişti, bana bakmıyordu.

Beni eğitmek istediğini söylediği için rahatlamıştım. En azından şimdi bunu neden yaptığını biliyordum. Ayrıca orada olanların sonu kötü bitmiş olsa da elementimle saldırmayı

öğrenmiştim. "Sen iyi bir öğretmensin Astrid, orada bana olan şey konusunda senin hiçbir suçun yoktu."

Kafasını kaldırıp bana bakarak "Nasıl yani?" diye sordu.

Omuz silktim. "Senin suçun olmadığını bilmen yeterli..." Yerdeki izler yoldan çıkarak ormana doğru saptığında kaşlarımı çattım. Bay Otis neden evinde değil de ormandaydı ki?

Astrid, kaşlarımı çattığımı fark etmişti. "Ne oldu?"

Yeniden ona doğru döndüğümde "Hi-hiç," dedim. "Hiçbir şey."

Şüpheli bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Yapamadığın bir şey varsa o da yalan söylemek Melody, sesinin tınısından bile yalan söylediğin anlaşılıyor."

Bu doğru değildi. Sadece bu seferlik gafil avlanmıştım. Yürümeyi bıraktım ve izlerin olduğu tarafa doğru döndüm. Ağaçların arasından yola devam etmem gerektiğini gösteriyorlardı. "Benim şeye gitmem gerekiyor."

"Nereye?" Tek kaşını kaldırıp söyleyeceklerimin devamını bekledi. Ne diyebilirdim ki? Yerdeki taşı ayağıyla ittirdiğinde "Doğruyu söyle işte," dedi.

Doğruyu söylemek, evet, bu işe yarayabilirdi. Yine de bunu hemen yapmayacaktım. "Bu taraftan," diyerek Astrid'i ormana doğru yönlendirdim. "Doğruyu öğrenmek istiyorsan benimle gelmelisin." Bay Otis'in gecenin bu saatinde ormanda olması gece kuşu hakkında endişelenmeme sebep oluyordu.

"Nereye gidiyoruz, bundan hiç hoşlanmadım."

Önden ilerlerken omuz silktim. "Doğruyu öğrenmek istemiyorsan geri dönebilirsin."

Adımlarını hızlandırıp yanımdan yürümeye başladı. "Hayır, neden gecenin bu saatinde ormana girmek zorunda olduğunu merak ediyorum." Gözleri ay ışığının altında parıldadı.

Yaklaşık on dakikalık yürüyüşten sonra izler yeniden patika bir yola çıkmıştı. "Burası çarşıya giden patika değil mi?"

Onayladım. "Ormanın içerisinden geçen kestirme bir yol olduğunu bilmiyordum."

Bay Otis'in ormanda olduğunu düşünerek hata etmiştim. İzler sadece daha kısa yoldan ona ulaşmamızı sağlamıştı. "Açıkçası ben de bilmiyordum, hadi gidelim."

Yürümeye devam ettik. İzler bizi meyhaneye kadar götürmüştü. Bay Otis burada olmalıydı. Cama yaklaşıp içeriye doğru baktım, devam eden izleri hâlâ görebiliyordum. Arka tarafa doğru gidiyorlardı.

"Kimi arıyorsun?" Parmaklarını kulağımın yanında şıklattı. Sesinde bir parça kuşku vardı.

Bakışlarımı çevirdim. "Sınıftaki gece kuşunu hatırlıyor musun?"

Bedenini camın kenarını yaslarken ellerini göğsünde birleştirdi. "Evet, tabii ki hatırlıyorum."

"Gece kuşu sınıftayken benimle iletişime geçti ve yardımıma ihtiyacı olduğunu söyledi, şimdi onu arıyorum."

Meyhanenin arka tarafına doğru yöneldik. "Kuşun burada olduğunu sana düşündüren ne?"

Alnımda biriken soğuk terleri elimin tersiyle sildim. Yeniden ateşim yükseliyormuş gibi hissediyordum. "Gece kuşunu yanından ayırmayacağını düşündüğüm için sınıftan çıkmadan önce Bay Otis'e takip büyüsü yaptım. İzler bizi buraya, meyhaneye getirdi."

Alaycı bir ses tonuyla "Bay Otis'i takip etmenin yanlış olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu. Onu duymazdan geldim. Daha önceki konuşmamız yüzünden benimle dalga geçiyordu. Arka taraftaki camın yanına geldiğimizde, camın önüne konulmuş olan kütüğün üzerine basarak pencere pervazına tutundum ve içeriye baktım. Astrid de yanıma gelmişti. "Bay Otis'i görebiliyor musun?"

"Hayır, ama buralarda bir yerlerde olmalı." Gece yarısı olmuş olmalıydı, artık onun izlerini göremiyordum. Rastgele

sıralanmış masalarda gözlerimi gezdirdim. Pelerinli ve pelerinsiz olmak üzere birçok kişi sandalyeleri doldurmuştu.

"Şuraya bak." Astrid eliyle meyhanenin en köşesini işaret ediyordu. O kısım gölgelerin arasında kalmıştı. "Masanın altındaki şeyi görüyor musun?" Dikkatlice pelerinli iki kişinin oturduğu masanın altına baktım. "Bu, Bay Otis'in gece kuşunu sınıfa getirdiği kafesin örtüsü değil mi?" Onu onayladım. Kafesin üzerine örttüğü örtü yerde duruyordu.

"Gece kuşu nerede peki?" Sorumun cevabını, arkası bize dönük olan kişinin yere eğilip düşen örtüye uzanmasıyla almıştım. Eğildiğinde geniş bedeninin sakladığı kafes görüş alanımıza girmişti. Pelerinli yabancı kafesin üzerini örtüp Bay Otis'e bir kese uzattığında Bay Otis, kesenin bağını açıp içindekileri avucuna döktü. Kesenin içinden dökülenler altın paralardı. Ellerimi birer yumruk haline getirdim. "Gece kuşunu o herife sattığına inanamıyorum."

"Ya da kadına..."

Pelerinli kişinin erkek olduğunu sanmıştım ama yanılmışım. Pelerinin altındaki yüzü gözükmese de tombul yanaklarının yanından sarkan uzun saçları ve şişko bedeninin yarısını kaplayan göğüsleri onun kadın olduğunu ele veriyordu. Elinde tuttuğu kafesi sıkıca göğsüne bastırırken koşar adımlarla meyhanenin çıkışına doğru ilerledi.

Gece kuşunu alıp gitmesine izin veremezdim. "Gece kuşunu ondan almalıyız." Üzerine çıktığım kütükten atlayarak yere indim ve binanın ön tarafına doğru koşmaya başladım. Kadın uzaklaşmadan önce onu durdurmalıydım.

Meyhanenin girişine geldiğimizde kadın, bir ata biniyordu. "Hey!" Başını çevirdi ve çarşıdaki diğer birkaç kişi gibi bize baktı. Ona doğru koştuğumuzu fark ettiğinde atın üzerine tamamen binmişti. *"Deh!"* At, kadının komutunu anında yerine getirerek koşmaya başladı. O, at ile ilerlerken ona yetişmemiz imkânsızdı.

Patika yolda koşmaya devam ederken "Elementini kullanıp onu attan düşürmelisin," diye bağırdım. Astrid, hava akımını ona bu mesafeden ulaştırabilecek güçteydi.

"Nemesis'te akademinin sınırları dışında element kullanımının yasaklandığını biliyorsun!"

"Yap şunu! İnsanlar bakarken büyü yapamam." Element kullanımının akademi dışında yasaklanıp yasaklanmamış olmasını umursamıyordum, tek istediğim gece kuşunu o kadından almaktı. Astrid, ona attığım ters bakış karşısında pes etti ve oluşturduğu hava dalgasını kadına doğru fırlattı. İlk atışı başarısız olduğunda bir daha saldırdı.

İkinci atışı kadının koluna denk gelince elinde tuttuğu kafes parmaklarının arasından kayarak yere düştü. Metalin toprağa çarpma sesi kulaklarımızı doldururken kadının atı şaha kalktı. Kadın, sıkıca tutunduğu atını dizginlemeyi başarabildiğinde atını bize doğru döndürdü. "Bu kafes bana ait!"

Sesi gecenin karanlığını yararak bize ulaştığında "Ama kafesin içindeki sana ait değil," diye bağırdım.

"Kafesteki kuş için yüz altın ödedim, onu benden alamazsınız." Kaç para ödediğiyle ilgilenmiyordum, gece kuşu ne ona ne de bir başkasına ait olabilirdi. İkimizin ortasında duran gece kuşunu almak için koşmaya başladım. Koştuğumu gördüğünde atını öne doğru sürdü. Benden hızlıydı. Atı korkutmak için büyümü kullanmaya karar verdim. Sözcüklere ihtiyacım yoktu. Gözlerim ay ışığının altında gümüş rengine büründüğünde at yeniden şaha kalktı. Kadın, bunun olmasını beklemiyor olmalıydı ki atın bu hareketine hazırlıksız yakalandı ve kalçasının üzerine düştü. Çığlığı kulaklarımı tırmalarken canının oldukça acımış olabileceğini düşündüm.

Kafesin yanına vardığımda kuşun iyi olup olmadığını kontrol etmek için örtüyü kaldırdım. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı, korktuğu her halinden belli oluyordu. "Buradayım, minik dostum."

Büyü yardımıyla onunla konuşmaya başladığımda ürkekçe gözlerini açtı. Karşısında beni görünce hareketlendi. "Benim için geleceğini biliyordum, prenses." Zihnimde yankılanan sesi zayıftı.

Onu daha dikkatli incelediğimde kanadının altındaki yaranın kötüleştiğini gördüm. Onu ilk gördüğümden bu yana daha da güçsüzleşmiş gibi görünüyordu. "Dayan küçük dostum, seni iyileştireceğim."

"Onu bana ver hemen, seni küçük hırsız." Baykuş, kadının sesinden korktuğunda yeniden gözlerini kapattı. Bakışlarımı bakışlarına dikerek sessizce yakınıma gelmesi için ona meydan okudum. Gece kuşunu korkutması hoşuma gitmemişti.

Bu sırada Astrid yanımdan geçerek birkaç adım önümde durdu. En az benim kadar ürkütücü gözüktüğüne emindim. Elini kapüşonlusunun içine sokup bir kese çıkarttıktan sonra kadının önüne doğru fırlattı. "Burada o adama ödediğinin iki katı var, al ve git."

Kadın, keseyi de alıp ayağa kalkmayı başardığında pelerininin başlığını açtı. Bir yandan da Astrid'in doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için kesenin içerisindeki parayı kontrol ediyordu. Göz kapaklarına ve ince dudaklarına sürdüğü mavi boya ondan tiksinmeme sebep olurken tıslarcasına konuştu. "Bu yüzü unutmayın. Şimdi gidiyorum ama yollarımızın bir daha kesişeceğinden emin olabilirsiniz."

O, atına atlayıp uzaklaşmaya başladığında Astrid, bana doğru döndü ve kafasıyla kuşu işaret ederek "O iyi mi?" diye sordu.

"Başına gelenlerden dolayı oldukça ürkmüş durumda ve yarası yüzünden güçsüzleşmiş ama iyi olacak. Ona iyileşene kadar bakacağım."

Kapüşonlusunun kollarını sıyırdı. "Gece kuşuna bizim odada bakabiliriz, böylelikle başkaları onu bulup satmaya çalışamaz."

Onu odada istemeyecekleri için endişelensem de bu fikri kendisi önerdiği için sevinmiştim. Hafifçe tebessüm ettim. "Bu

gerçekten güzel olur." Aynı şekilde bana tebessüm ettiğinde kafamla gitmemiz gerektiğini işaret ettim. Yürümeye başladığımızda "Kadına verdiğin o para..." dedim. Onun o kadar parayı nasıl ya da nereden bulduğunu bilmiyordum.

Soracağım soruyu anlamış gibi "Çalışarak kazandım," dedi. "Derslerden sonra çarşıya gidip Bayan Annette'in yanında çalışıyorum." Bayan Annette, çarşıda çalışan terzi kadının ismiydi. Gecenin geç saatlerine kadar dikiş diker, güzel elbiseler tasarlardı. Bu Astrid'in geceleri odaya neden geç geldiğini açıklardı.

"Kadına verdiğin paranın her bir kuruşunu sana geri ödeyeceğim. Söz veriyorum."

Omuz silkti ve koluma hafifçe yumruk attı. "Geri ödediğine emin olsan iyi edersin, prenses."

***

Dalgalanan ipek perdelerin arasından süzülerek odayı aydınlatan güneş ışınları, gece kuşunu rahatsız etmiş olacak ki huzursuzca ses çıkartmaya başlamıştı. Sesten rahatsız olmaya başladığımda yastığımla kulaklarımı tıkadım.

"Tanrı aşkına! Bu ses de ne?" Kuşu odaya getirdiğimizden Alin'in henüz haberi yoktu. "Durdurun şu sesi!"

Yattığım yumuşak yataktan doğrularak esnedim. Astrid de uyanmıştı. Ne yapacağımı bilemeyerek yatağın yanına bıraktığım kuşun kafesini yatağımın üzerine koydum. Gözlerim gümüş rengine dönerken "Biraz sessiz olabilir misin?" diye sordum. Gece kuşu mahcup bir şekilde kafasını eğerek olduğu yere tünediğinde kafesinin kapağını açtım. Elimi kafesin içerisine uzattığımda elime tutundu. Onu oradan çıkarttığımda kafasını okşamaya başladım. Yetişkin bir gece kuşunun tüyleri semsert olurdu fakat onun tüyleri yumuşacıktı. Henüz bir yaşında bile olamazdı. Kafasını sevmemden hoşlanmış olacak ki onu sevdiğim elime daha çok yaklaştı.

"Ne zamandan beri evcil hayvanımız var?" Alin'in uykulu sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerini ovuşturduktan sonra yeniden gözlerini kuşun üzerine dikti.

"Dün gece onu kurtardığımızdan beri..."

Şaşkınca ikizine baktı. "Bir kuş mu kurtardınız?" Baykuşun gözlerini henüz görmemiş olduğu için onun hangi tür bir baykuş olduğunu bilmiyordu.

"Sadece normal bir kuş değil, geçmişi ve geleceği gösterebilecek türden bir baykuş."

Astrid, gece kuşu hakkında kardeşine birkaç bilgi verdikten sonra Alin'in gözleri ışıldamaya başlamıştı. Bana doğru döndü. "Ona daha yakından bakabilir miyim?" Kafamı onaylarcasına salladım ve yataktan kalkarak yanına gittim.

Dün gece odaya geldiğimizde gece kuşunun kanadının altındaki yarayı dikmiş ve kırık olan kanadını sararak alçıya almıştım. Bu onu bir süre boyunca idare ederdi. "O yaralı mı?" Alin'in hüzünlü sesi kuşun kendisine doğru dönmesine sebep oldu. Kafasını eğerek sevmesi için ona doğru uzandı. Alin, baykuşun yumuşak tüylerini onu incitmekten korkarak sevdi. "Elime alabilir miyim?"

Kuşu onun elleri arasına yavaşça bıraktıktan sonra yataktan kalktım ve arkamı dönerek kuşla iletişim kurmak için büyü yaptım. "Ona zarar vermemeni rica ediyorum, küçük dostum."

Birkaç saniye sonra sesi zihnimde yankılanmıştı. "Onu koruyacağıma emin olabilirsin." Bu iyiye işaretti. Gece kuşu ona baktığında delirmesine sebep olacak görüntüler göstermeyeceğini ima etmişti. Zaten yaralı ve bitkin olduğundan dolayı şu anda o gücü kendisinde bulabileceğini sanmıyordum.

Kuşu Alin'e emanet ettikten sonra annemin durumunda herhangi bir değişiklik olup olmadığına bakmak için yanına gitmeye karar verdim. Odalarının olduğu kata çıktığımda koridorda babama rastladım. "Baba?" Düşünceli bir şekilde duvardaki

resme bakıyordu. Beni duymadığını anladığımda yanına giderek elimle koluna dokundum. İrkildi.

"Merhaba, Valerie." Elini omzuma atıp bana sarıldı. Kafama küçük bir öpücük bırakırken "Bugün nasılsın?" diye sordu. Aynı şeyi benim ona sormam gerekiyordu. Saçları dağılmış, sakalları kesilmemiş ve göz altları morarmıştı. Tüm gece uyumamış, annemin başında beklemiş olmalıydı.

Bana sorduğu soruyu es geçip "Annem nasıl?" diye sordum.

Bedenime sardığı kollarını daha da sıkılaştırmıştı. "Hâlâ aynı durumda, değişen hiçbir şey yok." İç çektim. Konuyu tamamen değiştirerek "Resimdeki kişilerin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Annem duvardaki resimlerin birçoğunu bana daha önce göstermişti. "Evet, biliyorum. Resimdekiler büyükannem ve büyükbabam."

"Doğru. Sana onlar hakkında bir şey anlatmak istiyorum, benimle gel." Birlikte yatak odasına, annemin yanına gittiğimizde karşılıklı bir şekilde yatağın kenarındaki sandalyelere oturduk. Bakışlarımı durumu hâlâ aynı olan annemin üzerinde gezdirdikten hemen sonra babama bakmaya başladım. Tüm dikkatimi ona ve anlatacağı hikâyeye verdim.

"Yıllar önce babam, Nemesis tahtına sahip olmak istiyorsam değerli bir ailenin kızıyla evlenmem gerektiğini söylemişti. O zamanlar senin yaşlarındaydım. Belki senden bir iki yaş daha büyük... Elimdeki gücün değerini biliyor ve bunu kullanmaktan da çekinmiyordum. Babamın daveti üzerine krallığa farklı ülkelerden birçok prenses benimle tanışmak için geliyordu. Babam, onlardan bir tanesiyle evlenmemi ve krallığımızı onlarınkiyle birleştirmemizi istiyordu. Dediğini yapmak zorunda olduğumu biliyordum fakat krallığımızı ziyarete gelen hiçbir prensesi beğenmiyordum. Aşka inanan bir gençtim.

Annen... Onunla şelalenin çevresinde dolaşırken karşılaşmıştım. O, korkusuzdu. Şelalenin en tepesindeki kayalıkların

üzerine çıkmış, bacaklarını aşağıya sarkıtarak oturmuştu. İlk kez orada göz göze geldik. Atlayacağını düşündüğüm için onu engellemeye karar verdim ve yanına, yukarıya çıktım. Tabii onu gördüğümde aşağıya atlamak gibi bir düşüncesi olmadığını da anlamıştım. Sadece oturmuş, dizlerinin üzerine yasladığı kalın kırmızı kaplı kitabını okuyordu. Sohbet etme şansı bulduk. Ailesi yoktu, doğduğunda koruyucu bir aileye bırakılmıştı. Ebeveynlerinin kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi." Duraksayıp ona baktıktan sonra yutkunup devam etti. "Genç bir kızken de şimdi olduğu kadar güzeldi. Babama onunla evlenmek istediğimi söylediğimde izin vermedi ve beni saraya kapattı. Onunla görüşmemi yasakladı. Babam, anneni hiç görmemişti. Ben de bir plan yaptım. Onu yeniden gördüğümde diğer ülkelerin prensesleri gibi giydirecek ve babamın karşısına çıkartacaktım. Bir süre boyunca saraydan çıkmam yasaklandığı için onu göremedim. Saraydan kaçıp yanına gittiğim gün benden umudunu hiçbir zaman kesmediğini ve beni her gün şelaleye gelerek beklediğini söyledi. O an, onun aradığım ve evlenmek istediğim kadın olduğunu tüm kalbimle hissettim. Yaptığım planı annene anlattığımda bana karşı çıktı. Bu tarz yalanlarla babamı kandırmak istememişti. O an, ona bir kez daha âşık oldum.

Birçok kez babama karşı çıktım. Başkalarıyla değil, onunla evlenmek istediğimi söyledim. Yemediğim dayak, almadığım ceza kalmadı ama ondan hiçbir zaman vazgeçmedim. Babam ısrarcılığım karşısında sonunda pes etti ve beni bu hale getiren kadınla tanışmak istediğini söyledi. Annem her zaman aşkımın peşinden gitmem konusunda beni desteklemişti. Bu yüzden Elena'yla tanışmak için can atıyordu. Onu yemeğe getirdiğim gün annen... ikisini de kendisine hayran bıraktı. O, bir prensesin sahip olabileceği bütün özelliklerden daha fazlasını taşıyordu. Aynı gün içinde babamın güvenini, anneminse sevgisini kazandı. O benden vazgeçmedi, ben de ondan vazgeçmedim. Sonunda evlendik ve bir yıl sonra da sen doğdun."

Uzanıp ellerimi tuttu. "Savaş zamanında ayrı kaldığımızı ve bazı sebeplerden dolayı seni kaybettiğimizi biliyorsun. Fakat seni aramayı bir an bile olsun bırakmadık. Annen ve ben senden asla vazgeçmedik." Gözlerimde biriken yaşı boşta kalan elimin tersiyle sildim. "Annen ikimizden de asla vazgeçmez, bunu biliyorum." Onun da gözleri yaşarmıştı. "Biz de ondan vazgeçmeyeceğiz, tamam mı?"

Boğazıma kadar yükselen hıçkırığımı yutup babama sarıldım. "Bize geri döneceğini biliyorum, bizden vazgeçmeyecek."

Saçlarımı okşarken beni onayladı. "Bizden vazgeçmeyecek."

BÖLÜM 14

Sabah kahvaltımı yapmak için akademiye gelmiştim. Şimdiyse birçok masanın doldurulmuş olduğu yemekhanede kendime oturacak herhangi bir yer arıyordum. Bir kızın, köşede kalmış bir masada, tek başına otururak kendisini diğer tüm insanlardan soyutladığını ve sessizce önündeki yemeğini yediğini gördüğümde ona doğru ilerledim. Kız bana kendimi anımsatmıştı. *Yalnız ve dışlanmış.* Tepsimi masaya bırakıp yanına oturduğumda yüzünü gördüm. Bebeksi yüzü benden birkaç yaş küçük olduğunu hemen ele veriyordu. Masaya oturduğumda sanki buraya oturmam yanlış bir hareketmiş gibi tüm yemekhaneyi sağır edici bir sessizlik kapladı. Sert bakışlarımı bize bakan her bir suratta hızlıca gezdirdikten sonra yeniden kıza döndüm. "Merhaba, oturabilirim, değil mi?"

Esmer tenine tezat açık buz mavisi gözlerini gözlerime dikti ve çocuksu sesiyle fısıldayarak konuştu. "Yanımda oturmaman senin için daha iyi olur."

Sessiz yemekhanede fısıltısı normal bir konuşmaymış gibi duyulurken omuz silktim. "Neden böyle düşünüyorsun?" Gözleri bizi izleyen kalabalığın üzerinde bir saniye bile durmadı ama onları işaret ettiğini anlamıştım.

"Neden onunla oturuyor?"

"Bu kızın derdi ne?"

"Oturacak başka yer mi bulamamış?"

Kalabalıktan birkaç kişi kendi arasında fısıldaşmaya başladığında onlara doğru döndüm. "Sizin derdiniz ne?"

"Herkes kendi işine baksın!" Kalabalığın arasında elindeki yemek tepsisiyle dikilen Sean, bağırarak tüm dikkatleri üzerine çekti. Yanında Tyler ve Jamie de vardı. "Yoksa biz sizin işinize bakarız." İnsanlar aralarında fısıldaşmaya devam etseler de önlerine dönmüşlerdi. Artık gerçekten de kendi işlerine bakıyorlardı. Yanımıza geldiler. "Merhaba kızlar, az önceki tatsızlık için üzgünüz."

Tepsilerini masaya bırakarak yanımıza oturduklarında "Bir adın var mı ufaklık?" diye sordu Tyler.

Kız çekinerek kafasını salladı ve titrek sesiyle "Shelly," dedi.

"Buraya birkaç gün önce geldin, değil mi? Yeni birisinin geldiği hakkındaki konuşmaları duymuştum ama görme şansım olmamıştı." Shelly'nin bizden çekindiği belliydi. Yalnız otururken bir anda etrafında dört kişi görmek onun için ürkütücü olmuş olmalıydı.

Sean, onun koluna hafifçe vurdu. "Kızı soru yağmuruna tutma Jamie, bırak da önce hepimiz onunla tanışalım."

Jamie kollarını iki yana doğru kaldırırken "Pekâlâ, sorularımı tanışma faslından sonra sorarım," deyip güldü.

Sean, gözlüklerini düzeltirken elini Shelly'ye uzattı. "Ben Sean." Shelly uzanıp Sean'ın elini sıktı. Dudağını yukarıya doğru seğirtirken önündeki lapaları masaya oturduğu gibi yemeye başlayan Tyler'ı gösterdi. "Bu obur arkadaşımız da Tyler. Ve soru sormaya meraklı olan Jamie'yi de az önce tanıdın."

Sean'ın onları tanıtırkenki komik el hareketleri Shelly'yi gülümsetmişti. Bakışları bana döndü. "Sen de Mel-" Dudaklarını birbirine kenetleyip sustu.

Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm. Duymak üzere olduğum şeyin tahmin ettiğim şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. "Bir şey mi söylüyordun, Shelly?"

Jamie, tatlı bir gülümsemeyle ona bakmaya devam ederken kendimi hâlâ tanıtmamış olduğumu fark ederek bir anda bana doğru döndü. "Bu kadar kaba olma Valerie, kıza hâlâ kendi ismini söylemedin."

Tyler, çatal tutmayan eliyle onun kafasına hafifçe vurdu. "Bırak da kız kendisi konuşsun, zaten iki kelimeyi bir araya getirip konuştuğunu zar zor duyuyoruz." Kafasını yemeğinden kaldırıp mahcupça bana baktı. "Alınma Valerie, sadece eskiden daha fazla konuşuyordun, şimdi sessizleştiğin için öyle şey yaptım yani..."

Sean öksürerek onun sözünü kesti. "Yemeğini yemeye devam et Tyler, konuştukça batıyorsun."

Kafasını yeniden yemeğine gömdüğünde bitkince gülümsedim. "Sorun değil Tyler, az konuştuğumu biliyorum." İnsanlarla iletişim kurmak benim için her zaman zor olmuştu.

"Sanırım sen de benim gibi insanlarla iletişim kurmakta zorlanıyorsun."

Bakışlarım masadaki küçük kıza kayarken dudaklarım hafifçe aralandı. Resmen aklımdaki şeyi söylemişti. "E-evet, tam olarak öyle." Jamie'nin az önce sorduğu soruyu kendi içimde yorumlayarak farklı bir şekilde sordum. "Ne zamandır buradasın, seni daha önce gördüğümü sanmıyorum."

Önündeki lapayla oynarken "Buraya geleli sadece birkaç gün oldu," dedi.

Jamie, soru sorabileceği kısmın geldiğini anladığında küçük bir çocuk gibi heyecanlanarak "Uzun zamandır akademiye yeni birisi gelmemişti, gücün nedir?" diye sordu.

Shelly, yerinde huzursuzca kıpırdandı. Bunun sebebinin Jamie'nin sorusu olduğunu sanmıyordum. Onu rahatsız eden başka bir şey var gibiydi. Alnında yer yer küçük ter damlaları birikmeye başladığında elinin tersiyle alnını sildi ve bakışlarını Mylo'nun arkadaşlarının oturduğu masaya doğru kaydırdı. Bir yandan da kırmak istermişçesine masanın kenarını tutuyordu.

Baktığı yere doğru baktığımda Kian'ın yanında duran Eddy'nin pis bir sırıtışla onu izlediğini fark ettim. Shelly'nin ona baktığını gördüğünde dudaklarını kıpırdatarak *"Ucube,"* dedi. Diğerleri de Eddy'nin yaptığı şeyi fark etmişti.

Sean, kızgın bir şekilde "Onu görmezden gel, yeni gelen herkesle uğraşırlar," dedi. Masanın üzerindeki elini yumruk şekline getirmişti. Ondan hoşlanmadığını biliyordum.

Shelly yüzünü buruşturdu. "Sorun bana ucube demesi değil, benim hakkımda çok daha kötü şeyler düşünüyor."

Kızın cümlesi Tyler'ın ilgisini çekmiş olacak ki kafasını gömdüğü yemeğinden kaldırıp yarı dolu ağzıyla cümle kurmaya çalıştı. Sesi boğuktu. "Nasıl yani?"

Derin bir iç çekti. Yüzünün aldığı acıklı ifadeden yola çıkarak birazdan söyleyeceği şeyin onun için kolay olmadığını düşündüm. "Ben element kullanıcısı ya da ona benzer bir şey değilim, bir telepatım." Jamie'nin gözleri fal taşı gibi açılırken, Tyler'ın lokması boğazına kaçtı. Öksürerek boğazına kaçan lapadan kurtulmaya çalışırken Sean ona içmesi için su uzattı.

"Bir telepat mı?"

"Zihingören de denir ama benim kabilem kendilerine telepat denmesini tercih ederdi." Yüzü asılmıştı.

Kendi kabilesi hakkında geçmiş zamanlı konuşması canımı sıkmıştı. "Kabilene bir şey mi oldu?"

Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum, bu konu onun hassas noktası olmalıydı. Burnunu çekti. "Kabilem bir grup büyücü tarafından saldırıya uğradığında uyuyorduk..." Cümlesinin devamını getiremeden hıçkırdı. "Üzgünüm." Masadan kalkıp çıkışa doğru koşmaya başladı.

"Shelly!" Arkasından seslensek de durmamıştı.

Jamie, dirseklerini masaya yaslayarak çenesini avucunun içine yasladı. "Onu fazla zorladık sanırım."

Tyler, kafasını salladı. "Birimiz onunla konuşmak için arkasından gitse iyi olur."

Masadaki bakışlar bana dönerken "Ben mi?" dedim. Hep birlikte kafalarını salladılar. "İki kelimeyi bir araya getirip cümle bile kuramadığımı söylemiştiniz."

Bu sefer de Sean, Tyler'ın kafasına vurdu. "Bu Tyler'ın fikri, biz öyle olduğunu düşünmüyoruz. Değil mi Jamie?"

Çenesini tek eline yaslamaya devam ederken boşta kalan elini kolumun üzerine koydu. "Sean haklı, biz onun gibi düşünmüyoruz."

Tyler tüm suçun üzerine atılmasına sinirlense de bakışları beni bulduğunda gözlerindeki öfke silinip gitti. "Kusuruma bakma Valerie, öyle söylemek istemediğimi sen de biliyorsun. Yine de kızın peşinden sen gitmelisin. Bizimle konuşmak istemeyeceğinden eminim, bizler kalın kafalı herifleriz."

Pufladım. Bu işlerden hiç anlamazdım. Çocukların ısrarlarıyla masadan kalkarak Shelly'nin peşinden gittim. Çoktan akademinin dışına çıkıp yere gölgesi düşen bir ağacın altına oturmuştu. Omuzlarının sallanmasından anladığım kadarıyla ağlıyordu. Ona ağlayıp rahatlaması için birkaç dakika müddet tanıdıktan sonra yanına, çimenlerin üzerine oturdum. "Yalnız kalmak istiyorum." *Hangimiz istemiyorduk ki...* "Arkadaşlarının zoruyla buraya geldiğini biliyorum."

"Ha-hayır, öyle değil." Zihnimden geçenleri okuması hoşuma gitmemişti. "Yani buraya gelmem konusunda ısrar ettiler ama yanına gelmek zorunda değildim. Yanına geldiğimi sanmalarını sağlayıp başka bir yere de gidebilirdim." Birkaç saniyelik sessizliğin ardından "Yine de gelmeyi seçtim," dedim.

Bu sırada kafasının hâlâ dizlerine gömük olmasını fırsat bilerek büyümü ortaya çıkarttım. Zihnine, benimkisine girememesi için algı karıştırıcı zararsız bir büyü yaptım. Bir anda zihnimle olan bağlantısının kesildiğini o da fark etmiş olacak ki "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. Kafasını gömdüğü yerden kaldırmıştı. "Zihnini artık göremiyorum."

Kaşlarımı hafifçe çatsam da dudaklarımda yaramaz bir gülümseme vardı. "Hepimizin sırları vardır Shelly, iznin olmadan insanların zihnini okumamalısın."

Dudaklarını büzdü. "Bunu isteyerek yapmıyorum, kontrol bende değil."

Hâlâ zihingören eğitimini tamamlamamış olmalıydı. "Sana eğitimin konusunda yardımcı olabilecek herhangi biri var mı?"

Kafasını olumsuzca salladı. "Tüm kabilem katledildi." Yine duygusallaşmıştı.

Daha önce zihingörenler ile ilgili şeyler görmüş, duymuş ve okumuştum. Onu, zihnini başka zihinlerden uzak tutması konusunda eğitebilirdim, ancak öğretebileceğim şey bununla ve birkaç temel şeyle kısıtlı kalırdı. "Aramızda kalacağına söz verirsen sana zihingörenlik konusunda bildiklerimi öğretebilirim."

Gözleri bir anlığına umutla dolmuş olsa da ışıltısı hemen sönmüştü. "Bu konu hakkında ne biliyorsun ki?"

Yüzümü ekşittim. Yıllar önce yolum arzularını keşfetmek isteyen yaşlı bir zihingörenle kesişmişti. Buradan iki okyanus uzaklıktaki Mongros Dağları'nın eteklerinde yaşıyordu. Kristallerin ona istediğini göstermesi karşılığında ben de onun gücü hakkında bilgi edinmek istediğimi söylemiştim. Bu ona sunduğum bedeldi ve o da bunu kabul etmişti. "Birkaç yıl önce yaşlı bir zihingörenle tanışmıştım, bildiğim her şeyi ondan öğrendim."

Düşünür gibi bir hali vardı. "Herkesin düşüncesini zihnimde duymak beni rahatsız ediyor, bunu kontrol etmeyi öğretebilir misin?"

Kafamı onaylarcasına salladım. "Evet, bunu yapabilirim."

Hiç beklemediğim bir şeyi yaptı ve uzanıp bana sarıldı. "Teşekkür ederim, Melody." Sarılması birkaç saniye sürse de söylediği şey omurgamdan aşağıya ürpertiler göndermişti.

"Bu ismi zihnimde gördüğünü biliyorum ama herkesin içinde bana Valerie diye seslenmeni istiyorum. İsmimin bu olduğunu henüz hiç kimse öğrenmemeli."

Başını öne eğip parmaklarıyla oynamaya başladı. "Prenses olduğunun bilinmesinden neden bu kadar çok korkuyorsun?"

Harika! Prenses olduğumu da öğrenmişti. Kimsenin bizi duymadığına emin olmak için etrafa bakındım. Neyse ki yakınımızda kimse yoktu. "Benim hakkımda başka ne öğrendin?"

Dişlerini birbirine kenetleyerek dudaklarını hafifçe araladı. Bakışlarında suçluluk vardı. "Sadece birkaç şey daha..." derken onun sözünü böldüm ve "Ne öğrendin, Shelly?" diye çıkıştım. Sesim yükselmişti.

"Kimseye söylememen tembihlenmiş ama annenin kara büyüyle yaralanmış olduğunu öğrendim. Ayrıca krallığa bir büyücü geleceğini ve ölmüş birisinin küllerinin kaybolduğunu da..." Ellerimi saçlarımdan geçirip bunun gerçek olmamasını diledim. Bu kesinlikle çok kötüydü. Bir zihingörenin hafızası silinemez, zihnindeki anılar yok edilemezdi ve şimdi Shelly her şeyi öğrenmişti. "Merak etmeyin prenses, kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim."

Derin bir nefes alıp bakışlarımı ona odakladım ve kelimelerimi düzgün seçmeye çalışarak "Shelly," dedim. "Öğrendiğin şeyleri hiç kimseye anlatamazsın, hatta bu konular hakkında tek bir kelime dahi edemezsin. Etmeyeceksin."

Kafasını salladı. "Bir şey daha var." Söyleyip söylememek konusunda kararsızdı. Bu onu biraz ürkütmüş gibi duruyordu. Beklentiyle bakan ısrarlı bakışlarım karşısına konuşmaya başladı. "Zihninde senin hakkında benimle konuşan bir şey vardı. Sanırım bir *ruh*tu."

Neyden söz ettiğini anlamayarak ona bakmaya devam ettim. "Ne?" Afallamıştım. "Sana ne söyledi?" Bir anlığına titredi. O anı hatırlamak onu irkiltmiş gibi duruyordu. Çaresiz bakışlarını altın gözlerime dikti.

"Bana seni öldürmek istediğini söyledi, prenses."

Duyduklarım karşısında kalakalmıştım. Bu doğru olabilir miydi ki? "İçimde başka bir ruhun yaşadığını mı söylüyorsun yani?"

Genç ve kusursuz yüzünde rahatsız olduğunu belirten bir ifade vardı, bir an kalbim duracak gibi hissettim. "Bizim dinimizde ruhların, öldüklerinde farklı bir boyuta hapsolduklarına inanılır. Kimisi cehennemin azabını tadarken kimisi sadece ağlar. Orada mutluluk yoktur." Dudağımı ısırdım. "Senin içindeki ruh da cehennem azabını çekiyormuş ama bundan mutluymuş gibiydi."

Kafam karışmıştı. "Böyle bir şeyin mümkün olduğunu sanmıyorum, bedenim bir ruh tarafından işgal edilseydi bunu hissederdim." *Hissederdim, değil mi?* Bir anlığına boşluğa düşüyormuş gibi hissettim.

"Son zamanlarda garip şeyler yaşadın mı?" Ah evet, kesinlikle garip şeyler yaşamıştım. Zihingörenler sadece gerçekleri görürlerdi. Onlar için korunmayan bir zihin, berrak bir okyanus gibiydi. Dibine kadar her şeyi görürlerdi.

Shelly'nin sözleri kafama takılmıştı. Günlerdir benimle uğraşan kişiler, bir de içimde bir anda ortaya çıkan karanlık bir büyü vardı. Ayağa kalktım. "Şimdi gitmem gerekiyor ama seninle akşam yemeğinden sonra sarayın önünde buluşalım. Sakın geç kalma." Ona cevap verme fırsatı vermeden apar topar Shelly'nin yanından ayrılıp Kyne'ın kulübesine doğru koşmaya başladım. Onun gizli odasında gördüğüm birkaç büyü kitabından bilgi edinebilmeyi umuyordum.

BÖLÜM 15

"Ruhlar insanların içinde yaşamaz, Melody. Kendi ruhun onu dışarıya atar."

Kyne, beni içimde herhangi bir ruhun olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Söylediği şey doğruydu da. Sadece içimdeki tedirginlik hissinden bir türlü kurtulamıyordum. "O bir zihingören Kyne, hissettiği şey yalan olamaz."

Masadaki sandalyelerin bir tanesini çekerek yanıma oturdu. Ağrım olmasına rağmen saatlerdir bu masadan kalkmamıştım. Elini, sayfasını çevirdiğim kitabın üzerine koydu. "Bu kitapların içinde aradığın şeyi bulamayacaksın, dur artık." Saatler önce de aynı şeyi söylemişti ama ben, onun gözünden kaçırdığı bir kısım olabilir düşüncesiyle kitapların içini karıştırmaya devam etmiştim.

Sıkıntıyla iç çektim. "İçimde başka bir ruh yaşamıyor olsa bile büyümle alakalı bir terslik var, Kyne." Bunu ona daha önce söylemem gerekirdi ama onu endişelendirmek istemediğim için söylememiştim.

Kaşlarını çattı. Alnındaki kırışıklıklar kaşlarını çattığında daha da belirginleşmişti. "Sana yardımcı olmamı istiyorsan benden hiçbir şey saklamamalısın, Melody."

Önümdeki kitabı kapatarak ona döndüm. Artık sandalyede yan bir şekilde oturuyordum. "Bazı rüyalar görüyorum... tehdit edildiğim. Başlarda bunun sadece kâbustan ibaret olduğunu

düşünsem de sonradan bunların gerçek olduğunu anladım. Çoğu güçlü büyücüler tarafından yapılan çağrılmalardı." Şaşkınlıkla ağzını aralamıştı, devam ettim. "Birkaç kere büyümün kontrolünü kaybettim ve daha vahşi, daha yırtıcı bir büyünün damarlarımda aktığını hissettim. Birilerine zarar verdim." Omuzlarım düştüğünde kamburumu çıkarttım. "Astrid ile element kontrolü üzerinde çalışırken yine o büyünün etkisi altında kalmak üzereydim ama onu son anda zapt etmeyi başarabildim. Ona zarar vermeden önce kendimi durdurdum."

"Hangisine daha çok şaşırsam bilemedim, senin anlattıklarına mı yoksa Kyne'ın gizli bir odası olmasına mı?"

Kyne ile aynı anda yerimizde sıçradık. Kafalarımız merdivene döndüğünde Astrid'in şaşkın bir yüzle ayakta dikildiğini gördük. "Kapıyı kilitlediğini sanıyordum."

Gözlerini kapatarak yüzünü ekşitti. "Üst kata çıktığımda dışarıya çıkmıştım, içeriye girdiğimde kilitlemeyi unutmuş olmalıyım." Astrid meraklı bakışlarıyla etrafı inceledikten sonra bize baktı. Bir şey söylemek için ağzını açmıştı ama sonradan kapattı. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

"KYNE?"

Üst kattan gelen başka bir ses birbirimize bakmamıza sebep olurken telaşla ayağa kalktım. "Başka birini bekliyor muydunuz?"

Kyne da ayaklanmıştı. "Hayır, hiç kimseyi beklemiyordum."

Koşarak merdivenlere yöneldim. "Ben onu oyalarken siz de üst kata çıkıp girişi kapatın."

Tökezleyerek çıktığım merdivenler ses yaparken dışarıdaki kişinin sesini bir defa daha duyduk. "Evde misin?" Sözcükleri anlamsız ve karışıktı. O anda bunun Mylo olduğunu anladım. Üstelik sesi kulağa sarhoşmuş gibi geliyordu. "İçeriye geliyorum."

Kapıyı ittirmeden hemen önce, ondan hızlı davranarak hafifçe araladığım kapıdan dışarıya çıktım. "Mylo, burada ne işin var?"

Baygın bakan gözlerini, beni karşısında görmeyi beklemiyormuş gibi birkaç defa kırpıştırdı. "Sana hesap vermek zorunda değilim, çekil önümden."

Kapıya doğru yöneldiğinde önüne geçtim. "Kyne şu anda müsait değil, belki sonra gelirsen..."

Tiksinerek suratıma baktıktan sonra üzerime doğru yürüdü. "Kyne'a şimdi ihtiyacım var, sonra değil."

Dengesiz bedeni üzerime devrildiğinde refleks olarak elim sırtıyla buluştu. Başlangıçta terlemiş olduğunu düşünsem de elime bulaşan sıvının kan olduğunu birkaç saniye içinde anlamıştım. Kafamı uzatıp sırtına baktığımda gömleğinin bir kısmının kırmızılaşmış olduğunu gördüm. Ayrıca yol boyunca çimenlerin üzeri damla damla kan olmuştu. Mylo, kollarımın arasında bayıldığında bağırdım. "Kyne! Astrid! Yardım edin!"

Bir ayağımla kapıyı ittirdiğimde Astrid hemen arkamda belirdi. "Ona ne oldu?"

Sıkıca tutmaya çalıştığım bedeni ellerimin arasından kayıp giderken Astrid, Mylo'yu kolundan yakaladı. İkimiz birlikte onu içeriye taşırken "Sanırım bıçaklanmış," dedim.

Kyne, ilerideki sedyeyi gösterdi. "Oraya yatırın." Astrid ile birlikte Mylo'yu oraya sürükleyerek götürdükten sonra yüzüstü yatırdık.

İlk yardım malzemelerini alıp sedyenin önüne gelen Kyne telaşlanmıştı. Gömleği bıçakla kesip yaranın ortaya çıkmasını sağladıktan sonra çantasını karıştırarak gerekli malzemeleri çıkarttı. "O cam mı?" Kafamı sallayarak onu onayladım. Bıçaklanmış olduğunu düşünmüştüm ama yanılmıştım. Sırtının bir kısmı cam kırıklarıyla kaplanmıştı.

***

Güneş tepelerin ardından güne elveda dercesine yavaş yavaş silinmeye başlamıştı. Bir süre sonra tamamen yok olarak sırasını aya bırakacaktı. Elimle, yaslandığım masanın üzerinde ritim tutturmaya devam ettim. Bu rahatlamamı sağlıyor, aynı

zamanda da odaklanmama yardımcı oluyordu. Astrid kapalı camı açmak için uzandığında "Yapma," dedim. "Burası biraz fazla soğuk değil mi?"

Benim aksime Astrid, sıcaktan bunalmış gibi gözüküyordu. "Mylo'nun temiz hava almaya ihtiyacı var." Alnımda biriken soğuk terleri elimin tersiyle sildim ve kollarımı göğsümde birleştirerek kendimi ısıtmaya çalıştım. Gözlerim kararıyordu. "Kötü görünüyorsun."

Omuz silktim. "İyiyim ben." Yine ateşim yükselmiş olmalıydı. Gelip gelmemek konusunda kararsız kalsa da daha sonra birkaç adım atıp karşımda durdu. Kıpırdayacak halim olmadığı için sadece olduğum yerde bekledim. Birkaç kere elini kaldırıp indirdi. Tereddütte kalmış gibiydi. Boş boş ona bakmaya devam ettim. Hiçbir şey söylemediğimi görünce parmaklarını alnıma değdirdi. Cildi aşırı derecede soğuktu. Ne umduğumu bilmiyordum. Sıcak olmasını belki de. Soğuk olmasını değil.

"Ateşin var."

Sesim bitkindi. "Bana bilmediğim bir şey söyle." Ateşim bir anda yükseliyor ve beni olur olmadık yerlerde halsiz bırakıyordu.

"Ona verebileceğimiz bir ilaç var mı?"

Mylo'nun alnındaki terleri silerken boşta kalan eliyle duvardaki rafı gösterdi. "Üçüncü raftaki soldan ikinci şişeyi alın, bir saate kalmaz ateşi düşecektir."

Göz ucuyla Mylo'ya baktım. Uzun zamandan beri uyuyordu. Kyne, onun bedeninden cam kırıklarını çıkartmış, sonra da yarasının kanaması geçsin diye bitkileri ezerek oluşturduğu lapayla sırtına pansuman yapmıştı. Bu, yaraların daha çabuk kabuk bağlamasını sağlayacaktı.

Astrid, elinde şişeyle birlikte yanıma geri döndüğünde içmem için kapağını açtı ve ilacı bana uzattı. Tek dikişte bitirdiğim kötü kokulu ilacın tadı toprağa benziyordu. Sıvı boğazımdan geçip midemle buluştuğu andan itibaren kusma ihtiyacıyla

dolup taşmıştım. "Az önce ne içtim ben?" Yüzümü ekşittim. Midem gerçekten bulanıyordu.

"Toprakta bulunan mineralleri arındırıp kurbağa çişiyle karıştırdım."

"Sen ciddi misin?" Yüzümün renginin attığına emindim.

Astrid'in suratında tiksinti ifadesi oluşmuştu. Elini ağzına götürüp dudaklarını avucunun içine aldı. "Bu gerçekten iğrenç." Kim olsa aynı şeyi düşünürdü.

"Ateşli hastalığı büyüyle iyileştiremezsin ve bu da en hızlı yoldan iyileşme yöntemi." Kafamı geriye yaslayarak tavana doğru baktım. Derin nefesler alıyordum. "İçerideki odada yatıp dinlenebilirsin."

Bu iyi gelebilirdi. Yaslandığım yerden doğruldum fakat kafamı eski haline getirdiğimde gözüm yeniden kararmıştı. Adım atacağım sırada dengemi kaybettim ve öne doğru tökezledim. "Dikkat et!" Kendi etrafımda dönerken tutunacak bir şey aradım. Masanın üzerinde duran birkaç şişeyi elimin tersiyle çarparak devirdiğimde yere düşmemin kaçınılmaz olacağını fark etmiştim. Bedenim boşlukta yalpalanırken bir kol, belimden yakalayarak beni tuttu. Bu ani refleksi için Astrid'e minnettardım, ancak yaramın tam da üzerinden tuttuğu için inlememe engel olamamıştım. "Bu da ne?" Sargı bezinin eline değdiğini biliyordum. O da dokunduğu şeyin ne olduğu konusunda merakla dolmuştu. Şüpheli bakışlarla beni süzerken "İyi misin?" diye sordu.

Görüşüm bulanık olsa da artık daha iyi görüyordum. Yakınımda olan gözlerine bakarak fısıldadım. "Önemli bir şey değil, teşekkür ederim."

Düzelmeme yardım ettikten sonra ellerini üzerimden çekti. "Sana odaya kadar eşlik edeyim." Her an yeniden düşebilirmişim gibi temkinli bir şekilde yanımda yürüdü. Bandaj konusunu ise üstelememişti. Odaya girip ardımızdan kapıyı kapattıktan

sonra yatağa yatmamda yardımcı oldu. Üzerimi örtmeyeyim diye örtüyü kaldırıp sandalyenin üzerine attı.

"Üstümü örtmeme neden hiç kimse izin vermiyor?"

Sorum karşısında omuzlarını hafifçe havaya kaldırarak gülümsedi. "Daha önce hiç hasta olmamış gibi konuşuyorsun."

Tapınakta arada sırada halsiz hissettiğim oluyordu ama hiçbir zaman yataklara düşecek kadar kötü hissetmemiştim. Aslına bakarsam gerçekten hasta oldum diyecek hiçbir anım olmamıştı. "Tapınak beni koruduğu için bu gibi hastalıklara daha önce yakalanmadım. Yakalanmışsam bile hiçbirini şimdiki kadar ağır geçirmedim."

"Tapınak güzel bir yere benziyor, orayı özlüyor musun?"

Gözlerimi birkaç kere kırpıştırdım. "Tapınak benim evimdi ve kristaller de arkadaşlarım. Bu yüzden evet, oraya ait her şeyi özlüyorum."

"Ailenden uzak kalmak gibi bir şey..."

Kelimenin tam anlamıyla öyleydi ama burada yeni ve gerçek bir ailem vardı. "Öyle ama gerçek ailemi kristallere tercih ederim." Gerçek buydu. Oraya bir daha dönmek istemiyordum. Burada gerçek insanların yanında kalmak, onlarla yaşamak istiyordum.

Kafasını eğdi. "Ebeveynlerini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama ailesiz büyümenin nasıl bir his olduğunu biliyorum, seni anlıyorum."

Sadece kendimin duyabileceği bir ses tonuyla mırıldandım. "Bir defa daha yüreğimin yanmasına dayanamam." Bunu annemi kastederek söylemiştim. Onu da kardeşimi kaybettiğimiz gibi kaybetmek istemiyordum. O gittiğimden beri yüreğim yanıyordu.

"Hepimiz yerine kimseyi koyamayacağımız kişileri kaybettik, kaybetmeyen yoktur." Empati kurup acısını hafifletmeye çalışıyordu. Kendisini toparladı, az önceki halinden eser kalmamıştı. Artık daha ciddi duruyordu. Astrid de benim gibi

duygularını saklama konusunda ustaydı. Babamın bana anlattıklarını düşündüm. Annemin, prenses olmamasına rağmen diğer prenseslerden daha fazlasına sahip olmasını... Astrid'de gördüğüm buydu işte. O bir prensesin sahip olabileceğinden daha fazlasına sahipti. Dik duruşuyla her zaman asildi ve duygularını gizleme konusunda uzmanlaşmıştı. Büyüklerine karşı her zaman saygılı davranmasının yanı sıra kardeşine annelik yapacak kadar hoşgörülüydü de. Fedakârdı ve yaptığı her şeyden keyif alacak kadar pozitifti. Buz gibi duruşunun altındaki gerçek Astrid'i sonunda görmüş olmak beni mutlu etmişti.

***

Akşam yemeğini Kyne'ın kulübesinde yedikten sonra yanlarından ayrılıp saraya doğru yürümeye başladım. Yürürken bir yandan da Kyne'ın vermiş olduğu çişli içeceğe içimden teşekkür ediyordum. İlaç, ateşimi kısa sürede düşürmüş, gücümü yeniden toparlamama yardım etmişti. Artık gerçekten de daha iyi hissediyordum. Shelly'nin sarayın önüne gelmiş olabileceğini düşündüğüm için adımlarımı hızlandırdım. Hava oldukça serindi, bu yüzden cılız bedeni soğuktan donmadan önce yanına gitsem iyi olurdu. Onu alıp odama çıkartacaktım. Alin'in bunu sorun edeceğini sanmıyordum.

"Prenses!" Karanlığın arasındaki Shelly'yi çocuksu sesinden tanıdım, sarayın önünde, muhafızların yanında durmuş, bana el sallıyordu.

Tanrı'm, gerçekten de küçük bir çocuk gibiydi. Sahi kaç yaşındaydı ki? Bunu ona sormaya karar verdim. Yanına gittiğimde muhafızlara onun benimle olduğunu söyleyerek içeriye girdim. Shelly de sekerek peşimden geliyordu. Keyfi yerindeymiş gibiydi. "Kaç yaşındasın, Shelly?"

"Önümüzdeki ay on beş olacağım." Benden dört yaş küçüktü. "Yaşım arkadaş olmamızda bir sorun oluşturur mu ki?" *Arkadaş*. Bu benim için çokça yabancı bir kavramdı. Takım arkadaşlarım olsa da gerçekten arkadaşım diyebileceğim kimse yoktu. Kafamı hayır anlamında salladım. Yaşı benim için önemli

değildi, enerjisini sevmiştim. Cevabım onu rahatlattığında "Nereye gidiyoruz prenses?" diye sordu.

"Odamda konuşabileceğimizi düşündüm ve belki... bir şeyler deneyebileceğimizi." İçimde bir ruh olduğunu söylemişti. Bozduğum algılarını düzeltip yeniden zihnime girmesini sağlayacaktım. Bu, konu hakkında fikir sahibi olmam açısından önemliydi.

"Yeniden zihninde dolaşmamı mı istiyorsun?"

"Eğer senin için de sorun olmayacaksa zihnime girip içimdekinin ne olduğunu anlamanı istiyorum. Onun bir ruh olduğunu düşünmüyorum."

Bu onu biraz ürkütse de kabul etti. "Bana öğreteceklerinin karşılığında sana bunu borçluyum."

Durup ona doğru döndüm. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin Shelly, ama bu konuda yardımına ihtiyacım var."

Gülümsedi. "Prensese yardımcı olmak benim için bir onurdur."

Onun benimle resmî bir şekilde konuşmasından rahatsız olmuştum. "Bana prenses diye hitap etmek zorunda değilsin Shelly, üstelik başka insanların yanında öyle seslenmemelisin de."

"Biliyorum ama prenses diye seslenmek hoşuma gidiyor, daha önce senin gibi soylu biriyle arkadaş olmamıştım."

Geçmişimi öğrendiğinde hâlâ benimle arkadaş olmak isteyeceğini sanmıyordum. "Daha önce de söylediğim gibi herkesin sırları vardır Shelly, beni tamamen tanımadan önce böyle şeyler söyleme."

Odaya varmıştık. Kapıyı açtığımda Shelly'nin geçmesi için yol verdim. Etrafı inceledikten sonra gözleri Alin'i buldu. "Merhaba, ben Shelly ama eski kabilemde bana Elly de derlerdi ve sen de..." Biraz durduktan sonra "Alin olmalısın," dedi. Alin, bir ona bir de bana baktı. Omuz silktim. "Vay canına, bu bir gece kuşu mu?"

Ah, bu tamamen aklımdan çıkmıştı. Shelly, Alin'in yatağının yanına gidip gece kuşunu yakından incelerken büyülenmiş gözüküyordu. Kapıyı kapatıp içeriye geçtim. "Shelly, benim yatağıma gel ve kuşla Alin'i rahat bırak." Somurtsa da dediğimi yaptı. Alin'in meraklı bakışları karşısında bir açıklama yapmam gerektiğini biliyordum. "Shelly bir zihingören, sorun etmeyeceğini düşündüğüm için onu eğitmek için buraya getirdim."

Kıkırdadı. "Burada olmamı sorun etmiyor."

Alin, hayran olmuş bir şekilde ona baktı. "Zihnimden geçenleri okuyabiliyorsun demek, bu gerçekten çok havalı." Heyecanı sesine yansımıştı.

"Aynı zamanda oldukça tehlikeli," diyerek onların dikkatlerini üzerime çekmeyi başardım. "Büyücüler dünya üzerindeki zihingörenleri topluyor, kendilerine katılmak istemeyenleri de katlediyorlar." Bu konuşmanın Shelly'yi üzdüğünü biliyordum ancak yine de yapmalıydım. "Onlara katılan zihingörenleri eğiterek kendi casusları, kuklaları haline getiriyorlar ve şeytani kötülüklerini gerçekleştirmek için kullanıyorlar."

İkisi de dehşete kapılmıştı. "Dünya üzerinde sadece birkaç tane zihingören kabilesi olduğunu duymuştum."

Bilinen birkaç kabile vardı, ancak çoğu zihingören kabilelerinden ayrılıp köşelerine çekilmişti. "Bilinmeyenler de var, tek başına yaşayan ve normal bir insanmış gibi davrananlar."

"Bir gün ben de onlar gibi olacağım."

Uzanıp elini tuttum. "Umarım istediğin hayatı elde edersin, Shelly." Gülümsedi. Alin, gece kuşunun tüylerini okşamaya devam ederken bizi izliyordu. "Şimdi sana zihnini bloklamayı anlatacağım, beni dikkatle dinlemeni ve dediklerimi yapmanı istiyorum." Kafasını sallayarak beni onayladı ve bağdaş kurarak tamamen yatağın üzerine oturduktan sonra dirseklerini dizlerine koyup başını yumruk yaptığı ellerine yasladı.

"Gözlerini kapat." Dediğimi yaptı. "Şu anda Alin'in zihninden geçenleri duyabiliyor musun?" Kafasını sallayarak beni

onayladı. Alin'in yüzü kızarmıştı. Kim bilir ne düşünüyordu. "Nefes alış verişlerini düzenli tutman gerekiyor, burnundan al ağzından ver." Nefes alış verişi ritmik bir şekilde düzene girdiğinde devam ettim. "Güzel gidiyorsun, şimdi kafandaki seslerden sadece bir tanesine odaklanmanı istiyorum. Sana seslenen bir ses var. Onu duyuyor musun? İsmini sesleniyor, Shelly." Birkaç saniyelik sessizliğin ardından kafasını yana doğru eğdi ve gözlerini sıkıca kapattı. Sese odaklanmaya çalışıyor gibiydi. "Orada bir yerlerde, beyninde yankılanan tüm seslerin arasında sadece bir tanesi Shelly... Sadece bir tanesi sana sesleniyor. Onu bulmalısın."

Cılız sesi bir anda odada yankılandı. "Buldum onu."

"Harika, o sesin seni götürdüğü yere gitmeni istiyorum. Artık kelimelerin arasından çıkıp görüntülere geçiyoruz. Ses seni beraberinde bir yere götürüyor. Neredesiniz, Shelly?"

Düşündüğünü belirten bir ses çıkarttı. "Bi-bir evdeyim, taştan duvarları var. İçeriye giriyorum."

"Doğru yoldasın Shelly, içeriye gir ve sesin sahibini bul." Bir zihingörenin zihnini bloklamasının tek yolu anılarının içine girerek ona seslenen sesin sahibini bulmasıydı. Bu anısı yeteneğinin ortaya ilk çıktığı zamana aitti ve ona seslenen kişi de yeteneğini üzerinde kullandığı ilk kişiydi.

"Bir odaya girdim, burada beşiğin başında arkası dönük duran bir kadın var." Gülümsedim. Büyük ihtimalle anısındaki kişi annesiydi. "Aman Tanrı'm! Bu bebek benim." Sesindeki heyecan Alin'i de heyecanlandırmıştı. "Annem beni kucağında taşıyor. Biraz korkmuş gibi ama ismimi sesleniyor. Şi-şimdi de içeriye babam girdi. Şu anda annem ona zihninde sesimi duyduğunu söylüyor. Babam gülüp ikimizi de başlarımızdan öpüyor." Gözlerini açtı. Buz mavisi gözleri yaşlarla dolmuştu. Açıklama yapma gereksinimi hissetmiş gibi "Ailem ben iki yaşındayken vefat etmiş," dedi. "Bu onları hatırlayabildiğim ilk anıydı, teşekkür ederim, prenses." Gözlerinde biriken yaşı sildi.

"Artık Alin'in düşüncelerini zihninde duyuyor musun?"

Kafasını hafif bir şaşkınlıkla hayır anlamında salladı. "Bu nasıl oldu?"

"Telepatlar güçlerini kullandıkları ilk anıya ulaşmayı başardıklarında zihinlerinin kontrolünü ellerine alırlar. Ondan sonra da yetenekleri bir çeşit açma kapama tuşu gibi çalışmaya başlarlar. Denemek ister misin?"

Alin'e baktı. "Zihninde dolaştığım için üzgünüm, istemeden oluyordu."

Bu Alin'in yeniden kızarmasına sebep oldu. "Önemli değil."

"İznin olursa zihnini okumayı deneyeceğim." Alin, onaylarcasına kafasını salladı.

Shelly birkaç saniye sonra tüm üzgünlüğünü unutmuş gibi kıkırdamaya başlamıştı. Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Komik olan ne?"

Alin, kuşla ilgilenmeye devam ederken Shelly, "Hiiiiiç," dedi.

Gözlerimi kısarak ona baksam da Alin'in ne düşündüğünü itiraf etmeyeceğini anladığımda derin bir nefes alarak "Hazır mısın?" diye sordum. "Zihnimin ve anılarımın içine girmeye yani."

Ciddileşmişti. Hazır olduğunu görebiliyordum. Yaşı küçük olmasına rağmen cesareti onu olduğundan daha olgun gösteriyordu. "Evet, hazırım."

Öncelikle, onun zihnini bulandırmak için yaptığım büyüyü bozmalıydım. Shelly'nin birazdan zihnimde göreceği şeylerin yanında büyü yaptığımı öğrenecek olması hiçbir şeydi. Riskliydi, biliyordum ama ona güvenmek zorundaydım. İçimde ne olduğunu bilmem gerekiyordu. İstediğim bilgiye ulaşmak için gece kuşunun kristallerini de kullanabilirdim, ancak şu anda yaralı olduğu için ondan yardım isteyemezdim. Bu onu öldüreden Shelly'nin gücüne ihtiyacım vardı. "Öncelikle bilmeni istediğim bir şey var."

"Dinliyorum."

Duruşumu dikleştirdim ve gırtlağımı temizledim. "Birazdan söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek ama aradığın şeye ulaşmak için zihnimdeki birçok anıyı geçmen gerekebilir. Göreceklerin ve öğreneceklerin canın pahasına aramızda kalmalı. Aksi takdirde seni öldürmek zorunda kalırım." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Amacım onu tehdit etmek olmasa da bildiğim şeylerin başkaları tarafından öğrenilmesi riskine giremezdim. Bir zihin örenin anılarını silemeyecek olsam bile onu ortadan kaldırıp bilgi verdiği kişilerin hafızasını silebilirdim. "Beni uğraştıracak ya da kendini tehlikeye sokacak bir şey yapmadan önce iki kere düşünmeni istiyorum, anladın mı?" Sesim kalın ve buğulu bir şekilde çıkıyordu. Alin'in de bu tehdidimi beklemediği açıktı. Öksürdü. Şu anda korkutucu gözüküyor olmalıydım. Shelly, zorlukla yutkundu. Gözleri benden başka her yere bakıyordu. "Bana bakıp öğrendiklerinin aramızda kalacağına dair söz ver, Shelly."

Buz mavileri zoraki bir şekilde altınlarıma değdi. "Sö-söz veriyorum, prenses." Onu gerçekten de korkutmuş olmalıydım. Beklediğim cevabı aldığımda büyümü açığa çıkarttım. Gözlerimin rengi altından, gümüş rengine dönerken nefesini tuttu. "Aman Tanrı'm! Sen sadece element kullanıcısı değilsin, aynı zamanda da bir büyücüsün."

Fısıltılı çıkan sesi, hafif bir esinti eşliğinde kulaklarıma değdiğinde kırıcı büyüyü tamamlamıştım. Kafamı sallayarak onu onayladım. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazlası, çok daha kötüsüyüm." Bakışlarım birkaç saniyeliğine kuşu yatağın üzerine bırakıp bedenini duvara yaslayan Alin'e kaydı. Pürdikkat bizi izliyordu. "Kafamın içinde birçok ses duyacak, daha önceki yaşantılarıma, anılarıma ait görüntüler göreceksin. Farklı insanların ölüm seslerine şahit olacak, türlü türlü ölüm göreceksin. Fakat tüm o anılarda oyalanmak yerine, daha önceden seninle konuşan sesi bulup yanına gitmelisin. Bunun için zihnimin karanlık kısımlarına gitmen gerekebilir. En büyük korkularınla yüzleşmek zorunda da kalabilirsin. Sakladığım, bastırdığım her

şeyi geçebilmen için sana kolaylık sağlayacağım ama seni yönlendiremeyeceğim. Ona giden yolu kendin bulmalısın." Söylediklerimi sindirmeye çalışırken avuç içlerini pantolonuna sildi. "Bir şey daha var. Kafamın içinde ne kadar durursan büyüm aynı oranda, aynı şiddetle seni zihnimden atmaya çalışacak. Ona karşı direnmelisin."

Kesik bir şekilde nefesini dışarıya verdi. "Bunu başarıp başaramayacağımdan emin değilim, prenses."

Uzanıp elini sıktım. "Denemek zorundasın Shelly, bu benim için gerçekten çok önemli." Büyümü kaplayan karanlığın ne olduğunu deli gibi merak ediyordum. Kalbimdeki yanma hissine sebep olan şey de o olabilirdi. Sıktığım elini bırakarak yatağın üzerine uzandım. Shelly için zihnimi olabildiğince açmalıydım. "Ses hakkındaki her şeyi öğrenmeni istiyorum, hazırsan başlayalım."

Alçak ve pürüzsüz sesi birkaç saniye sonra kulaklarıma çarptı. Gözlerini kapatıp kendisini sıkmıştı. *"Zihnindeyim."*

BÖLÜM 16

Shelly'nin yüz ifadesi geçen her saniyede değişiyordu. Bir an rahatlamış gibi gözükse de ardından yine yüzünü buruşturuyordu. Kafasını sürekli sağa sola çevirmesi onun sesi aradığını belirtirken alnında biriken ter damlaları sesi bulmakta zorlandığını işaret ediyordu. Elinin altındaki yorganı sıktı.

"Ona ne oluyor?" Alin'in tereddütlü bakışları kızın üzerindeydi.

"O iyi, sadece kendisini biraz zorluyor." *Biraz* demek az kalırdı. Nefes alış verişleri düzensizleşmiş, büyük ihtimalle de kalp atışları hızlanmıştı. Yüzü gittikçe kızarıyordu. "Ne durumdasın Shelly, sesi bulabildin mi?"

Odaklanma konusunda zorlanmamak için konuşmaktan çekinse de soruma cevap verdi. Birbirine bastırdığı dişlerinin arasından konuştuğu için kelimeleri tıslarcasına çıkmıştı. "Çığlıklar duyuyorum, bunlar ölen insanların çığlıkları. Ayrıca onlar için ağlayan birçok insan var. Haykırışları zihninin her yerinde... Anıların gözlerimin önünden geçip gidiyor ama o sese dair hiçbir iz yok."

Kaşlarımı çattım. Onu daha önce duyduysa yine duyabilirdi. Tabii... Aklıma gelen düşünceyle birlikte yataktan doğruldum. "Shelly, şimdi söyleyeceklerimi yapmanı istiyorum." Cevap vermedi ama kafasını onaylarcasına sallamıştı. "Onu aradığımızı bildiği için saklanmış olmalı. Bulunmak istemiyor." Bir

zihingörenden saklanan düşünceler olabilirdi. Zihnin derinliklerine çekilmiş, unutulmuş birçok anı vardı. Yine de zihingörenler onları görebilirdi. Tabii bunu yaparken hatırladığı tüm anıları zihin sahibine de hatırlatırdı. Unutulmuş anılar tehlikeli olabilirdi ve bu anıların su yüzüne çıkması zihin sahibine oldukça acı çektirirdi. Sesin, unutulmuş anıların arasında saklandığını düşünüyordum. Acı çekmeyi ise göze alabilirdim. "Sessizliği dinlemelisin, Shelly. Kimsenin duyamadığı o sessizliği duymalısın. Sesleri arka plana at ve sessizliğe odaklan. Gözünün önüne gelen her anımın, siyah bir kuyuya düşüp yok olduğunu hayal et. Ardından zihnimi kendi evinmiş gibi düşün ve geçmişime doğru giden bir koridor oluştur. Koridorun sonunda unutulmuş anılarıma çıkan bir kapı bulacaksın." Umarım bu işe yarardı. Onun için bu olayı olabildiğince maddeleştirmeye çalışmıştım.

Geçen dakikalar boyunca sessizce Shelly'nin dediklerimi yapmasını bekledim. Tüm gücünü ortaya koyarak deniyordu, bunu görebiliyordum. Başkasının zihninde kendi evini oluşturmak oldukça emek isteyen bir işti. Öncelikle bir zihin sarayı oluşturması gerekiyor, sonra da tüm anıları farklı odalara kilitlemesi gerekiyordu. Tüm anılar kilitlendikten sonra büyük sarayın odalarını küçültüp onları tek bir kapı haline getirmeliydi. Bunu yaparken de istediği şeye odaklanmalıydı, yoksa gitmek istediği asıl yer diğer anılara karışıp yok olurdu. Saray küçülüp oluşan kapılar tek bir kapı haline geldikten sonra unutulmuş anılara gitmek için kendisine bir yol oluşturmuş olacaktı. Böylelikle geriye kalan tüm anılar farklı bir odada, unutulmuş anılar farklı bir odada kalarak birbirlerinden ayrılacaktı. Aynı şeyi başka insanların zihninde dolaşırken ben de yapıyordum fakat ben bunu büyüyle yaptığım için farklı şartlar altında, sadece belirli anılarına ulaşabileceğim şekilde yapabiliyordum. İkisinin benzer ama tamamen farklı şeyler olduğunu söyleyebilirdim.

"Büyün oluşturduğum evi sürekli yıkıyor, prenses ama sanırım bu sefer başaracağım. Koridorun sonundaki kapıya doğru

koşuyorum." Heyecanlanmıştım. İçimde dönüp duran büyümün yaramazlık yaptığını hissedebiliyordum, onu sabit tutmaya çalıştım. "Kapıya yaklaştıkça çığlıklar duyuyorum, unutulmuş anılarının arkasında olanları kaldırabileceğine emin misin?"

Derin bir nefes aldım. Yaşadığım bazı şeyleri anımsayamıyordum, hatta bir keresinde bazı anılarımı silmesi için yaşlı bir büyücüyle anlaşmıştım. Kararımdan vazgeçmemek adına hızlıca cevapladım. "Evet, benim için bir sakıncası yok."

Gözlerimi kapattım. Shelly, unutulmuş anılarıma ulaşmaya çalıştıkça içimde büyüyen keskin bir acıyla baş başa kalıyordum. Büyüm çıldırmış gibi damarlarımda dolanıyor, oluşan tehdidi yok etmek için dışarıya çıkmak istiyordu. Dişlerimi sıkarak onu zapt etmeye devam ettim. Sona bu kadar yaklaşmışken onu serbest bırakamazdım. "İçeriye giriyorum, prenses." İşte zamanı gelmişti. Kendimi olacaklara karşı hazırladım.

Bedenim geriye doğru savrulurken sırtım yeniden yatakla buluştu. Göğsüm yataktan ayrılıp birkaç santim yükseldikten sonra yeniden yatağa düştüm. Kalbim yanmaya başlamıştı. Elimle kalbimi tutup acımı yok saymaya çalıştım, ancak ağzımdan çıkan küçük inlemeleri engelleyemiyordum. Karanlığın arasında oluşmaya başlayan ilk görüntüye tutundum. Unutulmuş anılarımdan bir tanesi artık zihnimdeydi. Hızlı görüntü geçişleri bana, kardeşimin küllerinin kaybolduğu günü gösteriyordu. Unuttuğum en eski, ilk anı bu olmalıydı. O güne ait hatırlamaya çalıştığım ama hatırlayamadığım bir şeyler olduğunu düşünmekte haklı olduğumu biliyordum. Beynim yırtılıyormuş gibi hissederken yorganı kopartırcasına sıktım. Görüntüler ormana girdiğim ana kadar hızlıca gözlerimin önünden geçse de sonrasında yavaşlayıp durdu. Artık kaybettiğim o anının içerisindeydim.

Ormanın karanlığına rağmen gözlerim her yerde onu arıyordu. Buralarda bir yerlerde olduğunu biliyordum. Benden saklanabilirdi ama kaçamazdı. Büyümü serbest bırakarak ormanın içerisinde dolanmasına izin verdim. Diğer büyücünün izini bu yolla daha kolay sürebilirdim.

Ondan kalan tek bir enerji kırıntısı bile onu bulmama yeterdi. Ben, onu bulabilecek kadar güçlüydüm.

Altın sarısı bağlardan bir tanesi büyücünün enerjisine rastladığında gümüş rengine dönerek bana yolu gösterdi. Koşarak ormanın derinliklerine doğru inmeye başladım. Bağa değen enerjiyi hissettikçe ensemden aşağıya ürperti hissi iniyordu. Yine de durmadım. Büyücünün ne kadar güçlü olduğuyla ilgilenmiyordum. O güçlüyse ben de en az onun kadar güçlüydüm.

Yerlerdeki yeni kırılan dal parçaları ve toprağı aşındıran adım izleri pelerinli kişinin fazla uzaklaşmış olmadığını belirtiyordu. Ona yakın sayılırdım. Bağın rengi soluklaşmaya başladığında yavaşladım. Maddeleşmiş büyüm dönüp dolaşıp bedenime geri döndüğünde öfkeyle tısladım. "Neredesin seni lanet olasıca, karşıma çık!" Sesim ormandaki birkaç baykuşun korkup uçarak uzaklaşmasına sebep olurken karanlığın arasındaki kıpırtıyı fark ettim. Benden beş ağaç kadar uzaktaydı. Büyük ihtimalle nefeslenmek için durmuştu. Bu yaptığı en büyük hata olacaktı.

"İşte oradasın." İçimdeki öfke kendini açığa çıkartmak için can atıyordu. Koşmaya başladığımda onu serbest bıraktım. Ateşten oluşan sivri oklar ağaca saplandığında, ardındaki büyücü saklandığı yerden çıkarak yeniden koşmaya başladı.

"Lanet olsun!" Sesinden anladığım kadarıyla erkekti. Büyüsünü serbest bırakıp üzerime doğru fırlattığında ben de kendi büyümü açığa çıkarttım. İki büyü havada çarpıştığında tiz bir ses açığa çıkarken büyücü bağırdı. Onun canını yakmıştım.

Adamın büyüsü akıl almaz derecede karanlık ve güçlü bir enerji yaysa da saldırmaktan çekiniyordu. Sebebini anlayamamış olsam da şu anda benden daha güçsüz durumda olduğunu biliyordum. Koşmaya devam ederken duyabileceğim bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Yardımına birilerini çağırıyordu.

"Ayın ışıltısı silerken kanımdaki pıhtıyı, yer altının efendisi duysun sesimi.

Nemesis ormanının derinliklerindeki Sinsar Mağaraları'ndan çıksın gölgenin efendileri.

Emrimdeki siragorlar korusun aciz bedenimi, yağarken üzerime kül taneleri.

Güçlerinizi gönderin efendiler, ateşe çağırıyorum sizleri."

Bu nasıl bir çağırma ritüeliydi böyle? Kafamı allak bullak eden düşünceleri bir yana bırakıp saldırmaya devam ettim. Yardım çağırmış olması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bana ait olana kimse dokunamazdı. Onu öldürüp külleri elinden alacaktım.

Bir süre boyunca koşmaya devam ettik. Koşarken adamı kolundan yaralamayı başarmıştım. Yine de durmadı. Zaman kazanmaya çalışıyor gibiydi. Bunun gibi ritüellerde çağrılan kişilerin gelmesi biraz uzun sürerdi. Onlar gelmeden önce adamı yakalayabilirsem benim için iyi olurdu. Aksi takdirde savaş kaçınılmazdı.

Ve kaçınılmaz olan her şey bir şekilde gerçekleşmek zorundaydı.

Toprağın sarsılmasıyla birlikte ikimiz de tökezleyerek durduk. Adam pelerinini çıkartıp yere çömeldi. Olanları izlemek yerine saldırmak için hareketlendim. Büyümü serbest bıraktığımda enerjimden oluşan ateşten oklarım adama doğru hızlıca ilerledi, fakat ona çarpmak yerine bir koruma kalkanına isabet ederek ters tepti. Çağırdığı yardım gelmiş olmalıydı. Kalkandan seken oklar üzerime doğru gelirken kendimi ağacın arkasına sakladım. Bu sayede onların hedefi olmaktan kurtuldum. Tekrar ağacın arkasından çıktığımda adamın etrafını siyah bir duman kaplamıştı. Biraz daha dikkatli bakınca dumanın küçük bir delikten çıktığını görmüştüm. Demek ki adamın söz ettiği Sinsar Mağarası buraymış. Ve o siyah duman da gölgenin efendisiydi.

Büyücüler şifreli sözleri severlerdi. Öyle ki; aralarındaki haberleşme yöntemlerinin gizli kalması için kendilerine lakap bile takarlardı. Böylelikle çağrılmaları açık ve anlaşılır olurdu. Adamın, gölgenin efendisi dediği şey aslında bir çeşit güç aktarma ritüeliydi. Klanındaki kişiler, ona kendi güçlerinin bir kısmını duman yoluyla göndermişlerdi. Duman adamın vücuduna girdiğinde adam ayağa kalktı. Artık daha güçlü ve korkutucu görünüyordu.

İri cüssesini bana doğru döndürdü. Olduğu küçük açıklığa doğru yürümeye başladım. Ne kadar ürkütücü gözükürse gözüksün ondan korkmuyordum. Yüzünü hafızama kazımak istercesine onu inceledim. Kel kafası, sararmış bıyığı, yamuk dişleri ve kafasının sağ tarafındaki dikiş iziyle oldukça çirkin gözüküyordu. "Sende bana ait bir şey var." Sesim karanlığı yararak ona ulaştı.

Olduğu yerde dikilmeye devam ederken külleri havaya doğru kaldırdı. "Bu küller yer altı efendisine ait."

O da kimdi?

Avucumun içerisinde biriken enerjinin açığa çıkmasına izin verdim. Gözle görülür şekilde yoğundu. Gücümü küçümsercesine sırıttı. "Benimle boy ölçüşebileceğini mi sanıyorsun, küçük büyücü?"

Bu sefer gülme sırası bendeydi. "Kabilesinden yardım isterken acınası görünen ben değildim."

Onun sinirini bozmayı başarmıştım. Gücünü açığa çıkarttı. Benimkisinden çok daha büyük bir enerji avuçlarının içinde duruyordu. Aynı anda saldırdık. Enerjiler birbirine çarptığında ortalık şimşek çakmış gibi aydınlandı. Gece, gündüze dönüşmüştü.

Şu anda benden daha güçlü olduğunu geri püskürttüğü büyümden anlayabiliyordum, ancak ben ondan daha akıllıydım. Boşta kalan elimle elementime odaklandım. Onun diğer elini kullanmasına imkân yoktu çünkü külleri düşürmemek adına sıkıca tutuyordu. Elementimi hızlıca ona doğru gönderdim. Bunu beklemediği açıktı. Ateş eline çarpıp büyüsünü yok ettiğinde acıyla bağırdı. Buna eş zamanlı olarak büyüm de ona çarpmıştı. Bedeni geriye savrulup metrelerce sürüklenirken üzerine doğru yürüdüm. "Seni geberteceğim." Gözüm dönmüştü. Adamdan başka hiçbir şeyi göremiyordum. Bu ormanda sanki ikimizden başka hiçbir şey yokmuş gibiydi.

Ve bu da benim dikkatsizliğimdi.

Adama o kadar odaklanmıştım ki sol tarafımdan gelen kayayı göremediğimi. Kaya vücuduma çarpıp dengemi kaybetmeme sebep olurken yere kapaklandım. Neyse ki ciddi bir şeyim yoktu. Bir adama, bir de soldan gelen upuzun yaratığa baktım. Adam, keyfi yerine gelmiş gibi

gülerken ayağa kalktı. Şimdi pes edemezdim. "Kızım işini bitir." Yaratık, üzerime doğru hızla gelirken kükredi. Yüzünün bir kısmı olmayan yaratığın, adamın çağırdığı siragor olduğunu tahmin ettim. Elementimle karıştırdığım büyümle ona saldırırken bir gözümle de adamı takip ediyordum. Ona baktığımı gördüğünde elini sallayarak ormana doğru koşmaya başladı. Onu elimden kaçıramazdım.

İçimde oluşan endişe ve adrenalin duygusu beni atağa geçirirken her şeyimi ortaya koyarak yaratığa saldırdım. Vücuduna çarpan ateş elementim onu metrelerce havaya yükseltirken büyüm bir ok gibi kafasına çarpıp geçti. Daha yere bile değmeden havada bayılmıştı. Peşimden gelemeyecek durumda olduğu bildiğim için bir miktar rahatlamıştım ama daha sonradan dönüp onun işini bitirmeliydim. Yaratığın burada olmaması gerekiyordu.

Adamın gittiği yönden koşmaya devam ederken sol taraftan gelen bir ıslık sesi duydum.

Ve bu da son dikkatsizliğim oldu.

Kafamı o tarafa çevirdiğim gibi üzerime doğru gelen yoğun ve karanlık büyüyü gördüm. Eğilecek ya da kaçacak kadar vaktim yoktu. Yanıyormuş gibi gözüken büyü tarafından vurulduktan sonra yerden kalkacak gücü kendimde bulamamıştım. Sol tarafım feci şekilde yanıyordu. Tenimin eriyip ağrının kemiklerime vurduğunu hissedebiliyordum.

Anı bu kadarla da bitmiyordu. Siyah dumanlar adamın vücudunun içinden çıkıp gölgelerin arasında kaybolduktan hemen sonra adam yanıma geliyor ve yüzünü gördüğüm her anıyı benden silip alıyordu. Onu hatırlamamı istememişti. Beni öldürmemesi dikkatimden kaçmazken gözlerinden geçen ifadeyi gördüm. Pişmanlık gibiydi. Sanki bana bunları yapmayı hiç istememişti. "Ona çok benziyorsun." Bir anda çöken omuzlarını dikleştirdi. Bu beni şaşkınlığa uğratmıştı. Gitmeden hemen önce son bir kez daha bana baktı ve bir süre sonra karanlığın arasına karışarak yok oldu. Bayılmadan hemen önce gördüğüm son şey, adamın pis pis sırıtan iğrenç yüzü olmuştu.

"Ben, onu bulabilecek kadar güçlüydüm."

Mırıldanarak bu gerçeği kabul ettim. O adam bana ne yapmışsa güvenimi de beraberinde götürmüş ve normalden daha güçsüz olduğuma inanmamı sağlamıştı. Görüntüler bir anda yok olduğunda kalbimin yanması da kesilmişti. Soluk soluğa kalmıştım.

"Ona bir şeyler oluyor, Melody." Alin'in endişesi sesine yansımıştı. Kendime gelmek için kafamı salladım ve gözlerimi açtım. Shelly'nin ağzından köpükler geliyordu. Ayrıca tüm bedeni titremeye başlamıştı. Gözleri yukarıya doğru kayarken bir damla gözyaşı yanağını ıslattı. "Shelly!"

Hızlı bir şekilde yataktan kalktım fakat ayağım yorgana dolandığı için dengemi kaybederek yere düştüm. Alin'in çığlığı odayı doldurduğunda odanın kapısı hızlıca açıldı. "Alin! Alin, iyi misin?" Astrid'in korkutucu derecedeki sesi kalp atışlarımın daha da çok hızlanmasına sebep olurken yerden kalktım. Kardeşinin iyi olduğunu gördükten hemen sonra bakışlarını sorunun ne olduğunu anlamak istercesine odanın içinde gezdirdi. Yatağın üzerindeki kızı görünce "Bu da kim? Neler oluyor? Sorun ne?" diye peş peşe sordu.

Shelly'ye doğru uzandım. Bedeni yatağımın üzerine düşmüştü. Titremesi şiddetlenmiş, yüzü morarmaya başlamıştı. "Sanırım nefes alamıyor."

"Astrid, yardım çağırmalısın." Alin, ikizine bakıyordu. "Birisi bir şey yapsın, ona yardım edin." Kendisi yataktan kalkamadığı için sadece bize bağırabiliyordu. Ellerini saçlarına geçirdi.

Ne yapacağımı bilemez bir halde öylece Shelly'ye bakarken en az Alin kadar çaresizdim. Astrid'e döndüm. "Yardım çağıracak kadar zamanımız yok, o ölüyor. Elementini kullanıp nefes almasını sağlayabilirsen eğer..." derken Astrid, yatağın etrafından dolanarak Shelly'nin diğer tarafında durdu ve parmaklarının ucunu onun burnuna dayadı. Eğer ciğerlerine doğru miktarda oksijen yöneltebilirse Shelly yeniden rahatça nefes almaya devam edebilirdi.

Titreyen bedeni yüzünden elini burun hizasında tutmakta zorlansa da elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Elementini ortaya çıkartıp Shelly'ye yönelttiğinde hava, burnundan girerek ciğerlerine doğru aktı. "Bu onu ne kadar idare edebilir bilmiyorum, kriz geçiriyor gibi gözüküyor."

Onu bu durumdan kurtarabilirdim. Ellerimi kafasının her iki yanına yerleştirdim. Gözlerimi kapatıp yeniden açtığımda büyü yapmaya başlamıştım. Sorunun ne olduğunu anlamak için öncelikle büyümü onun içine saldım. Problemin zihninde olduğunu belirleyen büyü, hasarlı yerin etrafını sardı. Anladığım kadarıyla beyinde salgılanan hormonlardan biri oldukça azalmıştı. Bu da sinir hücreleri arasındaki iletişimin kaybedilmesine sebep olup onu krize sokmuştu. Büyülü sözcükleri birkaç defa mırıldanarak tekrar ettim. Çok geçmeden titremesi ve ağzının köpürmesi durmuş, yüzüne yeniden renk gelmeye başlamıştı. Nefes alış verişi düzene girene kadar Astrid, ona oksijen vermeye devam etti. Krizin sebebinin zihnimde dolaşmasından kaynaklı olduğunu biliyordum, ancak onu bu duruma neyin soktuğunu bilmiyordum.

Astrid, sorgulayıcı bakışlarını üzerimde gezdirirken ağzını açıp kapattı. Sonra bakışlarını benden çekip kardeşine yöneltti. "Bu kızın kim olduğunu, burada ne yaptığınızı... her şeyi bana anlatmanızı istiyorum. Anladınız mı?" Sesi sona doğru yükselmişti. Burada olanlar için ikimizi de suçluyordu.

Alin irkildi. Sesi boğuktu. "Olanları benim anlatmam doğru olmaz."

Astrid, sabır dilenircesine havaya doğru baktıktan sonra yeniden bana döndü. Keskin bakışları üzerimdeydi. "Seni dinliyorum."

BÖLÜM 17

Tüm gece uyumayıp Shelly'nin başında beklemiştim. Başına gelenlerden dolayı kendimi kötü hissediyordum. Hepsi benim suçumdu. Araladığı gözlerini birkaç defa kırpıştırdığında diliyle dudaklarını ıslattı. "Prenses?" Sesi pürüzlüydü.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kafasını tutarak doğruldu. "Başım biraz ağrıyor ama iyiyim." Boğazının kuruduğunu düşündüğüm için bir bardak su doldurup ona doğru uzattım. Elimden alırken teşekkür etti. Bir dikişte suyun tamamını bitirdikten sonra gözlerini odada gezdirdi. Kızların uyuduğunu fark ettiğinde sesini alçalttı. "Sana söylemem gereken bir şey var." Tüm gece bu anın gelmesini beklemiştim, beklentiyle ona baktım. "Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama söylediğin doğruydu. Seni öldürmek istediğini söyleyen ses, unutulmuş anılarının arasında saklanıyordu. Düşündüğümün aksine bir ruh değilmiş."

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Ne olduğunu görebildin mi?"

Kafasını onaylarcasına salladı. "Bana saldırmadan hemen önce sadece bir anlığına görebildim." Demek ki Shelly'nin komaya girmesine o şey sebep olmuştu. "Senin büyüne benzeyen bir enerjisi vardı fakat daha ölümcüldü. Bana saldırdığında içimdeki tüm mutluluğu sömürdü." Duraksadı. Onu nasıl tasvir edeceğini düşünüyor gibiydi. "Bir yılan gibi kıvrak ve uzundu.

Bir kısmı yanan bir ateş gibi canlı ve sarıyken diğer kısmı sönen bir ateşin ardında bıraktığı küllerin rengi gibi soluktu. Yani içindeki şey bir enerji değil, başkasına ait olan bir büyü." İşte bu garipti. Neden içimde başkasına ait olan bir büyü vardı ki? Ayrıca onu oraya kim koymuştu? Cevaplarını bilmediğim sorular çığ gibi çoğalıp üzerime düşmeye başlarken kaçabileceğim hiçbir yerin olmayışı nefesimi daraltmıştı.

"Başına gelenler için üzgünüm, seni krize sokacak kadar kötü bir şeyle karşı karşıya kalabileceğini düşünmemiştim." Bencilce davranıp önlemler almadan onu zihnime sokmuştum. Üstelik içimdekinin kötü bir enerji olduğunu bilerek...

Gülümserken elmacık kemikleri belirginleşti. "Önemli değil prenses, bunu göze almıştım." Parmaklarıyla oynadığı kısa bir andan sonra, "Yeteneğimi kullanmayı öğrettiğin için teşekkür ederim," dedi. Hafifçe tebessüm ettim. "Artık seni rahatsız edecek sesler duymayacaksın."

Yatağın yanına yerleştirdiğim sandalyeden kalktım ve gerindim. Tüm gece oturduğum için esneme ihtiyacı duymuştum. "İstersen bugünlük dinlen, Alin tüm gün odada yalnız kalıyor." Shelly'nin zihnine yeniden algı karıştırıcı büyü yapmıştım. Bir daha zihnimde dolaşıp kendisini tehlikeye sokmasını istemiyordum. Ayrıca ailemin zihnine girememesi için de büyü yapmıştım. Devlet sırları önemliydi ve Shelly'nin bunları öğrenmesine gerek yoktu. O daha küçüktü ve algı karıştırıcı büyüyü nasıl kıracağını bilmiyordu. Bu nedenle onun üzerinde basınızda dolanamayacaktı. Kafasını olumsuz anlamda salladı. Sanırım burada kalmak istemiyordu. "Peki, ne yapacaksın?" Onun odada kalmak istememesinde sakınca yoktu, ancak akademideki diğer çocuklar onunla dalga geçmeyi bırakmayacaktı.

"Burada daha fazla kalamam prenses, Mongros Dağları'nda yaşayan yaşlı zihingörenin yanına gitmek istiyorum." Bu hiç de beklediğim türden bir cevap değildi. Zihnimdeyken diğer zihingörenin yerini öğrenmiş olmalıydı. "Element kullanıcılarının

yanına ait değilim ve başka bir kabile de bulamam, beni kabul etmezler. Ancak zihninde gördüğüm yaşlı adam beni evine kabul edebilir, kalbi temizdi."

Yatağın kenarına oturup ellerinden tuttum. "Onun yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum Shelly, ölmüş olabilir."

Umutla parıldayan gözlerindeki ışıltı sönmemişti. "Ama yaşıyor da olabilir, şansımı denemem gerekiyor."

Benim için yaptıklarından dolayı ona minnettardım. Bu kadar çabuk veda etmeyi beklemiyordum, ancak istediği şey buysa onu engelleyemezdim. "Seni oraya götürmesi için bir tüccar gemisi ayarlayabilirim." Nemesis merkezindeki çarşının haricinde bir de sahile giden yolda çarşı vardı. Orayı çoğunlukla gemi tüccarları ve göçebeler kullanıyordu. Üstelik aynı yerde alt katı meyhane olan bir han vardı. Genellikle uzun seyahatlere çıkanlar geceyi geçirmek için oradan oda kiralıyorlardı. Bu ormanda yatmaktan daha iyiydi. Haydutların da bulunabileceği o büyük çarşıya Nemesis halkından pek fazla kişi gitmiyordu. Yaşadıkları merkezdeki çarşı onlara yetiyordu.

"Bunu gerçekten yapar mısın?"

Omuz silktim. "Benim için hayatını tehlikeye attın, bunun bir karşılığı olmalı." Burada içimizde yaşamaya devam ederse mutlu olamayacaktı, bunu kendisi de söylemişti. Ona bu iyiliği yapmak istiyordum. "Bugün çarşıya inip seni oraya götürecek bir gemi olup olmadığını kontrol edeceğim."

Gülümsedi. "Seninle gelebilir miyim?"

"Elbette." Shelly'nin Nemesis'ten gittiği fark edilse bile önemsenmeyecekti. Büyük ihtimalle onun kaçtığını düşünürlerdi. "Eşyaların nerede?"

"Onları akademide kaldığım odada bıraktım, geçerken alırız." Eşyaları yanımızda yük etmek ne kadar iyi bir fikirdi tartışılırdı, ancak oraya gittiğimizde kalkmak üzere olan bir gemi de bulabilirdik. Bir kere gemi kalktı mı bir sonraki en az on beş gün sonra geliyordu.

"Sen gidip eşyalarını topla ve güzelce yemeğini ye. Bir saat sonra seni akademinin önünden almaya gelirim."

Alin, konuşma sesimize uyanmıştı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Shelly, onu onayladı. "Nemesis'ten ayrılacağım."

Suratı asılan Alin, üzgün bir sesle "Ama daha yeni gelmiştin," dedi.

"Ben de seni sevmiştim Alin, gerçekten çok tatlı bir kızsın." Onun düşüncesini okumuş olmalıydı. "Bir daha yolum buralara düşerse seni kesinlikle ziyaret etmeye geleceğim."

Asılan yüzüne yamuk bir gülümseme yerleştirdi. "Seni geçiremeyecek olmak beni üzse de kopyamın bunu zevkle yapacağına eminim." Yatakta huzursuzca kıpırdanan Astrid'e kafasını yasladığı yastığı fırlattı.

"Alin! Ne yapıyorsun?" Astrid'in kızgın ses tonu Shelly'yi güldürmüştü.

"Kalkıp benim yerime Shelly'yi geçirmeni istiyorum, Nemesis'ten ayrılıyormuş."

Astrid, üzerindeki yastığı yeniden kardeşine atarken yataktan doğrulup sırtını geriye doğru yasladı. Gözlerini renk geltmiş yüzünde dolaştırırken "Nereye gideceksin?" diye sordu.

"Nemesis'ten hemen ayrılıp ayrılamayacağım belli değil ama prenses ile birlikte çarşıya inip Mongros Dağları'na giden bir gemi olup olmadığını soracağız."

Astrid kafasını geriye doğru yatırarak esnedi. "Orası iki okyanus uzaklıkta değil mi?"

Onun Mongros bölgesini bilmesine şaşırmıştım. "Oraya daha önce gitmişsin," dedi Shelly.

Astrid, kafasını sallayarak onayladı. "Kafamın içinden çıkarsan sevinirim, düşüncelerimin okunmasından hoşlanmam." Bunun başına ilk defa geldiğine emindim, yine de o, bunu daha önceden yaşamış gibi konuşmuştu.

"Üzgünüm, peki neden oradaydın?" Kafasının içinden çıktığı için artık cevaplarını sorular sorarak almak zorundaydı.

Alin, kardeşinden önce konuştu. "Bir keresinde Nemesis'te bir aylığına tüm dersler iptal edilmişti. Biz de bu vaktimizi deniz aşırı gezmek için kullandık. Güzel zamanlardı." Burukça iç çekti. Onun için gerçekten üzülüyordum. Bacaklarını eski haline getirmek için yapabileceğim hiçbir şeyin olmaması kötüydü.

"Artık gitmek için hazırlansam iyi olur." Yataktan kalktığında ben de kalktım. Koşar adımlarla Alin'in yanına gidip ona sarıldı. Aralarında fısıldaşarak bir şey konuşmuşlardı, ancak onları anlayamamıştım. Ayrıldıklarında Alin'in gözlerinin dolduğunu gördüm. "Görüşüz Alin, umarım bir gün yeniden karşılaşabiliriz."

Onunla vedalaştıktan sonra akademiye gitti. Ben de Astrid'e bir saat sonra akademinin önünde buluşacağımızı söyleyip odadan ayrıldım.

Annemi kontrol etmek için odasına gittiğimde babamı yatağın ucuna yaslanmış bir şekilde uyurken buldum. Bir süre boyunca ikisinin yanında sessizce oturduktan sonra oradan çıkıp hazine dairesine doğru yürüdüm.

Hazine dairesi sarayın üç kat altındaki mahzenlerdeydi. Oraya gitmek için üç farklı kapı geçmem gerekiyordu. Bu benim için sorun değildi. Birçok muhafızın sıkıca koruduğu odaya giriş iznim vardı. Oraya gidip iki kese altın almak istiyordum. Amacım hem Astrid'in benim için verdiği altınları iade etmek, hem de parasız olduğunu düşündüğüm Shelly'ye yolculuğu için para yardımında bulunmaktı. Tüm o yolları beş parasız gitmesini istemiyordum.

Hazine dairesine geldiğimde kapıdaki muhafızlar benim için kilitli kapıları açtılar. Hazinenin bulunduğu odaya girdiğimde gözlerim altınların ışığı eşliğinde parıldadı. Nemesis kralının, yani babamın, gerçekten yüklü bir serveti vardı. Bunu nasıl kazandığını bilmesem de birkaç krallıkla iş birliği yaptığını ve onlara Nemesis'te ürettiğimiz tarım ürünlerini sattığını

biliyordum. Yani kazandığı paranın bir kısmı farklı krallıklardan geliyordu.

Odada keselerin bulunduğu küçük bir dolap vardı. Yanına gidip üç tane aldım. Ne olur ne olmaz diye yanıma rüşvet için de altın almaya karar vermiştim. Tüccarlar ve gemiciler rüşvete bayılırlardı. Odadaki altınlar düzenli bir şekilde sandıklara doldurulmuştu. Bunun yanında, duvara eşyaların tek tek konulabileceği raflar yapılmıştı. Oralarda taç gibi değerli eşyalar duruyordu. Astrid'e vereceğim üç yüz altını keseye doldurduktan sonra Shelly ve kendim için de keselere yüzer altın doldurdum. Bu, Shelly'yi gideceği yere kadar idare ederdi.

Hazine dairesini terk ettikten sonra ona yolluk hazırlamak için saray mutfağına gittim. Küçük, deri bir torbanın içine birkaç paket kurutulmuş et ve su dolu matara koydum. Shelly için yapabileceğim şeyler bunlarla kısıtlı kalıyordu.

Bir saatin dolmak üzere olduğunu fark ettiğimde muhafızlardan, benim için bir at arabası getirmelerini istedim. En az bir saat sürecek olan bir yola gideceğimiz için at arabası en mantıklısıydı. Tüm o yolu yürümek aptallık olurdu. Muhafız, yanında at arabasıyla birlikte geri döndüğünde güvenliğim için yol boyunca bana eşlik edeceğini söyledi. Güvenliğimi kendim de sağlayabilirdim, ancak muhafızlar babam tarafından uyarılmıştı. At ile saraydan ayrıldığımda, bunu babama bildirmek için emir almışlardı. Hayvanlar hâlâ yakınlarında olduğumda huzursuzluk çıkartıyorlardı. Üzerimdeki kara büyünün etkisi geçmemişti. Üstü kapalı at arabasının kapısı muhafız tarafından açılınca elimdeki çantayı sıkıca kavrayarak arabaya bindim. Diğerleriyle akademinin önünde buluşma zamanı gelmişti.

Yol üzerinde akademiye doğru yürüyen Astrid'i görünce arabayı durdurttum. Astrid, yanına yaklaşan at arabasını fark ettiğinde kenara doğru çekildi. Perdeyi aralayıp "Arabaya bin," dedim elimle içeriyi işaret ederek.

Bana pencereden bakarak "Kraliyetin özel at arabasıyla akademinin oraya gitmek ne kadar mantıklı? Kimliğini oyunlardan önce belli etmeyeceğini sanıyordum," dedi.

Yol için at arabasının uygun olduğunu düşünmüştüm, ancak bu detayı atlamış olmalıydım. Astrid haklıydı. "Bunu düşünmemiştim, kimliğimi henüz belli etmek istemiyorum."

Akademiye çok az bir yol kaldığı için "Ben kalan yolu yürüyerek gidip Shelly'yi bulacağım, sen de perdeyi kapatıp arabanın içinde bizi bekle," dedi. Kafamı sallayarak onayladım. O önden giderken biz bir süre boyunca olduğumuz yerde bekledik.

Yeteri kadar sürenin geçtiğini düşündüğümde muhafıza akademinin oraya kadar devam edebileceğimizi söyledim ve araba toprak yolda sallanarak ilerlerken perdeyi kapattım. Çok geçmeden akademiye vardığımızda muhafızın sesini duydum. "Vardık prenses." Bahçedeki insanların sesini duyabiliyordum. Perdeyi hafifçe aralayıp dışarıya baktım. Birkaç kişi muhafızın prenses dediğini duymuş olacak ki araca doğru yaklaşmaya başlamıştı. Bir yandan da kulaktan kulağa burada olduğum bilgisini yayıyorlardı.

"Bu prenses mi?"

"Prenses Melody burada mı?"

"Burada ne yapıyor?"

"Arabaya binenler de kim?"

Arabanın kapısı açıldığında irkilerek aralık olan perdeden uzaklaştım. Pelerinlerinin başlıklarını örtmüş olan iki kişi arabadakini yerlerini aldıktan sonra başlıklarını açtılar. "Bu kadar dikkat çekmeni beklemiyordum ama yine de pelerin giyip kimliğimizi saklamanın mantıklı olacağını düşündüm." Astrid, bana doğru uzattığı pelerini almam gerektiğini bakışlarıyla ima etti. Uzanıp kadife, koyu lacivert pelerini aldım. Lacivert pelerin bana meyhanede gördüğüm adamı hatırlattığında ürperdim. Onun kim olduğunu hâlâ merak ediyordum.

"Herkes senin kim olduğunu merak ediyor prenses, birçoğu da sana tahmin bile edemeyeceğin kadar hayranlık duyuyor. Ayrıca beklenti içindeler, onlara selam vermelisin." Herkesin merak ettiği bir şeyler vardı. Yüzümü henüz gösteremeyecek olsam da elimi perdenin arasından çıkartıp toplanan kalabalığa el salladım.

"Prenses bize el sallıyor."

"Dışarı çıkıp bize kendinizi gösterin prenses, sizi seviyoruz."

"Çok yaşa Prenses Melody!"

Hep bir ağızdan tezahürat yapmaya başladıklarında araba hareketlendi. Artık gitme vaktimiz gelmişti.

***

Shelly yanımda, Astrid ise tam karşımda oturuyordu. Kızın çok fazla eşyası yoktu. Yanında sadece eski, çuvaldan yapılma bir sırt çantası vardı. Shelly'ye onun için getirdiklerimi uzatırken "Bunlar senin için," dedim.

Gözleri fal taşı gibi açılırken "Bunlara gerek yoktu, prenses," dedi. "Zaten sana yeterince yük oldum."

Uzanıp yanağına dokundum, ancak bu bir saniyeden fazla sürmedi. "Bana yük olmuyorsun, Shelly." Ona baktığımda kendi geçmişimden parçalar görüyordum. İleride çok güçlü bir zihin gören olacağından emindim. "Keşke senin için daha fazlasını yapabilseydim." Ona gerçekten yardımcı olmak istiyordum. Ailesini, arkadaşlarını, hatta tanıdığı herkesi kaybetmişti. Artık yalnızdı. Küçük yaşına rağmen güçlü durmaya çalışması onun ne kadar yürekli olduğunu kanıtlar nitelikteydi. "Mongros'a vardığında bana durumun ve yolculuğunun nasıl geçtiği hakkında mektup yazmanı istiyorum."

Kafasını sallayarak onayladı. "Hiçbir detayı atlamayacağım." Gülüşü, sesine yansımıştı.

"Biliyorsun ki o tarafa doğru giden bir gemi yoksa bir süre daha burada kalmak zorunda kalacaksın." Astrid, Shelly'nin kendisine doğru bakmasını sağladı. "Başkalarının yanında

kalmaktan rahatsız olursan seni arkadaşlarımın odasına yerleştirebilirim. Onlar tarafından dışlanmazsın." Astrid'in teklifi beni şaşırtmıştı. O da en az benim kadar küçük kıza yardım etmek istiyordu.

"Teşekkür ederim ama ben biraz düşündüm ve bir karara vardım. Direkt Mongros'a giden bir gemi bulamasak bile kalkan ilk gemiye binip gideceğim. Burada yoksa da başka bir limanda oraya giden bir gemi bulacağımdan eminim." Kaşlarım çatıldı. Gemi olmazsa onun birkaç gün daha burada kalmak isteyeceğini düşünmüştüm. Fakat onun gönlünden geçen bu değildi. Gitmek istiyordu ve bunu gerçekleştirmeliydi de. "Gezerek bu dünyanın tüm güzelliklerini görmek istiyorum. Denizler aşmak ve yeni insanlarla tanışmak..." Sözlerinde kararlılık vardı. Onu, bu kararından vazgeçirmeye çalışmayacaktım. Astrid'in de bunu denemeyeceğinden emindim.

"Uzun yollar beraberinde tehlikeleri getirir, dikkatli ol, tamam mı?"

Tebessüm etti. "Dikkatli olacağım."

Geriye kalan yolu sessiz bir şekilde dışarıyı seyrederek gittik. Vardığımızda muhafız inmemiz için arabanın kapısını açtı. Teker teker, acele etmeden indik. Güneş ışınlarının ısıttığı toprağa adımımı attığım gibi çarşının ötesindeki limanı gördüm. O kısma gitmek için önce insanlarla dolu çarşının içinden geçmemiz gerekiyordu. "Sizinle gelmemi ister misiniz efendim?"

Astrid'in verdiği pelerinin ipini boynuma bağlarken muhafıza "Sen bizi burada bekle," dedim. "Arabanın başından ayrılma." Onun bizimle gelmesini istemiyordum çünkü peşimizde gezen bir muhafız dikkatleri üzerimize çekmemize yol açardı.

Astrid ile Shelly'ye baktım. Bej rengi çadırların, tezgâhları çevrelediği çarşıya doğru ilerlemeye çoktan başlamışlardı. Hızlı adımlarla onlara yetiştim. Yürürken bir yandan da etrafımızı inceliyordum. Çarşı, ikiye ayrılmıştı. Sağ tarafta sebze ve meyve tezgâhları varken sol tarafta birbirinden farklı takılar satan kadınlar duruyordu. Tezgâhların ortasındaki toprak yol, insan

kalabalığıyla doluydu. Yakın köylerden gelen insanlar da buradan alışveriş yapıyor olmalıydı.

Gürültücü kalabalığın içine adımımızı attığımızda "Eşyalarına dikkat et, çalınmasını istemezsin," dedim Shelly'ye. Kalabalığın arasındaki insanları gözüm tutmamıştı. Yan kesiciler ve haydutlar bu kalabalıktan faydalanarak insanların altınlarını, eşyalarını çalıyor olabilirdi. Çantasını önünde tutarak taşımaya başladı. Böylesi daha güvenliydi.

Pelerinli, pelerinsiz birçok insan biz yürüdükçe karşı taraftan üzerimize doğru geliyordu. Birkaç kişi Astrid'in omzuna çarpıp geçtiğinde sinir küpüne dönmüştü. Arkasını dönüp laf atacağı sırada onu omuzlarından tutarak yeniden önüne döndürdüm. "Kavga etmenin sırası değil." Buraya kavga etmek için gelmemiştik. İşimize bakmalıydık. Sakinleşmek adına derin nefesler almaya başladı.

Çok geçmeden tüm o insan kalabalığının arasından geçip üç katlı bir yapının önüne varmıştık. Burası çarşının sonuydu. Meyhane olduğunu düşündüğüm binanın sağ ve sol tarafına karşılıklı olarak özensiz bir şekilde atlar için tahta çubuklar çakılmıştı. Kimse bu düzensizliği önemsiyor gibi durmuyordu. Her çubuğun önünde birer yalak vardı. Meyhanenin önünden geçerken açık olan kapısından içeriye doğru baktım. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen içerisi doluydu. Bir tarafta içki içip deli gibi gülenler varken diğer tarafta yemek yiyen yolcular oturuyordu. Meyhanenin içi görüş alanımdan çıktığında önüme döndüm. Neredeyse limana varmıştık.

Meyhanenin ardındaki yol çakıl taşlarıyla doluydu. Botlarımızın altında ezilen taşlar iç gıdıklayıcı bir ses çıkartırken deniz havasını içime çektim. Çarşı bozuk sebze ve meyve kokularıyla doluyken buranın havası oldukça temizdi.

Taşlı yol ahşap bir iskeleye çıktı. İskelenin kenarına üç tane ticaret gemisi demirlenmişti. Bir tanesinin yelkenleri, yakın zamanda kalkacaklarını belirtir nitelikte, gemi mürettebatı tarafından açılıyordu. "Sanırım şanslı günündesin Shelly, ilerideki

gemi kalkacak." Astrid, eliyle ilerideki gemiyi gösterdi. Shelly, sevinçle ellerini birbirine çırptı.

Kalkmak için hazırlanan gemiye doğru yürüdüm. On altı-on yedi yaşlarında bir çocuk iskelenin üzerine bırakılmış olan fıçılardan birini gemiye taşıyordu. Pelerinimin başlığını açıp çocuğa seslendim. "Hey!"

Bakışları benimkilerle buluştuğunda elindeki fıçıyı yere bıraktı. "Bir şey mi lazım?"

Kafamı yana doğru yatırdım. "Ne tarafa doğru gidiyorsunuz?"

Eliyle sakalsız çenesini sıvazladı. "Okyanusun ötesine, Nuu'nun Toprakları'na gidiyoruz."

Nuu'nun Toprakları buradan sadece bir okyanus ötedeydi. Shelly'nin Mongros'a gitmesi için bir okyanus daha geçmesi gerekecekti. "Geminin kaptanıyla görüşmek istiyorum." Buradaki gemiler Nemesis ile anlaşması olan gemilerdi. Korsan gemileri bu sınırların içine giremezdi.

"Birinin kaptanla görüşmek istediğini duydum, buradayım." Kafamı yukarıya doğru kaldırıp sesin geldiği yeri bulmaya çalıştım. Bir adam yeni açılmış yelkenin en tepesinde oturuyordu. Aşağıya doğru sallanan, boştaki bir ipe tutunup kendisini aşağıya bıraktı. Geminin kenarına güvenle indikten sonra dengeli bir şekilde tırabzanlarda yürüyerek iskeleye atladı. İskele, vuran dalgaların etkisiyle zaten hafifçe sallanıyorken bir de kaptanın sert bir şekilde yere atlamasıyla daha fazla sallandı. Gıcırdayan tahtaların sesi kulaklarımı doldururken kaptan kafasındaki şapkayı hafifçe yukarıya doğru ittirdi. Gözlerini ince bir çizgi haline getirene kadar kısmıştı. Kıstığı gözlerini bir anda açtı. Bal rengi gözleri gözlerimin tam içine bakıyordu. "Kaptanla görüşüyorsun." Ellerini göğsünde birleştirdi.

"Nuu'nun Toprakları'na kadar sizinle gelmesini istediğim bir yolcu var. Onu güvenle oraya götürebilir misiniz?" Kafamla arkada duran Shelly'yi işaret ettim.

Adam arkamda duran kişilere baktıktan sonra yeniden bana doğru döndü. Düşünürmüş gibi *hmm*ladı. "Gemide sadece mürettebatım için yer var ama..." Bundan sonrasında ne geleceğini biliyordum. Sözünü tamamlamasına fırsat vermeden cebime sıkıştırdığım para kesesini çıkartıp adamın göğsüne yapıştırdım. Biraz sert yapıştırmış olacağım ki adamın vücudu öne doğru eğildi. "Gözleri keseyi görünce ışıldamıştı. "Dediğim gibi gemide sadece mürettebatım için yer var ama eminim ki bu küçük kız için..." Sözünü bölüp yaşının on altı olduğunu düşündüğüm çocuğun boynunu tutup sıktı. "Michael kendi yatağını seve seve verir." Çocuk korku dolu bakışlarla kaptana doğru bakarken mırıldanarak onu onayladı. "Gemi beş dakika içinde kalkacak." Bakışları iskelenin üzerindeki varillere kaydıktan sonra Michael'a bağırdı. "Çabuk varilleri gemiye yükle, seni tembel çocuk." Kafasına bir tane yapıştırmayı da unutmamıştı.

Gerisin geriye gemiye çıkmak için arkasını döndüğünde koluna yapıştım. Bir adım atıp kulağına yaklaşmıştım. "Kızın güvenle oraya vardığına emin olmazsan başına geleceklerden seni kimse kurtaramaz. Cehennemin dibine dahi gitsen seni bulabileceğimi unutma."

Adam tehdidimin gerçekliğini tartarmış gibi bana döndüğünde gözlerimin rengi, onun karşısında renk değiştirdi. "Bir büyücü-"

Cümlesini tamamlamadan önce parmağımı dudağının üzerine örttüm. "Onun Nuu'nun Toprakları'na güvenle varacağından emin ol." Kafasını onaylayarak salladı ve koşarak gemiye çıktı. Bu korku ona yol boyunca yeterdi. Kızlara dönüp yanıma gelmeleri için elimle işaret ettim. Onlar da pelerinlerinin başlıklarını çıkarmışlardı. Shelly'ye döndüm. "Gemi seni Nuu'nun Toprakları'na götürecek fakat orası buradan sadece bir okyanus uzaklıkta. Mongros'a gitmek için bir okyanus daha geçmelisin."

Sevinçli görünüyordu ancak birkaç saniye sonra yüzündeki sevinç silindi. "Seni özleyeceğim, prenses."

Uzanıp bana sıkıca sarıldığında gergin omuzlarımı gevşetip durumu kabullendim ve sadece ikimizin duyabileceği bir ses tonuyla "Ben de seni özleyeceğim, Shelly," dedim. "Bana mektup yazmayı unutma."

"Oraya vardığımda ilk işim sana mektup yazmak olacak, prenses." Shelly, benden sonra Astrid ile de vedalaştı. Ardından da kalkmak üzere olan gemiye bindi.

Çok geçmeden kalkan gemi, Shelly'nin el sallayışları eşliğinde yavaşça karadan uzaklaşmaya başlamıştı. Gökyüzünün yansıması olan maviliklerin içinde ilerlerken son bir kez daha bize bakıp gülümsedi. Fakat gülümsemesi buruktu. Gittiği için hem üzgün, hem de gergindi. Başına gelebileceklerin o da en az bizim kadar farkındaydı. "Bir gün yeniden karşılaşmak umuduyla..." Fısıldadığım bu cümle okyanusun dalgalarına karışıp yok olurken silikleşmeye başlayan yüzünü son bir kez daha görebilmek umuduyla gemiye baktım. Artık yalnız başınaydı ve onu oldukça zorlu bir yolculuk bekliyordu.

BÖLÜM 18

Çarşıya dönüş yolundaydık. Astrid arkamdan yürüyordu. Cebimden çıkardığım para dolu keseyi "Yakala," diyerek havaya fırlattım. "Gece kuşu için ödediğin altınların tamamı." Ona söz verdiğim gibi borcumu geri ödüyordum.

Keseyi havada yakaladığında eliyle tarttı. "Burada iki yüz altından daha fazlası olduğuna eminim." Haklıydı da. Onun için keseye üç yüz altın doldurmuştum.

Hızlı adımlar atarak yanıma geldi. "Fazlasını istemiyorum, Melody."

Omuz silktim. "O paranın tamamı senin, geri almayacağım." İtiraz edecek olsa da sonra aklına başka bir fikir gelmiş gibi "Yemek yemek ister misin?" diye sordu.

Bu beklemediğim bir soruydu. O ana kadar açlığımı fark bile etmemiştim. "Meyhanede yiyebiliriz." Sabah yemek yememiştim ve şimdi de Astrid yemek hakkında konuştuğu için karnım acıkmıştı. "Hesabı senin ödeyeceğini varsayıyorum." Üzerimdeki tüm altınları kaptana vermiştim. Beş parasızdım.

"Senin verdiğin fazla altınlarla ödeyeceğimden emin olabilirsin." Suratına haylaz bir gülümseme yerleştirirken "Hadi," dedi. "Biraz gerçek yemek yiyelim." Akademideki her öğrenci sabah, öğlen, akşam demeden tüm öğünlerini lapa olarak yiyordu. Gerçek ve güzel yemekler sadece halk ve saraydakilere özeldi. Astrid, kardeşine saraydaki yemeklerden yedirse de

kendisi çoğunlukla akademide yemek yiyordu. Halk, büyükbaş hayvanlarından et ve besin ihtiyacını karşılıyordu. Sebze ise her yerde yoktu. Onları kendiniz yetiştirmiyorsanız akşam yemeğinizde yeşillik bulmanız oldukça zordu. Genellikle tüccarlar sebzelerini zengin yabancılara satılıyorlardı. Ben yemeğimi çoğunlukla sarayda yiyor olsam da arada sırada akademideki lapalardan da yiyordum. Tüm besin ihtiyaçlarımızı karşılayıp farklı yemek tatları vermeleri oldukça hoştu. Ancak Astrid'in tavuğu lapa şeklinde değil de but şeklinde yemeyi özlediği her halinden belli oluyordu.

Daha önceden sadece bir anlığına görebildiğim meyhanenin içine girdik. Yuvarlak ahşap masalar etrafa düzensiz bir şekilde yerleştirilmişti. Zemin ve oturaklar da masalar gibi ahşaptı. Yürüdükçe çıkan gıcırtı sesi içerideki sesten dolayı zar zor kulaklarıma ulaşıyordu. İnsanlar yiyip içerken bir grup genç, duvara asılmış bir aranan haydut ilanına sivri uçlu cisimler fırlatarak onu kafasından vurmaya çalışıyordu. Kahkahaları her yerdeydi. Bu oyunu oynarken eğleniyor gibiydiler.

Gözlerim masaların arasında dolandı. İri cüsseli birkaç adam kimin geldiğine bakmak için kapıya doğru dönmüştü. Masalarının üzerine bıçaklar saplamışlardı, muhtemelen eşkiyaydılar. Başımıza bela almak istemediğim için göz temasından kaçınarak önüme döndüm. Mekânı yöneten adamın olduğu tarafa doğru gittik. Astrid, adamla konuşup yemek siparişi verirken ben, yemek yiyen göçebeleri izlemeye başladım. Kim bilir buradan sonra nereye gideceklerdi.

Göçebeler çoğunlukla gittikleri yerlere uyum sağlayamayan tiplerdi. Bu yüzden gittikleri köylerde oranın yerlileri tarafından huzuru bozdukları için sürgün edilirlerdi. Onlar da yollara düşüp dünyayı dolaşarak yaşanabilecek en uygun yeri ararlardı, fakat çoğu bunu başaramadan yolda bir hastalığa yakalanıp yalnız başına can verirdi.

Ölmekten daha kötü olan tek şey, yalnız ölmekti.

"İkimiz için de aynı yemeklerden söyledim." Dikkatimi Astrid'e verdim. "Haşlanmış patates, pirinç pilavı ve tavuk kanadı."

"Kulağa lezzetli geliyor." Meyhanenin içki ve yemek karışımı kokusu ortamı bayıyordu.

"Birileri yanımıza geliyor." Astrid'in mırıltısıyla yavaşça arkama doğru döndüm. Az önceki genç çocuklardan ikisi yanımıza gelmişti.

"Oyunumuza katılmak ister misiniz? Takımlarımızda güzel birer genç kadın görmekten onur duyarız."

Gözlerim ince bir çizgi haline gelene dek kıstım ve sorusunun altında herhangi bir art niyet olup olmadığını anlamaya çalıştım. Açık kumral saçlarına denk gözleri, esmer teninin aksine parıldıyordu. Alnında yer yer ter damlaları birikmişti, oyun oynarken harcadığı enerjiden olsa gerekti. "İlgilenmiyo-"

Sözümü Astrid'in karşısındaki çocuk böldü. "Sadece tek bir oyun oynayalım ve sonucunda kaybeden takımdaki kız, sipariş ettiği yemeği kazanan takımdaki erkekle paylaşsın." Saçları kısacık kesilmişti ve kirli sakalları vardı. Gözleri, kara kaşları kadar koyuydu. Bizi aptal yerine koyduğunu belli eden bir gülümsemeyi suratına yerleştirdi.

"Bu sadece sizin karnınızı doyurmanızı sağlayacak bir iddiaya benziyor. Bizim bundan çıkarımız ne olacak?"

Açık kumral olan, cebinden gümüş uçlu bir kolye çıkardı. "Fazla değerli olmadığını biliyorum ama bunu size veririm." Kolyenin ucunda ay figürü vardı. Yakından bakılınca hoş gözüküyordu.

Astrid'e baktım. "İstersen yemekler hazır olana kadar oynayabiliriz."

Omuz silkti. "Zaten sıkılıyordum."

Çocuklar onlarla oynayacağımız için sevinmişlerdi. İddia basitti. Duvardaki resmin yanına giderken kumral saçlı çocuğun adının Noah ve kısa saçlı olanın da Thomas olduğunu

öğrendik. Ben Noah'ın takımındaydım, Astrid ise Thomas'ın takımındaydı.

"Kurallar çok basit," dedi Thomas, her tarafı sivri olan kesici cismi avucumun içine bırakırken. "İlandaki adamın kafasından vurana yirmi puan, diğer yerlerden vurana da onar puan. İlanın dışına atılan atışlar geçerli sayılmaz." Kuralların devamını anlatması için Noah'a baktı.

"Her takım on atış yapacak ve en sonunda da puanları toplayıp kimin kazandığını göreceğiz." Kurallar da en az iddia kadar basitti. Atış yapmak Astrid ile benim için sorun olacağa benzemiyordu. İkimiz de elementlerimizi kullanırken düzgün atışlar yaparak hedefleri başarılı bir şekilde vuruyorduk. "Anladıysanız başlayalım." Onayladığımızda cebinden ön yüzü gümüş, arka yüzü altın rengi olan bir madalyon çıkardı. Bu madalyonun bir yüzünde Nemesis'in amblemi varken diğer yüzünde büyücülerin işareti vardı. Daha önce böylesine bir şey hiç görmemiştim. "Nemesis tarafı gelirse biz... şey ile birlikte şey..." Parmaklarını şıklattı.

"Melody." İsmimi bilmediğinden dolayı takılmıştı.

"Biz Melody ile başlayacağız. Diğer tarafı gelirse de siz şey ile birlikte..." Duraksadı ve gözlerini devirdi. "Oyuna başlamadan önce isimlerinizi sormamamız ne büyük kabalık." O kendi kendine kızarken Astrid ismini söyledi. "Güzel. Thomas, Astrid ile birlikte başlayacak. İtirazı olan yoksa parayı atıyorum."

Çocukların arkadaşları etrafımızı sarmıştı. Herkes kimin kazanacağı hakkında konuşuyor, hatta bu konu hakkında bahse giriyorlardı. Noah, parayı havaya doğru fırlattıktan sonra yeniden tuttu. Avucundaki para, Astrid ile Thomas'ın önce başlayacağını belirttiğinde Noah yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ, öncelik sizin."

Astrid, Thomas'ın kendisine gösterdiği yere geçtikten sonra her tarafı keskin olan yıldız şeklindeki bıçağı ilanın üzerine fırlattı. Atışı yirmi puanlıktı. Onu izleyen gençlerden uğultu sesleri yükselirken küçük bir alkış tufanı koptu. On atışını da

tamamlarken bir tek bile ıskalamamıştı. Thomas ıslık çaldı. "Böyle atış yapmayı nereden öğrendin?"

Astrid, ona haylazca baktı. "Cevabı öğrenmeyi çok isterdin, değil mi?" Çocuk hevesle kafasını salladı. "Yine de öğrenemeyeceksin." Thomas, elini kalbine koyarak kırılmış gibi yaptı. Bu, kalabalıktan küçük çaplı bir kahkaha kopmasına sebep oldu.

Thomas, kendi atışlarını tamamladığında Noah, ilk atışları kendisinin yapmak istediğini söyleyip sıramı aldı. Benim için hiçbir sakıncası yoktu. O birçok atışını başarıyla tamamladıktan sonra benim sıram gelmişti. Bıçağı elimle sıkıca kavradıktan sonra resme doğru fırlattım.

"Tam isabet! Melody, böyle devam edersen biz kazanabiliriz." Noah'ın umut dolu sesi çocuksu çıkmıştı. Bu yarışmaya önem veriyordu. Rekabetten daha çok bunu gerçekten kazanmak istiyor gibi görünüyordu. Karnının açıkmış olabileceğini düşündüm. Onu kısa bir anlığına süzdüğümde Thomas gibi, eski püskü kıyafetlere sahip olduğunu gördüm. Fakir kesimdenlerdi. Büyük ihtimalle hırsızlıkla ya da tarlada çalışarak geçiniyorlardı.

Kafamı sallayıp atışlarıma odaklandım. Büyük bir dikkatle attığım hiçbir atışı ıskalamıyordum, ancak son atışımı yaparken Thomas'ın oldukça gürültülü bir şekilde hapşırması nedeniyle atışımı resmin dışına yapmıştım. Noah, "Hile yaptın Thomas!" derken o sadece hapşırdığını söyleyerek ellerini havaya kaldırmıştı.

Noah, onun üzerine doğru yürümeye başladığında kolundan tuttum. "Onun bir suçu yok, atamamak benim hatamdı."

Yüzü düştü. Cebinden çıkardığı gümüş kolyeyi Astrid'e doğru uzatırken "Bizim sözümüz sözdür," dedi. "İşte kolyen."

Astrid, ay şeklindeki zarif kolyeyi Noah'tan alarak boynuna taktı. "Teşekkür ederim Noah, güzel oyundu." Gülümsedi.

"Yemekler hazır gibi gözüküyor, yemek için can atıyorum." Thomas'ın heyecanı sesine yansımıştı. Astrid ile beni kolumdan

tutup çekiştirerek boş bir masaya oturttu. Böylelikle diğerlerinin yanından ayrılmıştık.

Arkadaşlarının yanında kalan Noah'a yanımıza gelmesi için işaret yaptım. Ayaklarını sürte sürte geldiğinde "Siz yemek yerken ne kadar uzakta olursam benim için o kadar iyi olur," deyip gitmeye yeltendi.

"Thomas ile paylaşacağım yemeği seninle paylaşmak istiyorum. Burada hepimize yetecek kadar var." Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, ancak onun aç kalmasını istememiştim.

Dalga geçip geçmediğimi tartarcasına gözlerime baktıktan hemen sonra ciddi olduğumu anlamıştı. Thomas'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu. "Temiz kalplisin Melody, seni sevdim." Düşündüğü kadar temiz kalpli bir insan olmasam da herhangi bir karşılık vermedim. Önümdeki tavuk kanadından bir parça alırken Astrid'e baktım. Oyundan keyif almış gibi gözüküyordu. İçten içe ben de bu oyundan hoşlanmıştım. Sadece bir süreliğine Nemesis ile ilgili her şeyi unutup tanımadığım çocuklarla iddiaya girdiğim bir oyun oynamak beni eğlendirmişti.

Bu garip bir histi. Eğlenmek her gün yaptığım şeylerin tam tersi bir etkinlikti. Bugünden önce, en son ne zaman eğlendiğimi bile hatırlamıyordum. Hiç eğlenceli bir şey yapmış mıydım ki?

Kardeşimin külleri gittiğinden beri birçok sorunla karşı karşıya gelmiştim. Sorunlar bir çığ gibi üzerime yıkılmış ve ben altlarında kalmıştım. Derin bir nefes alıp şu anki keyfimi mahvetmemek adına kafamdaki *canavarları* düşünmeyi sadece bir saatliğine daha kenara bıraktım. Sonuçta her zaman bu kadar rahat olamayacaktım. Canavar kılığına girmiş sorunlar ise her zaman bir yerlerde benim için var olacaklardı.

BÖLÜM 19

Gri bulutlar, saray bahçesinden görünen göğü kaplamış, çok geçmeden de bardaktan boşalırcasına yağmur yağmaya başlamıştı. Yağmur damlaları rüzgârın şiddetiyle üzerime sertçe düşüyor, giydiğim kadife pelerini ıslatıyordu. Yaklaşık bir saat önce içinde Leonard Igor Darian'ı taşıyan geminin Nemesis'e yaklaştığı haberini almıştık. Babam onu karşılamamız gerektiğini söylediğinden beriyse sarayın önünde, yağmurun altında bekliyorduk.

Bahçe babamın en güvendiği muhafızları tarafından çevrilmişti. Diğer muhafızlaraysa önemli bir misafirin geleceği bilgisi verilmiş, ancak kim olduğu söylenmemişti. Çimenleri geçerek taş yola çıkan kraliyet at arabasının, büyük kapıdan hızlıca geçerek bahçeye girdiğini gördüğümüzde babam, kafasındaki başlığı, ıslanmaktan korkmadığını kanıtlar gibi geriye doğru ittirdi ve bir adım öne çıktı. Leonard Igor Darian, birazdan at arabasından inerek krallığa ilk adımını atacaktı.

Önümüzde duran at arabasından ilk önce Christian, ardından da Igor Darian indi. Onun hakkında dikkatimi çeken ilk şey oldukça ince ve uzun oluşuydu. Boyu iki metrenin üstünde olmalıydı. Ağırlaşmış sakalı yaşının en az altmış olduğunu belirtir gibiydi. Gözlerinin rengi denizdeki hırçın dalgalar kadar koyuyken saçları yağmur bulutları gibi griydi. Toprağa adımını atar atmaz aurasını hissettim. Güçlüydü. Hem de çok. Normalde

büyücüler auralarından yayılan enerjilerini gizlerlerdi, ancak bu Igor Darian'ın umurundaymış gibi görünmüyordu.

"Hoş geldin Igor, buraya gelmeyi kabul ettiğin için sana minnettarım." Birbirlerinin ellerini sıkıca sıktıktan sonra samimi bir şekilde sarıldılar. "Yağmurun altında kalmayalım, içeriye geçelim."

Igor, babamın yönlendirmesiyle içeriye doğru yürürken kafasını bana doğru çevirdi. Lacivertleri, buz mavisine dönüşmüştü. Bir anlığına büyüsünü ortaya çıkartmış, hemen ardından da geri çekmişti. Gözlerimi birkaç defa şaşkınlıkla kırpıştırdıktan sonra peşlerine takıldım. Yanlarından yürümeye başladığımda babam, "Bu da kızım, prenses Valerie Nemesis," diyerek beni takdim etti.

Igor'un bakışları yüzümün her zerresindeydi. "Geri dönmüş olduğunuz hakkındaki dedikoduları duyduğumda, tanışacağımız günün geleceğini hissetmiştim. Sizinle tanışmak bir şereftir, prenses."

Başımı saygıyla eğsem de bakışlarım hâlâ gözlerindeydi. Tanışacağımız günün geleceğini hissettim derken ne kastetmişti ki? Sadece metafor yaptığını düşünerek "Sizinle tanışmak da öyle, Igor Darian," dedim.

Tanışma faslı geçtikten sonra "Yorgun olduğunu biliyorum Igor ama senden hemen şimdi kraliçenin durumunu kontrol etmeni istesem kabalık etmiş olur muyum?" diye sordu babam. "Kyne da seni yukarıda bekliyor."

Igor, olumsuz anlamda kafasını salladı. "Buraya bunun için geldim, yorgunluğum önemsiz, eski dostum. Gidip kraliçeyi görelim."

Odamızın olduğu kattaki koridorda Astrid'i gördüm. Akademideki derse gitmek için odadan çıkıyor olmalıydı. Meraklı gözleri iki metrelik Igor'un üzerinde durduğunda adım atmayı kesti. Herkes gibi o da onun kim olduğunu merak etmiş olmalıydı. Biz, Elena'nın odasının olduğu kata çıkmaya başlayana

kadar olduğu yerde bekledi. Sonrasındaysa görüş alanımdan çıkmıştı.

Odaya girdiğimizde annemin durumunda hiçbir değişiklik olmadığını gördüm. Kyne, pencere kenarına yaslanmış, uzaktan onu izliyordu. Odaya girdiğimizi fark ettiğinde duruşunu düzeltti. Gözleri Igor'u görünce özlemle parıldadı. Aralarında ne gibi bir bağ olduğunu merak etmeye başlamıştım.

"İlginç..." Igor'un bakışları Elena'daydı. Sanki bir anda odadaki herkesi kendisinden soyutlamıştı. "Bu gerçekten çok ilginç." Yatağın diğer tarafına dolandı ve pelerininin bağını çözerek geriye, Kyne'a doğru fırlattı. Pelerin Kyne'ın omzuna denk gelmişti. Yere düşmesin diye onu sıkıca kavradı.

Igor, eski, deri, kahverengi gömleğinin kollarını sıvadıktan sonra gözlerini kapattı ve iki elini de Elena'nın vücudunun beş santim üzerinde tuttu. Birazdan yapacağı şey durumunun ne kadar kötü olduğunu anlamak içindi. Başından başlayarak ayaklarına kadar ellerini tüm vücudunun üzerinde gezdirdikten sonra gözlerini yeniden açtı. Düşünceli bir hali vardı. İşaret parmağıyla yavaşça onun yanağına dokundu. Dokunduğu yer anında kızararak şişmişti, ancak temas uzun sürmediğinden dolayı birkaç dakika içinde şişlik indi. Yüzü eskisi gibi görünüyordu. Igor'un yüzündeki şaşkınlık ifadesi iyiye işaret değilmiş gibi hissettiriyordu. "Kulağa garip geleceğinin farkındayım ama Elena'nın hayati fonksiyonları oldukça iyi durumda. *Fazlasıyla iyi hem de.*"

Babam kaşlarını çattı. "Igor, durumunun kötü olduğunu sen de görüyorsun."

Kafasını sallasa da "Bu kara büyü onu zehirlemek ya da öldürmek için yapılmamış. Bir bakıma onu ve karnındakini hayatta tutmak için yapılmış," dedi. Kafam oldukça karışmıştı. Kyne'a baktım. Pürdikkat Igor'u dinliyordu.

"Bu da ne demek?" Kapıda dikilen Christian'ın varlığını yeni fark ediyordum.

Aaron, onu destekledi. "Biraz daha açıklayıcı olmalısın."

Igor, uzun sakalını sıvazladı. "Elena'nın rahim bölgesine tutunmayı başarmış bir tohum var. Daha da açıklayıcı olmam gerekirse eğer, bu küçük bir bebek."

"Bu mümkün olamaz." Aaron'ın hiddetli sesi kulaklarıma çarptı. "Son zamanlarda onunla hiç şey yapmadık-" Bakışları bana doğru kaydığında bunu söylemekten vazgeçip başka bir şey söyledi. "Ne demek istediğimi anladın. Ayrıca bu, onun neden kara büyünün etkisi altında olduğunu açıklamıyor."

Igor Darian da onun neden kara büyünün etkisi altında olduğunu düşünüyor gibi duruyordu. "Bebeğin ikinize ait olduğuna eminim Aaron, fakat kara büyüyü kimin, neden yaptığını anlamak için zamana ve eşyalarıma ihtiyacım var."

Ellerini saçlarına geçirdi ve kapıya doğru döndü. "Christian, Leonard'ın eşyalarını buraya getir. " O arkasını dönüp eşyaları getirmek için gittiğinde Aaron, "Onu bu kara büyüden kurtarabilir misin?" diye sordu.

Darian, buğulu gözlerle yatağın üzerinde yatan annemi izliyordu. "Kara büyüyü kaldırabilirim, ancak öncelikle bunun güvenli olup olmadığını anlamam gerekiyor. Aksi takdirde ona ve karnındaki bebeğe zarar gelebilir." Duraksadığında gözlerini annemden çekip babama bakmıştı. "Ben Elena'nın üzerinde çalışırken burada olmanı istemiyorum, gidip ülkenle ilgilen. Bir şey olursa sana haber gönderirim." Aaron, duyduklarından hoşlanmış gibi durmuyordu. İtiraz etmek için ağzını açacağı sırada Darian, elini kaldırıp onu susturdu. "Onu iyileştirmemi istiyorsan benim söylediklerimi yapmak zorundasın."

Babamın yumruklarını sıktı. "İyi birisin Igor, ama burada emirleri ben veririm."

"Bugünlük değil."

Ortam gerilmeye başladığında Kyne araya girdi. "Huysuzluğundan hiçbir şey kaybetmemişsin."

Igor yüzüne yaramaz bir gülümseme yerleştirirken arkasını döndü. "Sen de Nemesis'e bağlılığını kaybetmemişsin." Ona sıkıca sarılırken sırtına birkaç defa sertçe vurdu. Ayrıldıktan sonra elini Kyne'ın omzuna koyup sıktı. Gözleriyle onu süzdükten sonra yeniden babama baktı. "Huysuzluk etmek istemiyorum Aaron ama ben çalışırken bu odada bulunamazsın, prensiplerimi biliyorsun."

Aaron, ellerini gevşetip "Prensiplermiş..." diye mırıldandı. Onu sadece ben duymuştum. "Birkaç saatte bir ne yaptığını kontrol etmek için odaya uğrayacağım." Bu, Leonard Igor Darian'ın söylediğini kısmen kabul ettiği anlamına geliyordu.

"Pekâlâ, bu benim için yeterli." Aralarındaki gerilim söndüğünde rahatlamıştım. Sonunda anlaşabilmişlerdi.

Babam, Igor'un rahatça çalışabilmesi için gitmemiz gerektiğini söylediğinde hepimiz odadan çıktık. Koridorda yürürken annem için dediklerini düşünmeye başladım fakat düşüncelerim beni hiçbir sonuca ulaştırmıyordu. Söylediği şeyler sadece kafamın daha çok karışmasına sebep olmuştu.

Elena, yatakta kaskatı bir şekilde hareketsizce yatarken oldukça sağlıksız gözüküyordu. Igor Darian'ın, babamı endişelendirmemek için annemin durumu hakkında yalan söylediğini düşünmeye başlamıştım ve şimdiye kadar durumunun ne kadar kötü olduğunu kendim kontrol etmediğim için de pişmandım. Bir de karnındaki bebek vardı tabii. Cevapsız sorular, kafamın içinde patlamaya hazır bir volkan gibi kaynıyor, cevaplarına ulaşmak istiyorlardı. İçimden bir ses, o odaya Igor yokken geri dönüp annemin durumunu bir de benim kontrol etmem için baskı yapıyordu. İç sesim haklıydı da. Bunu çok önceden yapmam gerekirken ona zarar vermekten korktuğum için kendimi geriye çekmiştim. Fakat şimdi bunu yapmalıydım, yapacaktım da. Hem zaten bebekler, kara büyü yüzünden kaskatı kesilmiş bedenlerin içerisinde bir anda kendiliğinden oluşmazlardı.

Yoksa... oluşabilirler miydi?

BÖLÜM 20

Öğle yemeğinden sonra hepimiz Astrid'in isteği üzerine akademinin bahçesinde buluştuk. Tüm takım eksiksiz bir şekilde gelmişti. Çalılıkların arasındaki büyük bir ağacın altında daire oluşturacak şekilde oturuyorduk. Ben, Sean ve Freya'nın yanındaydım. Bizler ateş gücüydük. Lena, Tyler'ın yanındaydı. Onlar toprak gücüydü. Rita, hava elementine sahip olduğu için Astrid'in yanına oturmuşken Jamie, su elementine sahip olduğu için yalnız başına, daireyi biraz bozacak şekilde gerimizde oturuyordu. Herkes kendi element grubuyla yan yana durduğundan kimin hangi elemente sahip olduğunu karıştırmak mümkün değildi. Buraya geliş sebebimizin bir hafta sonraki Element Oyunları hakkında konuşmak olduğunu hepimiz anlamıştık. Takım kaptanı Astrid olduğu için de bizi bir araya o getirmişti.

"Element Oyunları'na bir hafta kaldığına inanamıyorum." Jamie'nin hevesli olduğu sesinden anlaşılıyordu. Kumral, uzun saçlarını lastik bir tokayla toplarken "Umarım yara almadan oyunları bitirebiliriz," dedi.

Rita yüzünü ekşitti. "Bu yıl oyunları daha da zorlaştıracaklarını duydum. Özel olarak eğitilmiş sırtlanları oyun alanına salmayı düşünüyorlarmış."

Bu Lena'yı irkiltti. "Elementler tarafından vurulmak zaten kötü değilmiş gibi bir de sırtlanlar tarafından dişleneceğiz, öyle mi? Bu oyunlar gittikçe ilginçleşmeye başlıyor."

Tyler, onun bu tavrına güldü. "Ben seni dört ayaklı canavarlardan korurum Lena, senin için kendimi feda etmeye hazırım." Bunu dalga geçermiş gibi söylese de Lena'ya olan bakışları derindi. Ona değer verdiği her halinden belli oluyordu.

Onlar birbirine gülümserken Astrid söze girdi. "Son yedi ayda gece gündüz demeden her dakikamızı Element Oyunları'na çalışarak geçirdik. Bunun bir karşılığı olacağını biliyorum fakat hâlâ elle tutulur güzel bir oyun planımız yok." Duraksadı ve Freya'ya baktı. Freya, takımın kaptan yardımcısıydı. "Geçen gün Freya ile oturup neler yapabileceğimiz hakkında konuştuk. Birkaç fikrimiz var ama sizin de önerilerinize açığız." Sözü Freya'ya bıraktı.

"Oyun alanı çok geniş olacağından dolayı kaleyi koruması için arkamızda iki kişi bırakmamız gerekiyor." Jamie'ye döndü. "Tuzak kurmayı sevdiğini bildiğimizden dolayı kalenin etrafını tuzaklarla çevirmeni istiyoruz. Tabii bunu, bize su kaynağının yerini tarif ettikten sonra yapacaksın." Bir itirazı olup olmadığını görmek için birkaç saniye boyunca bekledi.

Jamie, kafasını sallayarak onu onayladı. "Sırtlanlara yem olmak istemiyordum zaten."

Sonra bana baktı. "Meydanda üç ateş gücü fazla olacağından dolayı sen de kaleyi savunmalısın, Valerie." Bu hoşuma gitmemişti, Element Oyunları'na Astrid'i korumak için katılmıştım. İtiraz etmek için ağzımı açacağım sırada, yan yana oturan Lena ve Tyler'a döndü. "Lena senden, karşı takımın kulemizin yolunu bulamaması için topraktaki izlerimizi yok etmeni istiyorum, ayrıca sahte bir patika inşa etmen gerekiyor. Bu sayede oyuncuları farklı bir tarafa yönlendirebiliriz." Lena, onu onaylarken Tyler, kendisine verilecek görevi bekliyordu. "Ve Tyler, iz sürme konusunda ilerlediğini söylemiştin, bu yüzden sen bizimle birlikte gelip yolu göstereceksin. Astrid bayrağı almaya çalışırken onu koruma görevi de diğerlerimize kalıyor. Bizler saldıracağız."

Sean yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Tyler arkamızda kalıp pusuda bekleyebilir. Düşman ortaya çıkınca topraktan bariyerler oluşturarak onları içine kapatmayı deneyebiliriz." Bu fikir diğerlerinin de hoşuna gitmişti. "Aynı şekilde sırtlanları da bu yolla hapsedebiliriz."

Mırıldandım. "Tabii yanınızda Tyler olmazsa sırtlanları hapsedemezsiniz."

Jamie tek kaşını kaldırdı. "Bir öneri de mi bulundun Valerie, duyamadım da."

Sahte bir gülümsemeyle ona dönerken "Evet, Jamie aslında bir önerim var," dedim. Sean'ın önerisi çok yüzeyseldi ve eksiklikleri vardı. "Plan kusursuz gibi gözükse de düşünmeyi unuttuğunuz bir şey var. Karmaşa anında Tyler sizden ayrı düşebilir ve içinizden herhangi birisi karşı takımın saldırısıyla yaralanabilir. Böyle bir durumda da yaptığınız tüm plan yerle bir olur. Ayrıca Lena'yı ormanda tek başına bırakmak da hata olur. Patika yolu hazırlarken tuzağa düşebilir. O zaman da izlerinizi saklayacak hiç kimse olmaz. Sırtlanları da unutmamak gerek."

Söylediklerim Freya'nın suratını asmasına sebep oldu. Büyük ihtimalle bu olasılığı gözden kaçırarak planı düşünmüşlerdi. "Yani... Ne öneriyorsun, Valerie?" Astrid büyük bir ciddiyetle bana bakıyordu.

Tam olarak nasıl olduğunu bilmesem de Sean, bana oyunlardan biraz bahsetmişti. Oyunlarda görevli olan Sara, toprak elementine sahip iki askerle birlikte çalışarak ormandaki belirlenmiş alanı topraktan duvarlar örerek çevrelerdi. Oyunlar her yıl ormanın farklı bölgelerinde yapıldığından dolayı da öğrencilerin daha önceden o yerlerde pratik yapma şansları olmuyordu. İnşa edilen kulelerin içinde her takımın kendisine ait bir bayrağı bulunuyordu ve bu bayrağı en önce kaptıran takım, oyunu kaybediyordu.

Ayrıca oyun alanının içindeki tehlikeler sadece karşı takımla da sınırlı kalmıyordu. Toprağın altında, suyun içinde, ağaçların arasında... Kısacası her yerde tuzaklar vardı. Buna ek olarak

oyun başladığında size verilen sandıktaki eşyalardan yararlanarak bayrağınızı korumak için kendi özel tuzağınızı da yapabiliyordunuz. Tüm bunları Sean'ın anlattıklarından öğrenmiştim. Fakat her şeyi düşündükten sonra Freya'nın anlattığı plan bana yetersiz geliyordu. Planı detaylar üzerine kuruluydu, stratejisi yanlıştı ve büyük ihtimalle de işe yaramayacaktı. Hayatta kalmayı başardığım onca yılın bana öğrettiği bir şey varsa o da fazla detayın hiçbir işe yaramadığıydı. Basitlik her zaman daha iyi ve beklenmedikti.

"Düşmana karşı şaşırtma uygulayalım." Karşı takımdan düşman diye bahsetmiş olmam herkesi şaşkınlığa uğratırken aklıma gelen planı anlatmaya başladım. "Karşılaşacağımız ilk takım açıklandıktan sonra onların yanında duyabilecekleri bir sesle, patika bir yol oluşturup ayak izlerimizi gizleyeceğimiz hakkında konuşabiliriz."

Konuşmamı Rita'nın buğulu sesi böldü. "Onlar planımızın bu olduğunu sanacak ama aslında patika bir yol olmayacak, çok mantıklı Valerie."

Hafifçe tebessüm edip konuşmaya devam ettim. "Patika yol yerine Lena, kalenin etrafındaki toprağı yükseltip kaleyi onun içine hapsedebilir. Ayrıca yükselen toprağın önünü birkaç metre içeriye çökertebilirse Jamie, elementini kullanıp orayı küçük bir bataklık haline getirebilir. Lena'nın Jamie ile birlikte kalenin yanında kalması daha mantıklı olacaktır çünkü bataklığı oluşturduktan sonra karşı takımın oradan geçememesi için toprağı betonlaştırıp onları oldukları yere hapsedebilir."

Bakışlarım ona doğru kaydığında "Evet, bunu yapabilirim," dedi. "Bu fikri sevdim, daha önce hiç kimse böyle bir şey yapmamıştı."

Astrid, Freya'ya döndüğünde omuz silkti. "Peki, planın devamı var mı?"

Kafamı sallayarak onayladım. "Karşı takım büyük ihtimalle ormanın içerisinde farklı yollara doğru dağıldığımızı düşünecek fakat bizler bir arada kalacağız. Rita, sırtlanlardan kokumuzu

gizlemek için rüzgârın yönünü değiştirebilir ve bu sayede de güvende kalabiliriz. Fakat her şeyden önemlisi en önden ilerleyecek birisini seçmeliyiz. Tyler bize yol göstereceği için arkada kalması daha mantıklı olur. Tehlikeye girmesini istemeyiz."

Sean, elini havaya doğru kaldırarak söz hakkı istedi. "Tyler'ın yönlendirmelerini Rita rüzgârla kulağıma ulaştırabilirse önden gidebilirim. Yapabilir misin, Rita?"

Emin değilmiş gibi gözüküyordu. "Daha önce bunu yapmayı denemedim ama yapılamayacak bir şey değil, biraz çalıştıktan sonra sanırım yapabilirim."

"Bizler Sean ile aramıza mesafe koyarak arkasından gideceğiz. O, etrafın tehlikeli olup olmadığını kontrol ederken bizim de gözümüzü tuzaklara karşı dört açmamız gerekiyor."

"Birbirinize fazla yakın durursanız aynı anda aynı tuzağa düşebilirsiniz, bu yüzden kendi aranıza da biraz mesafe koymanız sizler açısından iyi olacaktır. En azından yan yana durmak yerine yatay bir çizgi halinde ilerleyebilirsiniz." Jamie'nin fikri gerçekten güzeldi. Herkes planıma kendi düşüncelerini ekleyerek katkı sağlıyordu.

Bakışlarımı Jamie'den alıp konuşmaya başlayan Freya'ya çevirdim. "Jamie haklı, yatay bir çizgi halinde ilerlersek görüş alanımız daha çok artar. Böylelikle sağdan ya da soldan gelecek kişileri görebiliriz."

Sözünü bitirdiğinde devam ettim. "Sean önden gideceğinden onu gören yalnız olduğunu düşünüp ilerlemesine izin vermeden saldıracaktır. Fakat biz arkasında olduğumuz için onu koruyacağız. Bu da karşı takım oyuncusunun beklemediği bir şey olacağı için sağladığımız üstünlük sayesinde onları teker teker haklayacağız." Kuleye vardığımızda ne olurdu bilmiyordum, ancak bu Astrid'in düşünüp karar vermesi gereken bir şeydi. "Bayrağı alana kadar Astrid'i korumamız gerekiyor, bu yüzden kulenin olduğu yere vardığımızda önceliğimiz onu korumak olsun." Beklentiyle bakan gözlerimi Astrid ile Freya'nın

üzerinde gezdirdim. Planım sadece bir öneriydi, kabul edip etmeyeceklerini bilmiyordum.

Aralarında fısıldaşarak konuştuktan sonra Freya, "Valerie'nin planını uygulayacağız," dedi. "Beklenmedik bir oyun olacağı için kazanma şansımız artacaktır fakat olur da ayrı düşersek herkesin kendi başının çaresine bakması gerekecek. Yaralanmamaya çalışın."

Benim planımı uygulayacak oluşumuza sevinmiştim, çünkü bu sayede Astrid'in yakınlarında olup onu koruyabilecektim. Planı yeniden gözden geçirdikten sonra Bay Otis'in dersine girmek için oturduğumuz yerden kalktık. Akademiye doğru yürürken Bay Otis hakkında kendi içimde analiz yapmaya başlamıştım. İyi bir insanmış gibi gözükse de bana yalan söylemişti. Gece kuşunu evine götürmek yerine satmaya kalkması sakladığı bir şeyler olduğunun kanıtıydı. Henüz sebebinin ne olduğunu bilmesem de bunu yakında öğreneceğimden emindim. Asla yapmaması gereken bir satışı gerçekleştirmişti ve şimdi yaptığının bedelini ödemeliydi. Bu gece onu gittiği her yerde takip edecek ve yalnız kaldığımız ilk yerde, gölgelerin şahitliğinde, sorgulayacaktım.

BÖLÜM 21

Pelerinime sarınıp sokağa çıktıktan sonra tüm gün boyunca fark edilmemeye özen göstererek Bay Otis'i takip ettim. Takibimin son durağı bir saat kadar önce geldiğimiz meyhane olmuştu. Adam içeride otururken ben meyhanenin arkasındaki camın oradaydım. Karanlığı kendime kalkan olarak kullanıyor, bu sayede de camın ardından her zamanki masasında oturan öğretmenimi gözetliyordum. Dersten çıktığından beri garip davranışlarda bulunmamış, aksine herkes gibi normal bir gün geçirmişti. Şimdi de günün yorgunluğunu üzerinden atmak istercesine yavaş yavaş önündeki sıvı cesaretini yudumluyordu.

Bir süre sonra masasına birisi yaklaştı. Arkası dönük olduğundan yüzünü göremesem de pelerinin şapkasını çıkarttığında bir adam olduğunu anladım. Bay Otis, karşısındaki adamı görünce yüzü huzursuz bir hal alsa da oturuşunu bozmadı. Konuşmaya başladıklarında merakıma yenik düşerek meyhanenin kapısına doğru ilerlemeye başladım. Ne konuştuklarını dinlemeliydim. Oturdukları masanın önündeki masa boştu. Dikkat çekmeden oraya oturabilirdim.

Havada kuru bir soğuk vardı. Şiddetli esinti pelerinimin dalgalanmasına sebep olduğundan başlığımı sıkıca tuttum, açılmasını istemiyordum. Yanaklarıma vuran soğukluk ensemden aşağıya ürperti gönderirken titredim ve meyhaneye girdim. Arka tarafa hızlıca ilerledikten sonra adımlarımı yavaşlatıp

önlerindeki masaya, sırtım onlara dönük bir şekilde oturdum. Ne konuşuyorlarsa geldiğimi bile fark etmemişlerdi.

"Bizler günahkâr olarak doğduk Bud, vaftiz edilmedik."

Duyduğum kelime masaya oturduğum gibi afallamama sebep olurken *"Bud,"* diye mırıldandım. Nereden hatırlıyordum bu kelimeyi? Ellerimi alnımın iki yanına koyup ovalarken hafızamı biraz zorladım. Yıllar öncesinden hatırladığım kelime bir anda anılarımın arasından çıkıp belirdiğinde "Tabii ya," dedim. "Bud." Bana kara büyü yapmayı öğreten adam, yanında çalışan çırağına böyle sesleniyordu. Bud, büyücülerin arasında yaygın olarak kullanılan bir terim olmasa da çoğu kişi bunun anlamını bilirdi. Bud, haber getirip götüren çıraklara takılan lakaptı. Bu çırakların hiçbir gücü yoktu, yani tam anlamıyla bir taş kadar sıradanlardı. Fakat bu sıradanlıklarının yanı sıra etrafta olup biten her şeyden haberleri olurdu. Bud'lar çalıştıkları kişinin hem gözü, hem de kulağıydı. Onlar için bir nevi casus da denilebilirdi.

Bir Bud iseniz tüm aileniz Bud olurdu. Bu ailelerin çocukları vaftiz edilmez ve kendi dinlerince, doğdukları andan itibaren lanetli olduklarına inanılırdı. Büyücüler onları, kendilerine hizmet ederlerse bu lanetten arındıracaklarını söyleyip kandırmıştı. Doğumumun yıllar öncesinde de durum aynıydı. Bu olay yüzyıllardan beri süregelen değiştirilemez bir algıydı. Bud'lar bunun gerçekliğine inanıyorlardı.

"Ruhum her gece bedenimden ayrılıp şeytanla çıplak dans ediyor Otis, bana günahkâr olduğumu hatırlatmana ihtiyacım yok. Kadının kanına ihtiyacım var. Efendim bu gecikmenden dolayı sinirlenmeye başlıyor." Başta Bud'ın, Bay Otis için çalıştığını düşünsem de yanılmıştım. Bud başkası için çalışıyordu. "Onu sinirlendirmeye devam edersen ne olacağını çok iyi biliyorsun."

Metal bir şeye çarpan başka bir metal sesi havayı yarıp kulağıma çarptı. "Hançerlerini yerine koy Bud, buraya kavga etmeye gelmedin." Yüzüm onlara dönük olmadığından dolayı

sadece konuşmalarını duyabiliyordum. Arkamı dönüp neler olduğuna bakmak istesem de yapmadım. Kendimi konuşmanın sonuna dek tutmalıydım.

"Yarın sabaha kadar kanın elimde olmasını istiyorum, anladın mı?" Bay Otis'in onu onayladığında Bud masadan kalktı. "Unutma Otis, yeniden hayata dönmesi için önce ölmesi gerek. Yeniden doğması için de kadının kanına ihtiyacımız var. Bu işi bir önceki gibi eline yüzüne bulaştırmasan iyi edersin."

Yanımdan bir rüzgâr misali geçip gittiğinde onu takip etmemin sadece zaman kaybı olacağını biliyordum. Bir Bud'ı takip etmek sanıldığından çok daha zor ve zahmetli bir işti. Arkasından yaptığım takip büyüsünün işe yaramadığını görünce bunun takip engelleyici silme büyüsü olduğunu anladım. Bud'lar büyücülerle çalıştığı için takip edilmesinler diye efendileri üzerlerine takip silici büyü yapıyordu. Bu yüzden de asla takip edilemez oluyorlardı. Aynı büyü benim üzerimde de vardı. Başka bir büyücü, büyümü kıramadığı sürece beni takip edemezdi. Bu sayede de nerede olduğumu, nerelere gittiğimi bilemezlerdi. Şimdiye kadar yaptığım en işe yarar büyü buydu.

Bud gittikten birkaç dakika sonra Bay Otis, meyhaneden çıkmak için ayaklandı. Yanımdan geçip çıkışa doğru yöneldiğinde peşinden gittim. O, ay ışığının altında hızla yürümeye başladığında ben, gölgelerin arasından dikkat çekmeden ilerlemeye başlamıştım.

Bay Otis gerçekte kimdi ve neye bulaşmıştı böyle? Beynimi kurcalayan bu soruyu, insanların arasından çıkıp tenha bir yere gittiğimizde ona sormayı planlıyordum, ancak hâlâ doğru bir an yakalayamamıştım. Çarşıda gezen öğrenciler, ay ışığının altında oynayan çocuklar ve etraftaki hayvanlarıyla ilgilenen insanlar... Tüm bu kalabalığın içerisinde ona yaklaşamazdım.

Yürüdüğümüz yol bizi akademi yurdunu geçip saraya doğru giden patika yola çıkarttığında kaşlarımı çattım. Karşı taraftan gelen at arabalarının sesi kulaklarımı çınlatırken Bay Otis, adımlarını yolun kenarındaki ormanlık alana çevirip

çalılıkların ardına saklandı. İşte bu tam da aradığım fırsattı. At arabaları geçip gittikten sonra Bay Otis'i ormanın içine sürükleyebilirdim. Onun gibi ormanın içerisine girdim ve ayakkabılarımın altında çıtırdayarak kırılan dal parçaları çok ses çıkarmasın diye olabildiğince parmak uçlarımda yürüyerek ona yaklaştım. Aramızda sadece iki adım kala nefesimi tutarak arkasında durdum. Kemerine sıkıştırdığı küçük sivri cismi gördüğümde ona hissettirmeden bıçağa uzandım ve kolayca yerinden çıkartarak elime aldım. At arabaları yoldan geçip giderken huzursuzca homurdanıyordu. "Çocuklarım elinde olmasaydı eğer..." Söylediklerinin devamını anlayamamıştım. Sözcükleri ağzından yarı anlaşılır, yarı anlaşılmaz bir biçimde kabaca çıkıyordu. Etraf yeniden sessizliğe gömüldüğünde eğildiği yerden kalktı. Boyu benden bir karış daha uzundu. İleriye doğru adım atacağı sırada boğazımı temizledim.

Ayağı havada kaskatı kesilse de kafasını bir anda sese doğru döndürmüştü. "Se-sen de kimsin be?" O gerilerken üzerine doğru yürüdüm ve daha fazla geri çekilmesine fırsat vermeden elmacık kemiğine doğru yumruk attım. Yanağını tutarak geriye doğru sendelediğinde tekmemi karnına geçirdim. Bay Otis, dengesini kaybederek çalıların üzerine düştü. Aceleci bir tavırla ellerini beline götürdü fakat bıçağının yerinde olmadığını anlaması fazla uzun sürmemişti.

"Bunu mu arıyorsun?" Bıçağı ona doğrulttuğumda gözleri korkuyla ışıldadı. Ayağa kalkmaya çalıştığında karnına gelişi güzel bir tekme daha attım. "Kaçmaya çalışırsan seni öldürürüm." Sesim boğazdan, kalın bir şekilde çıkıyordu. Amacım onu öldürmek değil, biraz korkutmaktı. "Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da..." Zor yolu seçerse onunla kavga etmem gerekecekti.

Siniri sesine yansırken "Benden ne istiyorsun?" diye sordu ve bir öncekinden daha hızlı davranarak ayağa kalktı. Aramızda kısa bir mesafe vardı.

"Konuşmamız gereken şeyler var, Otis."

Yere tükürdü. "Seninle hiçbir şey konuşmayacağım yabancı."

Kimsenin canını yakmak istemiyordum ama sanırım bunu zor yoldan yapmamız gerekecekti. Üzerime doğru hamle yaptığında kenara çekilerek yumruğundan kurtuldum. Bir kez daha denediğinde bıçağı tuttuğum elimin tersiyle yumruğunu engelledim. Boşta kalan elimle gırtlağına hızlıca vurduğumda öksürerek boğazını tuttu. Bu hamlem onu afallatmıştı. Bıçağı ona doğru savurduğumda geriledi ve elime doğru tekme salladı. Ayağı bileğime sertçe çarptığında bağırdım. Bıçak havalanarak biraz ileriye, toprağın üzerine düştüğünde bakışları ona kaydı ve anında öne doğru atıldı. Bedeni toprakla buluştuğunda ayağından tutarak onu geriye doğru sürüklemeye çalıştım. Çırpındığında parmaklarıma çarpan botları canımın daha çok yanmasına sebep olurken sırtına basıp onun yaptığı gibi bıçağın üzerine atladım. Aynı şekilde uzanıp bacağımdan tuttuğunda toprakta geriye doğru sürüklendim. Bu sol tarafımdaki yaranın bandajının açılmasına sebep olduğunda inledim. Bıçak parmaklarımın sadece birkaç milim ötesindeyken beni sertçe ters çevirip üzerime çıktı. Ateş elementimi kullanmayı aklımdan geçirsem de bunu şu anda yapamazdım. Yakında nöbet tutan muhafızların dikkatini çekebilirdim. En son istediğim şey ise onların buraya gelmesi olurdu.

Otis, altında sıkışan bedenimi fırsat bilerek dibimizdeki bıçağa uzandı. Yüzlerimiz birbirine dönükken tiksinç bir sesle konuştu. "Seni geberteceğim." Eli pelerinimin şapkasına uzandığında "Pelerinin altındaki yüzünü görürsem bundan daha çok zevk alırım," diye ekledi. Ellerimi oynatmaya çalıştığımda dizlerini kollarıma bastırdı. Tekmelerim ise karnımın üzerinde oturduğu için ona ulaşmıyordu. Pelerini kafamdan çektiğinde göz göze geldik. Hayretle bakan gözlerinden anlık bir şaşkınlık geçse de öfkesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Bıçağı boğazıma dayarken "Valerie?" dedi sorarcasına. Karşısında tanıdığı birisini görmeyi beklemediği sesinden belliydi. "Böyle bitmesini istemezdim çocuğum."

Burnumdan aldığım nefes yetersiz kalırken dudağım arsız bir şekilde yukarıya doğru kıvrıldı. "Böyle bitmeyecek, Otis." Bıçağın boğazımı çizmesini umursamadan kafamı hafifçe kaldırıp yüzüne tükürdüm.

Islanan gözlerini kırpıştırdıktan hemen sonra yüzüme hiddetle tokat attı. "Seni küçük piç kurusu!" Bıçağı havaya kaldırdığında "Cehenneme git," diyerek kükredi ve boğazıma saplamak için hızla indirdi.

Gözlerim anında renk değiştirirken bıçak boynumun birkaç milim ötesinde asılı kaldı. Otis, tüm gücünü kullanarak bıçağı boynuma saplamaya çalışsa da başaramamıştı. "Neler olu-" Dikkatini bıçaktan çekip gözlerime verdiğinde dudakları aralandı.

"Cehenneme gideceksin Otis, ama önce konuşacağız."

Büyüm bedenimden çıkarak Otis'in etrafını sardığında üzerimden kalkmasını sağladı. Bedeni havada süzülürken ayaklarını ve kollarını boşlukta sallıyordu. "Beni hemen yere indir."

"Sen nasıl istersen öyle olsun." Yüksekte sayılırdı. Büyümü üzerinden çektiğimde yere çakıldı. Düşerken bağırdı ama şimdi sadece sesli bir şekilde inliyordu. Ayağa kalkmaya çalıştığında yanına giderek gömleğinin yakasından tuttum ve onu arkasındaki ağaca doğru ittirdim. Sırtı ağaçla buluştuğunda kayıp yere düştü. Büyümü kullanarak bedenini oraya sabitledim ve karşısında diz çöktüğümde çenesinden tutarak bana bakmasını sağladım.

Gözleri baygın bakıyordu. "Lütfen..." dedi yanağından bir damla yaş süzülürken. "Çocuklarım var, canımı bağışla."

Sessiz bir şekilde yalvarmaya başladığında elimi çenesinden çektim. Onu korkutmayı başarmıştım. "Sorularıma yanıt verirsen seni bırakırım, Otis."

Hıçkırarak ağlamaya devam etti. "Ne bilmek istiyorsan söyleyeceğim, yeter ki beni bırak." Yumuşak ses tonu ona acımama sebep olmuştu. Onu ağaca yaslı tutan büyümü geri çektim.

Derince nefes almaya çalışırken iki elini de yüzüne kapatıp gözyaşlarını sildi.

"Kolay sorulardan başlayalım. Gece kuşunu sattığın kadın kimdi ve onu neden sattın?"

Yüzüme boş boş bakarken bunu nereden bildiğimi sorguluyor gibiydi. "Beni takip mi ediyordun?"

Göz rengim yeniden değişirken "Beni zorlamak istemezsin," dedim. "Az önce yaptığım yapabileceklerimin yanında oldukça basit kalır, sorularıma cevap ver."

"Ta-tamam," dedi zoraki bir şekilde. Gözlerim eski rengine dönerken "Paraya ihtiyacım olduğu için onu bir tüccarın karısına sattım. Sonrasında kuşla ne yaptığını bilmiyorum," dedi.

Üzerine eğildim ve gömleğinin yakasını yırtacak kadar sert tuttum. "Doğruyu söyle, Otis."

Ellerini kafasının hizasında kaldırıp çapraz bir şekilde tuttu. "Yemin ederim ki doğruyu söylüyorum."

Derin bir nefes aldım, içimdeki karanlık büyü yeniden kendisini hissettirmeye başlamıştı. Büyümü ele geçirmeye çalıştığında içimde kalbimin yanmasına sebep olan bir savaş başladı. Sıktığım dişlerimin arasından konuştum. "Kuşla ne yapmayı planlıyordu, Otis?"

Bir süre sessizce bekledi. "Onu başka bir eşyayla takas edeceğini söylemişti, sanırım bir tılsımdı. Emin değilim." Aldığım cevap beni tatmin etmemiş olsa da doğru söylediğini düşünüyordum. Kadın gece kuşunu alamadığından benim için artık sorun teşkil etmiyordu.

Ormanın içinden bir dal kırılma sesi geldiğinde Otis'i bırakıp arkamı döndüm. Gözlerimi hızlıca etrafta gezdirirken sesin kuşlardan geldiğini anladım. "Bana Bud'tan bahset-" Sözüm yarım kaldı. Ona arkamı dönerek çok büyük bir hata yapmıştım. Otis, yerden bulduğu büyük bir taşla kafama vurmak üzereydi.

Eğilip kenara çekilmeyi çalıştım fakat başaramadım. Taş kafama çarpıp parçalara ayrılırken yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bilincim kapanmaya başlarken yere kapaklandım. Kafamı çakıl taşlarıyla dolu toprağa çarptığımda Otis'in sesini duydum. "Canımı bağışladığın için bu seferlik canını bağışlıyorum, büyücü."

***

Kulağıma bir grup adım sesleri dolarken gözlerimi açtım ve yaşananlar anında beynime doluşurken hızla ayağa kalktım. Ani kalkışım yüzünden gözlerim kararmıştı. Sadece birkaç saniye süren karartı geçtiğinde çalıların yanına yaklaşıp neler olduğunu anlamaya çalıştım. Bir grup asker koşarak çarşıya doğru inerken diğerleri ormanın içerisine dağılıyordu. Saklandığım yerden çıkarak patika yola girdim ve karşıdan gelen bir askeri durdurdum. Orta yaşlı bir adamdı. Gecenin parıltısı altında yüzündeki yer yer ter damlalarını görebiliyordum. Uzun süredir koşuyormuş gibiydi.

Karşımda durduğunda başını eğerek selam verdi. Hemen ardından da endişeli bir ses tonuyla "İyi misiniz, prenses?" diye sordu. "Kaşınız kanıyor."

Yüzümdeki ıslaklığı muhafız söyleyene kadar fark etmemiştim. Hemen arkasından gelen muhafız, yanımızda durduğunda bakışlarım ona döndü. Bu babamın güvenilir muhafızlarından biriydi. "Saygısızlık etmek istemem ama hemen saraya dönseniz iyi olur, prenses. Şu anda dışarıda olmanız çok tehlikeli."

Bu duymayı beklediğim bir şey değildi. "Neler oluyor?"

"Aldığımız bilgiye göre kraliçe saldırıya uğramış, saldırganı arıyoruz."

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken ikisini de orada bırakıp saraya doğru koşmaya başladım, onlardan bilgi alıp zaman kaybetmek yerine her şeyi sarayda öğrenebilirdim. Ancak her şeyden önce annemi görmem gerekiyordu.

Beynim bu gece yaşanan olayların parçalarını bir araya getirdiğinde tüm düşüncelerim bu saldırıyı Otis'in yapmış olduğu sonucuna çıkıyordu. Üstelik gizli bir şekilde, gecenin kör ünde saraya gitmesi de düşüncelerimi doğrular nitelikteydi. O herifi

gördüğüm ilk yerde sorgusuz sualsiz gebertmek istiyordum. Bu sefer yaptığı yanına kalmayacaktı.

Annemin kaldığı odaya vardığımda etrafın boş olduğunu gördüm. Kapının önünde nöbet tutan muhafızlar bile gitmişti. İçeriden gelen seslere kulak kabarttığımda bu sesin Igor Darian'dan geldiğini fark ettim ve kulağımı kapıya yaslayıp onu duymaya çalıştım. Kara büyücülerin kendi aralarında anlaşmak için oluşturduğu dilde konuyordu. Her kelimenin anlamını bilmesem de söylediği birkaç cümleyi anlamıştım. Anneme koruyucu bir sağlık ritüeli yapıyordu. Kara büyüyle yapılan ritüeller sert ama daha etkiliydi. Can yakardı ama başarısız olma olasılığı yoktu. Igor'un sesi gittikçe azalırken kulağımı yasladığım kapı bir anda açıldı. Öne doğru tökezleyeceğim sırada kapının kenarına tutuldum.

"Davetsiz misafirlerden hoşlanmam, bu siz olsanız bile prenses." Sesi sisliydi. Burada olmamdan hem memnun değilmiş, hem de memnunmuş gibiydi. "İçeriye gelip ardınızdan kapıyı kapatın."

Dediğini yapıp içeriye girdim. "Herkes nerede?" Babamın burada olmasını beklerdim ama yoktu.

"Saraydaki herkes kraliçeye saldıran kişiyi yakalamak için dışarıya çıktı. Arkadaşınız, Otis adındaki bir öğretmenin koşarak saraydan çıktığını görmüş." Duraksadıktan sonra çantasının yanına giderek küçük bir şişe iksir çıkarttı. "Ama sen annene kimin saldırdığını çoktan biliyordun, değil mi?" İksiri bana uzattı. "Üzerindeki kara büyüyü hissedebiliyorum Melody, bunu içersen çok daha kısa sürede büyünün etkisinden kurtulabilirsin."

Elimi uzatıp iksir şişesini parmaklarımın arasına aldım. "Gerçek adımı biliyorsun."

Yüzüne yarım bir sırıtış yerleştirdi. "Ben her şeyi duyar, bilir ve hissederim. Yaşayan en eski ve en büyük büyü ustası benim." Egoist tavrı beni rahatsız etmişti.

Ayrıca yaşayan en eski iki büyücü biliyordum. "Duyduğuma göre en az senin kadar güçlü bir büyücü daha varmış."

Gözlerini öfke bürüdü. "Onu artık büyücü olarak anmıyoruz. O büyücülerin yüz karası." Neden bir anda sinirlendiğini bilmiyordum. O da bu ani çıkışını fark etmiş olacak ki derin bir nefes aldı. "Bana kara büyünün üzerine nasıl sindiğini ve nasıl yaralandığını anlat." Ağzımı açtığım sırada yanıma geldi. "Bu çok uzun sürer, en iyisi her şeyi kısa yoldan öğrenmek." Cevap vermeme bile fırsat vermeden avuç içini alnıma yaslayarak gözlerini gözlerime sabitledi. Ondan sonra olanlarsa tüylerimin ürpermesine sebep oldu. Kıpırdamaya çalışsam da kıpırdayamadım ve her şey bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmeye başladı.

On saniye bile geçmemişti ki Igor elini alnımdan çekerek geriye doğru yalpalandı. Bir şekilde aramızdaki bağlantı kopmuştu. "Lanet olsun!"

Anlamayarak ona baktım. "Sorun nedir?"

Ellerini şakaklarına götürüp küçük dairelerle ovarken "Siyah bir duman bütün görüntülerin önünü örtüp beni zihninden uzaklaştırdı. Hiçbir şey göremedim," dedi. İşte bu garipti. Igor, şüpheyle beni süzüyordu. "Normal bir element kullanıcısı olmadığının farkındayım Melody, damarlarında akan büyünün taze kokusunu buradan alabiliyorum." Büyük ihtimalle beni gördüğü ilk andan itibaren bunu biliyordu. Saraya geldiğinde göz rengini değiştirmesinin sebebi de bu olmalıydı. "Ama ona ek olarak, zihnine girmeye çalıştığımda çürük, kül kokan bir tat daha aldım." Dilini dışarıya çıkartıp dudaklarını yaladı. "Sanki tadı hâlâ ağzımın içerisindeymiş gibi." Yüzünü buruşturup pencerenin yanına yaklaşarak pencereden dışarıya doğru tükürdü. "Daha önce bana çok tanıdık geldiğini söylemiş miydim?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Birisine benzetiyor olmalısın." O da benim gibi kafasını olumsuz anlamında salladı ve düşünürcesine bakışlarını havaya doğru yöneltti. Yaşına

rağmen enerjik bir hareketle odada bir sağa bir sola gitmeye başladı. Onu izlemek, bir süre sonra başımı döndürdü. "Buraya annemin durumunu öğrenmeye geldim." Otoriter sesimi duymazdan gelerek mırıldanmaya da başladı. Bir şey hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Igor!"

Kafasını kaldırıp işaret parmağını bana doğru sallamaya başladı. "Hatırladım." Sakalını sıvazlarken heyecanlanmış gibi gözüküyordu. "Sekiz ya da dokuz yıl önce... Hangi gündü hatırlamıyorum ve biraz da değişmişsin ama yüz hatların hâlâ aynı. Sen Cehennem Tapınağı'nın on birinci prensesisin."

Dudaklarım aralanırken Igor'un beni tanımasına değil, tapınağın on birinci prensesi olmama şaşırıyordum. Kendimi her zaman tapınağın ikinci prensesi olarak düşünmüştüm, on birinci değil. Sözlerimi dikkatlice seçerek "Buraya bunları konuşmaya değil, annemin durumu hakkında bilgi almaya ve onu kontrol etmeye geldim," dedim.

Enerjik tavrından bir şey kaybetmezken eliyle yatağın diğer tarafına geçmem için işaret verdi. "Otis denilen herif, onu boğazından bıçaklamış ama vücudundaki kara büyü onu koruyup kanın durmasını, damarların yeniden birleşmesini sağlamış. Derisi hâlâ kesiklerle doluydu. Üzerindeki kara büyü sadece iç organlarını koruyor olsa gerek ki derisi eski haline gelmedi. Yarası açık kaldığı için de derisini iyileştirmek için ayrı bir ritüel yapmak zorunda kaldım."

Odaya girdiğimden beri dikkatim Igor'un üzerinde olduğu için anneme sadece göz ucuyla bakmıştım. Ona yaklaştığımda yastığının altına doğru kurumuş kan damlacıkları olduğunu gördüm. Ellerimi baş hizasının birkaç santim üzerinde tuttum ve baştan aşağıya kadar büyü yaparak durumunu kontrol ettim. Kısık nefeslerim açık cam yüzünden serinleşmiş odanın içerisinde buhar olup yok olurken ellerimi onun rahim hizasında tuttum. Igor'un bebek hakkında söyledikleri doğruydu. Büyü yapmayı bırakıp sessiz bir şekilde beni izleyen Igor'a döndüm. "Anneme saldıran adam, bir Bud ile konuşuyordu."

"Bud mı?"

Sözümü kesmiş olmasını umursamayıp onu onayladım. "Bud, Otis'e efendisinin sinirlendiğini ve kadının kanına ihtiyacı olduğunu söylemişti." Ellerimi göğsümde birleştirdim.

"Her şeyin Kraliçe Elena ile bir ilgisi var ama ne olduğunu henüz bilmiyorum. Bud başka bir şey söyledi mi?"

Hafızamı yokladım. "Vaftiz edilmediklerini ve her gece şeytanla çıplak dans ettiğini söylemişti sanırım." Otis kafama taşla vurduğunda sarsıntı geçirmiş olmalıydım. Sadece bunları hatırlıyordum.

Sıkıntıyla iç çekti. "Kara büyüyü kraliçenin üzerinden kaldırmak için bir yol buldum ama bunu yapmam ne kadar doğru olur bilemiyorum. Oldukça riskli bir yol ve büyü tam olarak güvenli değil."

"Büyünün riski tam olarak nedir?"

"Karnındaki bebeğin ya da kendisinin ölümüne yol açabilir."

Birleştirdiğim ellerimi birbirinden ayırdım. "Bu büyüyü yapamayız, başka bir yolu olmalı." Onu bu büyünün etkisinden kurtarmanın başka bir yolu daha olmalıydı. Her zehrin bir panzehri olduğu gibi her kara büyünün de bir iyileştirici büyüsü vardı. Hem de kişiye hiçbir zararı olmadan. Sadece doğru büyüyü ve yönetimi bulmamız gerekiyordu.

"Deneyebileceğim birkaç kara büyü daha var ama bedenin ters bir reaksiyon vermesinden çekiniyorum. Kara büyü sayesinde durumu oldukça iyi olsa da birkaç gündür ne yemek yemiş ne de su içmiş. Bünyesi normal şartlar altında zayıf düşmüş olmalı. Büyü ortadan kalktığında eskisi gibi olmayabilir. Bu yüzden de onu gözlemliyorum." Onu sürekli gözlemlemek hiçbir işe yaramıyordu. Ayrıca Igor'un söylediklerinde doğruluk payı olabilirdi. Günlerdir aç ve susuz olmasının yanı sıra büyü kendiliğinden ortadan kalkarsa ona ne olacağını hiçbirimiz bilmiyorduk. "Şöyle yapacağız, prenses." Dikkatimi bir

anda değişip kısılan sesine verdim. "Otis denen herifi beraber yakalayacağız ve onu benim yöntemlerimle sorgulayacağız."

***

Gecenin ilerleyen saatlerinde annemin yanından ayrılarak at ahırına gittik. İkimiz için de birer at aldıktan sonra Otis'i aramak için hazırdık. Tabii ki bunu askerler gibi ortalıkta dolaşarak yapmayacak, büyü kullanacaktık. Igor, Otis'in odada bıraktığı izlerinden yola çıkarak bir takip büyüsü mırıldanmıştı. Bu büyü benim daha önceden Otis'i takip etmek için yaptığım büyü gibi değildi. Çok daha gelişmişiydi. Öyle ki onu adım adım değil, maddesel bir büyü sayesinde takip edecektik.

"Gidelim." Igor elini öne doğru uzatarak büyüsünü açığa çıkarttığında kızıl kıvılcımlar atların birkaç adım ötesinde birikerek şekilsiz bir şekilde havada süzülmeye başladı. Büyü, atları huzursuz etse de birkaç saniye sonra sakinleşmişlerdi. Kızıl kıvılcımlar patika yola doğru ilerlemeye başladığında yola çıktık.

Ağustos böcekleri ve baykuşların sesleri eşliğinde uzunca bir yol gittikten sonra soğuktan donmuş bedenimi pelerinimin altına iyice sakladım. Geldiğimiz yer deniz kenarındaki çarşıydı. Son günlerde buraya fazlaca gelmiş olduğum gerçeğini göz ardı etmeye çalıştım. Atlardan inip yularlarını çekerek yürümeye başladık. Kızıl kıvılcımlar meyhanenin kapısına gelip yok olduğunda atları kapının önüne bağladık. İçeriye girmeden hemen önceyse pelerinimin şapkasını kafama geçirdim. Otis'in beni görüp kaçmasını istemiyordum. Igor ise şapkasını takmaya gerek duymamıştı. Zaten buna gerek de yoktu, Otis onu hiç görmemişti.

"Onu görüyor musun?"

Gözlerimi meyhanenin her köşesinde gezdirmiş, ancak onu görememiştim. "Hayır, üst kattaki odalardan birinde olmalı."

Adımlarımızı üst kata çevirdiğimizde meyhanenin sahibi önümüzü kesti. "Para ödemeden üst kata çıkamazsınız."

Igor, ona ters bir bakış attıktan sonra giydiği kıyafetin geniş koluna sakladığı para kesesini çıkardı. Sert sesiyle "Rahatsız edilmek istemiyoruz," dediğinde meyhanenin sahibi elinde tuttuğu anahtarı Igor'a uzattı. Igor anahtarı alma girişiminde bulunmadan merdivenlere yöneldiğinde adamın elindeki anahtarı ben aldım ve onun peşinden üst kata çıktım. "Odalara teker teker bakmamız gerekecek."

Igor, ahşap birkaç kapıyı sertçe çaldı. Ona baktığımda huysuz bir şekilde omuz silkti. "Kapıları kırmamı beklemiyordun herhalde."

Gözlerim istemsizce devrilirken Igor'un çaldığı kapılardan biri açıldı ve üzerinde ince ipek bir gecelik olan kadın gülümseyerek Igor'a baktı. "Merhaba tatlım." Gözleri beni buldu. "İkiniz bana katılmak ister misiniz? Hem de sadece on altın karşılığında." Aradığımız oda kesinlikle bu değildi. O, çıplak bacaklarını birbirine sürterken Igor, elini havada gelişigüzel sallayarak kadına doğru bir rüzgâr gönderdi. Kadın çığlık atarak içeriye düştüğünde kapı ardından kapandı. Yan odalardan kadının sesini duyan birkaç göçebe neler olduğuna bakmak için odalarından çıktığında bu odalarında aradığımız odalar olmadığını anlamıştık.

Bu kattaki kapısı açılmayan tek oda olan en sondaki odaya doğru ilerlemeye başladık. Igor, kapının karşısında durup elini havaya kaldırdı. "O burada, hissedebiliyorum."

Buraya onu sorgulamak için geldiğimizi biliyordum, ancak içimde biriken öfkemi dizginlemekte zorlanmaya başlamıştım. Igor'u kenara ittirip kapının karşısında dururken tek elimi kapıya doğru uzattım ve kapının parçalara ayrılarak yere düşmesini sağladım. İçimdeki kara büyü gittikçe kendi büyümün üzerini örterken derin bir nefes aldım. Igor'un omzumdan tutan eline karşılık tıslayarak ona doğru döndüm. Şaşkınlıkla geriliğinde afallamasını fırsat bilerek odaya ilk adımımı attım. Bakışlarım önce odanın içinde, sonra da yerdeki kan gölüne takıldı. Kanlar yatağın arka, yan kısmına doğru ilerliyordu.

Üzerime kanın bulaşacak olmasını önemsemeden kan gölüne doğru ilerledim. Igor arkamdaydı. Yatağın arka tarafına geçtiğimde, Otis'in kanlar içinde yerde yattığını gördüm. Tiksintiyle ona bakarken içimdeki öfke yavaş yavaş sönmeye ve kendi büyüm karanlık büyüyü geriye ittirmeye başlamıştı. Otis'i bu halde görmem yeniden kontrolü elime almama az da olsa yardımcı olmuştu.

"Ölmüş mü?" Igor'un sorduğu soru havada asılı kaldı.

Otis, ölmüş gibi gözüküyor olsa da yanına çömelip nabzını kontrol ettim. Bakışlarımı Otis'ten çekip Igor'a baktım. "Bedeni hâlâ sıcak ama son nefesini yeni vermiş gibi görünüyor."

"Emin misin?" Kafamı yeniden Otis'e çevirdiğimde kapalı olan gözlerini açtığını ve pis pis sırıttığını gördüm. Odayı sinirimi son derecede bozan bir kahkaha doldururken değişen göz rengine karşılık korkuyla yerimden sıçradım. Elimi Otis'in bileğinden çekmek üzereyken parmakları tenimi, canımı yakacak şekilde kavradı. Yüzüme yaklaşıp siyahlaşmış gözlerini gözlerime diktiğinde kanlı dişleriyle gülmeye devam etti. Bir yandan da kahkahalarının arasından konuşmaya çalışıyordu. Sözleri anlamsız ve saçmaydı. Vücudum kaskatı kesilirken elementim beni korumak istercesine açığa çıktı ve Otis'in kalbine, çok yakın bir mesafeden çarptı. Kalbi bedeninden sökülmeden hemen önce söylediği son sözse kanımı dondurdu. *"Senin için yeniden geleceğimi söylemiştim."*

***

Igor, beni yana doğru ittirip Otis'in yanına çömeldiğinde odayı birkaç saniyeliğine parlak bir ışık hüzmesi doldurdu. Kendimi toparlamaya çalışırken Igor, yaptığı işi bırakıp kolumdan tutarak beni yerden kaldırdı. "İyi misin?" Kafamı sallayarak onu onayladım. Sarsılmış olsam da iyiydim. "Adamın gördüğü son görüntüleri hafızasından çekip aldım." Dudaklarım titrekçe aralanırken "Bud'ın görünüşünü ve nereye gittiğini artık biliyorum," dedi.

Nefesimi tutarak beklentiyle gözlerinin içine baktım. "Neden kana ihtiyacı olduğunu öğrendin mi?"

"Onun hakkında konuşmamışlar. Bud kanı aldıktan sonra onu öldürmüş."

Yüzümü buruşturarak "Buradan gitsek iyi olur," dedikten sonra Otis'e baktım. "Onu burada bırakamayız."

Tuttuğu kolumdan beni çekiştirmeye başladı. "Bunun için zamanımız yok, gidelim."

Birlikte kapıdan çıkarken dalgın bir şekilde odanın içine baktım. Beynimde yankılanan ses titrememe sebep olmuştu. *"Senin için yeniden geleceğimi söylemiştim."* Beni arayan kişinin kim olduğunu ve benden ne istediğini ölesiye merak ediyordum. Eninde sonunda bunun cevabını öğrenecektim, ancak şimdilik bunun havada asılı kalan diğer onlarca soru ve tonlarca sorundan hiçbir farkı yoktu.

Atlarımıza binip yeniden saraya doğru ilerlemeye başladığımızda "Bud nereye gidiyordu?" diye sordum.

Igor, suratını asarak atını sürmeye devam etti. Bütün enerjisi az önce yaşananlardan dolayı sönmüştü. "Adamın gözlerini gördüm ve aynı şekilde söylediklerini duydum. Seninle uğraşanlar mı var?" Sesine yansıyan huzursuzluğu hissedebiliyordum.

En sonunda "Bazı rüyalar gördüm," dedim. "Erkek mi yoksa kadın mı bilmiyorum ancak o kişi, her rüyamda kalbime saldırıp onu deşiyor ve beni öldürüyor. Tekrar ve tekrar... Ayrıca bana sadece rüyalarımda değil, gerçek hayatta da saldırıyor. Bu bana ulaştırdığı ikinci adam fakat bu sefer saldırıya uğramadım. İkisi arasındaki ortak noktayı çözmekte zorlanıyorum."

Igor'un suratı düşünceli bir hal aldı. "Bilmeceler kafa karıştırıcı olabiliyor ama elbet hepsinin bir cevabı vardır." Tek elini kafasına götürüp işaret parmağıyla birkaç defa alnının kenarına vurdu. "Düşün Melody, en güçlü silah beyindir. Cevapları bulduğunda yenilmez olacaksın." Ardından atını hızlandırıp

önden ilerlemeye başladı. Arkasından devam ederken söylediklerinin doğru olup olmadığını sorguluyordum.

İnsanın kaderi doğduğunda yazılıyordu ve değiştirilemezdi. Kaderin etkisinden korunmak da mümkün değildi. Bazı soruların yanıtlarını almak da buna benziyordu. Cevaplar işe yarar olabileceği gibi korkutucu da olabilirdi. Peki, korktuğum cevaplar beni nasıl yenilmez yapacaktı?

BÖLÜM 22

Ertesi sabah erken saatlerde Igor'u odasından çıkarken yakalamış ve onunla özel olarak konuşmak istediğimi söylemiştim. Birlikte Elena'nın gül bahçesine gittiğimizde çeşmenin yanında yan yana oturduk. "Sana anlatmak istediğim şeyler var." Buraya konuşmak için geldiğimizi zaten biliyor olsa da konuşmaya nasıl gireceğimi bilemediğimden böyle söylemiştim. İnsanlarla iletişim kurma konusunda iyi olduğum söylenemezdi.

"Seni dinliyorum."

Etrafta kimsenin olmadığına emin olmak için gözlerimle bahçeyi taradım. Ardından sesimi alçak tutarak "Üzerimdeki kara büyünün sebebi güçlü bir büyücünün bana saldırmasıydı," dedim. "Bana ait olan bir şeyi çaldığı için peşinden ormana koştum fakat kendine yardım çağırdı. Benden çaldığı şeyin, yeraltı efendisine ait olduğunu söyledi."

Igor, her zamanki gibi konuşmamı tamamlamama izin vermeden elini kaldırarak lafımı böldü. "Çaldığı şey neydi?"

Kafamı önüme eğdim. "Kardeşim Melany'nin külleri." Sesim bir öncekinden daha kısık çıkmıştı. "O kâhindi."

Şimdi Igor'un dikkatini tamamen çekmiştim. "Kâhin mi?" Şaşkınlığı sesine yansımıştı. "Onun hâlâ yaşıyor olduğunu sanıyordum."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Nemesis'te çıkan savaşta onu kaybettik."

Sakalını sıvazlarken "Peki ya koruyucusu?" diye sordu. "Anka şimdi nerede?"

Omuzlarımı silktim. "Nereye gittiğini ya da ne zaman geri döneceğini bilmiyorum, ona ulaşamıyorum." Igor'un, Anka'yı bilmesi şaşılacak şey değildi. Onun varlığından herkesin haberi vardı, ancak şaşırtıcı olan onun kâhinin koruyucusu olmasını bilmesiydi. "Onu tanıyor musun?"

Kafamı ona doğru çevirdiğimde gözlerini kırptı. "Uzun süre önce yollarımız kesişmişti, ona ölüm kökü bitkisini bulmasında yardım etmiştim."

Anladığımı belirterek kafamı salladım. "Adam külleri çaldıktan sonra rüyalarım başladı. Başlarda kâbus gördüğümü düşünmüştüm ama sonra her şeyin gerçek olduğunu anladım. Rüyaları belirsiz aralıklarda görmeye devam ediyorum. Bir de şey var..." Duraklayıp kalbimi tuttum. İçimde hissettiğim karanlık kalbimi yakmaya başlamıştı.

"Bir de ne?" diye yineledi Igor.

Ona içimdeki karanlıktan bahsetmeyi düşünüyordum ama ondan bahsetmeye çalıştıkça kalbim yanıyordu. Kendimi zorladım. "İçimde bana ait olmayan ama gittikçe büyüyen ve kendi büyümü ele geçirmeye çalışan bir karanlık var. Onu zapt etmekte zorlanıyorum, kalbim yanıyor." Derin bir nefes alıp dişlerimi sıktım. "Başıma gelenler hakkında ya da bunların neden benim başıma geldiği hakkında hiçbir fikrim, hiçbir cevabım yok. Bana yardım edebilir misin?" Normalde yardım isteyen bir insan değildim ama bu sefer gerçekten kendimi dipte hissediyordum. Elimin tutulmasına gerek yoktu, ancak birisinin oradan çıkmam için bana yolu göstermesine ihtiyacım vardı. Igor, yaşça büyüktü ve tecrübeli olduğu su götürmez bir gerçekti. Benim için en iyi yol gösterici oydu, bunu hissedebiliyordum. "Bana verdiğin içeceği henüz içmedim. Üzerimde kalan kara büyü kırıntılarından belki bana saldıran kişiyi ve nereye gittiğini bulabilirsin."

Düşünceli hali zaman geçtikçe artıyordu. "Deneyebilirim ama üzerindeki kara büyünün etkisi neredeyse geçmek üzere, bu yüzden ne kadar uzaklaşmış olduğunu ya da nereye gittiğini anlayamayabilirim."

Ne olursa olsun, denemesi benim için önemliydi. En azından onun hangi yöne gittiğini bilirdim. "Bunu deneyebilirsen sana minnettar olurum."

Igor, elini yaramın üzerinde gezdirdikten sonra kara büyünün son kırıntılarını kendi büyüsünün içine çekti ve ardından onu gökyüzüne doğru bıraktı. Kara büyüye karışmış olan büyüsü gökyüzünde belirli bir rota izleyerek bizden uzaklaşmaya başladığında arkasından bakakaldım. Bu şimdiye kadar gördüğüm en havalı şeylerden biriydi. Bir büyücünün bu güce ulaşması için yıllar geçmesi gerekiyordu ve yaşlı Igor Darian bu güce ulaşmak için uzun yollardan geçmişe benziyordu. Birkaç dakikalık bekleyişin ardından düşünceli ifadesi yok oldu. "Kara büyüyü yapan kişinin nereye gittiğini öğrenemedim, ancak şanslısın ki onu nasıl bulabileceğini biliyorum." Başta yüzüm düşse de son söylediği şeyden sonra bir umut, külleri yeniden bulabileceğimi düşünmeye başlamıştım. "Kyne'dan duyduğuma göre birkaç gün sonra Element Oyunları varmış ve sizin için çok önemli olduğu için ona katılmanız gerekiyormuş." Konu bir anda neden buraya geldi diye sorgularken hissetmiş gibi devam ederek cevapladı. "Oyunlar başlamadan kraliçeyi iyileştirecek bir yol bulacak, sonra da senin sorununla ilgileneceğim fakat aradığın cevapları ve küllerin yerini bulmak istiyorsan benimle birlikte Farallon Adası'na gelmelisin. Orada yaşayan bir falcı var, sana istediğin cevapları verebilir."

"Bir falcı mı?" Uyduruk bir falcının bana ne gibi bir yararı dokunabilirdi ki? Söyleyeceği yalanları dinlemek için bir okyanusu aşamazdım.

Yüzümdeki ifadeyi gördüğünde "Bildiğin ya da olduğunu düşündüğün gibi bir falcı değil," dedi. "İnsanları kandırmak ve onlardan para almak için bu işi yapmıyor. Sahte falcılarla,

gerçek falcılar arasında fark vardır. Senin gerçeğine denk gelmediğini düşünüyorum. Sahtekârlar bu işi para için yaparken gerçek falcılar bunun kaderleri olduğunu bilir. Henüz doğmamışken, annelerinin karnındayken kehanetleri görmeye ve hissetmeye başlarlar. Fakat ne yazık ki her şey gibi, falcı olmanın da bir bedeli vardır. Kristaller, falcıların gözlerindeki enerjiden beslenir. Yani geçmişi ve geleceği görmeye yarayan kristallere güç veren onların gözleridir. Bu yüzden de gerçek falcıların gözleri kördür. Hiçbir şey göremezler ama bundan şikâyet de etmezler. Birçoğu hissettikleri şeyleri görmek zorunda kalmadıkları için Tanrı'ya minnettar. Eğer bildiklerini görmek zorunda kalsalardı bitmek bilmeyen bir ızdırap döngüsünün içinde kısılı kalacaklardı."

Duyduklarımı sindirmeye çalıştım. "Kristallere güç verenin falcılar olduğunu bilmiyordum."

Igor ayağa kalkarken üzerini silkeledi. "Falcı bir arkadaşın yoksa gerçekleri bilmen imkânsız." Üzerini silkelemeyi bıraktığında "Şimdi gidip kraliçe ile ilgilenmem gerekiyor ama senin sorunların hakkında da kafa yoracağım. Sen de bu sırada benimle gelip gelmeyeceğini düşünürsün," dedi. Cevap vermemi beklemeden arkasını dönüp gittiğinde bir müddet gül bahçesinde oturmaya devam ettim.

***

Akademiye gidip eğitime katıldığımda kafamı boşaltmam gerektiğinin farkındaydım. İçimdeki tüm sıkıntıyı atmam, atamasam bile hafifletmem gerekiyordu. Gergindim. Düşüncelerimden bir süreliğine kurtulabilirsem sonrasında sağlıklı bir şekilde kararlar alabilirdim.

Sara, Element Oyunları'nın hazırlanacağı yeri düzenlemeye gittiği için bugün kapalı çalışma sahasında bireysel olarak, başka bir öğretmenin gözetiminde çalışıyorduk. "

Bugün biraz dalgın gibisin, Valerie."

Sean, parmaklarında gezdirdiği ateş hüzmelerini hedef tahtasına gönderirken ona baktım. Göz altları morarmıştı. "Sen de yorgun gözüküyorsun, uyuyamadın mı?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Oyunlar için çalışıyordum, uyumaya fırsatım olmadı."

"Bugün biraz dinlensen iyi olur, oyunlardan önce hastalanmak istemezsin."

Omuz silkti ve daha büyük bir ateş topunu ikimizin arasında tutarak bana doğru döndü. "Merak etme, bana bir şey olmaz." Ateş topunu bana doğru uzatırken boşta kalan eliyle elimi tuttu. "Daha önce başkasının elementini eline aldın mı?" Hayır, bunu daha önce hiç yapmamıştım. Sessizliğimi koruduğumda kaşlarını kaldırdı. "Zaten normalde bunu kimse denemez, fakat yaptığım araştırmalara ve bulduğum sonuçlara göre bu mümkünmüş. Denemek ister misin?"

Dudaklarımı büzdüm. Aslında bunu biraz merak etmiştim. Ani bir karara vardım. "Nasıl olacağını anlatırsan deneyebilirim."

Ateşi elime bırakmadan önce "Alevi eline almak istiyorsan öncelikle onu tanımalısın. Onun ısısını hissetmeli, gücünün farkına varmalısın," dedi. "Eğer bunu yeteri kadar iyi öğrenirsen bir süre sonra sana gönderilen bağımsız elementleri geri püskürtebilir, hatta onlara hükmedebilirsin."

Bu gerçekten şaşırtıcıydı. "Başkasının elementine hükmedilebildiğini bilmiyordum." Bu benim için yeni bir bilgiydi. Daha fazla kitap okumalıydım.

"Ateş elementi bizi yakmaz ama başkasının elementi bize çarparsa zarar görürüz. Fakat başkasının elinden çıkan bağımsız elementlere hükmetmeyi öğrenebilirsek bu sefer yaralanmaz oluruz." Kulağa gerçek olamayacak bir şey gibi geliyordu.

"Peki, sen bunu daha önce denedin mi?"

Dudağının kenarı hafifçe yukarıya doğru kıvrıldı. "Sadece birkaç kere Freya ile birlikte bunu yapmayı denedik. Pek

başarılı olamasak da bu yeteneğin çalışılarak kazanılabileceğini biliyoruz."

Çok da dolu olmayan çalışma sahasında etrafına bakındıktan sonra kimsenin bizi izlemediğine emin olunca alevini yavaşça avucumun içine bıraktı. Tenime değen ateş topunu sadece birkaç saniyeliğine elimde tutabilmiştim. Elimi yakmasa da oldukça acıtmıştı. Ayaklarımızın dibine düşen ateş topu havaya karışıp yok olduğunda "En azından birkaç saniye tutabildin," deyip güldü Sean. "Freya eline koyduğum gibi ateşi bırakmıştı."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Başkasının elementine hükmedebilmek gerçekten harika olabilirdi." Düşününce bunu yapabilecek olan her insanın tüm elementler üzerinde, en azından bağımsız olanlarda, bir kontrolü olacaktı. Bir bakıma bu yetenek tehlikeliydi ve kötülük için kullanılabilirdi. Sean'ın içindeki iyiliği bildiğimden dolayı bu konu hakkında daha fazla ağzımı açmadım ve hedef tahtasına, ders bitene kadar ateş elementimi göndermeye devam ettim.

Dersin bitiminde gücümün tükenmiş olduğunu hissediyordum, yorulmuştum. Dinlenmek için yalnız kalabileceğim tek yere, kütüphaneye doğru ilerlemeye başladım. Kitapların arasında zaman geçirmek bana kristallerin arasında geçirdiğim zamanları anımsattığından orada kendimi güvende hissediyordum. Kütüphane bana eski yuvamı, tapınağı hatırlatıyordu ve bu his gerçekten çok güzeldi.

Kütüphaneye vardığımda her zamanki yerime, en arka taraftaki camın kenarına doğru ilerledikçe iki kişinin konuştuğunu duyabiliyordum. Birileri benden önce gelip yerimi kapmış olmalıydı. Belki de kütüphanede oturmayı es geçip saraya, gece kuşu ile Alin'in yanına gitmeliydim. Verdiğim kararı kısaca gözden geçirdikten sonra adımlarımı geri çevirdim. Kütüphaneye başka zaman da uğrayabilirdim, bu yüzden temiz havada uzunca ve yavaşça yürüyüş yaparak saraya gittim.

Akademidekiler sarayda yaşamamızın sebebinin Alin olduğunu sanıyordu, ancak bu tam anlamıyla doğru değildi. Element

Oyunları'nın bitiminden sonra bir parti yapılacak ve bu partide prenses olduğum herkese açıklanacaktı. En azından aylar öncesinden, ailem ile böyle bir karara varmıştık. Fakat şimdi, annemin durumu her şeyi askıya almış gibiydi. Element Oyunları ertelenmeyecek olsa bile prenses olduğumun açıklanması ve parti konusunda endişelerim vardı. Bunu annem olmadan yapmak istemiyordum. Bu törende o da yanımda olmalıydı.

Odaya vardığımda kapıyı açıp içeriye girdim. Bakışlarım Alin ve Astrid ile buluştuktan sonra yatağımın kenarına yaslanmış olan Mylo'ya değdi. Bu beklenmedik bir görüntüydü. "Neler oluyor?" Kapıyı ardımdan kapatarak içeriye girdim. Mylo, bir an bile olsa bana bakmamıştı. Yüzlerinde hoşuma gitmeyen bir ifade vardı. Sessizlik rahatsız edici bir hal aldığında "Ne olduğunu sordum!" diye sessimi yükselttim.

Alin, öne doğru eğilerek hıçkırarak ağlamaya başladı. Astrid, onu göğsüne bastırdı ve bakışlarını bana doğru çevirdi. "Oturmak isteyebilirsin, konuşmamız gerekiyor."

Kan beynime sıçrarken kalbim hızla atmaya başladı. Yatağın yanına kadar gelip dik bir şekilde ayakta durdum. Fakat dik duruşumun aksine bir kötü haber daha kaldıracak gücüm yoktu. Gözlerimi yumup sakin kalmaya çalıştım ve tane tane "Neler olduğunu anlatın," dedim.

Alin'in hıçkırıkları iç çekişlerine dönüşürken "Lafı dolandırmak istemiyorum ve bunu söylemenin kolay bir yolu olduğunu da sanmıyorum," dedi Astrid. "Gece kuşu ölmüş." Omuzlarım düşerken ağzımdan acıyla karışık bir şaşkınlık nidası çıktı. "Alin, gece kuşunun kendisine bir vizyon gösterdiğini, ardından da son nefesini vererek öldüğünü söyledi."

Elimi alnıma getirerek parmaklarımla şakaklarımı ovdum. "Gece kuşu şimdi nerede?"

Bakışları yatağa yaslanıp gözlerini kapatmış olan Mylo'ya döndü. "Ormana gece kuşunu gömmeye giderken Mylo'ya rastladım. Kulübeye yakın bir yere onu gömdük."

Ellerimi şakaklarımdan çekerken "Gözleri..." dedim. "Kristalleri sönmüş müydü?"

Kafasını salladı. "Kristallerin yerinde dipsiz bucaksız bir karanlık vardı." *Karanlık.* Bu bana gözlerinin içi simsiyah olan kişileri anımsatıyordu. "Şey gibiydi, anlarsın ya." Bakışları imalı imalı baktığında aynı şeyi düşündüğümüzü anladım.

Yüzümü buruşturup avuç içlerimle kapadım. Delirecekmiş gibi hissediyordum. "Peki ya vizyon? Vizyonda ne gördün, Alin?"

Kardeşinden ayrılmadan konuştu. "Tam olarak nerede gerçekleştiğinden emin değilim ama bir enerji tarafından öldürülüyordun. Yani en azından enerjinin kalbine çarptığını ve sonra da kıpırdamadan, ölü gibi yattığını gördüm. Yanında gözlerinin içi dipsiz bucaksız olan bir sürü adam vardı. Havayı bir kadının kahkahası dolduruyordu. Sonra görüntü değişti ve Kraliçe Elena'yı gördüm." Tepkimi ölçmek istercesine duraksadı. Sadece konuşmaya devam etmesini bekledim. "Boğazı kana bulanmış bir şekilde yatağına sırtüstü uzanmıştı. O da en az senin kadar ölü gözüküyordu. Başında büyü yapan bir adam vardı." Titredi ve başını yeniden kardeşinin göğsüne gömdü. "Gördüklerim bu kadardı."

Astrid, onu sıkıca sardı. "Alin'in tarif ettiği adam ile saraya geldiğini gördüğüm adamın görüntüsü benzerdi. Gece kuşlarının geçmişi ve geleceği gösterdiğini biliyoruz. Bu yüzden sana sormak istiyorum. Kraliçe Elena... iyi mi?"

Boş gözlerimi üzerinde gezdirdim. Ne demem gerekiyordu? Ne söylemeliydim? Gece kuşu hem geçmiş hem de gelecek hakkında görüntüler göstermişti. Alin'in gördüğü görüntüyü tahmin edebiliyordum. Ben de rüyalarımda benzer şeyler görüyordum. Bu geleceğe ait bir olay olabilirdi, ancak ileride göreceğim bir rüyanın parçası da olabilirdi. Belli olmazdı. Çünkü rüyada gerçekleşen çağrılmalar da gerçekleşebilecek vizyonlara dahildi. Benim hakkımda olan vizyonu kafama takmamaya karar verdim. Şimdilik güvendeydim.

Sessizliği Mylo'nun sesi böldüğünde onun uzun zamandan sonra ilk defa ayık olduğunu fark ettim. Büyük ihtimalle başına gelen son olaydan sonra içki içmemişti. Hâlâ yaralı olduğu için içmesi mantıklı bir seçenek de değildi zaten. "Kyne'ın kulübesinde yatarken onun Kraliçe Elena hakkında mırıldanarak dua ettiğini duymuştum." Bakışları altınlarıma bir saniyeliğine değdikten hemen sonra gözlerini yeniden kapattı. Sanki bana bakmaktan çekiniyormuş gibiydi. "Sana ve size yaptıklarımdan sonra burada bulunmamdan hoşlanmadığınızı biliyorum ama babamın tuhaf hareketlerinden sonra kendimi konuşmak zorunda hissettim. Gece kuşu ölmüş olmasaydı bile yine buraya gelecektim. Kraliçe Elena'yı her zaman ikinci annem olarak görmüşümdür." Mylo'nun bu halini görmek beni oldukça afallatmıştı. Onu gözlemlediğim tüm o süre boyunca aksi, kaba ve huysuzdu. Üstelik Melany onun annesini cadı olduğu için öldürmüştü. Şimdi annem hakkında bunu söylemesi beni sarsmıştı. "İyi olup olmadığını öğrendikten sonra gideceğim."

Tüm bunlar bana fazla geliyordu. Arkamı dönüp kaçma isteğiyle dolup taşmıştım fakat bu konuşmadan kaçmamam gerektiğini de biliyordum. Melany bunu istemezdi. Onlarla konuşup durumu düzeltmemi ve işleri yoluna koymam gerektiğini söylerdi. En azından bunu denemeliydim. Kafamı dolduran ikilemleri hızlanan nefesimle birlikte dışarıya atıp yatağa, Mylo'nun yanına oturdum ve sözlerimi dikkatlice seçmeye özen gösterdim. Bu konuşma ya da buna benzer bir konuşma bir daha yaşanmayabilirdi. "Öncelikle bu konuşmanın aramızdan çıkmamasını istiyorum çünkü bunu size anlatmam yasak." Hepsinin beni dinlediğine ve kimseye hiçbir şey anlatmayacaklarına emin olduğumda konuşmaya başladım. "Annem uzun süredir kara bir büyünün etkisinde fakat büyü ona zarar vermek yerine koruyor." Duraksadım, onlara annemin karnında bir bebek olduğunu söyleyemezdim. Bu detayı atlamaya karar verip konuşmaya devam ettim. "Saraya gelen ve Alin'in vizyonda gördüğü adam ise Leonard Igor Darian. Yaşayan en büyük iki

büyü ustasından biri. Kendisi buraya annemi iyileştirmek için geldi." Mylo, gözlerini açıp bakışlarını yere dikti, sanırım böyle bir şeyi duymayı beklememişti.

"Peki, Kraliçe Elena iyi olacak mı?"

Alin'in pürüzlü sesi karşısında kendi sesimi düz ve kusursuz tutmaya çalıştım. "Öyle umuyoruz."

Hepsi anladığını belirtirken Mylo ayaklandı, fakat odadan çıkıp gitmesini Astrid'in sorusu engellemişti. "Bunu sormak benim haddime değil, biliyorum ama Melany'nin külleri nerede?"

Gözlerim boş rafa takıldığında hıçkırığım boğazıma kadar yükseldi fakat yutkunarak yok ettim. "Gitti." Buz gibi bir hale bürünürken suratımdaki bütün rengin de bu sorunun cevabıyla birlikte gittiğine emindim.

Mylo bana doğru döndü. "Ne demek gitti? Ayaklanıp gidecek hali yok ya." Sesi sert olmasının yanı sıra alaycıydı.

"O geceden sonra bir daha külleri görmedik, başka bir yere mi koydun?" Alin'in sesi Mylo'nun aksine daha yumuşaktı.

"Yoksa o karmaşada yok mu oldular?" Astrid herkesin aksine sorusunu çekinerek sormuştu.

Oda üstüme üstüme gelirken daralmaya başlamıştım. Yaşananlar aklımdan geçerken yatak örtüsünü yırtarcasına kavradım. Avucumun içinde sıkıştırdığım çarşaftan dumanlar yükseldiğinde bakışlarım oraya doğru kaydı. Yaktığım çarşafı hızlı bir şekilde söndürürken diğerleri şaşkın bir şekilde bir bana bir çarşafa bakıyorlardı. Nefesimi iç geçirerek verdim. "O gece birisi kardeşimin küllerini çaldı. Peşinden gittiğimde yardım alarak siragorları ortaya çıkarttı ve yaratıkları benden kaçmak için kullandı. Sonra da küllerle birlikte ortadan kayboldu. Onu yakalayamadım." Başımı yere eğip bir müddet sessizliği dinledim. Bu öyle bir sessizlikti ki, herkes sessizliğin içine sesleniyordu. Sessizliğin bile bir sesi vardı. Üstelik içinde gözyaşlarını da barındırıyordu. Kendimi tutamayıp "Ben hiçbir zaman o olamam ya da onun anısını yaşatmaya çalışamam. Herkesin onu kendi

içinde kendince yaşattığını ve bazılarının onun öldüğünden haberi bile olmadığını biliyorum. Kendi anne ve babasının ondan haberi bile yok, bunu biliyorsunuz. Onların yüreklerinde Melany'yi yaşatamam. Onlar benim Melany olduğumu sanıyorlar, ancak bu doğru değil. Ben ne o olabilirim ne de onun gibi davranabilirim. Şu an sizin gözünüzde bir hiçim, bu kadarını anlayabiliyorum. Sadece ona benzediğim için beni sevmediğinizin de farkındayım ve benimle yaşamak zorunda kaldığınız için bana katlandığınızı da biliyorum-"

Sözümü Alin'in kısık ve titrek sesi böldü. "Sen bir hiç değilsin Melody, sakın böyle düşünme. Öyle olmadığını biliyorum."

Elimi kaldırdım. "Bitirmeme izin ver." Yatağın kenarlarından tutunup destek aldığımda "O olmadığımı ve asla olamayacağımı biliyorum. O olmak da istemiyorum zaten, ben sadece beni ben olduğum için kabul etmenizi istiyorum," dedim. Bu tam olarak planladığım konuşma olmamıştı, ancak yine de ona yeterince yakındı.

Mylo, zayıfça "Ona benzediğin için ben bunu yapamam," dedi. Astrid ise sessizdi. Beni ben olduğum için kabul eden tek kişi Alin'miş gibi duruyordu. Bedenime bıçak saplanmış gibi bir acı hissettim içimde. Onların neden benim varlığımı kabul etmekte zorlandıklarını anlayamıyordum. Astrid ile işleri biraz yoluna koyabilmiş olsak da Mylo ısrarla bu durumu kabul etmiyordu.

"Onu özlemiş olabilirsiniz, ben de özlüyorum fakat bu gittiği ve bir daha dönmeyeceği gerçeğini değiştirmiyor. O artık yok, fakat ben varım. Ve beni görmezden gelmeniz size hiçbir şey kazandırmayacak. Üstelik Melany bunu görseydi, size oldukça kırılırdı." Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim. "Hâlâ burada olmamın, burada kalmamın bir sebebi varsa... o sebeplerden biri de Melany'nin sizi korumamızı istemesiydi. Ölürken bile dilediği son şeylerden biri buydu; sizin iyi olmanız."

Odanın kapısını çarpıp dışarıya çıktığımda gözyaşlarım kendimden istemsiz bir şeklide elmacık kemiklerimden süzülmeye

başladı. Hıçkırıklarım bana benim de duygularımın olduğunu gösterirken koşmamın tek sebebi bu duygulardan kaçmak istememdi. Sarayın hiç bilmediğim kısımlarına doğru koşmaya başladım ve hıçkırıklarım boğazımdan yükselerek dışarıya çıkarken yalnız kalabileceğim bir yer aradım. Güçsüzlüğümü benden başka hiç kimse görmemeliydi.

BÖLÜM 23

Tıklatılan kapının sessiz kalmama rağmen açılıp tekrar kapandığını duydum. Yumuşak adımlar zeminin üzerinde tok bir ses bırakarak ilerlerken gelen kişinin gitmesini umdum. Sarayın en üst katında, balkondaydım. Batan güneşin son ışınları dağların ardından ormana vuruyordu. Çok geçmeden o ışıklar da yok olacaktı. Kaç saattir buradaydım bilmiyordum, ancak epey uzun olduğunu söyleyebilirdim.

"Melody?"

Astrid'i tanımak için arkamı dönmem gerekmiyordu. Kırılmış kalbime rahatlatan, tanıdık melodili sesi değmiş olsa da dönüp ona bakmadım, yine de yanıma gelmiş olmasından memnundum. Bu bir şeyleri düzeltmek için yanıma geldiği anlamına gelirdi.

Tırabzanlara dirseklerini koyup kafasını avuç içlerine yasladı. Şu anda durumu iyileştirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Birlikte bir müddet boyunca gün batımını izledikten sonra kısık bir sesle "Biliyorsun," dedi. "...ve biz de biliyoruz." Kafamı ona doğru çevirmedim ama yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Onun yerini dolduramayacağını ya da o olamayacağını..."

Zoraki bir şekilde yutkundum. "Hiçbir zaman o olmaya çalışmadım."

Burnunu çekti ve kafasını yasladığı avuç içlerinden kaldırdı. Bana döndüğünde ben de ona doğru dönmüştüm. Elini bana doğru uzatırken "Sen buradayken Mylo ve Alin'le biraz konuştuk ve ortak bir karara varabildik," dedi. "Hepimiz bundan sonra elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

Sıkmamı beklediği eline baktıktan sonra parmaklarımı tenine yavaşça değdirdim. İkimiz de yaşanmış her şey için artık çok geç olduğunu biliyorduk. Astrid, Mylo ve Alin kendi hatalarını yapmışlardı, ben ise benimkileri yapmıştım. Hatalarımı düzeltmek için elimden geleni yapacaktım ve onların da aynı şeyi yapacaklarını umacaktım. "Bu her şeye sil baştan başlayacağımız anlamına mı geliyor?"

Derince bir nefes aldı. "Sil baştan olmasa bile daha iyi ve yeni bir başlangıç yapacağımız anlamına geliyor."

Buna alışabilirdim. Elimi elinden çektiğimde bakışlarımı çevirdim ve "Igor Darian, annemi Element Oyunları'ndan önce uyandırabileceğini söyledi," dedim. İçimde biriken şeyleri bir başkasıyla konuşmak istiyordum ve buna en uygun kişi Astrid'ti. Beni anlayabilir ve gereksiz yorumlar yapmaktan kaçınırdı. "O iyileştikten ve Element Oyunları bittikten sonra Nemesis'ten gideceğim."

Ona bakmıyor olsam da kaşlarını çattığını hissedebiliyordum. "Neden gitmen gerekiyor?"

Bu gerçekten çok güzel bir soruydu. Gitmemin birçok nedeni vardı. "Igor, içimdeki karanlık büyü hakkında bana yardım edebileceğini söyledi, ayrıca beni bir falcıyla görüştürecek. O falcıdan külleri kaçıran kişi ya da kişiler hakkında bilgi alabilmeyi umuyorum. Onu kimin, hangi amaç uğruna kaçırdığını öğrenmem gerekiyor." Kara bulutlar gökyüzünü kaplamaya başladığında sert rüzgârlar esmeye başladı. Bir anda değişen hava hızla yaklaşan fırtınanın habercisiydi.

"Başına gelen şeylerin ne kadar kötü olduğunu ancak sen bilebilirsin ama anlatmak istersen Alin ve ben her zaman seni dinlemek için burada olacağız." *Bu gerçekten de yeni bir başlangıçtı.*

"Aylar boyunca seni görmezden gelmek istememiştik ama ikimiz de büyük bir travma geçiriyorduk, iyi değildik. Alin'in durumu beni oldukça mahvetti ve sonrasında da her şey üst üste geldi. Anlarsın ya..." Demek istediklerini çok iyi anlıyordum. Acılı ifadesinden yola çıkarak bu konuşmanın basit bir yanı olmadığını düşündüm. Kendinden bir şeyler anlatmak Astrid için zordu fakat şimdi, benim yaptığım gibi o da kendini bana açmıştı. İlişkimizde ilerleme kaydediyorduk.

Kara bulutların hızla kapladığı gök kükrercesine gürledi ve yağmur damlaları şiddetle üzerimize düşmeye başladığında "İçeriye dönsek iyi olur," dedi Astrid.

Onu onaylayarak kapıya doğru yürümek için hareketlendim. O sırada çakan şimşek gökyüzünü aydınlatırken "Astrid?" dedim. "Benim hissettiğim şeyi sen de hissediyor musun?" Adım atmayı bırakmış olduğum yerde dikilmeye başlamıştım. Sanki... ama sanki bastığım zemin titreşiyordu. "Deprem mi oluyor?"

Bana doğru baktığında gözlerini pörtletti. Bunu beni gördüğü için yapmadığını bildiğimden arkamı döndüm. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken şiddetlenen titreşme yüzünden tutulacak yer aradım. Yakınımdaki tırabzanlara sıkıca tutunurken diğer elimi, dengesini kurmaya çalışan Astrid'e doğru uzattım. Şiddetlenen zemin sallantısından dolayı dengede durmakta zorlanıyordu. Parmakları parmaklarıma kenetlendiğinde onu yanıma çektim. İkimiz de tırabzanlara tutunurken ormanın üzerine art arda düşmeye başlayan yıldırımlara tanıklık ettik. "Bu nasıl bir fırtına böyle?" Cehennem Tapınağı'nın prensesi olduğumdan beri gerçek dışı pek çok şey görmeme rağmen, şu an gördüğümüz manzarayı tanımlayacak herhangi bir kelime bulamıyordum.

Ağaçların üzerine düşen yıldırımlar yerküreden sekerek yeniden gökyüzüne çıkıyor, birbirlerine çarpıp alev alıyorlardı. Şiddetli rüzgâr, alevleri yer yer bir arada tutarak dağılmalarını engelliyordu ve alevlerden çıkan duman havada birleşip büyük bir hortum şekline giriyordu. Yağmur damlaları büyüyüp buz

kütleleri haline gelmeye başladığında ellerimi kafama siper ettim. Aynı şeyi Astrid de yapmıştı.

"Aman Tanrı'm, şuraya bak." Astrid, kafasını çarşı yönüne doğru döndürmüştü. Oranın aşağısında rıhtım vardı. Buradan gördüğüm kadarıyla en az on metrelik dalgalar yükseliyor, ancak yere vurmuyordu. Devrilme sesleri kulaklarımızı doldurduğunda yeniden ormana doğru baktık. Bazı ağaçlar depremin gücüne dayanamayıp devrilmişti.

Birkaç adım ötemize yıldırım düştüğünde korkuyla yerimizden sıçradık. Durum gittikçe kötüleşiyordu. Boraya dönüşen şiddetli rüzgâr saraya doğru geliyordu. Islak saçlarım rüzgârın etkisiyle yüzüme yapıştığında "İçeriye girip her ihtimale karşı Alin'in yanında dursan iyi olur," dedim. Rüzgârın uğultusundan dolayı bağırmak zorunda kalmıştım.

"Sen gelmiyor musun?"

Arkasından gidecektim, ancak şu anda kalbimin yanmaya başladığını ve kendi büyümün üzerini örten karanlık büyünün fırtınadan beslenerek daha da büyüdüğünü hissediyordum. Ona bunu belli etmemek için dişlerimi sıktım. "Hemen arkanda olacağım." Alin'in yanına gitmesi gerektiğinin o da farkındaydı. Israr etmesini istemediğimi belirten bakışlarla ona baktığımda yanımdan ayrılıp hızlıca kapıya doğru koştu ve içeriye girip gözden kayboldu.

İçimdeki karanlık kendi büyümün enerjisini sömürürken acıyla bağırdım. Ona karşı koymamı engellemek için canımı yakıyordu sanki. Bir anda çıkan fırtına gibi içimde de fırtınalar kopmaya başlamıştı. Karanlık büyü dışarıya çıkmak için can atıyordu. Bunun için hevesliydi de. Ona engel olmaya çalıştıkça kalbimi daha çok yakıyor ve sanki bunu yapmaya devam edersem canımı daha da çok acıtacağını bu yolla dile getiriyordu. Tırabzanlara tutunarak ayağa kalktım. Bu sırada karşımdaki ateş dumanlarının oluşturduğu gri hortum büyüyerek belirli bir şekle girmeye başlamıştı. Onun aldığı şekli izledikçe içim

dehşetle doluyor ve hissettiğim korku yüzünden karanlık büyü güçleniyordu.

Hortumun aldığı şekil devasa, pelerinli bir silüete dönüşürken bunun ölümün ruhu olduğunu düşünmeye başlamıştım. Duman gibi gri, ölüm kadar gerçekti. Hareket etmeye başladığında ormandaki ağaçları da yok etmeye başladı. Geçtiği yerler yıkılarak yok oluyordu. Bir sağa bir de sola ilerlerken sanki bir şey arıyor gibiydi.

Karşımda oluşan manzaranın son hali, devasa hortumun yanı sıra gökte yanan bulutlar ve etrafında dönüp duran hortumlardı. Ayrıca yer hâlâ sallanıyordu. Kafam geriye doğru yatarken fırtınadan, yıkımdan, kaostan ve ateştin değip yakabileceği her şeyden haz duymaya başlamıştım. İçim saf kötülükle dolarken dudağımın kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. Kendi büyümün son kırıntıları da kalbimi yakıp geçen karanlığa esir olurken daha fazla dayanamayacağımın farkındaydım. Büyüm, karanlığa esir olmadan önce son gücümü de kullandım. Acı şiddetlenip tüm kalbime saplandığında boğazımı yırtarcasına bağırdım fakat sadece birkaç saniye sonra bağırışlarım acı dolu nidalara değil, kahkahalara dönüştü. Bu kahkahalarım ölümün ruhu olarak nitelendirdiğim hortumun dikkatini çekmiş gibiydi. Tüm yolları yararak sarayın önüne, benim önüme doğru gelmeye başladı.

Görüşüm kendime ait olsa da hareketlerim ve zihnimin kontrolü artık bende değildi. Elimi tırabzanlara koymak ya da oradan çekmek istesem bile bunu yapamazdım. Bedenimin tüm kontrolünü kaybetmiştim. Korkumu bastıran duygu intikamdı. Güzel düşüncelerimi örten ise karanlığın ölüm planlarıydı. Karanlık büyünün sesini zihnimde duyabiliyordum. Neşeyle ama bir o kadar da korkutucu bir şekilde "Beni buldun," diye bağırıyordu. Düşüncelerinin arasına ikinci bir ses karıştı. "Olduğun yerde kal, birazdan seni oradan çekip çıkartacağım." Zihnimde yankılanan ses, en az rüyalarımdaki ses kadar boğuk ve

anlaşılmazdı. Kime ait olduğunu ya da tam olarak bu kişinin nasıl bir ses tonu olduğunu net bir şekilde anlayamıyordum.

Beynimdeki ses durduğunda sanki bir anda her şey durmuştu. Ağaçlar, yeryüzündeki hortumlar, hatta önümde bekleyen devasa cüsseli, pelerinli şekliyle korkutucu bir görüntüye sahip olan hortum bile... Her şey donmuş gibiydi. Son bir kez "Seni buldum," diye fısıldadı ses ve tam o anda karşımdaki her şey yeryüzüne doğru sert bir şekilde düşmeye başladı. Yere çarpan ateşler, ormandaki ağaçların yanıp tutuşmasına sebep olurken hortumlar, her şeye iki misli zarar vermeye başlamıştı. Bedenim hareketlendiğinde neler olup bittiğini anlamaya çalıştım fakat gördüğüm tek şey istemsiz bir şekilde tırabzanlara çıkıyor olduğumdu. Yüzümdeki haylaz gülümsemeyi hissedebiliyor, birazdan yapacaklarını duyabiliyordum. Onu engellemek için bir şeyler yapmaya çalıştım ancak başaramadım. Sanki vücudun henüz açığa çıkmamış olan saklı gücüydüm. Kendi ruhumu tetiklemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Vücudumun kontrolüne sahip karanlık, bedenimi tırabzanlardan aşağıya, boşluğa bıraktı. Tam olarak ölümün ruhu dediğim silüetin ağzının içine doğru düşüyordum. Hortum birazdan beni yiyip tüketecekti. Kafam geriye düştüğünde ve gözlerim gökyüzüne doğru çevrildiğinde, bulutları delip geçerek üzerime doğru gelen büyük bir enerji dalgasını gördüm. Bu bir yıldırım gibiydi ama yıldırım olmadığı etrafındaki siyah auradan belliydi. Boşlukta savrulmamla eş zamanlı olarak simsiyah olan enerji dalgası bedenime çarptı.

Ve gerisi hatırlayamayacağım kadar karanlıktı.

BÖLÜM 24

Fısıltılar, soğuk zindanlar, mahzenler, yer altı mağaraları, yanan ateşler, acıdan duyulan hazlar, karanlık, karanlığı içinde barındıran gece ve geceye eşlik eden saf kötülük... Geçmişte, gelecekte ve bugünde bulunan, acı çeken her insanın çığlığı kafamın içerisinde yankılanırken Anka'nın tiz kükremesi hepsini bastırıp bana ulaştı. "Hissettiğimi sen de hissediyor musun?"

Ruhumun Nemesis'e, ardından da kendi bedenime doğru sertçe çekildiğini hissettim. Hiçliğin ortasından gerçekliğe yeniden ulaştığımda etrafımda olup bitenleri algılamakta zorluk çekmeye başlamıştım. Rüzgârın tenimi yakan sıcaklığına karşılık yüzümü ıslatan soğuk yağmur, bana gözlerimi açmam gerektiğini söylüyordu. *Ya da ben öyle sanıyordum.*

Yüzümde hissettiğim şiddetli tokat yanağımı yakarken irkilerek gözlerimi açtım. Karşımda endişeli gözleriyle bana bakan Igor Darian vardı. Saçları yağmur yüzünden alnına yapışmıştı. "Beni duyabiliyor musun Melody?" Ağzımı açıp ona cevap veremedim. Yüz ifadesi dümdüz oldu ve kısa bir an boyunca bakışları gözüme en az kendisi kadar endişeli gözüktü. "Kyne, biraz daha hızlı ol ve sedyeyi buraya getir hadi!" Arkamdaki bir noktaya doğru bağırdı, ancak kafamı kaldırıp geriye bakma gücünü kendimde bulamadım.

Gözlerim açık bir şekilde Igor'a bakmaya devam ediyordum. Bakışlarım içimde hissettiğim eksiklik gibi boştu. Sahi

neydi bu boşluğun sebebi? "Yere çarpmadan önce onu yakaladığına eminsin, değil mi?" Kyne'ın sesinde bir parça kuşku vardı.

"Büyüm zemine çarpmasını engelledi Kyne, bunu sana kaç kere daha söylemem gerekecek?" Huzursuzca homurdandı.

"O iyi olana kadar."

Sedye toprağa bırakıldığında Kyne omuzlarımdan, Igor bacaklarımdan tutarak beni onun üzerine yerleştirdiler. "Merak etme, onu iyileştireceğim."

İkisi de tahta uçlarından tutarak sedyeyi havaya kaldırdıklarında kafam yana doğru savruldu ve bu bakışlarımın ormana doğru dönmesine sebep oldu. Ağaçların arasından görünen kızıllığı ve onlardan yükselen grimsi dumanları söndürüp yok etmeye çalışan element kullanıcılarını yattığım yerden görebiliyordum. Tüm şehri kaplayan geceyi şimşekler aydınlatıyordu. Gece, adeta gündüze dönüşmüştü. Fırtına gerçekten de çok şiddetliydi. Bir anlığına cehennemi bu evrende yaşıyor olabileceğimizi düşünmeye başladım.

Beni saraydaki revire götürdüklerinde hemşirelerin de yardımıyla bedenimi rahatsız bez sedyenin üzerinden alıp yatağın yumuşaklığına yavaşça bıraktılar. Ardından Igor, hemşirelerin onları yalnız bırakmalarını istemiş ve yapacağı şeyleri kimsenin görmesini istemediği için yatağın etrafını saran perdeleri çekmişti. Kyne'a dönüp "Komaya girdiğini düşünüyorum," dedi. "Bizi görüp duyabilir, ancak hiçbir sorumuza cevap veremez."

Kyne'ı gördüğüm kadarıyla eli çenesindeydi fakat yüz ifadesini göremiyordum. "Ona çarpan yıldırımı gördüm Igor ve içine düştüğü hortumu da. Hâlâ yaşıyor olması bir mucize."

Igor, yanıma eğildiğinde Kyne'a ters bakışlar attı. "Ona çarpan şeyin yıldırım olduğunu düşünmüyorum, eğer o yakınlıktan kendisine yıldırım çarpsaydı küle dönerdi. Ayrıca hortumun içine düştüğünde onu kurtardığımızı da sana hatırlatırım." Kyne, bana çarpan şeyin bir yıldırım olduğunu mırıldanmaya devam ederken Igor, "Ayrıca mucize diye bir şey yoktur, kardeşim,"

dedi. "Oradan geçmemizin tek sebebi bunun kaderimize biz doğduğumuzda yazılmış olmasıydı. Aynı, onun kaderine ölümün henüz yazılmamış olması gibi." Avuç içini alnıma yasladığında kafasını eğip gözlerimin içine güven verircesine baktı. "Şimdi canın birazcık acıyacak ama ruhunu uyandırıp seni komadan çıkartacağım." İçimden *ruhumun uyanması,* diye tekrar ettim. *Ruhum uyanacak.*

Gözlerini kapatıp açtığında gözlerinin renginin değiştiğini gördüm. Gözlerinden çıkan büyü gözlerime doğru yavaşça ilerlerken dudaklarını kıpırdatıyordu. Fısıldıyormuş gibiydi ama sesi çıkmıyordu. Daha çok büyüsüyle konuşuyormuş gibiydi. Mavinin her tonu olan enerji gözlerime değdiğinde bedenim kıvrılarak büküldü. Bacaklarım toparlanıp karın hizama geldiğinde, midemin içinde kasılmalar başladı. Midemin içinde birkaç saniye boyunca süren kasılmalar, içimde bir yılan misali dolaşarak önce kaburgalarıma, sonra omuriliğime ve ardından ensemden tırmanarak kafamın içerisine yayıldı. Alnıma yasladığı avuç içinden çıkan bir şok dalgası tüm bedenimi sarıp vücudumun titremesine yol açarken kasılmalar bir belirip bir yok olmaya başlamıştı. Dişlerimi sıkarak tüm acının yok olmasını bekledim. Bu acı, vücuduma aynı anda binlerce kılıcın saplanmasıyla eş değerdi. Gözümden akan bir damla yaş tenimi ıslatıp başımı koyduğum yastığa düşerken içimdeki her bir hücrenin titremeye başladığını hissedebiliyordum. Bir şok dalgası daha vücuduma yayıldığında bu sefer sadece kalbime ulaştı. Kalbime değen dalga acıyla bağırmama sebep olurken Igor, kalbime bir şok dalgası daha yollamaktan çekinmedi. Peş peşe kalbime değen şok dalgaları yüzünden hem bağırıyor hem de ağlıyordum. Bu acının bir an önce bitmesini istiyordum. Her an aynı yere çarpıp kalbimi uyaran şok dalgasına karşılık "Yeter," diye bağırdım hıçkırıklarımın arasından. "Lütfen daha fazla şok dalgası istemiyorum." Sesim bir öncekine göre daha güçsüz çıkmıştı.

Gözlerimi kapatıp ağlamaya devam ettiğimde Igor, elini alnımdan çekti. "Uyandı."

"Gözleri zaten açık olan bir insanı uyandırmayı mı başardın yoksa ona eziyet mi ettin?" Yaptığı eziyet etmekten farksızdı çünkü her şeyi, her bir hücremde hissederek acının her türlüsünü tatmıştım.

"Ben gereken şeyi yaptım Kyne, aynısını sen de yapardın."

"Hayır, yapmazdım." Kyne, yanıma çömelip eliyle saçlarımı okşamaya başladığında kendimi onun kollarına bıraktım. Acı, yavaş yavaş sönüp giderken her şeyin iyi olacağını söyleyerek beni teselli ediyordu.

Gözyaşlarım kuruyup hıçkırıklarım iç çekişlere dönüşene kadar orada öylece gözlerim kapalı bir şekilde yattım. İçimdeki acı sonunda yerini huzura bırakmıştı, artık kendimi daha iyi hissediyordum. Kendimi iyi hissetmemin yanı sıra gözlerimi kapattığım süre boyunca düşünmüş ve kendi içimde bazı sonuçlara varmıştım. Öyle ki bu sonuçlar oldukça şaşırtıcıydı.

Tırabzanlardan atlamadan öncesini ve sonrasında bir enerjinin beni vurup geçtiğini hatırlıyordum. Baygınlık geçirmeden önceyse içimdeki karanlık enerjinin ben hortumun ağzına düşerken bedenimden çekilip alındığını hissetmiştim. Artık içimdeki karanlık büyünün yerinde büyük bir boşluk vardı fakat o boşluk yavaş yavaş yeniden doluyor gibiydi.

Gözlerimi açıp yanımdaki Kyne'a ve daha sonra yatağın ucunda dikilen Igor'a baktım. Yanlarında gardımı indirmiş olmayı umursamıyordum. Kısık sesimle "Igor?" diyerek dikkatini çektikten sonra "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim. Kyne gibi o da gözlerini üzerime dikmişti. "İçimdeki karanlık büyü çıkan fırtınada bedenimin kontrolünü ele geçirdi. Daha sonra da birisi büyüyü almak için geldi."

Kaşlarını çatarken bir yandan da yatağın kenarına oturmuştu. "Almak için gelmekten kastın ne, Melody?"

Yatakta oturmak için doğrulurken "Zihnimde karanlık büyüyle konuşan bir ses duydum, daha sonra da yıldırıma benzeyen siyah bir aura onu bedenimden çekerek benden aldı," dedim.

"Kendi ruhu ve büyüsü, karanlık büyü tarafından ele geçirildiğinde gerilere itilmiş ruhunu içeriden tetiklemek için de bir şey yapamadığı için komaya girmiş olmalı," dedi Kyne yanımda huzursuzca kıpırdanırken. Igor kafasını sallamakla yetindi.

"Fırtına başlamadan önce çok küçük bir enerji dalgasının bana çarptığını hissettim. Bu kadar güçlü olmasaydım belki de hissedemezdim, ancak fırtınayı bu enerji dalgasının çıkarttığına eminim. Bunun normal bir fırtına olmadığına da eminim," dedim. "Yerden seken yıldırımlar havada çarpışıp alevlere dönüştü ve denizdeki dalgalar havada asılı durdu. Hortumların bile etrafa verdiği zarar başlangıçta azdı. Karanlık büyünün benden alınacağı zaman gelip çattığında etraf cehenneme döndü."

"Bu denli mistik bir fırtınaya ancak çok güçlü bir kehanet sebep olabilir," dedi Igor. "Fırtınanın senin içindeki güçle bir ilgisi olabilir de, olmayabilir de. Yine de artık benimle birlikte Farallon'a gelmek zorundasın. Üzerinde bir kehanet varsa bunu öğrenmeliyiz."

Kalkmak için bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. "Fırtınanın kiminle ya da neyle alakası olduğunu bilmiyorum, bununla ilgilenmiyorum da. Sadece içimdeki karanlık gücün kime ait olduğunu, onu benden kimin aldığını, sürekli rüyalarıma girip beni tehdit eden aşağılık pisliğin kim olduğunu ve kardeşimin küllerini kimin çaldığını öğrenmek istiyorum. Onlara yaptıklarının bedelini ödetmeden gözüme rahat bir uyku girmeyecek."

Ani çıkışım karşısında ikisi de afallasa da "Hepsini öğreneceğin zaman gelecek, hiç merak etme," dedi Igor. "Aradığın her şeyin cevabını falcı verebilir. Tabii bunun bir bedeli olacağını da bilmen gerekiyor." Her şeyin bir bedeli olduğunu biliyordum ve bu bedeli seve seve ödeyerek her şeyi öğrenmeye hazırdım. Bilinmezlik hissi canıma tak etmişti artık.

"Küllerin çalındığını bilmiyordum."

Kyne'a doğru döndüm. Omuzları çökmüş, kafası öne doğru eğilmişti. "Üzgünüm Kyne, bunu sana daha önce söylemem gerekirdi ama yapamadım."

Yüzüne hafif bir tebessüm yerleştirdi, ancak ikimiz de gülümsemek istemediğinin farkındaydık. "Umarım, Melany'nin ruhu huzur içindedir."

Dudaklarımı dişlerimin arasına aldım ve mırıldandım. "Umarım öyledir."

Kyne, biraz yalnız kalmak istediğini söyleyip yanımızdan ayrıldıktan sonra Igor ile birlikte yalnız kaldık. "Seninle birlikte Farallon'a geleceğim ama bir şartım var." Sessiz bir şekilde söyleyeceklerimi tamamlamamı bekledi. "Başıma gelenleri öğrenene kadar yanımda kalmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

İstediğim basit bir istekti, reddetmeyeceğini düşünüyordum. Tahmin ettiğim gibi beni reddetmedi, ancak düzgün bir cevap da vermedi. Sadece kafasını sallamakla yetinmişti. "Farallon'a gittiğimizde sana bilmen gereken her şeyi anlatacak ve göstereceğim. Bazı büyü kitaplarım var, onları okumanı istiyorum." Onu onayladığımda "Şimdi biraz dinlenmen için seni yalnız bırakacağım ve dışarıdaki fırtınayla ilgileneceğim," dedi. "Onu durdurmak için doğanın kadim güçleriyle oynamam gerekse bile vereceği zararı minimuma indirsem iyi olur. Nemesis halkının evleri bu denli şiddetli bir fırtınayı atlatacak kadar güçlü görünmüyor." Arkasını dönüp kendi kendine mırıldandı. "Aslında kadim güçlerle oynamayacağım. Fırtınanın çıkmasının sebebinin doğanın kadim güçleriyle oynanmasından kaynaklı olduğunu düşünüyorum. Ben oynananı düzelteceğim." Mırıldanarak gittiğinde yalnız kalmıştım. Odadaki hemşire yanıma gelip koluma bir serum taktığında gözlerimi kapattım ve herkesin iyi olmasını diledim.

BÖLÜM 25

Fırtınadan sonraki günler oldukça normal geçmişti. İyileşmiştim ve vücudumdaki kara büyü Igor'un verdiği içecek sayesinde kısa sürede yok olarak cildimin eski haline gelmesini sağlamıştı. Hâlâ küçük pembe bir iz sol tarafımda duruyor olsa da belirgin bir yara izim yoktu.

Igor, annemin üzerinde etkili olacağını düşündüğü bir kara büyü bulmuş ve onu kullandığında başarıya ulaşmıştı. Büyünün etkisi her geçen gün annemin üzerinden eksilirken ona dokunabileceğimizi fark etmiş ve koluna serum takıp gerekli besini aldığından emin olmuştuk. Bunu bünyesini korumak için yapmamız şarttı. Uyandığında zayıf ve güçsüz olmasını istemezdik. Babam, büyünün etkisi geçtiği için oldukça hoşnuttu. Yeniden anneme kavuşacak olma düşüncesi ona huzur veriyordu. Üzerindeki tüm huysuzluk kalkmış, yerini yeniden sevecen bir adama bırakmıştı. Igor'a minnettar olduğunu da onu her gördüğü yerde dile getiriyordu.

Element Oyunları'na son iki gün kalmıştı. Annem her an uyanabilir diye saraydan uzaklaşmak istemiyordum, bu yüzden de Astrid ile birlikte sarayın arka bahçesinde çalışıyorduk. Alin de bahçenin bir köşesinde tekerlekli sandalyesinde otururak bizi izliyordu. Birkaç defa elementini kullanmış olsa da artık bir önemi olmadığını söyleyip sonrasında bizi izlemeyi tercih etmişti.

Astrid ile yaptığım çalışmalara ek olarak Sean ile birlikte bağımsız elementlere hükmetme yeteneği üzerine çalışmalar yapmıştık. Çalışırken gecemizi gündüzümüze kattığımız zamanlar da olmuştu. Zorlu ve acılı geçen saatlerin ardındansa ikimiz de bu yetenekte birkaç kademe ilerlemeyi başarabilmiştik.

Sean ve Astrid'in olmadığı zamanlarda ise Igor ile birlikte kara büyü çalışmaları yapmıştım. Bana kendimi korumam için birkaç basit ama etkili numara öğretmişti. Kısacası durmadan, ara vermeden, her şeyimi ortaya koyarak çalıştığım bir hafta olmuştu. Bu sayede hem kafamı kurcalayan düşüncelerden uzaklaşmıştım, hem de ileride karşıma gelecek kötülüklerle savaşabilecek gücü kendimde yeniden bulmuştum.

Uyku zamanlarında, zihnimin bir daha arafa çekilmemesi için Igor'dan, bana zihin koruma büyüsü yapmasını istemiştim. Her gece uyurken hâlâ aynı karanlığın benim için gelmeye çalıştığını, fakat sürekli zihnimdeki bariyerlere çarpıp geri püskürdüğünü hissedebiliyordum. Igor'un kara büyüsü, onun zihnime girmek için yaptığı büyüden çok daha güçlüydü.

Tüm bunların dışında kafamı kurcalayan tek bir şey vardı. O da Anka'nın benimle iletişime geçmiş olmasıydı. Ona bir daha ulaşamamış olsam da o gece bana söylediklerini hatırlıyordum. Tiz kükremesi aklımdan çıkmıyordu. Her seferinde cevapsız kalan sorularımın olduğunun farkındaydım. Hiçbir cevaba ulaşamamak beni deli ediyor ve içten içe tüketiyordu. Sanki kördüğüm olan bir ip düğümüydüm. Cevaplar ise çözülmeyi bekleyen düğümlerde saklıydı. Fakat ne ben düğümleri çözebiliyordum, ne de düğümler kendiliğinden çözülüyordu. Tam olarak büyük bir çıkmazdaydım. Yapabileceğim tek şey zamanı geldiğinde düğümlerin çorap söküğü gibi kendiliğinden çözülmesini ummaktı.

Kyne'ın yanına gitmek için akşamüzeri saraydan ayrıldığımda yolda Mylo ile karşılaştım. Daha iyi biri olmak hakkındaki söylemlerimize uyuyor gibi görünüyordu. Göz altlarındaki torbalar yavaş yavaş kayboluyor, yüzü düzeliyordu. Dik

durmaya başlamıştı ve sarhoş olmadığı düzgün attığı adımlarından belliydi. Bir şeyleri yoluna koymayı deniyor oluşuna sevinmiştim. Beni gördüğünde gülümsememiş olsa da dolu olan eliyle selam verdi. Küçük bir ilaç şişesi avuçlarının arasındaydı. Büyük ihtimalle Kyne'ın ona vermiş olduğu vitaminlerden biriydi bu. Kafamı eğerek ben de ona selam verdim ve kulübeye doğru ilerlemeye devam ettim.

Kyne, Igor Darian ile birlikte kulübenin içerisindeydi. Geldiğimi gördüklerinde gülümseyerek beni karşıladılar. "Merhaba Melody, nasıl gidiyor?" Keyiflerinin yerinde olduğu her hallerinden belli oluyordu. "Bizimle birlikte yemek ye." Önlerindeki masada duran çorbanın dumanı tütüyordu. "Annemizin özel tarifiyle hazırladım bu çorbayı."

Igor konuştuğunda şaşırarak masaya doğru ilerledim. "Çorbayı sen mi yaptın?" Şaşırmamın asıl sebebi aslında çorbayı Igor'un yapışı değildi. *Çorbayı "annemizin" özel tarifiyle yaptım,* deyişiydi.

"Biraz patates, biraz soğan ve çokça tavuk eti." Çorbadan bir yudum aldıktan sonra, "Tabii bir miktar da özel malzeme," diye ekledi. Çorbanın sırrını vermek istemiyor gibiydi.

Kyne, bana bir tabak çorba doldurdu. Masadaki yerimi aldığımda *"Annemizin,"* dedim Igor'a bakarak. "Bu ne demek oluyor?" Bir yandan da Kyne'a bakıyordum.

Aceleyle "Annesinin demek istedi herhalde," dedi. Şüpheyle onlara baksam da Igor onu onayladığında bunun dil sürçmesi olduğunu düşünüp konuyu üstelememeye karar verdim.

Çorbadan birkaç yudum aldığımda Igor'un annesinin harika bir aşçı olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Bu çorba enfes olmuş, Igor, ellerine sağlık."

Gülümseyip masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Bu şimdiye dek yemiş olduğun en güzel çorba olmalı." Açıkçası aksini de iddia edemezdim. Bu çorba gerçekten de yediklerimin arasındaki en güzel çorbaydı.

Büyük bir iştahla çorbalarımızı yedikten sonra Igor, annemi kontrol etmesi gerektiğini söyleyerek masadan kalktı ve saraya döndü. Kulübede Kyne ile yalnız kalmıştık. Tabakları toplamasına ve yıkamasına yardımcı olduktan sonra masaya yeniden oturduk. "Uzun zamandır seninle konuşmak istediğim bir şey vardı, Kyne," dedim. "Daha doğrusu senin bana anlatmanı istediğim..."

Neyden söz ettiğimi anlamış gibi "Babanın kız kardeşi Valerie," dedi.

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Nasıl biri olduğunu merak ediyorum ve sen de ondan bahsedebileceğini söylemiştin."

İç çekip iki kolunu da masaya yasladıktan ve bir süre düşündükten sonra dudaklarını araladı. "Kraliyetin en güzel kız çocuğu seçilmişti. Siyah saçları, yeşil gözleri ve her zaman bronz gibi duran koyu bir teni vardı. Onu yirmili yaşlarının başında tanımama rağmen çabuk öğrenen bir kadın olduğunu hemen anlamıştım. Savaşmayı çok iyi biliyordu, ancak ne yazık ki element kullanıcısı değildi. Bazen elementlerin gücü doğacak çocukların sadece bir tanesine verilir ve ikinci çocuğa güç kalmazdı. Onlar normal insan olarak doğar, büyür ve gelişirlerdi. Valerie de o insanlardan birisiydi. Ailesi element kullanıcısı olmasına rağmen insan olarak doğmuştu. Baban element kullanımında oldukça ilerlemiş olsa da kız kardeşi elementlere hükmedemiyor diye kendisi de element kullanımını bir süre sonra bırakmıştı. Gücünü sadece elementlerden almadığını kanıtlamak ve diğer askerlere de umut olmak için iyi bir savaşçı olmayı öğrendi. Sadece elementlere değil, yumrukların ve kılıçların gücüne de güvendi. Valerie herkes tarafından sevilirdi. Fırsat buldukça çarşıya iner, halkın sıkıntılarını dinler ve sorunları için çözüm yolları bulmaya çalışırdı. Hiç şüphesiz aramızdaki en iyi insanlardan biriydi. Otuzlu yaşlarına kadar ülkesi için çok şey yaptı. Aaron'a yardımcı oldu ve tabii ki sizin kaybınıza o da çok üzüldü. Elena doğum yaptığında ebeyle birlikte o da oradaydı."

Duyduğum son şeyden sonra kaşlarımı çattım. Bu doğru olamazdı. Annemin doğum yaptığı zamanın görüntülerini defalarca kristaller sayesinde izlemiştim fakat hiçbirinde odada onlardan başka birisi yoktu. Sadece annem ve onu doğurtan kadın vardı. "Bir yanlışın var, Kyne," dedim. "Kristallerden gördüğüm kadarıyla annem doğum yaparken odada sadece o ve ebe vardı. Sonrasında büyücü gelip beni kaçırıyor ve ardından kardeşim doğuyordu. Babam gelip Melany'yi götürdüğünde bile odada onlardan başka hiç kimse yoktu."

Elini çenesine koyup sıvazladı. "Hafızam beni yanıltıyor olabilir ama ben böyle olduğunu anımsıyorum."

Anlamsızca ona bakmayı sürdürdüm. "Bunun garip olduğunu sen de düşünmüyor musun?"

Gırtlağını temizlerken omuz silkti ve "Kristaller her şeyi net olarak gösteriyor mu ki?" diye sordu. İçimden bir ses bunun cevabını çoktan biliyor olduğunu söyledi. Kafamı eğdim. Her şeyi eksiksiz olarak göstermediğini ben de biliyordum. Bazen görüntülerde boşluklar oluyordu. Sessizliğimden yola çıkarak "Göstermediğini sen de biliyorsun," dedi.

Kafamı sallarken mırıldandım. "Kristallerin bana neden Valerie'yi göstermediklerini anlayamıyorum."

Ayağa kalktı. "Bazı şeyleri ne kadar istersek isteyelim zamanı gelmeden öğrenemeyiz, bazen sadece beklemek gerekir." Artık uyumak istediğini belirttiğinde kapıyı nazikçe işaret etti. Beni kovuyor olsa da aldırış etmedim ve onunla vedalaşarak oradan ayrıldım.

Sorularıma bir yenisi daha eklenirken derin bir nefes aldım. Kristallerin bana neden eksik görüntüler gösterdiğini bilmiyordum, ancak bu ilk defa olan bir şey değildi. Bunun gibi birçok şey olmuştu. Zamanda atlamalar ve saklanan şeyler vardı. Onu görmemiş olmamamın sebebi ölmesi gibi basit bir sebepten bile kaynaklanıyor olabilirdi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sorular kendiliğinden cevaplarını bulana kadar belki de sadece

beklemeliydim. Eninde sonunda her şey kendiliğinden çözülecekti. Çözülmek zorundaydı.

***

Ertesi sabah odanın kapısının sesli bir şekilde çalınıp açılmasıyla uyandık. Uyku sersemliğiyle Astrid ile birlikte aynı anda yataktan fırlayıp saldırı pozisyonu almıştık. Görüşüm netleştiğinde gelen kişinin Christian olduğunu gördüm. Alaylı bakışlarla "Bana saldırmayı düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu. Ellerimi indirip soran gözlerle ona baktığımda ciddileşti. "Kral Aaron seni bekliyor." Bakışlarım tereddütle Astrid ile Alin'e doğru kaydığında Christian onlara bir şeyler anlattığımı anlamıştı. "Kral Aaron'ın müjdeli haberleri var," diyerek düzeltti bu sefer cümlesini. Yeniden ona doğru baktığımda ciddi duruşunun aksine gözlerinin içinin güldüğünü gördüm.

Dudaklarım istemsizce kıvrılırken ayakkabılarımı bile giymeye gerek duymadan koşarak odadan çıktım. Anne ve babamın odasına kısa sürede vardığımda kapı açıktı. Hızımı hiç kesmeden odaya girdiğimde içeride Igor, Kyne ve babamın da olduğunu gördüm. Bakışlarımı yatağın başındaki babamdan çekip anneme yönelttim, gözleri hafifçe aralıktı. Göz kapaklarını açık tutmakta zorlanıyor olsa bile uyanmıştı. Ağzımdan istemsizce bir "Anne," nidası çıktığında herkes bana doğru döndü. Bense Igor ve Kyne'ın arasından geçip yatağa doğru ilerlemekle meşguldüm.

Annem, kendini zorlayarak kafasını bana doğru çevirdiğinde fısıldayarak "Kızım," dedi.

Sesini duymak benim için dünyalara bedeldi. Yatağın üzerine oturup elini tuttum. "Buradayım anne, kendini zorlama, olur mu?" Hafifçe gülümsediğinde gözlerim dolmuştu. Uzun zamandır onun gülümsemesine hasret kaldığımı şimdi fark ediyordum. Yüzünde güller açarmış gibi gülümsemiyordu, hayır, ama gülümsemesinin bizim yüzümüzde güller açtırdığı kesindi.

Yeniden babama doğru döndüğünde "Neler olduğunu hatırlıyor musun, hayatım?" diye sordu babam.

Annem olumsuzca mırıldadı. "Hatırlayamıyorum." Biraz durup nefesini düzene sokmaya çalıştı, bu sırada elini bir an bile olsun bırakmadım. "Rüyalarımda sürekli susadığımı hatırlıyorum, cehennem kadar sıcak bir yerdeydim. Başımda siyah elbiseli kadınlar dikiliyordu, yüzleri korkunçtu."

Babam eğilip onu saçlarından öptü. "Her şey geçti, artık böyle kâbuslar görmeyeceksin."

"Kraliçe Elena, eğer izniniz olursa iyi olup olmadığınıza emin olmak için sizi son bir kez daha kontrol etmek istiyorum." Igor'un nazik sorusu karşısında annem, babamın da onaylayan bakışlarının eşliğinde onun bu teklifini kabul etti.

Igor, her zamanki gibi onun başında dikilip ellerini kafasından aşağıya doğru indirerek tüm vücudunu kontrol etti. Eli rahminin üstünde biraz fazla oyalandığında kaşlarını çattı fakat Elena, onu görmeden hemen önce ifadesini düzeltti. "Hayati fonksiyonlarınız normal bir şekilde çalışmaya devam ediyor. Kara büyü size hiçbir zarar vermemiş, iyisiniz." Bunu duyduğumuza sevinmiştik. Igor, annemin ilaçlarını verdikten sonra onun dinlenmesi gerektiğini söyleyip bizi odadan çıkardı.

Kendisi de odadan çıktıktan sonra "Kral Aaron," dedi ciddi bir ses tonuyla. Babam da onun bu sesini duyunca ciddileşmişti. Uzun sakallarını sıvazlarken "Kraliçe Elena'yla alakalı bir sorun var," dedi. "Yani bu tam olarak onun sorunu değil ama karnındaki bebekle alakalı kötü haberlerim var," dedi. Hepimiz ona dikkatlice bakarak söyleyeceği şeyi bekledik. "Kara büyü kalktığında Kraliçe Elena'nın karnındaki bebek zarar görmüş ve rahme tutunmayı bırakmış. Kısaca söylemek gerekirse ölmüş." Dudaklarım aralanırken Kyne'dan şaşkınlık nidaları yükseldi. "Belki de bebek hakkında ona bir şey söylememeniz daha iyi olur."

Babam duruşunu düzeltip "Zaten o bizim bebeğimiz değildi," diye mırıldandı. "O kara büyü lanetinin oluşturduğu bir bebekti."

"Kara büyüyü hangi amaç uğruna yaptıklarını bilmiyorum, ancak kraliçe iyileştiğine ve kara büyüyle karnında oluşan bebek de öldüğüne göre büyüleri başarısız olmuş demektir. Dert edilecek hiçbir şey yok."

Igor'un söylediklerinden sonra babam derin bir nefes aldı ve bana doğru döndü. "Annene bu konu hakkında hiçbir şey söylemeyeceğin konusunda sana güveniyorum, Melody Valerie Nemesis." Bana tam ismimle seslenmesi durumun ciddiyetini gösteriyordu.

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim." Zaten ona büyülendiği süre boyunca karnında bir bebek olduğunu söylemek anlamsızdı. Her türlü bunu anlayamayacaktı.

Igor ve babam aralarında özel olarak konuşmak için yanımızdan ayrıldıklarında Kyne ile birlikte saraydan çıktık. Kendi kulübesine doğru gitmeden önce "Yarınki Element Oyunları'nda bol şans," dedi. "İzlemek için orada olacağım." Teşekkür ettiğimde "Bu oyunu kazanıp kazanmamanız önemli değil ama Melany burada olsaydı seninle gurur duyardı," dedi. "Onun için bu oyun değil, arkadaşları ile arasındaki bağ önemliydi. Sen ise bu bağı yeniden kurmayı başardın ve dağılan parçaları birleştirdin. Mylo bile barıştığınızı söyledi." Mylo'nun bunu Kyne'a söylemesine şaşırmıştım.

"Geçmişte yaşanan şeyleri unutup şimdi yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyoruz, bu yüzden sadece benimle değil, hepimizle gurur duyardı."

Burukça gülümsedi ve "Evet, duyardı," dedi. "Şimdi kulübeye dönüp annen için ilaç hazırlamam gerekiyor, kendine dikkat et." Aynı şekilde gülümsediğimde gitmek için arkasını döndü.

Bir süre boyunca gidişini izledikten sonra saraya geri girerek odama döndüm. Üzerimi değiştirip kahvaltı yapmak için akademiye gidecektim. Sonrasındaysa öğle saatlerinde, herkesin karşılaşacağı grup açıklanacaktı ve bu açıklanırken takım arkadaşlarımın yanında olmam gerekiyordu. Bugün uzun ve stresli bir gün olacak gibiydi.

BÖLÜM 26

Takımların açıklanacağı zamana doğru yalnız yemek yediğim yemekhaneden ayrılarak bahçeye çıktım. Öğrencilerin doldurmuş olduğu alanda tanıdık yüzler aradım ama henüz kimseye rastlayamamıştım. Omuzlarımı gevşetip bıkkın bir nefes verdiğim sırada "Valerie!" diye seslenen Sean'ı duydum. Kafamı arkama doğru çevirdiğimde tüm takımın akademiden çıktığını gördüm. "Neden planı gözden geçirmek için bize katılmadın?" Sean, onlardan önce çıktığı için diğerlerinden öndeydi.

"Planı gözden geçirdiğinizden haberim bile yoktu, kimse bana bir şey söylemedi."

Freya, söylediğimi duymuş olacak ki yanımıza geldiğinde "Oyun planını sen hazırladığın için seni çağırmaya gerek duymadım," dedi. "Hem yemek yiyordun." Freya'nın sözleri canımı biraz sıksa da beni çağırıp çağırmaması önemli değildi. Anladığımı belirtip diğerlerinin peşinden gittim.

Hep birlikte bizim için ayrılan kısma geçtiğimizde Sara, "Tüm gruplar burada mı?" diye bağırdı. Şu anda bahçede, bizimle beraber altı tane grup vardı. Kimseden çıt çıkmayınca konuşmasını sürdürdü. "Bu yıl oyunlara katılım zorunlu tutulmadığından dolayı -yani korkaklar Element Oyunları'na katılmak istemediğinden dolayı demek istedim- bu yılın oyunları altı grup arasında yapılacak." Sara'nın korkaklarla alakalı söylediği birçok kişiyi güldürmüş olsa da ben sessizce dinlemeye

devam ettim. "Çekiliş faslını uzatmak istemiyorum, bu yüzden her takımın kaptanı yanıma gelebilir mi?" Astrid, Sara'nın yanına gittiğinde Sean'ın önüne geçtim. Bu açıdan Sara'nın ne yaptığını rahatça görebiliyordum. Elinde tuttuğu küçük torbayı kaptanlara uzattı.

"Çekilişler her zaman çok tuhaftır. İki takım karşılıklı olarak isimlerini çekene kadar çekiliş yapmaya devam edilir."

Sean'ın serin nefesini ensemde hissettiğimde "Nasıl yani?" diye sordum.

"Mesela kırmızı takım, mavi takımın bayrağını çekerse ve mavi takım da kırmızı takımın bayrağını çekerse eşleşirler ama kırmızı takım, mavi takımın bayrağını çektikten sonra mavi takım, yeşil takımın bayrağını çekerse çekiliş yeniden yapılır." Biraz karmaşık duruyordu. "Biz mor bayrağız."

Şu anda Astrid'in elinde sarı bir bayrak vardı. Mylo ise mor bayrağı parmaklarının arasında tutuyordu. Diğer altı gruptaki çocukları tanımadığım için bayraklarının rengini de bilmiyordum ancak mavi bayrağı olan takımla yeşil bayrağı olan takım eşleşmiş olacak ki kaptanlar birbirlerine şans dileyip çekiliş sahasından ayrıldılar.

"Oyunlarda ilk karşılaşacak kişiler mavi ve yeşil takım, onlar için üzülüyorum." Sean arkamda olduğundan dolayı fısıldayarak söylediği her şeyi net bir şekilde duyuyordum.

"Neden öyle söyledin?" Oyunlar hakkında gerçekten de hiçbir şey bilmiyordum. Bilgim her zaman Sean'ın anlattıklarıyla kısıtlı kalıyordu.

"Oyunlar şafak vaktinde başlar ve tüm gün sürer. Sabahın köründe yarışacak olmaları onlar için eksi puan." Bence tam tersine gün ortasında yarışmayacak olmaları daha iyiydi. Karanlığın henüz yeni yeni geçtiği zamanda yarışmak daha güzel olabilirdi.

Çekilişin sonunda gri rengi olan bayrak takımıyla eşleşmiştik. Astrid, elinde bayrakla geri dönerken şimdiden zafer

kazanmışız gibi gülümsüyordu. Takımın geri kalanına baktığımda onların da aynı yüz ifadesine sahip olduklarını gördüm. "Kolay olan takımdan başladık, onları kandırmak artık çocuk oyuncağı."

Jamie heyecanlanmış gözüküyordu. "İkinci aşamaya geçebiliriz ama ondan sonra kiminle eşleşeceğimiz çok önemli."

Lena, elini onun omzuna yasladı. "İkinci oyunlarda kura çekilmesi büyük talihsizlik."

Jamie, koluyla Lena'nın belini sararken "Bence bu yıl ikinci aşamaya geçmekle kalmayıp birinci aşamaya da yükseleceğiz," dedi.

"Diğer takımların on, bizim ise sekiz kişi olduğumuzu unutmayın ve ona göre hareket edin." Tyler'ın ikazı bir anda herkesin modunu düşürürken Sean ve Jamie ona ters bakışlar atmayı ihmal etmediler.

Sean bir anda "Bu konuyu açmanın sırası mıydı Tyler?!" diye bağırdığında Jamie onu tuttu.

"Sakin olun, burası bunu tartışmak için iyi bir yer değil."

İkili birbirlerine ters bakışlar atsa da Tyler sonrasında arkasını dönüp yürümeye başlamıştı. Rita ve Freya'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. Lena, onlara fısıldayarak bir şeyler söylüyordu. Jamie; Sean, Tyler'ın arkasından gitmesin diye onu hâlâ bırakmamıştı. Astrid'e baktım. *Ben bunlarla ne yapacağım şimdi,* der gibi gözlerini onların üzerinde dolaştırıyordu. Astrid ellerini yumruk yapmış, tırnaklarını avuçlarına bastırıyordu. Kendisini o kadar sıkıyordu ki bunu yapmaya devam ederse avuçları kanayabilirdi. Yakınımda olduğundan iki adım atarak ona ulaştım. Bir anlığına tereddütte kalmış olsam da yumruk yaptığı sağ elinin üzerini parmaklarımla kapladım. Şaşkınlıkla elini tutan ele baktığında teması kesip büyümü ortaya çıkarttım. Bu, saniyelik bir olay olduğundan dolayı göz rengim sadece bir saniyeliğine değişip yeniden eski haline dönmüştü. Kapalı olan avuç içini açmaya zorlayan bir büyü yapmıştım. Parmakları

yavaşça açılırken "Konuşmak ister misin?" diye sordum. Yüzündeki ifadeden konuşmak istemediğini anlamıştım. İtiraz etmek için dudaklarını araladığı sırada kelimeleri ağzına tıktım. "Konuşalım." Bileğinden tutup hafifçe çekiştirdiğimde karşı koymadı. Birlikte kalabalığın arasından çıkıp akademinin arkasına doğru yürüdük. Burada hiç kimse yoktu.

"Sorun nedir?"

Binanın taş duvarına yaslandıktan sonra kayarak yere oturdu. Onun aksine eğilerek yavaşça yanına oturdum. "Eskiden oyunlara her zaman on kişi olarak katılırdık. Fakat geçen yıl takımımızdan iki kişinin başına bir takım olaylar geldi. Birisi Alin ama sen onun durumunu zaten biliyorsun. Tyler'ın bahsettiği kişi ise Ryan. Alin sakatlandığı için bu yıl bizimle birlikte oyunlara katılamayacak ama Ryan'ın bedeni bir Lidian hayaleti tarafından ele geçirildi, Anka yani Descartes onun hayaletle birlikte ruhlar bölgesine gittiğini söylemişti. Yaşanan olaylardan sonra da bir daha ondan haber alamadık."

Arkadaşlarının başına geleni duyduğuma üzülmüştüm ama aynı zamanda aklıma Igor'un, Anka ile tanışması gelmişti. Çift taraflı ölüm kökü bitkisi Lidian hayaletlerinin zehrini yok edici nitelikteydi. İnsanın içinden kötülüğü silebiliyordu. Ayrıca hayaleti öldürecek kadar güçlüydü de. Bu da demek oluyordu ki Igor ve Anka o zamanlarda tanışmışlardı. Yine de bildiğim bir şey varsa o da ruhlar bölgesine insan bedeniyle girilemeyecek oluşuydu. Oraya sadece ruhlar gidebilirdi. "Ruhlar bölgesine somut bir bedenle gidilemez, Astrid. Arkadaşınız başka bir yere gitmiş olmalı."

Kaşlarını çattı. "Yere pentagram çizmişti ve sonra yıldız tamamlandığında yok olmuştu." Pentagram cadıların ışınlanmak için kullandığı bir işaretti. Gerekli ritüel tamamlandığında pentagramları onları güvenli bölgelerine götürürdü.

"Hayaletlerin evi olmaz ama büyük ihtimalle o ruh hizmet ettiği kişinin yanına geri dönmüştür. Yani arkadaşınız hâlâ dünya üzerinde bir yerde olabilir." Astrid'i umutlandırmak

istemezdim ama demiştim bir kere. "Anka'nın söylediği her şeye koşulsuz şartsız güvenmiş olabilirsiniz ama o da sizi korumak için böyle bir şey söylemiş olabilir."

"Yani arkadaşımızı kurtarmayalım diye bize yalan söylediğini mi söylüyorsun?" Biraz sinirlenmiş gibiydi.

"Anka'yı savunmuyorum ama onun peşinden gitmemeniz için böyle söylemiş olabileceğini düşünüyorum."

Astrid bir süre sessizce kendi düşüncelerinin arasında kayboldu. "Ryan, hayaletle birlikte kaybolduktan sonra Melany ile birlikte bir yolculuğa çıktık. O zamanlarda kaderimizde Ryan'ın peşinden gitmek yazılı değilmiş gibime geliyor ama şimdi onun ruhlar bölgesinde değil de hâlâ bu toprakların üzerinde bir yerlerde olduğunu söylüyorsun. Bu bana bir işaretmiş gibi geldi."

Astrid'e verecek doğru düzgün bir cevap bulamadım. Kafasından ne geçtiğini tahmin bile edemiyordum. "Onu aramayı düşünmüyorsun, değil mi? Tüm krallıkları dolaşamazsın."

Duvardan destek alarak ayağa kalktı. "Tüm krallıkları dolaşarak onu arayamam belki ama onun nerede olduğunu bilen birinin yanına gidebilirim."

Ayağa kalkmam için elini uzattığında tereddüt etmeden ona doğru uzandım. "Nereye gideceksin?"

Yüzünde haylaz bir gülümsemeyle bana baktı. "Bunu sana şimdi söyleyemem." Söylemesi için ısrar etsem de ağzını bıçak açmayacağını anladığımda kendimi yormaktan vazgeçtim. Bana sonra söyleyeceğini ima ettiği için şimdilik onu kendi haline bırakacaktım.

***

Astrid ile birlikte ön bahçeye döndüğümüzde Sean, bana her yıl Element Oyunları'ndan önce gerçekleştirdikleri bir gelenekleri olduğunu ve akşam yemeğinde yemekhanede onlara katılmam gerektiğini söylemişti. Geleneğe göre Element Oyunları'ndan önceki son gece her takım kendi arasında birleşip geceyi birlikte geçiriyorlardı. Biz hep birlikte yemek yemeyi

tercih ettiğimiz için yemekhanede buluşmuştuk. Üç grup daha bizimle birlikte yemekhanedeydi. Hepimiz farklı köşelerde, birbirimizden uzak oturuyorduk. Sean bana yer tuttuğu için ben onun yanına oturmuştum. Astrid, masanın bana en uzak kısmına oturmayı tercih ederek Freya'nın yanına geçmişti. Masadaki kadehlere meyhaneden alınan sıvı cesaret konulmuş, tabaklar rengârenk lapalarla süslenmişti. Herkes yemeğe başladığında ben önümdeki lapayla oynamaya başladım. Her birinin tadı farklı ve güzel olsa da şu anda pek fazla iştahım yoktu.

Uzunca bir süre yemeğimle oynadıktan sonra Sean, dirseğiyle beni dürtünce ona doğru döndüm. "Dalgın gözüküyorsun."

Elimdeki çatalı tabağın kenarına bıraktığımda "Pek iştahım yok," dedim.

Gülümseyerek sıvı cesaret dolu bardağını havaya kaldırdı. "İlk oyunumda ben de yemek yiyememiştim. Yine de içip biraz kafanı dağıtmak sana yardımcı olabilir." İçtiğim geçen sefer aklıma gelince bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüp yüzümü buruşturdum. "Bir bardaktan bir şey olmaz," dedi ve önümde duran bardağı alıp elime zorla tutuşturdu. Kadehini benim kadehime hafifçe tokuşturup kendi içkisini fondipledi. "Sıra sende."

İçmezsem daha çok ısrar edeceğini biliyordum, Sean, istediği şeyleri ısrar ederek yaptırma konusunda oldukça istikrarlıydı. Kadehi kafama dikip bitirdikten sonra bardağı yeniden masaya bıraktım. "Mutlu musun?"

Gülümsedi. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Yemek yemeden içki içtiğim için midem biraz garip olmuştu. "Hâlâ aynıyım Sean, değişen bir şey olmadı."

Gülümsemesi sönerken "Belki bir kadeh daha içmelisin," diyerek benimle alay etti. Bardağıma sıvı cesaret doldururken "Şimdi biraz eğlenmene bak, oyunlar için stresi yarın yaparsın," dedi.

Belki de haklıydı. Düşüncelerimden arınıp sadece şu anın tadına varmalıydım. Ne de olsa yakında buradan ayrılacak ve

Igor ile birlikte Farallon'a gidecektim. Sean'ın bardağıma doldurduğu içkiden bir yudum aldım ve gülümseyerek ona baktım. "Eğlenmediğimi kim söylemiş?"

Ben dördüncü bardağımı yudumlarken masadakiler çoktan altıncı, hatta yedinci bardaklarını içmişlerdi. Sean, hafif bir gülümseme eşliğinde kafasıyla sağ tarafı işaret etti. Gösterdiği yere baktığımda Astrid'in ayağa kalkmış olduğunu gördüm. Dengesini kaybettiğinde Tyler, onu küçük çaplı bir kahkaha eşliğinde kolundan tutarak yakaladı. Astrid, onu tuttuğu için Tyler'a teşekkür etse de konuşurken bazı harfleri yutmuştu. Sarhoş olmuş olmalıydı. Boğazını temizlediğinde neredeyse kaybetmiş olduğum dikkatimi ona odaklamaya çalıştım. Sanırım konuşacaktı.

Astrid, Lena'yı işaret etti. "Bugüne gelene kadar, Element Oyunları için gece gündüz demeden çalıştık." Kelimeleri yuvarlayarak ve bazen de kahkaha atarak konuşuyordu. Derin bir nefes alıp ciddileşmeye çalıştı. "Toprağa hükmetme konusunda o kadar ilerledin ki kalemizi güvenli bir toprak bariyerinin arkasına saklayabilecek güçtesin. Ayrıca Jamie'ye tuzak hazırlama konusunda yardım edebileceğin konusunda da sana güveniyorum." Lena gülümserken Astrid, Rita ve Tyler'a döndü. "Rita, rüzgârın yönünü değiştirip sırtlanlardan kokumuzu gizleyecek ve aynı zamanda konuşmalarımızı Sean'a iletecek kadar güçlendi ve Tyler, mükemmel iz sürme yeteneği sayesinde her şeyden önce bize saklanmış su kaynağını ve ardından da karşı takımın kalesini bulmamız konusunda yardımcı olabilir. Siz bizim en önemli piyonlarımızsınız çocuklar."

Rita ve Tyler aynı anda "Piyon mu?" diye sorarken Freya kahkaha atarak güldü.

"Piyon olmayı küçümsemeyin, oyundaki ilk görevimiz su kaynağındaki köprüyü karşı takımdan önce bulmak ve karşıya geçtikten sonra onu yıkmak olacak."

Her iki tarafın da bölgelerini eşit ayıran bir su kaynağı olduğunu daha önceden çocuklar konuşurken duymuştum. Fakat bu su kaynağını hızlıca ilerleyerek önce bizim bulmamız

gerçekten önemliydi. Bu bize avantaj sağlayacaktı. Suyun içine gizlenmiş birçok tuzak olduğundan dolayı onun içinden değil, üstünden geçmeliydik. Aynı şekilde köprü ormanın herhangi bir yerinde de olabilirdi. Üstelik her seferinde farklı noktalara gizlenmişti. Freya, bir seferinde köprünün saydam havadan yapıldığını, kimsenin onu bulamadığını ve bu yüzden de herkesin sudan geçmek zorunda kaldığını ama çoğu kişinin tuzaklara yakalandığı için saf dışı kaldığını söylemişti. Oyunu kaybetmelerinin sebebi de bu olmuştu. Bir takımdaki herkes saf dışı bırakılırsa oyunu otomatikman karşı takım kazanıyordu. Bizimse köprüyü kısa sürede bulmak için Tyler'ın yardımına ihtiyacımız vardı. En azından herkes ona köprüyü bulabilecek olması konusunda güveniyordu. Bense bu konuda şimdiden tereddütte kalmıştım.

Astrid lafı değiştirdi ve "Sean," dedi sakince. Gözlerinin içi ışıldıyordu. "Sen bizim yemimiz olacaksın, karşı takımdakileri açığa çıkartmak ve onları saf dışı bırakmak için sana fazlasıyla ihtiyacımız var. Sean gülümserken Astrid, Freya'ya baktı. "Ben karşı takımın bayrağını almaya giderken beni, kendi canın pahasına koruyacağını biliyorum."

"Takım kaptanını korumak en onur verici görevdir, efendim," dedi Freya.

Astrid yeniden gülümseyerek "Her birinizle gurur duyuyorum," dedi. Sesi şimdi çok daha gür çıkıyordu. Gözlerini birer birer herkesin üzerinde gezdirse de bir tek bana bakmamıştı. "Hepimizin istediği tek bir şey var." Elindeki kadehi havaya doğru kaldırırken "Kazanmak," diye bağırdı. Masadan onaylama sesleri yükseldi. "O halde neyimiz var, neyimiz yoksa ortaya koyalım ve bu savaşı kazanalım."

Diğerleri bunun hakkında hararetle konuşmaya başlamışken Astrid sonunda burada olduğumu hatırlamış gibi bana baktı. "Ve Valerie." Bakışlarım beklentiyle Astrid'in yüzünde dolaşırken yüzündeki gülümseme soldu. "Sen hiçbir zaman buraya ait olmadın." Masadaki herkes bir anda sustu ve ona doğru döndü.

"Ne sahip olduğun ateşe, ne oturduğun yere, ne de bu krallığa." Yüzüme tokat yemiş gibi oldum ve oturduğum yerde şaşkınca kalakaldım. Onun böyle bir şey söylemesini masadakiler gibi ben de beklemiyordum. Üstelik konuştuğumuz ve yaptığımız yeni başlangıç anlaşmasından sonra onun böyle bir şey söyleyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. "Sen arkadaşlığımızı hak etmiyorsun."

Gözlerime hüznün ulaşmasına izin vermeden hemen önce kendimi toparladım. Masadan kalkarken tepkisiz bir şekilde son kez Astrid'e baktım ve diğerlerinin arkamdan seslenmelerine aldırış etmeden yemekhaneyi hızlıca terk ettim.

Hissettiğim duyguların ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sadece gittikçe büyüyen öfkem vardı. Adımlarımı kapalı antrenman salonuna doğru çevirdim. Çok geçmeden atış talimi yaptığım yere varmıştım. Daha önce de nefret edilen bir kişi olmuş, dışlanmış ve yalnız bırakılmıştım ama ilk defa kendimi bu kadar değersiz hissediyordum. Resmen Astrid'in sözlerine kanmıştım. Gözlerimi kapattım ve ellerimi yumruk yaptım. Gücün içimde biriktiğini ve çıkmak için can attığını hissedebiliyordum. Ellerimi yumruk şeklinde öne doğru uzatıp bekledim. Hissettiğim bu duygunun ne olduğunu bulana kadar elementimi dışarıya çıkarmaya niyetim yoktu. Öfkeliydim, evet ama bu duyduklarım yüzünden değildi. Değersiz hissediyordum ama bunun sebebi dışlanmam değildi. Birçok olasılığı göz önüne getirdikten sonra aradığım cevaba ulaşamamak beni daha çok öfkelendirmişti.

"Yeni bir başlangıç ha!" Sinirle bağırıp içimde biriktirdiğim tüm gücü demir hedefleri nişan alarak serbest bıraktım ve avuç içlerimden çıkan alevler tüm demiri eritene kadar durmadım.

"Hani aramızı düzeltmek için elinden geleni yapacaktın? Bir de daha iyi biri olmayı deneyeceğim demiştin. Tabii ya! Sen onu benim gece kuşuma anlat!"

Bir yandan içimde biriken öfkemi cümlelere dökerek kusuyor, bir yandan da gece kuşuna benzeyen ateş toplarımı diğer hedef tahtalarına yöneltiyordum. Tüm enerjimi tükettiğimde kalbimde hissettiğim acıyla birlikte dizlerimin üzerine çöktüm ve dudaklarımın arasından acı dolu bir çığlığın çıkmasına izin verdim. Acı gittikçe tüm vücuduma yayılırken gözlerimi kapattım ve kendimi acıya teslim ettim. Büyük bir boşluk kalbime baskı yaparken acı dolu inlemelerim dudaklarımın arasından çıkıyordu. Hissettiğim yanma hissini büyü yaparak durdurmak istedim, ancak vazgeçtim. Acı çekmeyi hak etmiştim. Bunu kendime ben yapmıştım. Sırtımı zemine yaslayıp kollarımı iki yana açarak öylece yattım ve inlemelerim yerini derin nefes alış verişlerine bırakana kadar gözlerimi kapattım.

Kendi kontrolümü istemsiz bir şekilde büyü olmadan sağladığımda, tahminimce yirmi ya da otuz saniye geçmişti. Acı kendi yerini rahatlamaya bırakırken tamamen kalbimden ayrılarak yok olmuştu. Derin bir nefes aldım ve doğruldum. Yorulmuştum ama eskisinden daha iyi hissediyordum. İçimdeki gücün kullanabildiğim kısmının tamamını dışarıya çıkartmak beni tüketip canımın yanmasına sebep olsa da oldukça rahatlamıştım. Bedenimi acıya bırakmak beni kendime getirmişti. Çalışma sahasında biraz dinlendikten sonra saraya doğru koşmaya başladım. Sınırlarımı zorluyor olsam da bu yolla düşüncelerimi ve hislerimi engelleyebiliyordum.

Uzun bir koşunun ardından odaya vardım. Gözlerim boş odanın içerisinde dolanırken yataklara takıldı. Alin'in nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim olmasa da bu konuyu üstelemeyecek kadar yorgundum. Yatmadan önce duş almaya karar verdim ve banyoya gittim. Aynadaki yansımama bakarken gözlerimden geçen o yoğun duyguyu gördüm. Gözlerim gümüş rengine dönerek parıldadığında zihnimin derinliklerinden bir anımla karşı karşıya kaldım. Beş ya da altı yaşlarında olmalıydım. Cehennem Tapınağı'nın girişinde oynarken yanlışlıkla kristallerden birisini kırmıştım. Tapınağın eski prensesinin

bana kızdığı görüntüler gözümün önünden birkaç saniyeliğine geçip gittiğinde yeniden aynadaki görüntümle baş başa kaldım. Büyümün bana neden bu anıyı gösterdiğini başta anlamamış olsam da şimdi anlamaya başlamıştım. Gözlerim eski rengine dönerken düşündüm. O gün, o kristalin kırıldığı gibi... Bugün Astrid'in bana söyledikleri kalbimi aynı o kristal gibi parçalara ayırmıştı. Hissettiğim duygu buydu. *Kırılmaktı.*

Bunun farkındalığıyla beraber derince iç çektim. Kendimi üzmemeliydim çünkü bu bana hiçbir şey kazandırmayacağı gibi yaşananları da değiştirmeyecekti. Küveti sıcak suyla doldurduktan sonra üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başladım. Banyonun kapısı açıldığında üzerimdeki son kıyafeti de çıkarmıştım. Kaskatı kesilen vücudumun aksine bakışlarımı kapıya doğru kaydı. Astrid'in bakışları her yerimdeydi. Şaşkın gözüküyordu. "B-ben..." Sesini zar zor duymuştum ama eskisi gibi harfleri yutmuyordu. Sanırım artık sarhoş değildi. Bakışlarını vücudumdan çekip gözlerime odaklamayı başardığında "Burada olduğunu bilmiyordum," dedi. Gözlerindeki ifadeyi anlamlandıramıyordum, ancak cümlesini tamamlamakta zorluk çektiği her halinden belli oluyordu. "Be-ben şey..." Eliyle odayı işaret etti. "Ben gitsem iyi olur." Banyondan çıkmak için hareketlendiğinde kasılan vücudumu gevşettim ve sessizliğimi koruyarak arkamı döndüm.

Kapının kapanma sesini duymayı beklemiştim fakat bunun yerine ensemde ılık bir nefes hissetmeye başlamıştım. Bu kadar sessiz ve hızlı ilerlemiş oluşu beni ürkütmüştü. Kafamı yana doğru çevirdiğimde Astrid'in banyonun loş ışığı altında hafifçe aralanan dudaklarını gördüm. Sıcak nefesinin aksine soğuk parmaklarını enseme yavaşça dokundurduğunda tüm vücudum titredi. Parmakları omuriliğimin üzerinden kalçama kadar yavaşça ilerlerken "Melody," diye fısıldadı. "Bu inanılmaz."

Tepkisiz ifademi koruyarak ağır hareketlerle ona doğru döndüm. Gözlerindeki puslu ifadeyi anlamlandıramıyordum. "İnanılmaz olan ne, Astrid?"

Bakışları aynaya doğru döndü ve "Dövmen," dedi aynı sessizlikle. Söylediğine anlam verememiştim. Benim dövmem falan yoktu ki.

Çenemi tutup aynaya doğru döndürdüğünde yutkundum. Bu gerçek olamazdı. Kendi kendime mırıldanırken sırtımı daha net görmek için aynaya doğru yaklaştım. Mum ışıklarının altında parlayan bedenimin üzerinde siyaha bulanmış kül rengi bir dövme vardı. Dövme birbiri içine geçmiş farklı şekillerden oluşuyordu. Şekiller birer birer bakıldığında anlamsızmış gibi gözükse de bütün bir haldeyken nefes kesici gözüküyordu. Kalbimin sesi kulaklarıma ulaştığında korkuyla dolduğumu hissettim. Sırtımdaki bu iz, nasıl ve ne zaman oluşmuştu?

BÖLÜM 27

Astrid, dövmeye yeniden dokunmak için uzandığında geriye doğru bir adım çekildim. "Dışarıya çık!" Ona hâlâ kırgın ve kızgın olduğumdan şu an yanımda olmasını istemiyordum. Konuşmak için ağzını açtığında söyleyeceği hiçbir şeye hakkı olmadığını o da fark etmiş olacak ki sessizce arkasını dönüp kapıyı kapatarak banyodan çıktı.

Mum ışıklarının altında vücudumdaki dövmeyle baş başa kaldığımda kalbim son derece hızlı bir şekilde atıyordu. Ensemden başlayarak tüm omuriliğim boyunca ilerleyen üç uzun şerit üzerine farklı desenler işlenmişti. Bunlardan ikisi güneş ve aya benziyordu ancak gördüğüm üçgenlerin, birbiri içine geçmiş çemberlerin ve birbirinden korkutucu gözüken amblemlerin ifade ettiğini anlamamıştım. Üstelik bunlar sadece benim aynanın yansımasından görebildiğim basit figürlerdi. Vücudumu kaplayan daha birçok çizgi vardı.

Kafayı yememeye çalışarak üzerimden çıkarttığım kıyafetleri yeniden giydim ve açtığım suyu kapattım. Bu dövmenin nasıl ve neden oluştuğunu anlamadan duş falan alamazdım. Hatta uyuyabileceğimi bile sanmıyordum. İçimdeki merak duygusu her geçen saniye daha da çok kabarırken banyodan hızlıca çıktım. Çıkar çıkmaz gördüğüm ilk şey Astrid'in gözleri oldu. Kapının önünde dikilmiş çıkmamı bekliyordu. "Şimdi olmaz Astrid," derken sesim buz gibiydi. Yanından omzuna çarparak geçip

odadan ayrıldım. Peşimden geldiğini duyabiliyordum. Adımlarımı hızlandırıp çok geçmeden Igor'un odasına vardım. Kapıyı peş peşe sertçe çaldıktan sonra içeriden gelen homurdanmaları umursamadan bir kez de "Igor!" diye seslendim. Yavaş oluşu beni deli ediyordu.

"Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin?"

Huzursuz homurdanmaları eşliğinde kapıyı açtığında "Saati boş ver şimdi, sana ihtiyacım var," dedim.

Onu ittirip odasına girdiğimde homurdanmasına devam etti. "En büyük büyü ustasının odasına bu şekilde girmeye nasıl cesaret edersin?"

Gözlerimi etrafta gezdirdiğimde oldukça dağınık bir odaya sahip olduğunu gördüm. "En büyük büyü ustalarından birisi olabilirsin, ancak bu odanın pislik götürdüğü gerçeğini değiştirmez, Igor. Dağınıklığından utandığın için bana kızdığına eminim."

Astrid, Igor'un yanından geçerek peşimden odaya girdiğinde "Konuşmamız lazım," dedi.

Yine aynı soğuklukla "Şimdi konuşamayacağımızı sana söylemiştim," diyerek ona çıkıştım.

Igor aramızdaki gerginliği fark ettiğinde kapıyı kapattı ve sabır dilenirmişçesine gözlerini tavana dikti. Eliyle Astrid'i işaret ettiğinde "Sen!" dedi sertçe ve odanın cam kenarındaki üstü dolu sandalyeyi işaret etti. "Oraya otur." Astrid, giysi yığınının kapladığı sandalyenin yanına gittiğinde üzerindeki kıyafetleri ittirerek yere attı ve Igor'un lafını ikiletmeden ellerini göğsünde bağlayarak oturdu. Igor, kıyafetleri yere attığı için kızgınca ona baksa da Astrid'in bakışları sadece benim üzerimdeydi.

"Melody, sen de diğer sandalyeye otur." Astrid'in oturduğu sandalyenin hizasında ama karşı duvara yaslı olan sandalyeyi gösterdi. Onun üzeri diğer sandalyenin aksine boştu. Ben sandalyeye otururken o dağınık olan yatağının üzerine oturdu.

"Beni bu saatte rahatsız etmeni gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?"

Bakışlarını gözlerime sabitlediğinde "İnsanların vücutlarında kendi kendiliğinden dövmeler oluşmaz, değil mi?" diye sordum.

Sorumun mantıksızlığı karşısında yüzünü buruşturdu. "Sebepsiz yere elbette ki oluşmaz, Melody, beni bunu sormak için mi uyandırdın?"

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak ayağa kalktım ve üzerimdeki kıyafeti yukarıya doğru sıyırdım. Sırtım tüm çıplaklığıyla açığa çıktığında "Bu dövme bir anda sırtımda belirdi," dedim.

Igor yataktan kalkıp yanıma geldi ve elini dövmelerin birkaç santim gerisinde tutarak bekledi. Tenime dokunmaktan çekiniyormuş gibiydi. Bir yandan da hayranlıkla mırıldanıyordu. "Evren tılsımları... Bunun ne zaman oluştuğunu biliyor musun?"

Kafamı olumsuzca salladım. Duş alırken hiçbir zaman aynada kendimi incelememiştim ve bu yüzden de dövmenin oluştuğu zamanı bilmiyordum. "Astrid, dövmeyi az önce fark etti."

"Şekillerden birkaçı bana tanıdık geliyor." Tenime dokunmak için izin istediğinde onu onayladım. İşaret parmağını sırtımın üzerindeki bir dövmenin çizgilerinde dolaştırdı. Önce eğik bir L harfi çizerek onu alt çizgisinin ortasından böldü ve ortaya bir dört rakamı çıkmasını sağladı. Ortadan çektiği çizginin iki yanına iki küçük yuvarlak oluşturacak şekilde parmağını bastırdı ve ardından dört rakamının başlangıç kısmına bir N harfi çizdi. Hemen altınaysa ters bir L harfi yerleştirmişti. "Buradaki dövme korkusuzluğu temsil ediyor."

Parmağını başka bir dövmenin üzerinde gezdirdi. Önce düz bir çizgi çekmiş ardından da yan bir çizgi çekerek artı oluşturmuştu. Bu dövmenin artıdan farklı olmasının tek sebebi son çektiği çizgiye iki uç eklemesi ve onun ters F harfi gibi gözükmesini sağlamasıydı. "Bir... İki... Üç... Dört... Beş..." Parmaklarını belli aralıklara değdirdi. "Bu dövmede beş tane içi dolu daire var yani bu dövmenin anlamı da şans."

Bir adım uzaklaşıp dövmelerin tamamına baktığında "Ay ve güneşin yaşamsal döngüyü simgelediğini görüyorum. Dört elementi ifade eden bir üçgen algoritması, kristalleri simgeleyen üç çizgi, belirsizliği simgeleyen iki çizgi ve aynı zamanda da tam kürek kemiklerinin arasında sekiz noktalı bir taç var," dedi. "Üstelik dövmelerin sadece bununla da kalmıyor, iki dövmenin birleşimi farklı anlamı olan yeni dövmeler oluşturuyor. Her biri iç içe geçmiş bir sürü sembol var burada."

Sıyırdığım kıyafeti yeniden indirdim ve ona doğru döndüm. "Sence bu dövmeler hangi sebepten dolayı oluşmuş olabilirler?"

Yatağa geri otururken sakallarını sıvazlamayı ihmal etmedi. Düşünürken her zaman sakallarını sıvazladığını fark ettim. "Dövmenin oluşmasının birçok sebebi olabilir. Mesela geçen geceki fırtınada içinden çıkan karanlık büyü ya da rüyalarına başkaları tarafından girilmesi... Hatta girdiğin komadan seni çıkartırken benim yaptığım büyü bile buna sebep olmuş ve tüm bunların hepsi bir şekilde vücudunda iz bırakmış olabilir. Son zamanlarda acı verici bir olay yaşadın mı?"

"Elementimi kullanırken tüm gücümü harcadığımda yere düşüp acı içinde kıvranıyorum, bu sayılır mı?"

Kafasını olumlu anlamda sallarken gömleğinin düğmelerini açtı. "Neden gömleğini çıkartıyorsun?"

Astrid'in merak dolu sesine karşılık Igor, sadece gözlerini devirdi ve "Sabırsız kız," diye mırıldandı. Tüm düğmelerini açtıktan sonra yaşlı ve buruşuk göğsünün üzerindeki kızıllık dikkatimi çekti. Igor'un da dövmesi vardı. "Bu dövme orta yaşlarımda büyücüler arasındaki bir savaşta, güçlü bir kara büyüyle vurulmam sonucunda, kendi büyümün tılsım görevi görüp vücudumu koruma altına alacak bir büyü oluşturmasıyla ortaya çıkmıştı. O oluşurken fazlasıyla acı çektiğimi hatırlıyorum."

Benim durumum da Igor'unkine benziyordu. "Kara büyüyle vurulduğumu biliyorsun." Gömleğinin düğmelerini yeniden iliklerken "Farklı zaman ve aralıklarla kalbime saplanan bir acı

hissettim. Sence bu dövmeler her seferinde beni korumak için mi oluştu, yoksa farklı bir sebepten ötürü mü?" diye sordum.

"Dövmelerin sana zarar vermek için oluştuğunu düşünmüyorum, çünkü üzerlerindeki enerji beni kendisine doğru çekiyor. Güzel, güçlü ve büyük bir enerjisi olduğunu söyleyebilirim. Bence bu sana doğanın armağanı." Hafifçe gülümsedi. "Büyücü dilinde bu dövmelere evren tılsımları ya da evrenin koruyucu tılsımları deriz. Bu gibi armağanlara yalnızca çok güçlü büyücüler layık olabiliyor. Çoğu büyücüde dövme yoktur ama olanlar onlara sahip olurken çok acı çekmiş demektir." Acı çekme konusunda Igor'a katılıyordum. Kesinlikle acı çekmiştim.

"Peki, bu dövmeler tam olarak ne işe yarıyor?"

"Her dövmenin kendine özel anlamı ve işleyişi vardır, benim dövmemin anlamı direnç. Beni yaralayan büyücünün kara büyüsü damarlarıma kadar işlemişti, ancak kendi büyüm ona son gücüne kadar direndiği için beni yaralayamadı. Sonrasındaysa bu dövme oluştu ve bir başka karşılaşmamda beni kara büyüsüyle zehirlemeye çalışan büyücüye karşı daha avantajlı oldum. Dövmemin temsil ettiği sembol ve büyüm bir araya geldiğinde gücüm birken iki, ikiyken üç katına çıkıp beni güçlendiriyor." Igor'un yalnızca tek bir dövmesi vardı, ancak benim dövme sayım birden çok daha fazlaydı. O da bunun farkında olacak ki "Daha önce birden fazla dövmesi olan biriyle karşılaşmamıştım," dedi. "Oluşan tılsımlar yararlı olduğu kadar zararlıdır da. Fazla güç seni tüketebilir ya da olduğundan çok daha hızlı bir şekilde yaşlandırabilir. Bu yüzden de kendi büyün, elementin ve tılsımlarının arasında bir güç dengesi kuramazsan ölebilirsin."

Şimdi bu tılsım olayı kulağıma bir şansmış gibi değil de şansızlıkmış gibi geliyordu. "Aralarındaki güç dengesini nasıl sağlayacağım peki?"

Esnerken yayvan bir şekilde konuştu. "Sana bunu daha sonra öğretirim, şimdi uyumam gerekiyor." Yatağının içine girerken "Siz ikiniz hemen dışarı çıkın!" demeyi de ihmal etmedi.

Şaşkınlıkla Astrid ile birbirimize bakakaldığımızda bakışlarımı hemen ondan çektim. Göz göze geldiğimizde ona kırgın olduğumu hatırlamıştım.

Ayaklanıp iyi geceler dileyerek odadan çıktığımda Astrid peşimden gelmeye devam etti. "Şimdi konuşabilir miyiz, Melody? Lütfen." Onun bu kadar ısrarcı oluşu sadece sinirimi bozuyordu. Adımlarımı hızlandırıp odamıza gittim. Astrid'in oraya da gelebileceğini biliyordum, ancak şu anda onu ne duymak ne de görmek istiyordum. Benim aksime adımlarını hızlandırmadı ve arkamda kaldı. Bense çok geçmeden odaya gidip yorganın altına girmiş ve gözlerimi kapatmıştım.

***

Kapının yavaşça açılıp tekrar kapandığını duydum. Tekerlekli sandalye odanın içerisinde hafif bir ses çıkartarak ilerlerken Alin'in düzenli nefes alıp verişlerini dinledim. Uyuyor olmalıydı. Astrid, onu tekerlekli sandalyesinden yavaşça kaldırıp yatağın üzerine yatırdığında mırıldanarak anlamsız bir şeyler söyledi fakat uykusunda konuştuğunu ikimiz de biliyorduk. Astrid, kardeşini yatağına yatırdığında oda yeniden sessizliğe büründü.

Yatağımın döşeği eğilene dek Astrid'in yanı başıma kadar geldiğini fark etmemiştim. Uyuduğumu sanıp gitmesini umdum fakat oturduğu yerden kalkmadı. Konuşmaya başlaması ise çok sonra oldu. "Üzgünüm." Sesinin içi bomboştu. Söyleyeceği hiçbir cümlenin, yaptığını düzeltemeyeceğinin o da farkındaydı. "Sarhoştum ve kelimeler ağzımdan istemsizce çıktı, seni kırmak istememiştim." Yüzüm onun olduğu tarafa doğru dönüktü. Yüzümde bir mimik dahi oynamazken nefes alış verişlerimi düzenli tutmaya çalıştım. Tepkisiz kaldığımda uyuyor olduğumu düşünmüş olmalıydı. Yatağın üzerine iyice oturup sırtını geriye doğru yasladığında fısıldayarak kendi kendine konuşmaya başladı. Elini bir anda saçlarımda hissetmiştim. Saçlarımla yavaşça oynarken "Uyurken ona çok benziyorsun," diye fısıldadı. "Ses tonlarınız biraz farklı olsa da yine de tınıları

birbirine oldukça yakın ve sen bazen onun tepkileriyle cevap veriyorsun sorulara. Hareketlerin onunkilerin tam zıttı olsa da inadınız benzer, o da bizi korumak için elinden geleni ardına koymuyordu. Tabii biz de onu koruyorduk çünkü kardeşlik bu demekti." Yüzüme düşen bir tutam saçı yavaşça çekerek aldı. "İçtiğimde kendimi tutamayıp öfkelendim ve istemediğim şeyler söyleyip canını yakmak istedim. Kendi acım seninkinden daha değerliymiş gibi davranmamalıydım. Onu gerçekten çok özlüyorum. Eğer ikiniz de burada olsaydınız benim için her şey daha farklı ve daha kolay olabilirdi. Ama o burada yok ve ona benzeyen bir yabancıya alışmak benim için zor oldu. Hâlâ da öyle..." Astrid'in itirafları canımı yakıyordu. Kardeşimi benden çok tanıyor oluşu onun için güzel bir şey olabilirdi, ancak ben kardeşimi tanıyamadan hayat onu benden koparıp almıştı. Bu koca bir haksızlıktı. Onu tanıyabilmeyi dilerdim. "Bazı geceler onunla birlikte uyurduk... Tanrı'm! Onunla birlikte uyumayı bile çok özledim."

Melany ile birlikte yan yana uyuma fırsatımız olmamıştı hiç. Bebekken bile... Doğduğumuz ilk günden ayrı düşmüştük. Astrid, elini saçımdan yavaşça çektiğinde yanımdan kalkacağını anlamıştım. Ani bir hareketle onu elinden tuttum ve yatağın içine çektim. "Bu gece birlikte uyuyabilir miyiz?" Kardeşimle uyumamış olabilirdim ama Astrid daha önce onunla birlikte uyuduğunu söylemişti. Belki aynı etkiyi vermeyecekti ama onunla uyumak bu gece kendimi güvende hissetmemi sağlayacaktı.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedi yatağın içine girerken. Birlikte uyumayı koşulsuz kabul etmesi beni sevindirmişti. Belli ki o da Melany'nin yatağında uyumak istemişti.

"Kulağımın dibinde sesli sesli konuşmasaydın belki de uyuyabilirdim," diye homurdandım. Duyduklarım canımı yakmış olsa da kardeşim hakkında daha çok şey öğrenmiş olmak güzeldi.

Yüzünü bana doğru döndürdü ve omzuma hafifçe vurdu. Şimdi karşılıklı olarak bakışıyorduk. "Gerçekten söylediklerim

için çok üzgünüm." Söylediklerinden dolayı pişman olduğunu, titreşen gözbebeklerinden anlayabiliyordum. Gözler gerçekten de insanın ruhuna açılan birer aynaydı.

"Birbirimize verdiğimiz sözü tutmaya çalışalım, tamam mı?"

Kafasını yastığın hışırdamasına sebep olacak şekilde hafifçe oynattı. "Sana bir şans vermeyi, seni tanımayı gerçekten çok istiyorum ama ben bunu denerken bana birkaç şans vermen ve benden daha sabırlı olman gerekebilir. Ben kolay bir insan değilim ve çok çabuk yanlış kararlar alabiliyorum."

Aslında bazı yönlerimiz Astrid ile oldukça benzerdi. İkimiz de zor ve anlaşılmazdık fakat yeri geldi mi çok iyi ve anlayışlı insanlar olabiliyorduk. "Sanırım senin de bana sürekli şans vermen gerekecek."

Hafifçe gülümsedi. "Birbirimizle sürekli atışacağız gibi duruyor."

"Bir prensesle atışman ne kadar doğru? Bunun için seni zindana attırabilirim biliyorsun."

Alayla gülümserken omzuma bir daha vurdu. "Beni peşinde sürüklediğin onlarca yer ve olaydan sonra atışmayı bırak sana yumruk bile atabilirim." Atmıştı da.

Yüzümü buruşturdum. "Oda arkadaşı olmasaydık seni kesinlikle zindana attırırdım."

Yüzüme karşı dil çıkardığında "Prensesler dil çıkartmazlar," dedim. Omuz silkti. "Kendim için değil, senin için söylüyorum." Astrid, bana anlamayarak bakınca sırtımı ona doğru döndüm ve gözlerimi kapattım. "İyi geceler, Astrid." Uzun zamandır onun bir prensesin sahip olabileceği tüm özellikleri taşıdığına ve hatta bundan çok daha fazlasına sahip olduğunu düşünüyordum. Söylediğim cümlenin anlamını çözemeyeceğini bilmeme rağmen ona bunu söylemek istemiştim.

Aynı şekilde o da bana sırtını dönerek diğer tarafa doğru yattı. "İyi geceler, Melody."

BÖLÜM 28

Güneşin batmasına yakın bir saat diliminde Element Oyunları'nın yapılacağı ormanın girişinde bekliyorduk. Annem, Kyne'ın ilaçları ve Igor'un da büyüsü sayesinde bugün çok daha iyi olduğu için babam ile birlikte oyunları izlemeye gelmişti. Onlar için oyun alanının etrafına yüksek bir platform yapılmıştı. Yüksek bir kuleyi andıran loca sayesinde oyunu izleyebileceklerdi. Aynı şekilde halk için de platformlar yapılmıştı ve bu hava platformları tıklım tıklım dolmuştu. Çoğu zaman kalabalıktan heyecanlı sesler yükseliyordu. Bazı insanların takımlar için bahis oynadığına bile emindim.

Duvarların ardında, içerideki oyunun bitmesini ve kendi sıramızın gelmesini bekliyorduk. Biz oyun alanının alt girişinde, karşılaşacağımız takım ise üst girişindeydi. Her takımın başında, olduğumuz yerden ayrılmayalım diye birer görevli bekliyordu.

Diğer insanlar gibi hava platformlarına çıkamıyorduk çünkü soyun alanını oyuna girmeden önce görmemiz yasaktı. Oyunu biten takım üyeleri alanın dışına inşa edilmiş revirlerde dinleniyor ve yaralı olanlar ise yetenekli kraliyet hemşireleri tarafından iyileştiriliyordu. Şimdiye kadar birkaç kişi sırtlanların saldırısına uğramış olsa da hiçbiri ciddi bir şekilde yaralanmamıştı.

Oyun yaklaşık iki saattir sürüyordu ve kalabalığın bakışları artık alt girişteki kulenin tarafa doğru dönmüştü. Yaklaşan savaşın sesini duyabiliyor ve havada uçuşan tozları görebiliyorduk.

Ellerimi oyunlar için özel tasarlanmış olan kıyafetimin üzerine sildim. Bu kıyafetler toprak renginde, üzerimize tam oturan tulumlar şeklindeydi. Kamuflaj konusunu düşünmemize gerek kalmamıştı.

"Herkes beni dinleyebilir mi?" Oyunun yakında sonuçlanacağını Astrid de herkes gibi anlamış olacak ki dikkatimizi üzerine çekmek istemişti. "Planımızı hepinizin çok iyi bir şekilde bildiğini biliyorum, ancak olur da plana sadık kalamazsak kendinize çok dikkat edin ve eğlenmeyi unutmayın." Elini yumruk yapıp öne doğru uzattığında herkes birer birer ellerini yumruk yaparak onunkisinin yanına uzatmaya başladığından sonunda bir çember oluşturdular. Geriye sadece ben kaldığımda bakışlar bana kaydı. "Hadi Valerie, sen de bu takımın bir parçasısın." Astrid'in söylediğini tüm takım tekrarladığında elimi yumruk yapıp uzatarak çemberi tamamladım. "Yensek de yenilsek de biz bir takımız, bunu unutmayın."

Ellerimizi geri çektiğimizde üst taraftaki girişten yükselen borazan sesini duyduk. Bu ses oyunun bittiğini belirtiyordu. Bizim olduğumuz taraftaki girişten çalınan borazanın anlamı alt girişteki takımın oyunu kazandığını gösteriyordu.

Oyun alanının kapıları açıldığında öğrencilerin dışarıya çıkmasını bekledik. Tüm bu süre boyunca gergin olsam da bakışlarım hava platformunda oturan anne ve babama kaydığında rahatladım. İkisi de bana güven verircesine bakıyordu. Babam elini yumruk yapıp havada salladığında sabahki kahvaltımızda bana dediği şey aklıma geldi. *"Kazansan da kaybetsen de seni seviyoruz ama birkaç kişinin kıçını tekmelemeyi unutma."* Annem onun bu söylediğine o kadar çok gülmüştü ki sesinin sarayın dışından bile duyulduğuna emindim. Ayrıca dikkatli olmam ve tehlikelere karşı gözümü dört açmam gerektiğini de söylemişlerdi. Bu ilk oyunum olduğundan benim için endişeleniyorlardı.

Oyun alanı boşaltıldığında görevli olan elliye yakın element kullanıcısı içeriyi yeniden eski haline getirerek yeni oyun için hazırlamışlardı. Borazanlar yeniden çaldığında oyun sıramız

gelmişti. Başımızda duran görevli bizi içeriye sokmadan önce "Birini ölümcül bir şekilde yaralarsanız akademiden atılırsınız," diye uyardı. Onu onayladıktan sonra içeriye girdik.

Toprağın üzerinde yanan ateş önümüzde bir sınır çizgisi oluşturuyordu. Bu ateşin sönmesi oyunun başladığı anlamına gelecekti. Kapılar ardımızdan kapandığında koşarak kulemizin olduğu yere doğru gittik. Burası büyük bir düzlüktü. Yer topraktandı ve saklanmak için herhangi bir yer yoktu. "Lena, oyun başladığında kendiniz için buraya toprak siperler inşa edin."

Astrid'in otoriter sesine karşılık Lena, "Burayı karşı takım için cehenneme çevireceğim," dedi.

Jamie, kulenin önüne bırakılmış sandığı açıp üzerindeki notu Astrid'e uzattı. Sandığın içindeki tuzak malzemeleri ona ait olsa da not kâğıdı takım kaptanına aitti. Kâğıttaki yazı bizi köprüye ulaştıracak olan küçük bir bilmeceydi. Astrid, notu sesli bir şekilde okudu.

"Köprü görünen gerçeğin ışığının altında saklı,

Ve saklanmakta ışık görünenin üstünde..."

Kâğıttaki bilmeceden hiçbir şey anlamamıştım. "Bir şey anlayan var mı?" Olumsuz mırıltılar havayı doldurdu. "Bunu yolda düşünürüz, alevler sönüyor." Oyunun başladığını belli eden alevler sönerken Jamie ve Lena'ya veda edip sık ağaçların, engebeli toprakların ve içinde sırtlanlar ile tuzakların olduğu ormana giriş yaptık.

***

Akşamüstünün serinliğinde ormanın derinliklerine doğru koşuyorduk. Botlarımızın altında ezilen toprağın sesini saymazsak bir ruh kadar sessizdik. Koştukça karman çorman düşüncelerim zihnime akın ediyor, karanlığa kazınmadan içime dokunup derine gömülüyordu. Oyuna odaklanmam gerektiğini biliyordum, ancak elementimi kullanırsam ve gücüm tılsımlarla birleşirse ne olacak düşüncesi aklımdan sürekli geçiyordu. Bir anda oyunun ortasında bayılıp kalmak istemiyordum.

"Bekle, Valerie." Rita'nın fısıltısıyla kendime geldim ve koşmayı bıraktım. Etrafıma baktığımda herkesin benim birkaç adım gerimde çoktan durmuş olduğunu fark ettim. Birkaç adım gerileyip sırayı bozmamak için diğerlerinin hizasına geldim. Şimdi hepimiz yatay bir çizgi halinde, eşit mesafelerde duruyorduk. Koşmaktan kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım ve neden durduğumuzu anlamak için sık ağaçların arasından Sean'ın olduğu tarafa doğru baktım. Daha önceki dalgınlığımdan dolayı pek fazla inceleyemediğim ormanı şimdi dikkatle gözden geçiriyordum.

Ormana ilk girdiğimizdeki o canlı atmosfer, yemyeşil yapraklar ve capcanlı ağaçlar ileride değişiyordu. Ağaçlar genelde çıplaktı. İnce dallı, kalın gövdeli birçok ağaç olsa da saklanarak ilerlerken görünme riskimiz oldukça fazlaydı. Üstelik ağaçlar gittikçe seyrekleşiyordu. Fakat çıplak ağaçların göğe uzanan uzun ve ince dallarındaki tek tük kahverengi yapraklar, ormanın orta kısmını kaplayan kül rengi sis bulutlarının arasında kalmıştı. Oraya gidene kadar görünme riskimiz olsa da sisin içine girdiğimizde görünme olasılığımız azalacaktı. Tabii aynı şekilde bizim de görüş alanımız kısıtlanacaktı.

Yine de tüm bunlara rağmen ormanın ortasında kocaman bir sis bulutu olması hiç mantıklı değildi. Bunun bir tuzak olduğunu düşünüyordum. İçimi ürperten histen rahatsız olduğum kadar zevk de almaya başladığımda sol tarafımdaki Astrid'e doğru ilerledim. Aramızda sadece birkaç adımlık mesafe olduğundan yanına hemen varabilmiştim.

Astrid'in yanına geldiğimi gören Freya da ne yapacağımızı konuşmak için bize katıldı. Element Oyunları gerçekten de iyi tasarlanmıştı. Şimdi burada düşünmemiz gereken iki şey vardı. Sisin içine gözümüz kapalı bir şekilde girip ilerleyecek miydik, yoksa bir plan yapıp onu mu uygulayacaktık?

***

Verilen karardan sonra Astrid, Rita ile birlikte sisi dağıtmak için öne çıktı. Elementlerini kullanıp sisi havayla dağıtabilmeyi

ummuşlardı. Sean, onları gerçekleşebilecek herhangi bir tehlikeden korumak için pozisyon almıştı. Freya ile birlikte bir arada duruyorduk. Tyler ise hemen birkaç adım yanımızdaydı. Gözlerini kapatmış, ellerini toprağın içine sokmuştu. Büyük ihtimalle topraktan yayılan titreşimleri dinleyerek su kaynağını hissetmeye çalışıyordu.

"Kızlar sisi dağıtamazsa gözlerimiz kapalı bir şekilde ilerlememiz gerekecek." Bunu herkes gibi ben de biliyordum. "Tyler bize yol gösterebilir ama sisin içinde tuzak varsa yakalanan kişi bununla yalnız başına mücadele etmeli." Aklıma Freya tuzağa yakalanırsa onu kurtarmamayı not ettim. O tuzağa yakalanan kişiyi arkada bırakabiliyorsa ben de onu bırakabilirdim. Bakışları Tyler'a kaydığında göz bebekleri büyüdü. Parmaklarını koluma kenetlediğinde bakışlarımı baktığı yere doğru çevirdim.

İki büyük sırtlan sol taraftan, yavaşça üzerimize doğru geliyordu. Rita, hayvanların kokumuzu almaması için üzerimizde kullandığı elementini geri çektiğinde sırtlanlar kokumuzu almış olmalıydı. "Bu kadar büyük olduklarını tahmin etmemiştim."

Freya'nın korku dolu sesi kulaklarıma ulaştığında "Koşun!" diye bağırdım. Freya'yı peşimde sürüklerken Tyler gözlerini açmış ve etrafında olup bitene bile bakmadan ileriye doğru koşmaya başlamıştı.

Sırtlan bağırışları ince bir kahkaha sesini anımsatıyordu. Sinir bozucu ses etrafımızı sararken Tyler "Kaçın!" diye bağırıyordu.

Sean, arkamızdaki sırtlanları gördüğünde Tyler'ın aksine saldırmak için hazırlanmıştı. "Siz ilerleyin, onları oyalayacağım." Peşimizden koşan sırtlanlara doğru ateş topu fırlattığında Freya'dan kolumu kurtararak Astrid'in bileğine uzandım. Onu sisin içine çekerken Tyler ve Rita da hemen arkamızdan geliyorlardı. Freya'ya ne olduğunu görememiştim. Sanırım Sean ile birlikte arkada kalmıştı.

Görüş alanımızın çok az olduğu sisli bölgede ağaçlara çarpmamak için sürekli zik zak yapmak zorunda kalıyorduk. Bu yüzden de diğerleriyle ayrı düşmüştük. Tyler'ın "Rita!" diye

bağıran sesini duyduğumuzda sisin içinden bir çığlık yükseldi. Bu ona aitti.

Yankılanan sesin ne taraftan geldiğini anlamak zordu ama yine de koşmaya başladık. Koşarken sisin arasından çıkan Tyler'la çarpışmıştık. Zıt yönlere savrulurken Astrid "İyi misiniz?" diye sordu. Başımı Tyler'ınkisine çarpmıştım, bu yüzden de biraz ağrım vardı ama iyiydim. Toparlanıp ayağa kalktım.

"Rita'yı gördünüz mü?" Kafalarımızı olumsuz anlamda salladığımızda "Ben Rita'yı arayacağım, siz de..." Eliyle diğer tarafında ne olduğu görünmeyen sağ tarafı işaret etti. "O yoldan ilerleyerek su kaynağına ulaşabilirsiniz. Herkesi topladıktan sonra sizin olduğunuz yere döneceğiz." Elimizde pek fazla seçenek olmadığından ve diğerleriyle de ayrı düştüğümüzden dolayı kurduğum planı artık uygulayamazdık. Şimdilik herkes tek başınaydı. Tyler, yanımızdan ayrıldığında Astrid ile birlikte gösterdiği yere doğru koşmaya başladık. Çok geçmeden söylediği gibi su kaynağına ulaşmıştık.

Suyun sıcak olduğunu belirten buharlar gökyüzüne doğru süzülüyor ve ardından sise karışıp yok oluyordu. Suyun derin olduğuna dibini göremediğimde karar vermiştim. Karşıya geçmek için tahminimce en az on-on beş kulaç atmak gerekiyordu, ancak suyun içindeki sert akıntı, daha bir kulaç bile atamadan bizi yutup içine çekebilecek güçte gibiydi. Havaya yayılan kötü koku burada bir şeyin ölmüş olabileceği düşüncesini kafamda canlandırırken Astrid, "Köprüyü bulmamız gerekiyor. Burada daha fazla zaman kaybetmeyelim ve yola koyulalım," dedi.

"Köprüyü bulamazsak ne yapacağız?"

Bata çıka ilerlediği toprakta yürümekte zorlandığı belli oluyordu. Adımlarımı hızlandırıp yanından yürümeye başladım. "Bilmecede köprünün ışığın altında saklı olduğunu ama ışığın gerçeğin üstünde saklandığını söylüyor. Başkaları bu bilmeceyi çözebildiyse ben de bunu yapabilirim."

Olduğumuz yerin etrafı sisle kaplı olduğundan etraf net olarak seçilmiyordu ve gecenin karanlığında önümüzü aydınlatan

tek bir ışık bile yoktu. Ne yıldızların ne de ayın ışığı sisin içine girdiğimizden beri önümüzü aydınlatıyordu. Bunun garipliğini fark ettiğimde bakışlarımı gökyüzüne doğru çevirdim. Ayın ile yıldızların önünü kaplayan kocaman bir bulut tam olarak tepemizde dolanıyordu. Aklıma gelen düşüncenin doğruluğunu bilmiyordum, ancak bilmecenin kastettiği şey ay ışığı olabilirdi. "Sanırım bilmecenin bize ne söylemek istediğini anladım." Astrid şaşkınlıkla bana bakarken "Köprü ışığın altında ve ışık gerçeğin üstünde saklı," dedim.

Elimle gökyüzünü işaret ettiğimde üzerimizi kaplayan buluta doğru baktı ve ne söyleyeceğimi anlamış gibi "Ay ışığı bulutun üzerine düşüyor ve ışık bulutun üzerindeki gerçeği saklıyor," dedi heyecanla.

Kafamı salladım. "Sanırım köprüyü gökyüzüne saklamışlar." Bunun gerçekliğini bilemezdik, ancak denemekte fayda vardı.

Astrid, elementini kullanarak havadaki bulutu dağıttığında, gökyüzüne saklanmış olan köprü ortaya çıktı. Gerçi ona köprü demek ne kadar doğru olurdu bilmiyordum çünkü bu kocaman bir tomruktu. Üzerinde yürümek zor olacaktı. Büyük ihtimalle bir gözetmenin elementini kullanarak sabitlediği tomruk havada asılı duruyordu. Astrid, vakit kaybetmeden elementini tomruğa yönlendirdi ve onu köprü olacak şekilde nehrin üzerine indirdi. "Bu yıl su kaynağını büyülttükleri için köprü yapma zahmetine girmemiş gibi görünüyorlar. Normalde özel tasarım köprüleri olurdu." Tomruğun üzerine çıkıp dengesini sağladığında "Kimse gelmeden karşıya geçsek iyi olur," dedi.

İlerlemeye başlayıp suyun yarısına geldiğinde karşı karadaki sisin içinden bir çocuk çıktı. Yüzü koşmaktan kan ter içinde kalmış bir şekilde etrafına bakınırken Astrid ile göz göze geldi. Saldırı pozisyonu aldığımda çocuk, su kaynağının hizası boyunca koşmaya devam etti. Kaçmasının sebebini birkaç saniye sonra kulaklarımızı dolduran, sinir bozucu kahkaha sayesinde anlamıştık. Çocuk bir sırtlan tarafından kovalanıyordu.

Sisi yarıp suyun kıyısına gelen sırtlan, çocuğu göremeyince dikkatini bize yoğunlaştırdı. Köprüye doğru koştuğunda Astrid, dikkatli bir şekilde geri adımlar atmaya başladı. Elementimi ortaya çıkartıp karşı karaya doğru fırlattım. Alevler sırtlana çarpmadan önce zıplayarak köprünün üzerine çıktı ve çevik hareketlerle ilerlemeye başladı. Astrid kendi elementiyle sırtlanı suya düşürmeye çalıştı, ancak tomruğa pençeleriyle sıkıca tutunan sırtlan onun rüzgârlarından hiçbir şekilde etkilenmemişti. Elementimi yeniden ve daha güçlü bir şekilde ortaya çıkarttığımda bedenim kasıldı, kaslarım kilitlendi ve kıpırdayamaz oldum. Küçük çaplı bir acı hissetsem de sonradan bu acı rahatlamama sebep oldu. Kaslarımdaki kilitlenme saniyeler sonra geçti ve omuzlarımdan başlayarak parmak uçlarıma ulaşan alev, tulumumu yakarak sırtlana doğru yol aldı. Tehlikenin üzerine doğru geldiğini fark eden sırtlan geriye doğru sıçradığında ateş tomruğa sertçe çarpıp Astrid'in savrulmasına sebep olmuştu. Oysa son anda eğilip tomruğa tutunmayı başarmıştı.

Elementimin çarptığı kısım çatırdayarak yanmaya ve ardından dağılarak yok olmaya başladığında köprü ikiye ayrılmak üzereydi. Sırtlan, yanan tomruğun üstünden atlamaya hazırlanırken elementimi bir daha ortaya çıkartarak az önceki kırık yere nişan aldım. Atışım tomruğu iki parçaya ayırırken sırtlan, olduğumuz tarafa doğru sıçramaya çalıştı fakat atlayışı, Astrid'in ona elementi ile vurması nedeniyle suyun içinde sonuçlandı. Suyu boylayan sırtlan sıcak suyun akıntısına kapıldığında bizden uzaklaşarak sisin içine karışıp yok oldu.

Artık karşıya geçebileceğimiz bir yol olmadığı için doğaçlama yapmamız gerekiyordu. Aklıma gelen fikirle birlikte "Sıkı tutun, Astrid," dedim.

Emekleyerek karaya ulaşmaya çalıştığı tomruğu kas gücümle suyun içine doğru ittirdiğimde "Ne yapıyorsun?" diye benim duyabileceğim bir ses tonuyla bağırdı.

Tomruk parçası suyun akıntısına kapılıp hareket etmeye başladığında zıplayarak üzerine çıktım. Akıntı karşısında ayakta

durmak zor olduğu için dizlerimin üzerine çökerek ellerimi tomruk parçasının iki yanına sabitledim. "Akıntı bizi diğer tarafa yaklaştırdığında zıplayarak karaya çıkabiliriz."

Astrid, şaka yapıp yapmadığımı anlamak istercesine gözlerimin içine bakıyordu ama ben bu fikrimin işe yarayacağından oldukça emindim. "Akıntı şiddetlenirse ikimizin de suya düşüp saf dışı kalabileceğimizi biliyorsun, değil mi?"

Bunu biliyordum, ancak bu almamız gereken bir riskti. Aksi takdirde karşı tarafa yüzerek geçmemiz imkânsızdı. "Daha iyi bir fikrin varsa söyle," diye çıkıştım ona. "Köprünün yarısı yokken karşıya zıplayarak ya da yüzerek geçmeyi düşünmüyordun herhalde?" Gözlerini devirirken diğer tarafına doğru döndü ve tomruk parçasından destek alarak ayağa kalktı. Kendini karşıya atlamak için hazırlamıştı.

Akıntı tomruğu karşı kıyıya yaklaştırdığında zıpladı. Bu onun için zor olmamıştı. Sürekli spor yaptığı için hareketleri çevikti. Arkasını dönüp bana baktığında elini sallayarak "Hadi," dedi. Sıra bana gelmişti. Ayağımla tomruk parçasından güç alarak kendimi öne doğru attım. Yeteri kadar sıçrayamadığım için bir ayağım toprağa değse de diğer ayağım boşlukta kalmıştı. Suya düşmek üzereyken Astrid, son anda beni parmak uçlarımdan yakaladı. Bunun için ona minnettardım.

Biz karşıya geçtikten sonra Astrid, akıntının üzerindeki tomruğu elementini kullanıp havalandırarak karşı kıyıya geçirdi. Rita, Astrid'in yaptığını akıl edebilirse bize katılabilirlerdi. "Sürekli köprüyü kullanarak karşıya geçmemiz gerektiğini söylüyorsunuz ama hava elementine sahip birisi, senin tomruğu karşıdan karşıya geçirdiğin gibi bir başkasını da karşıdan karşıya geçirebilir," dedim. Neden bunu ya da buna benzer bir şey yapmadıklarını anlayamamıştım.

"Köprüyü kullanmadan elementinle karşıya geçmek oldukça kolay bir yoldur ve herkes için zayıflık belirtisidir. Dışarıda bizi izleyen insanlar var, aynı zamanda görevliler ve öğretmenlerimiz... Şu anda bile izleniyoruz ama söylemek istediğim şey bunu

deneyip kolaya kaçtığın için ömrün boyunca başarısızlığınla dalga geçebilirler." Yani söylemek istediği şey Element Oyunları'nda kolaya kaçmanın seni küçük düşürdüğüydü. "Kimse üzerinde böyle bir etiketle akademiye devam etmek istemez. Onun yerine yüzerek karşıdan karşıya geçmeye çalışır ve saf dışı kalacaksa da onuruyla saf dışı kalır." Bunu biraz saçma bulmuş olsam da akademideki öğrenciler için etiketin ne denli önemli olduğunu Shelly hakkında söylediklerinden sonra anlamıştım. Farklı olanı ezmeye çalışıyorlar, hatta ona hakaret bile ediyorlardı. Gözlemlerime göre element kullanıcılarının tek sorunu, öyle olmasalar bile, kendilerini diğer türlerden üstün görmeleriydi. Bunun yanlış olduğunu tüm kalbimle söyleyebilirdim. Kişinin güçsüz oluşu ona kötü davranılmasını gerektirmezdi ya da çok güçlü oluşu onu ilah yapmazdı. Ay ile güneşin, gündüz ile gece sayesinde ayrıldığı evrenlerde eşitliğin barınmasını beklemiyordum, ancak her şeyin ortasında bizler iletişim kurabilen yaratıklardık. Nasıl ay, güneş henüz batmamışken doğabiliyorsa insanlar da aynı inceliği başkaları için gösterebilirdi. Ay ile güneşin aynı gökyüzünde gözükmesi muazzam bir görüntü olsa da ayın, güneş batmadan doğmasını küstahlık sayıp ayaklanan birçok insan vardı ve bu insanlar oldukça iletişim kurmak zormuş gibi gözüküyordu. İyilik saydığını bir başkası kötülük, kötülük sandığını ise bir başkası iyilik olarak yorumlayabilirdi. Bu durum biraz da araftaki gibiydi. Kötülük orada iyilik, aydınlık ise karanlıktı. Bilinen gerçek aslında yalan olabilirken yalanlar doğrulara çıkabilirdi. Evren de biraz araf gibiydi işte. İçinde her türlü şeyi barındırıyordu.

Astrid, elimi bıraktığında "Bu tarafa doğru koşan bir çocuk vardı," dedi. "Gözümüzü dört açıp dikkatli davranalım." Köprüye onlardan önce ulaştığımız için karşı takımındakilerin hepsi bu taraftaydı ve sırtlandan kaçan çocuk arkadaşlarına haber vermeye gitmişse başımız dertte demekti. On kişiye karşılık iki kişi olarak savaşmak aptallık olurdu. Yeni bir

plan yapmalı ve av olmak istemiyorsak avcı olup onları teker teker avlamalıydık.

Sisin ardına geçip aydınlık tarafa gitmemiz gerekiyordu. Gecenin karanlığından faydalanabilecek olmamız bizim için avantajdı. Islak toprağın üzerindeki bize ait olmayan ayak izlerinin kaçan çocuğa ait olduğunu fark ettiğimde "Bak," dedim. "Çocuk kaçarken arkasında iz bırakmış." İzler su kaynağının biraz daha aşağısına doğru gidiyor, ardından da ormana doğru yöneliyordu. "Çok fazla uzaklaşmış olamaz, bu yüzden izleri takip edelim ve çocuğa arkadaşlarından önce ulaşmayı deneyelim." Astrid, kafasını sallayıp beni onayladığında koşarak izleri takip etmeye başladık. Birimiz iz sürerken diğerimiz etrafı kontrol ediyordu.

Bunu uzunca bir süre dönüşümlü olarak yaptıktan sonra izlerin yok olduğu, kocaman bir ağacın önüne gelmiştik. Astrid, bana doğru dönüp dudaklarını oynatarak "Ağacın üstünde olmalı," dedi.

Fısıldayarak "Ayrılarak aynı anda saldıralım," dedim. Şu anda yerde duran açık hedef tahtasından farkımız yoktu. "Şimdi," diye fısıldadığında ikimiz de ters yönlere giderek ağacın tepesini nişan aldık ve elementlerimizi serbest bıraktık. Çocuk gerçekten de ağacın üzerindeydi. Benim elementim ona ulaşmazken Astrid'inkisi onu tam da omzundan vurmuştu. Çocuk savrulduğunda ağacın dalını sıkıca kavradı. Bu sayede yere düşmemişti. Altımızdaki toprak hareketlenip havaya doğru yükseldikten sadece birkaç saniye sonra yeniden eski haline dönmüştü. Yer çekimine karşı koyamayan bedenlerimiz düşerken elementimi kullanarak düşüşümü yavaşlattım.

Sapasağlam yere indiğimde sinirlenmiştim. Sert oynamak istiyorsa benim için hava hoştu. Bu hoşuma bile giderdi. Elementimi yeniden ortaya çıkardığımda yüzüme haylaz bir gülümseme yerleştirdim. Benim kaçmak için bir sürü yerim vardı, ancak onun kaçıp saklanabileceği hiçbir yeri yoktu. Elementimi ona doğru fırlattığımda yüzünü buruşturdu ve ellerini bedenine

siper etti. Bedenine çarpan ateş topu onu ağaçtan aşağıya düşürdüğünde Astrid, çocuğun yanına koştu. Fazla yüksekten düşmüş olmasa da kolu kırılmış gibi görünüyordu. Çocuk acıyla kıvranırken Astrid, "Buradan gittiğimizde birileri onu revire götürmek için gelir," dedi.

Oyun alanının dışından bizi izleyebilen insanlar vardı, ancak biz içeriden dışarıya baktığımızda hiç kimseyi göremiyorduk. "Dışarıda, hava platformunda oturan insanları neden göremiyoruz?" Ormanın içerisinde hafif bir tempoda koşarak ilerlemeye başlamıştık.

"Hava gücüne sahip birçok element kullanıcısı birlikte çalışarak havayı büküyor ve bükülen hava ay ışığını kırarak sadece dışarıdakilerin içeriyi görebilmesi için bir bariyer oluşturuyor. Bu sayede de bükülen havaya yansıyan ışık dışarıdakileri görmemizi engelliyor."

Astrid, az önce oyunu yalnızca ikimiz varken kazanabileceğimiz bir yol bulmuştu. "Bunu tek başına yapabilir misin?" Eğer havayı kendi etrafında bükebilirse üzerine yansıyan ay ışığını kırabilir ve kendisini bir bariyerin arkasına saklayabilirdi. Bu sayede de kuleye hiç kimseye görünmeden, elini kolunu sallayarak ulaşabilirdi.

"Neyi yapabilir miyim?" Az önce anlattığı şeyi uygulamaya koymak aklının ucundan bile geçmiyordu. Nasıl olur da bunu düşünemezdi?

"Havayı büküp kendini bir bariyerin arkasına gizleyebilir misin?" Bu illüzyon görünmez olmakla eş değerdi. Gözlerimi dikerek ona baktım. "Eğer bu illüzyonu yapabilirsen gri bayraklı takımın kulesine vardığımızda kendimi ortaya atarak dikkatleri üzerime çekebilirim."

Ellerini birbirine sürttü. "Yıllardır bu oyunu oynuyoruz ama daha önce hiç kimse bu olayın üzerinde durmamıştı. Başından beri gözümüzün önünde olan yardımı görmüyormuşuz." Birbirlerine sürttüğü ellerini iki yanına doğru açtıktan sonra ani bir hareketle önünde birleştirdi. Aynı şeyi birkaç defa daha

yaptıktan sonra benden birkaç adım uzaklaştı. "Gözlerini sadece bir saniyeliğine kapatır mısın?" Neden bunu sorduğunu anlamamış olsam da sorgulamadım ve dediğini yaptım. Kısa bir an sonra "Gözlerini açabilirsin," dedi.

Araladığım gözlerim, Astrid yerine koca bir boşluk gördüğünde yüzüme bir zafer gülümsemesi yerleştirdim. "Neredesin?" Elimi eskiden olduğu yere doğru salladım ama orada değildi.

"Böö!" Nefesi ensemde, sesi kulağımın dibindeydi. Yüzümdeki ifade solarken irkilerek yerimden sıçradım ve refleks olarak o tarafa doğru gelişigüzel bir şekilde kolumu salladım. Kolum Astrid'e çarptığında büktüğü hava parçalara ayrılarak yok oldu. Gülümsüyordu. "Bu kadar korkacağını düşünmemiştim." Somurtarak yürümeye başladığımda hızlı adımlar atarak bana yetişti. "Diğer çocuklar bu tarafa gelebilir mi bilmiyorum ama ışığı kırma olayı bu seferlik savaşmadan oyunu kazanmamız konusunda bize yardımcı olabilir. Bu yüzden biraz acele etsek iyi olur." Kafamı sallayarak onu onayladığımda adımlarını hızlandırarak koşmaya başladı. Ne kadar hızlı bir şekilde bu oyunu bitirirsek bizim için o kadar iyiydi.

***

Uzunca bir koşunun ardından karşı takımın kulesine yaklaştığımızı hissettiğimizde Astrid, havayı bükerek kendisini onun arkasına sakladı. Ben tüm dikkati üzerime çekerken o, arkadan dolaşarak kuleye doğru ilerleyecekti. Bu yüzden ben dümdüz ilerlerken o sağ tarafa doğru dönerek farklı bir yol izledi. Ağaçların arasından çıkıp kulenin olduğu düz açıklığa geldiğimde karşı takımın dokuz oyuncusunun da orada olduğunu gördüm. Oyunun başından beri buradan ayrılmamış gibi görünüyorlardı. Ayakkabıları bile neredeyse toprağa hiç bulanmamıştı.

İçlerinden kalıplı olanı öne çıktı. "Sonunda gelebildiniz, uzun zamandır sizi beklediğimiz için artık sıkılmaya başlamıştık." Kafasını eğip arkamdaki karanlık ormana doğru baktığında "Arkadaşlarının da korkmasına gerek yok, artık dışarıya

çıkabilirler. Sara'nın sınıfında yaptığımız gibi adil bir dövüş istiyoruz," dedi.

Tüm bunların şaka olup olmadığını kafamda tartmaya çalışırken "Tüm oyun boyunca burada korkak gibi beklediğinizi söylemeyin bana," dedim. Bu gerçekten sinir bozucuydu çünkü yaklaşık iki saat boyunca ormanın içinde koşmuş, sırtlanlardan kaçmış ve karşıya geçebilmek için hareket halindeki bir kütükten atlamıştık.

"Oyunu kazanmak için bayrağınıza ihtiyacımız yok, hepinizi saf dışı bıraktığımızda oyun zaten bizim olacak."

Kendinden bu kadar emin konuşmasına içten içe gülüyordum fakat çenesi düşük olan bu çocuğu konuşarak oyalarsam Astrid'e bayrağı alması için zaman kazandırmış olurdum. "Sizin aksinize korkak olmayan bir arkadaşınız su kaynağına kadar geldi ama onun icabına kendi ellerimle baktım. Aynı ona saldıran sırtlanı hakladığım gibi." Yüzüme yerleştirdiğim korkunç gülümsemeye karşılık çocuk gözlerini kısarak bana doğru baktı. "Arkadaşlarım yıkılan köprüden geçemediği için buraya yalnız başıma geldim. Eğer adil bir dövüş istiyorsan hepinizle teker teker ben dövüşeceğim."

Gri bayraklı takımın üyelerinin hepsi aşağıda, kulenin önündeydi. Bakışlarım kulenin üst balkonuna, bayrağın yanına çıkan Astrid'e kaydığında "Ama sizinle dövüşmeme gerek kalmadan bu oyunu kazanacağız," dedim.

Astrid, bayrağın yanına ulaştığı için üzerindeki kırılmayı ortadan kaldırmış olmalıydı. Ona doğru elimi salladığımda aşağıdakilere "Hey!" diye seslendi. Herkes sesin geldiği yöne doğru şaşkınlıkla dönerken Astrid, bayrağı takılı olduğu yerden çekip çıkarmıştı.

O, bayrağı çıkardığı gibi kazandığımızı belirten borazanlar çalmaya başladığında karşımdaki çocuk arkadaşına dönerek "Etrafı kontrol etmiyor muydunuz?!" diye bağırdı.

Bağırdığı kişi "Ediyordum ama hiç kimse yoktu ki," dedi çaresizlikle. Astrid'in ışığı kırma olayı hiç kimsenin aklına gelebilecek bir şey değildi. Onu görmemiş olması çok normaldi. Gri bayraklı takımın tüm üyeleri birbirine bakarken kapılar açıldı ve içeriye etrafı düzeltmek için görevlendirilen görevliler girmeye başladı.

Gri takım, oyun alanından çıkarken Astrid de kuleden inmişti. Yanına gittiğimde elimi beşlik çakması için havaya kaldırdım. Beşlik çakarken "Tüm oyun boyunca burada beklediklerine inanamıyorum," dedi. O da benim kadar sinirli görünüyordu. "Yine de eğlendim." Onun gibi ben de eğlenmiştim.

Tüm planımız boşa çıkmış olsa da yaptığımız doğaçlama sayesinde oyunu kazanmıştık ve ben bu oyundan sonra kendime bir ders çıkartmıştım. Önemli olan karşı tarafın ne kadar kalabalık olduğu değil, senin ne kadar akıllı olduğundu. Bu da Igor Darian'ın düşünmek hakkında söylediği lafı doğruluyordu. *Düşünmek, en güçlü silahtı.*

BÖLÜM 29

Geçirdiğimiz ilk karşılaşmadan sonra tüm takımın sinirleri altüst olmuştu. Herkes verdiği onca emeğe karşılık karşı takımın hiçbir şey yapmadan onlara ulaşmamızı beklemesi konusunda kızgındı.

"Şu oyunlar bittikten sonra o çocuğun kafasını, gözünü güzelce dağıtacağım." Jamie, takımımız için ayrılan revirin içinde ayaklarını hiddetle yere vura vura volta atıyordu.

"Ben de sana yardım ediyor olacağım, kardeşim." Tyler da en az onun kadar öfke doluydu.

"Kazanamayacaklarını biliyorlardı tabii, korktukları için karşılaşmaya gelmeye bile tenezzül etmediler." Freya, çiziklerle dolu bacağını elementiyle iyileştirirken bir yandan da Rita'ya bakıyordu. Sisin içine girdiğimizde Rita bir tuzağa yakalanmış, bunun sonucunda sert bir darbe almış ve bu da yetmezmiş gibi bir de sırtlanlar tarafından hırpalanmıştı. Kendisini iyileştirecek güce sahip olmadığından dolayı hemşireler ona serum bağlamışlardı.

Astrid, revirin içine girdiğinde "Size müjdeli bir haberim var," dedi. Sesine yansıyan heyecan hepimizin dikkatini çekmişti. "Az önce yeni bir eşleşme yapıldı ve kırmızı bayraklı takımla eşleştik." Buna neden bu kadar heyecanlandığını anlamasam da bir sonraki cümlesiyle cevabımı almıştım. "Kırmızı

bayraklı takımdaki çoğu kişi yaralandığı için oyundan çekilmek istediklerini bildirdiler, yani finaldeyiz."

Finaldeydik. Odada bir alkış tufanı koptuğunda Tyler, Jamie ve Sean'a sarıldı. Sean, Tyler ona sarıldığında yüzünü buruşturdu. Sırtlanlardan biri sırtını pençelemişti. Yarası çok derin olmasa da bu onun canını yakmış olmalıydı. "Geriye siyah ve turuncu bayraklı takım kaldı. Onlar da savaştıktan sonra sıra kazananla bizim aramızdaki oyuna geliyor." Siyah bayraklı takım Myloların takımıydı. Onların oyunları iki yıldır kaybetmemiş olduklarını duymuştum.

"Bu yıl gerçekten de oyunları kazanmak için bir şansımız olabilir."

Lena kafasını Jamie'nin omzuna yasladı. "Onlar karşısındaki şansımız, diğer takımlara oranla daha düşük, bunu biliyorsun."

Jamie, Lena'nın saçlarını okşarken "Gücümüz karşı takımın gücüne oranla daha az olsa bile bu onlardan daha akıllı olduğumuz gerçeğini değiştirmez. Bu sefer daha iyi bir strateji uygulayarak onları haklayabiliriz," dedi.

Astrid yanlarına giderken "Valerie, oyun alanındayken yeni bir şey keşfetti. Hem de bu yıllardır gözümüzün önündeydi," dedi.

"Nedir o şey?" diye sordu Sean.

"Hava bariyeri tabii ki de... Hava platformlarında oturan insanların içeriyi görmelerini engelleyen hava bükme olayını şimdiye kadar oyunlar esnasında kimse kullanmayı denememişti. Bu oyunu kazandıysak Valerie'nin bunu kullanmamı önermesiyle kazandık."

Ağzı açık bir şekilde "Yıllardır bunu fark etmediğimize inanamıyorum," dedi Sean. Bu onu gerçekten de şaşırtmış gibiydi. Kafasında bu fikri tarttıktan sonra gülümseyerek bana doğru baktı ve yumruklarımızı tokuşturmamız için yumruğunu bana doğru uzattı. "Sen bir numarasın, Valerie." Aynı şekilde ona

gülümseyerek karşılık verdim ve yumruğumu onunkiyle tokuşturdum.

"Bir sonraki oyunda da aynı numarayı deneyebiliriz." Rita heyecanlanmıştı. Kendisi de hava elementine sahip olduğu için bu numarayı denemek için can atıyordu.

Astrid, Rita'yla konuşmak için yatağının yanına gittiğinde temiz hava almak için revirden dışarıya çıktım. Gecenin geç saatleri olmasına rağmen insanlar finalden önceki son oyunu izlemek için kalmışlardı. Önceden anne ve babamın oturduğu hava platformuna baktığımda boş olduğunu gördüm, gitmişlerdi. İçimi kötü bir his kaplarken adımlarımı ormanın dışında kalan saraya doğru çevirdim. Annem, kara büyünün etkisinden çıkalı çok olmadığından onun için endişeleniyordum. Onu görmem ve iyi olduğuna emin olmam gerekiyordu. Aksi takdirde içim rahat etmeyecekti.

Ben ilerlerken Sean, arkamdan seslendi. "Valerie! Nereye gidiyorsun?" Adımlarını hızlandırıp bana yetişerek yanımdan yürümeye başladı.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Saraya gidip temizleneceğim, üzerimdeki toz beni rahatsız etmeye başladı." Beni rahatsız eden şey toz değildi ama onun, beni neyin rahatsız ettiğini bilmesine gerek yoktu.

"Oyun alanında iyi iş çıkardın, tebrik ederim." Gözlüklerini düzeltirken gözlerini ince bir çizgi haline gelecek kadar kısmıştı. Neredeyse fısıltı şeklinde çıkan sesimle ona teşekkür ettiğimde derin bir nefes aldı. "Saraya kadar sana eşlik edebilirim, değil mi?"

Kafamı sallayıp onayladım. "Benim için hiçbir sakıncası yok."

Saray bahçesine gelene kadar tek kelime etmeden sadece yürüdük. Arada sırada Sean'ın bir şeyler söylemeye çalıştığını fark ediyordum ancak her seferinde bundan vazgeçiyordu. "İyi misin?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Benim aslında seninle konuşmam gereken önemli bir şey var."

Bunu o kadar hızlı söylemişti ki bir anlığına kalbim duracakmış gibi hissettim. "Kötü bir şey mi oldu?" Ellerini boşlukta hayır anlamında iki yana doğru hızlıca sallarken "Hayır!" dedi telaşla. "Hayır, kesinlikle kötü bir şey olmadı."

Merak içinde söyleyeceği şeyi bekledim. "Benimle ne konuşmak istiyorsun?"

Adım atmayı bıraktığında benim de durmam için parmaklarını bileklerime sabitledi. Bileğimi bırakmadan karşıma geçtiğinde "Bunu seninle uzun zamandır konuşmak istiyordum ama konuşacak cesareti hiçbir zaman kendimde bulamadım," dedi. Gözleri ay ışığının altında titriyordu. "Son altı, hatta yedi aydır etrafımda yoğun bir şekilde olmanı seviyorum. Kütüphanede, akademide, yemekhanede, antrenmanlarda... Her yerde seninle birlikte geçirdiğim vakitten büyük keyif alıyorum. Seni tanımadan önceki yaşantım bana değersizmiş gibi geliyor ve sanki seni tanıdıktan sonra hayattan zevk almaya başlamışım gibi. Seninleyken nefes aldığımı hissediyorum ve birlikte geçirdiğimiz zamanın hiç bitmemesini diliyorum. Arkadaş olduğumuzu biliyorum ama yine de içimdekileri artık daha fazla tutamayacağım. İlk randevumuzda belki meyhanede sarhoş olmuş olabilirim ve hatta sana layık olmayan bir adam da olabilirim ama senden hoşlanıyorum, Valerie. Senden çok hoşlanıyorum."

Tek bir nefeste her şeyi ortaya dökmüş ve öylece kalakalmama sebep olmuştu. Ne tepki vereceğimi ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Beklentiyle bakan gözleri, sessizliğim uzadıkça hayal kırıklığına uğramış gibi kısılıyordu. Daha önceleri birlikte olduğum insanlar olmuştu ama tüm ilişkilerim günübirlikti. Bir gece gördüğüm erkeği ya da kadını bir sonraki gece bir daha görmemiştim. Bu yüzden de hiçbirini bana aşkını ilan edeceği kadar tanımamıştım.

"Senin de benden hoşlanmanı beklemiyorum," dedi en sonunda sessizliği bozarak. Sesi gecenin karanlığını zar zor delip kulağıma ulaşmıştı. "Yine de senden hoşlandığımı bilmeni istedim."

Gitmek için hareketlendiğinde bileğinden tutarak onu kendime doğru çektim ve boşta olan elimi yanağının üzerine koyup parmak uçlarımda yükselerek dudağına küçük bir öpücük kondurdum. Onu öpmemi beklemiyormuş gibi dudaklarımın arasındayken tüm vücudu titredi. Hafifçe geri çekildiğimde "Sen her kadının isteyebileceği bir adamsın," dedim. Sean, sağlıklı, düzgün fizikli, genç ve yakışıklı bir delikanlıydı. Üstelik zekiydi de. Aralık olan dudaklarının arasına fısıldadım. "Ama ben kimsenin bir geceden fazla sahip olabileceği bir kadın değilim." Cinsel arzularımı bir yana koyarsam eğer, daha önce hiç kimseyle uzun vadeli bir ilişki düşünmemiştim. Üstelik buna ne zamanım vardı, ne de fırsatım.

Onu öptüğümde yüzünde oluşan tebessüm bir anlığına silinir gibi oldu. "Beni neden öptün?"

Cevap vermek için ağzımı açtığım sırada duyduğum alçak ve pürüzlü sesle irkildim. "Valerie?" Bu sesin anneme ait olduğunu anlamak için arkama dönmeme gerek yoktu. Sean, sesin sahibine doğru döndüğünde duruşunu düzelterek anneme selam verdi. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Sean'ın genç ve kusursuz yüzünde boş bir ifade vardı. Dudaklarımı oynatarak "Sonra konuşuruz," diye fısıldadım ve anneme doğru döndüm. "Tabii ki Kraliçe Elena, hemen geliyorum."

Annem arkasını dönmüş, sarayın içine doğru yürümeye başlamıştı. Hızlı adımlarla ona yetiştim ve yanından yürümeye başladım. Birlikte sarayın hiç bilmediğim kısımlarına doğru yürürken sessizliği bozarak "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Merakıma yenik düşmüştüm.

"Sana göstermek istediğim bir şey var."

Binanın yedinci katına çıkıp batı kanadına doğru yürümeye başladık. Önümüzü aydınlatan duvar meşalelerinden birkaçı sönmüş olsa da, etraf diğer meşalelerin alevi sayesinde loş bir şekilde aydınlanıyordu. Koridorun en sonundaki odaya geldiğimizde annem ellerini boynuna götürerek elbisesinin altına saklanmış olan kolyeyi ortaya çıkardı. Bu kolyenin ucunda altın bir anahtar vardı. Kolyeyi boynundan çıkartıp anahtarı kapıya takana kadar sabırla bekledim. Kapıyı açıp ittirdiğinde önden ilerleyerek odaya girdi. Peşi sıra girdiğim oda aydınlıktı. İlk defa geldiğim bu yeri incelemeye başladım.

İpeksi halıyla kaplanmış yerin üzerinde yarısı dolu ve yarısı boş olan tuvaller vardı. Odanın sağ tarafında duran pencerenin önüne bir şövale konulmuş ve üzerine de boş bir tuval bırakılmıştı. Şövalenin hemen yanındaysa ahşap bir masa vardı. Üzerindeki rengârenk boyalar hemen dikkatimi çekmişti. Odanın duvarlarına türlü türlü insan figürleri ve doğa resimleri asılmıştı. Resimlerin altında kalan kısma küçük bir kitaplıkla iki adet tekli koltuk yerleştirilmişti. Bu oda küçük olmasının yanı sıra oldukça huzurlu görünüyordu.

"Burası kimin odası?"

Annem, tekli koltuklardan birine oturduğunda karşısına oturmam için işaret etti. "Burası gül bahçesinden daha sık uğradığım çalışma atölyem. Genç bir kızken boş zamanlarımın çoğunu resim yaparak geçiriyordum ve baban da evlendiğimizde burayı benim için özel olarak hazırlatmıştı."

Annemin beni buraya getirmesine sevinmiştim fakat neden burada olduğumuzu ve ne hakkında konuşmak istediğini hâlâ merak ediyordum. "Resim yapabildiğini bilmiyordum." Annemle uzun bir süre boyunca zaman geçirmiş olmamıza rağmen beni ilk defa buraya getiriyordu.

Onun hakkında bilmediğim birçok şeyin daha olduğu düşüncesi, düşüncelerimi sararken "Birbirimizi daha iyi tanımamız için seni buraya getirdim," dedi. "Benim sana anlatmadığım

ve senin de bana anlatmadığın birçok şey olduğunu görebiliyorum." Tek kaşını kaldırarak imalı bir şekilde bana baktığında Sean'ı kastettiğini anlamıştım.

"Sean ile aramızda hiçbir şey yok."

Oturduğu tekli koltukta öne doğru eğildi. "Genç adamın sana itiraf ettiği duygularından sonra onu öpmen bana aranızda bir şey varmış hissiyatı verdi." Başından beri konuşmamızı dinliyor oluşu beni utandırmıştı.

"Sandığın ya da gördüğün gibi bir şey değildi anne, onu neden öptüğümü bile bilmiyorum. Prenses olduğumu öğrendiğinde bana bakışı zaten değişecektir." Kızardığına emin olduğum yüzümü ellerimle örttüm. Bu gerçekten de utanç vericiydi.

"Babana âşık olduğum zamanlarda onun bir prens olduğunu bilmiyordum," dedi yüzüme kapattığım ellerime uzanarak. Tuttuğu elimi çekiştirerek ayağa kalkmamı ve ardından belimden çekerek onun yanına oturmamı sağladı. Kafamı göğsüne yasladığında saçlarımla oynamaya başlamıştı. "Babanın prens olduğunu öğrendikten sonra ona karşı duyduğum hayranlık artsa da sevgimden hiçbir şey kaybetmedim. Bu onu daha çok sevmemi de sağlamadı, demek istediğimi anlıyor musun?"

Onun ne söylemek istediğini anlıyordum. Sean'ın beni prenses olduğum için değil de ben olduğum için sevdiğini söylüyordu. Sean'ın hiç kimse yokken yanımda oluşu, benim için oldukça önemli ve değerliydi. Bunun için ona minnettardım ama içimde ona karşı herhangi bir duygu kırıntısı olup olmadığını bilmiyordum. Kafamı kurcalayan onlarca şey varken aşk gibi basit bir duyguyla ilgilenemezdim. Sevgi, beraberinde tehlikeyi ve kaybı getirirdi. "Onun etrafımda olmasını seviyorum ve benimle ilgilenmesini de ama ona âşık olduğumu düşünmüyorum. Ben, sen ya da babam gibi değilim." Belki de sadece âşık olmaktan ve kendimi bir başkasına kaptırma düşüncesinden korkuyordum.

"Kimi seveceğimizi seçemeyiz, benim güzel kızım, zamanı geldiğinde kalbinin gerçekten kim için çarptığını anlayacaksın. Kimi seversen sev, baban ve ben, beraber olmak istediğin kişiyi yadırgamayacak ve seni destekleyeceğiz."

İçimi kaplayan huzurla birlikte gözlerimi kapattım. "Teşekkür ederim, anne." Kollarını bedenime sararken saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu. "İyileştiğin için gerçekten çok mutluyum."

Bedenimdeki kollarını sıkılaştırdı. Bu onun da iyileştiği için mutlu olduğunu gösteriyordu. "Sizin yanınızdan başka gitmek istediğim hiçbir yer yok." Alnıma damlayan bir ıslaklık hissedince kafamı ona doğru hafifçe çevirdim; ağlıyordu. Başparmağımla gözündeki yaşı silerken oturduğum yerden doğruldum. "Fakat senin gitmek istediğini duydum. Beni iyileştiren büyücü, babana, onunla birlikte Farallon Adası'na gitmek ve başka krallıkları gezip görmek istediğini söylemiş, bu doğru mu?"

Dudaklarım aralanırken şaşkınlıkla anneme baktım. Igor'un benden habersiz bir şekilde bunu babama söylemiş olmasına inanamıyordum. En sonunda derin bir nefes alıp "Doğru," dedim. "Onunla birlikte Farallon'a gitmek ve başka krallıkları görmek istiyorum." Igor'un yaptığı yanlış olsa da beni, bunu onlara söyleme zahmetinden kurtarmıştı. Üstelik gitmem için onları ikna etmiş gibi de duruyordu.

"Geçen seferki gibi haber vermeden kaçmaya çalışmadığın için teşekkür ederim, Valerie, seni krallıkta zorla tutamayacağımızı ve Dünya'dan geldiğin için Nemesis'ten ayrılıp bu evreni gezmek istediğini tahmin edebiliyoruz. O yüzden bu seferlik Igor ile birlikte Farallon'a, en fazla iki haftalığına küçük bir tatil yapman için gitmene izin vereceğiz fakat beraberinde küçük bir asker birliği yollayacağız." Gözlerindeki yaşı saymazsak gitmemi büyük bir olgunlukla karşılamıştı.

"Babam gitmem konusunda kötü bir şey söylemedi, değil mi?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Gideceğin topraklar barış içinde olduğumuz Penelope Kraliçesi'nin krallığına bağlı olduğundan güzel karşılanacaksın. Baban bu gece büyülü bir haber güverciniyle Kraliçe Penelope'ye, Nemesis Prensesi'nin birkaç gün içinde oraya geleceğine dair haber yolladı." Farallon'a gideceğim kesinleşmiş gibi duruyordu. Mahcup bir şekilde ona bakarken gözlerindeki yaşı sildi. "Gitmeden önce senin resmini yapmak istiyorum." Bakışları camın önünde duran şövaleye yönelmişti.

"Şafak vaktindeki oyuna yetişmem gerekiyor, o zamana kadar çizebilir misin?"

Bir süre düşündükten sonra gülümsedi. "Şafak vaktine kadar seni üç kere daha çizebilirim." İddialı oluşunu sevmiştim. Ayağa kalkıp şövaleyi oturduğum koltuğun önüne getirdi. "Kıpırdamadan durmanı istiyorum."

Üzerimdeki kıyafetlerin yanı sıra vücudum da tozlu ve kirliydi. "Şu anda bir prensese benzediğimi sanmıyorum."

Masanın yanındaki boyalarını alıp şövalenin yanına koyduktan sonra beni baştan aşağıya süzdü. "Gerçek benliğini saklamak, üzerine yakışsa da içinde rahat edemeyeceğin elbiseler giymek ve olmadığın biri gibi davranmak zorunda olmadığın son gecen belki de bu gece olacak. Bu geceyi ve şu anda olduğun kişiyi unutmanı istemiyorum. Ayrıca şu anda bir prensesin değil, kızımın resmini yapıyorum."

Annemin yüzünün her bir zerresini incelerken istemsizce gülümsemeye başladım. Söyledikleri benim için o kadar anlamlıydı ki... Gülümseyerek baktığım bu kadın, şüphesiz ki içinde bana karşı kusursuz ve sonsuz bir sevgi barındırıyordu. Üstelik beni yıllar boyunca görmemiş olmasına rağmen... Sözleri içime işlerken sevginin nasıl bir duygu olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştım.

Sevgi, karşılıksızdı. Onu almak için karşılığında herhangi bir şey vermezdiniz ya da birine sevgi duyuyorsunuz diye

karşılığında bir şey bekleyemezdiniz. Bu alınıp verilebilecek bir şey olmasa da içimizde vicdanımızın sahip olabileceğini düşündüğümüz sevgiden çok daha fazlasını barındırıyorduk. Zaten asla sandığımız kadarına sahip olamazdık. Ya biraz fazlasına ya da biraz eksiğine sahiptik. Nefret de böyle bir şeydi işte. Onun kötü bir duygu olduğunu düşünüyorduk ancak nefret başarısızlığa uğramış sevgiydi. Öyle ki yeri geldiğinde bir düşmanı sevebilir, bir sevdiğimizden ise nefret edebilirdik.

BÖLÜM 30

"Dikkat edin!"

Duyduğumuz bağırış sesinden sonra gökyüzünden olduğumuz tarafa doğru düşen alev toplarından kaçmak için ağaçların arkasına doğru ilerledik. Hepimiz siper aldığımızda Astrid, "Geri çekilin," diye bağırdı.

Siyah bayraklı takım köprüye bizden daha hızlı ulaştığı için köprüden geçememiş, bir de bunun üstüne saldırılarını engellemekte zorlanmaya başlamıştık. Sayıca bizden üstün olmalarının yanı sıra gerçekten güçlüydüler. Sürekli geriye püskürtülüyorduk ve buna ek olarak ormanın içinden çıkan beş büyük sırtlan başımıza bela olacağa benziyordu. Rita ve Tyler, karşı takımdan üç kişiyi köprünün orada saf dışı bırakmamıza yardımcı olurken yaralanmışlardı. Tyler'ın durumu çok ciddi olmasa da Rita, bacağını kırmışa benziyordu. Sean, Tyler'ın yürümesini kolaylaştırmak için omzuna girerken Freya, yürüyemeyen arkadaşı Rita'yı sırtına almıştı. Bir yandan sırtlanlardan kaçarken, öte yandan arkamızdan koşan siyah bayraklı takıma saldıramıyorlardı. Saldırı gücü olarak sadece Astrid ve ben kalmıştık. Kulemizin olduğu açıklığa neredeyse ulaşmıştık ve son savunmamızı orada yapacağız gibi görünüyordu. Jamie'nin tuzaklarının en azından iki kişiyi saf dışı bırakabilmesini umdum.

Ormanın iki yanından koşan sırtlanlar, bizim gibi siyah takımı da ortalarına almıştı. Bir şekilde sırtlanlardan daha hızlı

olabilirsek onları siyah takımla baş başa bırakabilir ve bu yolla kendimize zaman kazandırabilirdik. Ateşimi ortaya çıkardığımda onu yere doğru püskürttüm. Yerdeki çayırlar yanmaya başladığında "Sean, ateşini kullan!" diye bağırdım. Yatay bir çizgi halinde koşuyorduk. Ben çizginin en solundayken o, Tyler ile birlikte çizginin en sağındaydı. Yapmaya çalıştığım şeyi anlamış gibi ateşini ortaya çıkardı. Amacım iki yandan gelen sırtlanların dikkatini ateşle dağıtmak ve biraz da korkmalarını sağlamaktı. Böylelikle ateşin olmadığı yerlere doğru yönelip siyah takımın arkasından gitmelerini ummuştum. Ateş sadece üç sırtlanı etkilerken diğer ikisi hızlanıp önümüze, ateşin olmadığı diğer kısma geçmişlerdi.

Kulemizin olduğu açıklığa vardığımızda Jamie ve Lena, savaşın kapımıza dayandığını anlayıp saklandıkları siperin arkasından çıktılar. Açıklık, bataklığa dönüşmüştü. Koştuğumuz toprakta her geçen saniye dizlerime kadar batıyor ve zoraki bir şekilde ilerliyordum. Hazırladığımız bu tuzak karşı takım içindi, ancak şu anda hepimiz kendi tuzağımıza düşmüştük.

Bataklık alana giren bir sırtlanı, Lena önce toprağın altına batırmış, ardından da toprak bir kafese hapsetmişti. Siyah takım, biz bataklığın yarısına ulaştığımızda ormanın içinden yeni çıkmıştı. Mylo, Gloria ve Kian ilerlemeyi kesip arkalarındaki üç sırtlanı geri püskürtmeye çalışırken takımlarındaki bir çocuk bataklığa ilk adımını atmıştı. Freya ve Sean, arkadaşlarını Lena'nın oluşturduğu toprak siperin arkasına bıraktığında savaşmak için yanımıza geldiler. Astrid, hemen birkaç adım önümdeydi. Bata çıka ilerlediğim toprak zeminde Astrid'e ulaştığımda "Havayı kırıp görünmez olma özelliğini kullanırsan eğer onlar daha ne olduğunu bile anlamadan işlerini bitirmiş olursun," dedim. Fikri tarttıktan hemen sonra Lena'nın oluşturduğu siperin arkasına geçerek söylediğimi yaptı. Bunu gizli bir şekilde yapmasının sebebi büyük ihtimalle diğerlerinin bu özelliği fark etmelerini istememesiydi.

Dizlerime kadar battığım toprakta karşıdan gelen çocuğa baktım. Zar zor yürüyor olsa da pes etmek gibi bir niyeti yokmuş gibiydi. Elementini ortaya çıkardığında benimki gibi ateş elementi olduğunu fark ettim. Kendimi savunmak için aynı şekilde büyük bir alev topu oluşturduğumda elementini bana doğru fırlattı. Üzerime doğru gelen ateşin sıcaklığını tüm tenimde hissediyordum. Bağımsızlığının enerjisi fazlaydı. İstersem ona hükmedebileceğimi düşünüyordum, ancak bunu şimdi denemek oldukça tehlikeli olabilirdi. Ayrıca oyunu riske atamazdım. Kendi elementimi onun elementine doğru fırlatıp havada çarpışmalarına ve ardından büyük bir gürültüyle yok olmalarına izin verdim.

Saldırdığım çocuğun hemen arkasından ilerlemeye başlayan kız, toprak üzerinde rahatça yürüyordu. Onun elementinin toprak olduğunu anlamak güç değildi. Lena, kıza doğru atıldığında elementleri önce havada, sonra da zeminde çarpıştı. Zeminde çarpışan elementleri toprağın yeniden katılaşmasını sağlarken bu durumun gittikçe kötüleşeceğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Elementleri ne zaman çarpışsa toprak üzerimize doğru katılaşarak geliyordu. Bu gibi bir durumda toprağa basan herkes dizlerine kadar onun içinde kalacaktı.

Mylo, Gloria ve Kian, üzerlerine doğru gelen üç sırtlanı geri püskürtmeye çalışırken kulemizin olduğu açıklığa, yani bataklığa girmişlerdi. Şu anda bataklık alanında siyah takımdan beş kişi vardı. Arkamızdan koşan kişi sayısının yedi olduğunaysa emindim. Gözlerimi etrafta hızlıca gezdirirken bir yandan üzerime ateş topu fırlatan çocuğun saldırılarını engellemeye, öte yandan da diğer iki kişinin nerede olduğunu anlamaya çalışıyordum. Ormanın girişinde bir kişiyi ayağından yakalanmış bir şekilde, tepe taklak ağacın tepesinde asılı gördüğümde bunun Jamie'nin tuzağı olduğunu anlamıştım. Fakat diğer takım üyelerinden herhangi bir iz yoktu. Kafamın üzerinden geçen ateş elementi bana çarpmasın diye eğildiğimde ellerime çamur bulaşmıştı. Elementimi yeniden ortaya çıkardığımda çamur

katılaşarak avuçlarımın arasında pişti ve tane tane yere düştü. Aklıma gelen fikirle birlikte ateşimi karşımdaki çocuğa fırlatmak yerine önündeki toprağa attım.

"Iskaladın!"

Çocuk yüzüne hınzır bir gülümseme yerleştirdiğinde "Iskalamadım," diye bağırdım. Önündeki toprak, ateşimin ısısıyla çoktan katılaşmıştı bile. Birkaç adım geriye doğru çekildiğimde üzerime doğru gelmek için hareket etmeye çalıştı, ancak bacakları pişmiş toprağın altında kalmıştı. Yüzünü dehşet verici bir ifade sararken elindeki alev toplarının bir kısmını üzerime, diğer kısmını ise bastığım toprağa fırlatmıştı. Beni benim silahımla vurmaya çalışıyordu.

Yana doğru atılıp üzerime gelen ateş toplarından kurtuldum. Yine de toprağa düşen alevlere yapabileceğim bir şey yoktu. Toprakla buluşan alevler onu katılaştırmaya başlarken zıpladım ve kendime elementimle bir basamak oluşturdum. Üzerine bastığım elementim beni toprağın bir santim üzerine çıkartırken ateşten basamakları çoğalttım ve gökyüzünde onlar sayesinde yürüyerek çocuğun yanına kadar gittim. Ben havadayken elementini üzerime fırlatmış olsa da kaçabileceğim yer oranı, bataklığın içerisindekinden çok daha fazla olduğu için darbe almaktan kolayca kurtulmuştum. Ateşten basamaklarımı onun arkasına geçtiğimde sona erdirdim ve katılaşmış toprağın üzerine birkaç santim yükseklikten atlayarak indim. Şimdi tek yapmam gereken onu saf dışı bırakmaktı. Aksi takdirde sürekli saldırmaya çalışacaktı. Canını yakmak istemiyordum, ancak bunu yapmak zorundaydım. Ensesine aldığı hafif bir darbe onu bayıltmaya yeterdi. Arkasına geçtiğimde kendisini savunmak için elementini ortaya çıkarsa da ondan çok daha hızlıydım. Avantajlı olan taraf olmak güzel hissettirmişti. Onu sadece bayıltacak bir ateş topunu yakınından ensesine doğru fırlattığımda ellerindeki alevler sönmüş ve bedeni öne doğru devrilmişti. Başarmıştım, onu bayıltmıştım.

Sırtlanların kahkahaya benzeyen çığlıkları olduğumuz yeri resmen inletiyordu. Jamie, Lena'yla savaşan kızın yanındaydı. Sol taraflarından gelen sırtlanı onlar aralarında dövüşürken geri püskürtmeye çalışıyordu. Freya, Gloria'yla karşı karşıyaydı. Gloria, saf dışı bıraktığı sırtlandan sonra yeni hedefi olarak Freya'yı seçmiş olmalıydı. Tüm bu kargaşanın içinde Tyler'ın siperin arkasından çıkarak Kian'ın üzerine doğru ilerlediğini gördüm. Yaralı olsa da onunla savaşabileceğini düşünüyor olmalıydı. Sırtlanla arasına aldığı Kian'ın güçlü olmasına rağmen iki tarafla da mücadele etmesi zor gibi durduğundan Tyler'ın Kian'ı alt edebileceğini düşünüyordum.

"Dikkat et Valerie, arkanda!"

Etrafıma bakmaktan üzerime doğru gelen tehlikeyi fark edememiştim. Hızlı bir refleksle arkama döndüğümde üzerime doğru gelen su kütlesini gördüm. Kütlenin hemen arkasında Mylo duruyordu. Yüzü ifadesizdi. Neredeyse bedenime çarpmak üzere olan su kütlesinden omzumdan ittirilerek kurtarılmıştım. Ancak beni kurtaran kişi acıyla bağırarak geriye doğru savruldu. Bakışlarım savrulan kişiye döndüğünde bunun Sean olduğunu gördüm ve endişeyle "Sean!" diye bağırdım. Tepkisizdi. Bayılmış olmalıydı. Yanına gitmek için hareketleneceğim sırada Mylo yeniden bana saldırdı. Su kütlesini ateşimi ortaya çıkararak yok ettiğimde su elementinin çığlık atarak yok olduğuna neredeyse yemin edebilirdim.

Mylo, Lena ve kendi takımlarındaki toprak elementine sahip kızlara yakın bir noktada duruyordu. Kendisine yaklaşan katılaşmış toprağı gördüğünde zıplayarak sudan bir basamak oluşturdu. Benim yaptığım numarayı şimdi kendisi yapıyordu. Gökyüzüne doğru sudan basamaklar oluşturarak yükselmeye başladığında ateşten basamaklar oluşturarak onu takip ettim. Her elementin içinde hava bulunduğundan dolayı element basamaklarımız başarıyla oluşuyor ve düşmemizi engelliyordu. Yine de element basamağı kaybolmadan önce en az on saniyemiz

vardı. Hava, element basamağını başarıyla oluşturduğu gibi onu kırıyordu da.

Ormandaki ağaçların çok daha üstüne, öyle ki halktan insanları görebileceğimiz bir noktaya kadar tırmanmıştık. Mylo, bununla da kalmayıp gökyüzüne, bulutların arasına kadar element basamaklarıyla yükselmeye devam etmişti. Tırmanırken bana hiçbir şekilde saldırmamış oluşu garibime gitse de ben de ona saldırmadım. Haksız bir savaş olsun istemiyordum.

Yerden metrelerce yükselip bulutların arasında kaybolduğumuzda kendisine sudan bir tabaka oluşturdu. Tabakasını, kırılmasın diye sürekli elementiyle besliyordu. Onunla aynı seviyeye ulaştığımda ben de kendime ateşten, rahatça üzerinde durabileceğim geniş bir tabaka oluşturdum. "Savaşımızı aşağıda da tamamlayabilirdik, biliyorsun," dedim.

"O zaman sana yapacaklarımın hiçbir eğlencesi kalmazdı," dedi. "İşimi yavaş yoldan yapmayı severim." Bakışları kendi ayaklarının altındaki su kütlesindeydi.

"Ne demek istiyorsun, Mylo?"

Ateşimle altımdaki tabakayı güçlendirirken kafasını yavaşça kaldırdı. Dudakları hafifçe kıvrıldı. Bu normal bir gülümseme değildi. Bela vadediyordu. Konuşmaya başladığında sesi kalınlaşmıştı. *"Senin için geleceğimi söylemiştim."*

Mylo'nun gözlerinin yerini karanlık aldığında titredim. Bu olamazdı. Benimle uğraşan kişi her kimse onu ele geçirmişti. Mylo, elementini kullanarak bana saldırmaya başladığında hem bastığım tabakayı güçlendiriyor hem de saldırılarını engellemek için elementimi ortaya çıkarıyordum. Kendimi savunmak için su kütlesine fırlattığım elementim tiz sesler çıkartarak havaya karışıyor ve ardından toza dönüşüp yok oluyordu. Üzerime doğru gelen su kütlesi bedenime çarpmasın diye bulunduğum tabakadan atlayarak kendimi boşluğa bıraktım. Fakat düşmeden hemen önce kendim için yeni bir basamak oluşturdum. Mylo'yu, içindeki kişi onu bırakana kadar oyalamalıydım.

Kendimi savunmak için ona doğru fırlattığım elementlerden bir tanesi Mylo'nun omzuna çarptığında siyah gözleri sanki mümkünmüş gibi daha da koyulaştı. Aynı zamanda yüzündeki gülümseme de artmıştı. Ona doğru atağa geçtiğimde saldırılarımı engellemiyor oluşu dikkatimi çekti. Mylo'yu kontrolü altına alan kişi bulunduğu bedene zarar vermeme izin veriyordu. Ayrıca bundan keyif alıyor gibi bir hali de vardı. "Lezzetli," diye mırıldandığını duyduğumda saldırmayı bıraktım. Karşımdaki kişi her kimse... şiddetten besleniyordu. Mylo'ya saldırmam, onun sadece daha çok güçlenmesine ve Mylo'nun bedeninin zarar görmesine sebep olacaktı. İşte... Sonunda bir şeyleri çözebilmiştim. Bedendeki karanlığı, Mylo'nun içinden çıkartabilmek için bir yol bulana kadar oyalamalıydım. İşe yarayacağını düşünmesem de bir zamanlar içimde de hissettiğim karanlıkla iletişim kurmayı denedim. Sonuçta karanlık her yerde karanlıktı. Daha iyisi ya da daha kötüsü yoktu, benzer şeylerdi. "Benim için geldiğini söylüyorsun ama gelme amacını hiçbir zaman dile getirmiyorsun, benden ne istiyorsun?" Sürekli havanın farklı kısımlarında ateşten basamaklar oluşturarak üzerlerine atlıyordum. Bu sayede de Mylo'yu kontrol eden kişi, fırlattığı su kütleleriyle bana zarar veremiyordu. Kaçtığım sürece metrelerce yüksekte olmama rağmen güvendeydim.

"Seni istiyorum."

"Benimle ne yapacaksın?"

Ben, nefes nefese kalmış bir şekilde oluşturduğum diğer bir ateş basamağına zıplarken "Ölmeni istiyorum," diye bağırdı. Büyüm beni koruma içgüdüsüyle dışarıya çıkmak için baskı yaparken sırtımdaki dövmeler sızlamaya başladı. Derin nefesler alarak sadece elementime odaklanmaya çalıştım. Eğer gücün esiri olursam bu durum beni mahvedebilirdi. Aynı anda hem elementimi, hem büyümü, hem de tılsımların onlara kattığı gücü kullanamazdım. Kalbime baskı yapan büyümü geriye itmeye çalışırken bir yandan da düşünmeye çalışıyordum. Bu durumdan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

Ensemden başlayarak dövmenin bitimine kadar uzanan yanma hissi terlememe sebep olurken kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Artık işler benim için daha zordu. "Ölmemi neden istiyorsun? Ayrıca kimsin sen?" Onun kim olduğunu bilmemek beni deli ediyordu. Yıllar boyunca düşmanlarım fazlasıyla artmıştı, ancak bana karşı olan korkularından dolayı saldırma cesaretinde bulunamamışlardı.

"Kim olduğumu mu merak ediyorsun?" Tehditkâr sesi kulaklarıma dolarken tenime değen rüzgârın şiddeti arttı. "Kehaneti ortadan kaldıracak ve sonsuz kötülüğü dünyaya yayacak kişiyim."

Duyduklarımı idrak etmekte zorlanırken kendi kendime "Kehanet mi?" diye mırıldandım. Igor Darian da bir kehanet olabileceğinden bahsetmişti.

"Bunu engellemene izin vermeyeceğiz, seni öldürmek için her an ensende olacağız. Soğuk nefesimizi hissetmeyi ölene kadar bırakamayacaksın." Çoğul konuşmuştu, söylediklerinin fazlası olduğunu hissediyordum. Mylo'nun bedeni öne doğru savrulduğunda karanlık, bir duman misali onun göz yuvalarından çıktı ve bir ok gibi üzerime doğru gelerek gökyüzünde süzüldü. Etrafımda dolaşan siyah duman yüzüme çarparak yok olurken "Yakında gerçekten karşılaşacağız," dedi ve ardından uzaklaşarak yok oldu.

Duman yüzünden uyuşan bedenimin dengesini kaybettim. Altımda oluşan ateş basamağı kaybolduğunda Mylo'nun üzerinde durduğu tabakanın da toza dönüşerek kaybolduğunu gördüm. Baygın olduğundan dolayı düşüş şiddetini azaltmak için herhangi bir şey yapamayacak ve böyle giderse yere çakılacaktı. Kendim için ateşten bir basamak oluşturabilirdim, ancak Mylo için yapamazdım, ateş ona zarar verirdi. Bulutların arasından geçip yer küreyi gördüğümüzde havada savrulan bedenim için ateşten bir basamak oluşturdum. O kadar şiddetli düşüyordum ki basamak ona bastığım gibi parçalara ayrılarak kırılmıştı.

Kendi düşüşümü ateşten basamaklarla engelleyemiyor olsam da hâlâ ateşten güç alarak yavaşça yere inebilirdim. Fakat bunu yaparsam kurtulan tek kişi ben olacaktım ve Mylo'nun yaşama şansı kalmayacaktı. Şu anda onun ölümü ile yaşamı arasındaki ince çizgi benim ellerimdeydi. Kendimi kurtarma pahasına onun ölümünü göze alamazdım. Üstelik bana musallat olan kişi tarafından vücudu ele geçirildikten sonra buna kesinlikle izin vermeyecektim.

Birkaç denemenin ardından daha kuvvetli basamaklar oluşturmayı başarmıştım, ancak onlar bile iki saniyeden fazla dayanmamıştı. Oluşan basamaklardan güç alabildiğim ölçüde kendimi, Mylo'nun havada süzülen bedeninin yakınlarına doğru ittirebilecek kadar şanslıydım. Onu parmaklarından yakalayıp kendime doğru çektiğimde ağırlığımız yüzünden daha hızlı düşmeye başladık. Telaş tüm bedenimi sararken büyüm dışarıya çıkmak için âdeta tenimi yırtarcasına zorluyordu. Onu serbest bırakmam gerektiğinin farkındaydım, ancak aşağıdaki kalabalık gözlerini gökyüzüne dikmişti. Hepsinin düşüşümüzü izlediğine emindim. Ne yapacaksam bir an önce kendimi ifşa etmeden yapmalıydım. Kendim için tehlikeli olan tek yola başvurarak güçlerimi aynı anda kullanmaya karar verdim ve serbest bıraktığım büyümü kamufle etmesi için aynı zamanda ateşimi ortaya çıkardım. Elementim, büyümün etrafını sararken düşüşümüz yavaşlamaya başlamıştı. Kalabalıktan yükselen çığlık seslerine karşılık, havaya karışan tiz ses tüm dikkatimi bir anlığına dağıtırken bakışlarımı gökyüzüne doğru çevirdim. Doğru duyup duymadığımı bilmiyordum, ancak baktığım yerde mavilikten başka hiçbir şey görememiştim. Anın verdiği adrenalinle kalabalıktan yükselen çığlık seslerini Anka'nın kükremesi sanmış olmalıydım. Derin bir nefes alıp yanmaya başlayan tılsımımı yok saymaya çalıştım. Gücümü fazlalaştırdığını her bir hücremin kasılmasından anlayabiliyordum.

Yeteri kadar alçaldığımızda ağaçların arasına, diğerlerinin savaşının bittiği yere yavaşça indik. Yere adım atar atmaz hem

büyümü hem de elementimi geri çekmiştim. Bu içime serin sular serpilmiş gibi hissetmeme sebep olurken oyunun bittiğini belirten borazanlar çalmaya başlamıştı. Mylo'nun bedenini yavaşça yere bırakırken oyun alanının kapıları açıldı. Dışarıdan gelen bağrışma seslerinin sebebinin artık gökyüzünden süzülmemiz olmadığını biliyordum. Bunlar sevinç çığlıklarıydı. Bana doğru yaklaşan siyah takımın yüzü asıktı. Aynı zamanda Mylo'nun halini gördükleri için şok içindeydiler. Kendi takımıma baktığımda onların da diğer takımdan bir farkı olmadığını gördüm. Kim kazanmıştı?

Karşı takımdan yanıma varan ilk kişi Gloria olmuştu. Hiddetle "Ne oldu ona?" diye bağırdı. "Mylo'ya ne yaptın?!"

Gloria'nın hemen arkasından yanımıza ulaşan Sean, onun üzerime doğru yürümesini engelledi. "Sakin ol, bayılmış olduğunu görmüyor musun?"

Sean'ın elinden kurtulup Mylo'nun yanına çömeldiğinde her iki takımın üyeleri de etrafımı sarmıştı. Astrid yanımıza geldiğinde gözlerimin içine baktı. Gözleriyle neler olduğunu sorduğuna yemin edebilirdim fakat şu anda, etrafımız bu kadar kalabalıkken ona gerçekten neler olduğunu anlatamazdım.

İçeriye giren görevliler hepimizin dışarıya çıkmasını istediğinde birkaç sağlık görevlisi Mylo'yu sedyeye yerleştirmek için geldi. Siyah takımdan hiç kimse görevlilerin dışarıya çıkmalarını isteyen ikazlarına kulak asmamıştı. Arkadaşlarının durumunu merak ediyorlardı. Hemşirelerden biri onu ayaküstü kontrol ettikten sonra aldığı darbelerin onu hırpaladığını ve bu yüzden bayılmış olduğunu söylediğinde diğer herkes gibi benim de içim rahatlamıştı. Durumu iyiydi, bedenini ele geçiren kişi ona zarar vermemişti. Sedye oyun alanının dışına taşınırken siyah takımın üyeleri de sağlık görevlileriyle birlikte gitti.

Onlar dışarıya çıkarken Sara'nın liderliğinde yürüyen anne ve babam, oyun alanına girmişlerdi. Elena'nın bakışlarındaki endişeyi buradan görebiliyordum. Yanımıza önce varan Sara, "Yukarıda neler oldu, Valerie? Hiçbir şey göremedik," dedi.

Yüz ifademi normal tutmaya çalıştım. "Savaşı yeni bir boyuta getirerek yukarıda savaşmak istedi sanırım." Tüm suçu Mylo'ya atmak istememiştim, ancak gökyüzüne çıkmadan önce onun ele geçirilmediğini biliyordum. Ne olduysa yukarıda yalnız kaldığımızda olmuştu. "Savaşırken bayıldı ve benim de ateşten basamağım kırıldığı için aşağıya düştüm. Sonrasını biliyorsunuz." Yalan sayılmazdı, sadece bazı detayları atlamıştım.

Kral ve kraliçe yanımıza vardığında takım arkadaşlarım eğilerek onlara selam verdi. Aynı şekilde ben de kafamı eğerek selam vermiştim. Babam, bir yandan iyi olup olmadığımı anlamak için beni süzüyor, öte yandan da konuşmaya hazırlanıyordu. En sonunda genzini temizleyerek "Sizleri tebrik ediyorum," dedi. "Kalan son rakibinizi de eleyerek Element Oyunları'nın bu yılki galibi oldunuz."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken diğerlerine baktım. Mylo ve beni gördüklerinde yüzlerine işleyen şok ifadesi yerini gülen suratlara bırakmıştı. Kalabalıktan yükselen alkış tufanları eşliğinde oyun alanından ayrılırken Elena onlarla birlikte saraya dönmemi istediğini kulağıma fısıldamıştı. Revirlerin arkasına park edilmiş olan kraliyet at arabasına kalabalığa görünmeden bindiğimizde Elena, bana sıkıca sarıldı. "Aşağıya düştüğünüzü gördüğümde ne kadar korktuğumu tahmin bile edemezsin." Sarılmasına karşılık verdim. "Christian'ın oğlunu kurtarman çok cesurcaydı, senin yerinde bir başkası olsa sadece kendisini kurtarmaya çalışabilirdi."

Babam, arabadaki yerini aldığında yola çıktık. Bu sırada annem bana sarılmayı bırakmıştı. Babam, çattığı kaşlarına rağmen uzanıp kırılacak bir şeymişim gibi ellerimi narince tuttu. "Ne olursa olsun bir daha böyle tehlikeli bir şey yapmanı istemiyorum, Melody, sen tahtın tek varisisin." Benim için korktuğu gözlerindeki ifadeden anlaşılıyordu.

"Endişelenmenizi anlıyorum ama her şey kontrolüm altındaydı." Bir zamanlar tahtın tek varisi olmadığım gerçeği kalbimi sıkıştırırken boğazıma oturan yumruyu yutarak yok ettim

ve kendimden emin bir şekilde oturduğum yerde duruşumu dikleştirdim. "Tahtın tek varisi olabilirim, ancak savaşmaktan kaçacak bir korkak değilim. Yıllar sonra senin yerini aldığımda ne beni ne de bu ülkeyi korkaklık kurtaracak. O yüzden bana ve yaptıklarıma biraz güvenebilir misin?"

Ani çıkışım karşısında afallayan babam çok geçmeden kendisini toparlayarak gülümsedi. "Soyumuzu devam ettirecek bir erkek çocuğumuzun olmaması hiç önemli değil, ileride tahtımı devredeceğim kişinin sen olmasından gurur duyuyorum." İçimi ısıtan sözcüklerine karşılık cümlelerini devam ettirdi. "Prenses olduğunu açıklamanın vakti artık geldi de geçiyor bile."

Bir de bu konu vardı tabii. *Prenses olduğumun açıklanması...* Herkese prenses olduğumu açıklama konusu beni hiç olmadığım kadar geriyordu. İnsanların üzerimdeki ilgisinin artmasını istediğimi pek söyleyemezdim. Hayalet sayılmazdım ancak her gittiğim yerde altın gibi parıldamaya kendimi hazır da hissetmiyordum. "Prenses olduğumu açıklama işini ben Farallon'dan dönene kadar erteleyebilir miyiz?" Farallon'dan bahsetmem babamın canını sıkmış gibi gözükse de "Sadece iki hafta daha," dedim. "Tek istediğim bu." Ardından Nemesis'e döndüğüm gibi prenses olduğumu açıklamak zorunda kalacaktım. Bundan kaçış şansım olmayacaktı.

Israrlı bakışlarımla babama bakarken "Bırakalım da kızımız nasıl isterse öyle olsun," dedi annem. "Zaten prenses olduğu açıkladıktan sonra insanlar onunla tanışmak ve görüşmek isteyecektir. Burada olmazsa halk ters bir tepki verebilir."

Babam, bir süre düşündükten sonra anneme hak vermiş olacak ki "Pekâlâ," dedi. "Sadece iki hafta daha... Döndüğündeyse prenses olduğunu açıklayacağız. Artık kim olduğunu saklamanı istemiyorum." Kafamı sallayarak onayladım. Kabul etmesine sevinmiştim.

Nemesis prensesi olduğumu diğerlerinin bilmediği son iki haftamı burada değil, başka topraklarda geçirecektim. Farallon'a vardığımda kraliçe tarafından karşılanacak olsam da Igor ile

birlikte kalmayı düşünüyordum. Onun bana öğretmesi ve benim de ondan öğrenmem gereken birçok şey vardı. Falcıya gittikten sonra neler olurdu bilmiyordum, ancak Igor ile geçirdiğim tüm zamanımı verimli kullanmalıydım. Falcıdan öğreneceklerimden sonra tek başıma farklı topraklara doğru yeni bir yolculuğa çıkmam gerekebilirdi. Hem başımdaki tehlikeden kurtulmalıydım, hem de kardeşimin küllerini çalan kişiden geri almalıydım. O adamın küllerle ne yaptığını bilmiyordum, belki de onları çoktan yok etmişti ancak yine de bunun bedelini ona ödetecektim. Üstelik bu bedeli bir başka canı çaldığı için canıyla ödeyecekti. Cehennem Tapınağı'nın prensesi olmaktan öğrendiğim bir şey varsa o da bedellerin acı verici bile olsa, ne pahasına olursa olsun, ödenmek zorunda olduğuydu. Aileme iki haftalık bir yolculuğa çıkacağımı söylüyordum ama her şey bitene ve üzerimdeki tehlike kalkana kadar geri dönemezdim. Olabilecekler, olanların yanında belirsiz kalıyordu ve belirsizlikler can yakıcı olabilirdi. Bu yüzden de her şey bitene kadar geri dönemezdim. Aradığım cevapları bir an önce bulabilmeyi umuyordum. Acele işe şeytanın karıştığını ve yapılan işlerin rast gitmediğinin söylenmesine rağmen bu laf beni şu anda pek etkilemiyordu çünkü hayatıma çoktan *şeytanlar* karışmıştı. Onları bir an önce yok edip sorunsuz hayatıma geri dönmekse kendime biçtiğim tek görevdi.

BÖLÜM 31

Saliseler saniyeleri, saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri kovalamış ve sonunda herkesin heyecanla beklediği madalya töreni zamanı gelmişti. Halkın törene katılması serbest olduğundan madalyalar sarayın bahçesinde takılacaktı. Tam orta yere, tüm halkın töreni rahatça izleyebilmesi için ahşap bir sahne inşa edilmişti. Ben, takım arkadaşlarımla birlikte sahnenin üzerinde dururken diğer takımlar, sahnenin aşağısında bekliyordu. Burada olmaktan hoşnut olmadıkları her hallerinden belli olsa da madalyalarımızı alırken bizi izlemek zorundaydılar. Bu bir kuraldı.

Bir yanımda Astrid dururken diğer yanımda ayakta durmak için Jamie'den destek alan Rita duruyordu. Bacağı demir bir çubukla sabitlenmişti. Revirdeki hemşire, kırığın çok fazla zedelenmiş ve ayağında bulunan kas bağlarının da zarar görmüş olduğunu söylemişti. Kendisini elementi ile iyileştirebilmesi için bir süre boyunca ilkel bir şekilde bacağının iyileşmesini beklemek zorundaydı. Yine de bununla ilgili bir sorunu yokmuş gibiydi. Oyunları kazandığı için gururluydu.

Bakışlarım Jamie'nin hemen yanındaki Sean'a kaydı. Kaşlarını çatmış, düşünceli bir şekilde önünde birikmiş olan kalabalığa bakıyordu. Geceki konuşmamızın yarım kalmış olmasından dolayı huzursuzdum. Ona karşı bir şey hissedip hissetmediğimden emin değildim ve söylediği şeylere karşılık tatmin edici

bir cevap verebileceğim konusunda da şüphelerim vardı. Ona baktığımı hissetmiş gibi bakışlarını bana çevirdi. Yüzüne oturttuğu hafif tebessümün sahte olduğunu biliyordum. Gülümsemesine karşılık bakışlarımı üzerinden yavaşça çektim ve başımı yere hafifçe eğdim.

"Astrid!" Alin'in heyecanlı sesini duyduğumda başımı yeniden kaldırıp sesin geldiği yöne doğru baktım. Bir muhafız, onun tekerli sandalyesinin başındaydı. O, ikizine el sallarken hemen yanı başında duran annemi gördüm. Etrafı muhafızlarla çevrilmişti. Halkın içinde olsak da kalabalığın arasına karışmış kötü düşünceli insanlar olabilirdi. Bu yüzden de ne olursa olsun kral ve kraliçe korunmak zorundaydı. Annem üzerine gri ipekten uzun bir elbise giymişti ve saçları omuzlarından özenle sarkıyordu. Ona baktığımı görünce gülümsedi.

"Kral ve kraliçeyle aynı yerde yaşamanızı biraz kıskanıyorum doğrusu." Rita'nın yumuşak sesi hem benim, hem de Astrid'in dikkatini çekmişti.

"Abartılacak bir şey yok, Alin'in durumundan dolayı bizi sarayda ağırladıklarını biliyorsun." Astrid'in ani tepkisi yüzünden şaşırsam da yüz ifademi sabit tuttum. Rita, bir ona bir de aşağıdan bizi izleyen Alin'e baktığında omuz silkerek önüne döndü. Aynı anda kendi kendine mırıldanarak bir şeyler söylemişti. Kalabalığın sesi onun sesini bastırdığından hiçbir şey duyamamış olsam da birkaç dakika sonra halk, törenin başlayacağını haber veren borazan sesiyle birlikte sessizleşmişti.

Kral Aaron, yani babam, elinde gümüş bir tepsi taşıyan Christian ile birlikte saraydan çıkıp herkesin bizi görebildiği sahnenin önüne kadar alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde yavaşça yürüdü. Babam, sahneye çıktığında elini havaya kaldırarak tüm kalabalığı susturdu. "Her yıl belirli aralıklarla düzenlenen Element Oyunları'nın bu yılki galipleri belli oldu. Arkamda duran çocukları..." Eliyle bizi işaret etti. "...oyunlarda göstermiş oldukları cesaretten ve karşılaştıkları takımlarla ettikleri

mücadeleyi pes etmeden sürdürmüş olmalarından dolayı kutluyorum. Nemesis'in sizin gibi korkusuz ve cesur askerlere ihtiyacı var." Babam sözlerini bitirdiğinde kalabalıktan bir alkış tufanı koptu. Bizimkilere baktığımda Kral Aaron'ı gururla izlediklerini gördüm. Benimse dikkatimi çeken farklı bir şey vardı. Babam, akademideki öğrencilerin, en azından buna layık olanların, element ordusuna katılıp asker olmasını istiyordu. Sahi, akademiden mezun olup orduya girmeyen var mıydı ki? Varsa şu an nerede ve ne yapıyorlardı?

Aklımdaki bu soru babamın, Christian'ı sahneye çağırmasıyla yok oldu. Christian, sahneye çıktığında elindeki tepside altın madalyaların dizili olduğunu gördüm. Madalyaların zincirleri de altın rengiydi. Büyük ihtimalle bu madalyalar zincirlerine kadar gerçek altından yapılmaydı.

Madalyası ilk takılan Freya oldu. Heyecandan eli ayağı titriyordu. Gururlu bir şekilde babama teşekkür ettikten sonra sahneden indi. Aşağıda kendisini bekleyen büyük ihtimalle yurttan olduğunu düşündüğüm diğer arkadaşlarının yanına gidip madalyasını gösterirken de aynı heyecana sahipti. Mutluluğu yüzünden okunuyordu.

Madalyasını alan sahneden iniyordu. Sıra bana geldiğinde aynı şeyi yapmam gerektiğinin farkındaydım. Yanımda duran Rita, madalyasını aldıktan sonra Jamie'nin yardımıyla sahneden indi. Babam, Christian'ın tuttuğu tepsiden aldığı madalyayı boynuma takarken "Seninle gurur duyduğumu sakın unutma," diye fısıldadı. Yüzümde oluşan tebessümden sonra göz kırpıp Astrid'in madalyasını takmak için döndü. Ben de sahneden inip Alin'in yanına gittim. Annem, onun yanından uzaklaşmış ve halkın arasında bir kadınla konuşmaya başlamıştı. Kadının hararetle anlattığı şeye karşılık verdiği tepkiyi arkası dönük olduğundan dolayı göremiyordum. Kadının ne anlattığını merak etmiş olsam da şimdilik yanlarına gidip dikkat çekmek istemiyordum.

"Güzel madalya." Alin gözlerini kısmış, güneşin altında parıldayan madalyayı dikkatlice inceliyordu. Tekerlekli sandalyesinin önünde durduğumda Alin'e doğru hafifçe eğildim ve üzerime ağırlık yapan madalyayı zincirinden tutup boynumdan çıkardım. Üstelik bana ağırlık yapan tek şey madalya değildi. İçimde birikmeye başlayan pişmanlık duygusu da yüreğime ağırlık yapıyordu. Kucağına yaslamış olduğu elini tutarak "Biliyor musun Alin?" dedim. Aynı zamanda elimde tuttuğum madalyayı yavaşça onun avucuna bırakmış ve parmaklarını kapatarak madalyayı tutmasını sağlamıştım. Dudakları aralanmış bir şekilde ne yaptığımı anlamaya çalışırken "Bu madalyayı senin almanı istiyorum," dedim. "Kazandığım ilk madalya olması ya da onun altın olmasının benim için hiçbir önemi yok fakat bunu sana vermemin, bende kalmasından on kat daha fazla değeri olacaktır. Lütfen bunu bir armağan olarak kabul et." Dolaylı yoldan da olsa Alin, benim yüzümden sakat kaldığından oyunlara katılamamıştı ve bu nedenle madalyayı ona vermek istemiştim. Eğer kurtarılmamış olsaydım, geleceğin bu versiyonu hiçbir zaman yaşanmamış olacaktı. Fakat kurtarılmıştım ve geleceğin bu versiyonunu herkes kendi eksikliğiyle birlikte yaşamaya başlamıştı. Buna ben de dahildim.

"Madalyanı kabul edemem, Valerie, bu senin hakkın."

Aniden üzerime çöken suçluluk duygusu bedenimi yavaş yavaş ele geçiriyordu. Oyunları kazanmış olabilirdik ancak yaşadığım hiçbir şeyin benim hakkım olmadığını, şu anda tüm kalbimle hissediyordum. Aylar öncesinde başbüyücünün beni öldürmesi ve kardeşimin Nemesis'i tek başına kurtarması gerekiyordu. Değişen gelecek bize bunları getirmişti ve ben bunların hiçbirini, hatta şu anda burada olmayı bile hak etmiyordum. Aynı Alin'in tekerlekli sandalyede olmayı hak etmediği gibi. Derin bir nefes alarak geri çekildim. "Sana bir madalyadan daha fazlasını veremediğim için lütfen beni affet." Arkamı

dönüp halkın arasına karışarak bahçeden ayrıldım. Gittiğimi Alin dışında hiç kimse fark etmemiş olmalıydı.

***

"Biraz bekler misin?"

Uzun süredir düşüncelerimle boğuşarak ormanın içerisinde yürüyordum. Beni düşüncelerimin arasından çekip çıkaran Sean'ın yumuşak sesi olmuştu. "Burada ne arıyorsun?" Arkamdan geldiğini ne duymuş ne de hissetmiştim. Yanıma ulaşmasını bekledim.

Arkasını dönüp eliyle geriyi işaret etti. Sonrasında bir şey söylemek için araladığı dudaklarını kapattı ve favorilerini kaşıdı. "Aslına bakarsan seni takip ediyordum." Dudağını büzdü. "Ama sapık gibi değil yani, seni merak ettiğim için peşinden geliyordum, bir anda gittiğini gördüm ve gelmek istedim." Ellerini havada sallayarak kendisini ifade etmeye çalıştığında gülümsedim. Şu anda oldukça masum görünüyordu.

"Yani bir sapık gibi beni izliyordun." Yüzü şekilden şekle girerken yanakları kızarmaya başlamıştı. Ne söyleyeceğini bilemez bir şekilde karşımda dikilirken "Sadece seninle kafa buluyordum," dedim.

Rahat bir nefes alıp "Sen pek şaka yapmazsın," dedi ama bunun üzerinde daha fazla durmak istemediğini belirtir şekilde konuyu değiştirdi. "İzin verirsen sana bir şey göstermek istiyorum." Omuz silktim. Nemesis sarayından ve çarşıdan oldukça uzaklaşmıştık. Nerede olduğumuz konusunda hiçbir fikrim olmasa da hâlâ ağaçların arasından yükselen sarayı seçebiliyordum. Sean, tamamen yanıma geldiğinde parmaklarını parmaklarıma kenetleyerek "Hadi," diye fısıldadı. "Gidelim."

O yürümeye başladığında kenetli olan parmaklarımız yüzünden peşinden yürümek zorunda kaldım ve şaşkın bir şekilde ellerimize baktığımda önümdeki taşa takılarak tökezleyince gevşek olan parmaklarımı sıkılaştırıp Sean'ın elinden

destek aldım. Kendimi toparladığımda yanından yürümeye devam ettim ama aklım hâlâ ellerimizdeydi. Sean ise utanmış gibi benim dışımda her yere bakıyordu. Boğazımı temizledim. "Nereye gidiyoruz?"

Ormanın derinliklerine inmeye ve Nemesis'ten uzaklaşmaya devam ediyorduk. "Halkın yolunu bile bilmediğine emin olduğum bir yere gidiyoruz. Ayrıca bu bir sürpriz, nereye gittiğimiz hakkında daha fazla soru sormanı istemiyorum." Sanırım gittiğimiz yeri oraya varana kadar öğrenemeyecektim. Rüzgârın ağaç yapraklarını savuruşunu izleyerek çeşitli hayvan seslerini ve Sean'ın düzensiz nefes alış verişini dinleyerek yürümeye devam ettim. İçimdeki suçluluk duygusu yerini huzura bırakmıştı. Hoş bir gezinti oluyordu.

Şırıl şırıl akan suyun sesi kulaklarıma gelinceye kadar sessiz bir şekilde yürüdük. Sean, ağaç dallarını eliyle ittirerek önümüzü açtığında "Ormanın içindeki saklı cennete hoş geldin," dedi.

Kenara çekildiğinde ilerledim ve önümdeki manzaraya büyülenmiş bir şekilde bakakaldım. Ağaçların arasına gizlenen bu yerde kocaman bir şelale duruyordu. Tepeden akan suyun ortaya çıkardığı görüntü o kadar güzeldi ki... Suyun kenarında yeşeren çiçekler gökkuşağının her tonundaydı. Gözüm şelalenin en tepesindeki kayalıklara takıldığında bir anlığına babamın, annemi gördüğü ilk yerin burası olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Tabii etrafta başka şelale yoksa... "Burada başka bir şelale yok, değil mi?"

Sean, kafasını olumsuz anlamda salladı. "Nemesis çevresinde tek bir şelale var ve o da bu. Beğendin mi?"

Gülümseyerek ona doğru döndüm ve ikimizin de hiç beklemediği bir şeyi yaparak anlık bir refleksle ona sarıldım. Beni buraya getirmiş olması gerçekten çok güzeldi. Tek başıma bu şelaleyi aramaya kalksam belki de hiçbir zaman bulamazdım. Ama şimdi buradaydım işte. Annemle babamın birbirlerini ilk kez gördükleri ve âşık oldukları yerde... "Burası harika bir yer

Sean, teşekkür ederim." Biraz geç de olsa, beni hiç bırakmak istemiyormuşçasına kollarını bedenime sıkıca sardı. Birkaç saniyelik sarılmanın ardından geriye doğru çekildim.

"Bu kadar sevineceğini bilseydim seni buraya daha önce getirirdim." Gözlerinin içi gülüyordu. "Tepeye çıkmak ister misin?"

Küçük bir çocuk kadar heyecanlanmıştım. İçimde biriken heyecan duygusuna karşı gelmek zordu. "En tepeye, kayalıkların üzerine çıkalım." Heyecanım Sean'ın da heyecanlanmasına sebep oluyordu. Yeniden elimi tuttuğunda sorun etmedim. Şaşırmamıştım bile. Tek istediğim en yukarıya çıkmak ve annemin gözünden aşağıyı görmekti.

Tek kişinin zorlukla yürüyebileceği toprak bir patikadan yukarıya tırmandıktan sonra sonunda şelalenin en tepesine ulaşmıştık. Tepedeki ağaçlar aşağıdakilere nazaran daha seyrekti ve bu da bize daha geniş bir hareket alanı sağlıyordu. Şelalenin kaynağında şiddetli bir akıntı vardı. Oraya düşmek istemezdim.

Kayalıkların üzerine oturup aşağıya akan suyu izledik ve çıkarttığı şırıltılı sesi dinledik. Temiz havanın ciğerlerimize doluşu bile buradayken bir başka güzeldi. Sean'ın şakalarına istemsizce gülmüş, kendimce de ona şakalar yapmaya çalışmıştım. Yaptığım şakalara yüzünü buruştursa da içten içe güldüğünü biliyordum fakat sonunda başarısızlığımı kabul edip susmuştum. Bu sessizlik beraberinde daha ciddi konuları su yüzüne çıkarmıştı. Cümlesine "Geçen gece..." diye başladı fakat hemen sonrasında bu konuyu açtığı için pişman olmuş gibi bana baktı. Sorun olmadığını dile getirmek istedim ama sessizce beklemenin daha akıllıca olduğunu biliyordum. "Beni öptükten sonra kraliçeyle herhangi bir sorun yaşamadınız, değil mi?"

Dudağımı ısırıp kafamı salladım. "Birisini öpmek sorun yaratacak türden bir olay değil. Kimi istersem öpebilirim."

Bu sefer dudağını ısıran o olmuştu. Üzerime doğru eğilip zaten yakın olan yüzlerimizin biraz daha yakınlaşmasını

sağladı. "Peki, beni gerçekten istediğin için mi öptün, yoksa öylesine bir şey miydi?"

Beklenti. Sean'ın gözlerinde gördüğüm şey buydu işte. Ne söylemeliydim? Bir şey söylemeli miydim?

Başımı ileriye doğru uzatarak dudaklarımla onunkileri yakaladım ve içimdeki tutku, bilinmezlik ve biraz da suçluluk duygusunun her bir damlasıyla onu öptüm. Öpüşüme anında karşılık verirken dudaklarımız birbiriyle armoni içerisinde hareket etmeye başladı. Sean, bir elini yanağıma koyarken diğerini belime sardı. Beni kendisine yakınlaştırırken hareketleri yavaş ve yumuşaktı.

Bir süre sonra geri çekildiğimde nefes nefese kalmış bir halde başını alnıma yasladı. Burunlarımız birbirine değiyordu. Kalbim hızlanmış mıydı? Evet, kesinlikle kalbim, onu öpmeye başladığım andan itibaren oldukça hızlanmıştı, ancak kalbimi ondan çok daha fazla hızlandıran başka bir şey vardı. Astrid, şelalenin aşağısında durmuş, yukarıya, olduğumuz yere doğru bakıyordu. Kafasını eğip ormanın içine karıştığında Sean'dan ayrıldım.

Sean, gözlerini açıp "Bir şey mi oldu?" diye sordu. Yüzündeki gülümseme silinir gibi olmuştu.

Yakalanmış olmanın vermiş olduğu garip his beni titretirken "İyiyim," dedim. "Hiçbir sorun yok." Yeniden gülümseyip kolunu omzuma atarak bana sarıldı. Kafamı onun göğsüne yaslarken Astrid'in az önce durduğu yere, aşağıya doğru baktım. Neden gelmişti ki? Ve asıl soru, beni nasıl bulmuştu?

***

"Aşağıya atlamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Sean uçurumun kenarından aşağıya bakıyor ve atlamak için uygun olup olmadığını kontrol ediyordu. "Hadi ama Valerie, eğlenceli olacak."

Saat ilerlediğinden dolayı hava soğumaya başlamıştı ve artık saraya dönmem gerektiğinin farkındaydım. Igor ile birlikte Nemesis'ten ne zaman ayrılacağımızı konuşmam gerekiyordu. "Saat geç olmaya başladı Sean ve hava soğudu, bence artık geri dönsek iyi olur."

Kafasını iki yana sallarken ısrarcı tavrını sürdürüyordu. "Sadece bir kez atlayalım, sonra çıkar ve geri döneriz."

Üzerimizdeki kıyafetlerle birlikte suya atlamamızın beni hasta edeceğinden emindim ve giderayak hasta olmak istemiyordum. "Islak bir şekilde rüzgâra karşı yürümemizin akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Telaşımı anlıyormuşçasına hafifçe tebessüm etti. "Elementini kullanırsan kısa sürede kuruyabileceğinden eminim."

Haklıydı, ateş elementlerimizle kısa bir sürede hem ısınabilir hem de kuruyabilirdik. Yine de atlama konusunda kararsızdım. Suratımı ekşittim. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?"

Uzanıp elimi tuttuktan sonra beni kendisine doğru hafifçe çekti. "Bana güveniyor musun?" Güven kazanılması gerçekten zor bir şeydi ve ben kimseye güvendiğimi sanmıyordum. Cevap vermediğimi gördüğünde "Güvenini kazanmak için bir şansım varsa o da şu andır," dedi. "Aşağıya düştüğümüzde hiçbir şey olmayacak, sana söz veriyorum."

Derin bir nefes alıp aşağıya baktım. "Bunun sana güvenip güvenmememle hiçbir ilgisi yok ama bunu yapmak istediğimi sanmıyorum Sean, anlıyorsun, değil mi?"

Elimi bıraktı ve yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Israrcı olduğum için üzgünüm, aşağıda görüşürüz."

Kendini tepeden aşağıya bıraktığında düşüşünü ve suyun içine girişini izledim fakat saniyeler geçmesine rağmen sudan çıkmamıştı. "Sean!" Sesim havaya karışırken ne suyun içinde bir hareketlilik, ne de ondan yükselen herhangi bir ses vardı. İçimi saran endişeye karşılık tepede daha fazla duramayacağımı

biliyordum. "Dayan Sean, geliyorum." Birkaç adım geriledikten sonra koşarak kendimi aşağıya bıraktım. Havada süzülürken aklımdan geçen tek şey Sean'ın iyi olup olmadığıydı.

Bedenim buz gibi olan suyla buluşmadan hemen önce nefesimi tuttum. Derine batmamak için ellerimi suyun içinde çırptım. Bir yandan da gözlerimi açmış, Sean'ı görebilme umuduyla suyun karanlığına aldırmadan etrafıma bakmaya başlamıştım. Hiçbir şey görememenin vermiş olduğu korku nefesimi hepten kestiğinde yüzeye doğru yöneldim.

Kafamı sudan çıkarttığım anda yüzüme doğru fırlatılan suların içinde kalmıştım. "Aşağıya atlamak o kadar da zor değilmiş ha?" Sean'ın alaycı sesi kulağıma dolduğunda şelalenin arkasına saklanmış olduğunu gördüm.

İyiydi, ona hiçbir şey olmamıştı. Rahat ve derin bir nefes aldıktan hemen sonra sinirle soludum. "Beni ne kadar korkuttuğunun farkında mısın sen? Hâlâ şaka yapabiliyorsun bir de!" Yanıma doğru yüzüp beni belimden tuttuğunda omuzlarına yumruk attım. "Bırak beni!"

Aksine belimi daha da sıkı kavrayıp beni şelalenin arkasına doğru çekti. Burada küçük bir oyuk vardı ve şelaleden akan sular sayesinde görünmüyordu. Burnunu burnuma sürterken "Benim için endişelenmen bana değer verdiğini gösterir ve kurtarılmam gerekirse bana yardım edeceğini... Sana gözüm kapalı güvenebileceğimi gördüm ve bundan sonra ne olursa olsun, nerede olursan ol, senin için orada olacağımı bilmeni istiyorum," dedi. Bunu o kadar sessiz bir şekilde söylemişti ki dudaklarını oynatmasa konuşmadığını ve bunları kendi kendime uydurduğumu düşünürdüm. Soğuktan titreyen ve bu yüzden de aralık kalan dudaklarıma ıslak, küçük ve oldukça yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. "Üşüyorsun, artık gidelim." Elementini ortaya çıkartıp suyun ısısını yükselttiğinde eskisi kadar üşümediğimi fark ettim.

Sudan dışarıya çıktığımızda elementlerimizle kendimizi kısa süre içinde büyük ölçüde kuruttuk. El ele yürüdüğümüz yolu yine el ele dönerken ilk kez başıma bir şey gelmeden güzel bir gün geçirdiğimi düşündüm. Sıradan ve gerçekten muazzam bir gün...

BÖLÜM 32

Sean'ı akademiye bıraktıktan sonra saraya gelmiş ve üzerimi değiştirmek için odaya girmiştim. Alin, her zamanki köşesinde kitap okuyordu fakat Astrid ortalıkta yoktu. Büyük ihtimalle çarşıdaki işine gitmişti. "Biliyorum bunu söylememden nefret ediyorsun ama madalyanı alma konusunda endişelerim var." Alin önündeki kitabı indirip dikkatlice bana baktı.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum Alin, lütfen madalya sende kalsın." Alt tarafı küçük bir madalyaydı, büyültülecek hiçbir yanı yoktu. "Sende kalmazsa atacağım."

Omuzlarını düşürdüğünde "Neden istemediğini anlayamıyorum," dedi. "Akademideki herkes bunu kazanmak için can atar."

Ellerimi avuç içlerim yukarıya bakacak şekilde havaya kaldırdım. "Ama ben istemiyorum." Üzerimi değiştirdikten sonra gidip yatağının kenarına oturdum. "Onu gerçekten senin almanı istiyorum Alin. Bunun prensesten gelen küçük bir hediye olduğunu düşün. Kabul etmemen büyük kabalık olur."

Kafasını hafifçe eğdi. "Bazen prenses olduğunu unutuyorum."

Parmaklarımla çenesini nazikçe tutup bana bakmasını sağladım. "Prenses olduğumu hatırlamana gerek yok, Alin."

Çenesini hafifçe geri çekti. "Ama arkadaşımız da değilsin, değil mi?" Dişlerimi sıktım. Neden böyle bir şey söylemişti ki şimdi? "Ya-yani... Bizi hiçbir zaman arkadaşın olarak görmediğini düşünüyorum," diye ekledi.

Arkadaşlık kavramının tek bir anlamı vardı ve biz bu kavramın sınırlarını biraz aşıyorduk. Bu yüzden ona arkadaşız diyemezdim. "Sizi koruyorum, sizinle uyuyup sizinle uyanıyorum ve herkese anlattıklarımdan çok daha fazlasını size anlatıyorum. Benim ve kardeşimin sırlarını biliyorsunuz. Sadece ben değil, siz de sırlarımı saklayarak beni koruyorsunuz. Biz arkadaş değiliz. Arkadaşlık kavramı bizim olduğumuz şeyin çokça gerisinde kalıyor." Kalbimden gelerek söylediğim bu sözlerle birlikte onlara gerçekten değer veriyor olduğumu fark ettim. Birlikte büyümemiş olabilirdik ancak buraya geldiğimden beri, küs olsak bile yanımda onlar vardı. Bir başkasının onların yerini alabileceğini düşünmüyordum.

Alin, şaşkınlıkla yüzüme bakarken "Teşekkür ederim," dedi.

Duyduğumdan emin olmak istercesine "Teşekkür mü ettin sen az önce?" diye sordum.

Kafasını sallayarak beni onayladı. "Madalyanı verdiğin ve benimle gerçekleri paylaştığın için."

Ortamdaki duygusallık bana fazla gelmeye başladığında yataktan kalktım. "Igor ile konuşmak için çıkıyorum, bir şeye ihtiyacın varsa gelirken getirebilirim." O bir şey istemediğini mırıldanırken odadan çıktım ve Igor Darian'ın odasına gittim.

Kapı, ısrarla tıklatmama rağmen açılmamıştı. Odada olmadığına kanaat getirdiğimde toplantı odasına bakmak için aşağıya indim. Etrafta kapıdaki muhafızdan başka hiç kimse yoktu. Kendisine yaklaştığım zaman saygıyla eğildi.

"İçeride kimse var mı?"

Dik duruşunu bozmadan "Hayır, Prenses Melody, içeride hiç kimse yok," dedi.

"Babamın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Belindeki kılıcın kemerini gevşetirken "Kraliçe Elena ile birlikte dışarıya çıktılar," dedi. Büyük ihtimalle bahçede yürüyüş yapıyorlardı. Gül bahçesinde olma olasılıkları da yüksekti. Arkamı dönüp muhafızın yanından uzaklaşırken Igor'un nerede

olabileceğini düşündüm. Aklıma gelen tek yer, Kyne'ın kulübesiydi.

Saraydan çıktığımda adımlarımı Kyne'ın evine doğru çevirdim. Gece neredeyse tamamen çökmüştü. Ay ışığının aydınlattığı bahçede çimenler ayaklarımın altında ezilirken rüzgârın gıdıklayıcı esintisi tenimi yalayıp geçiyordu. Üşüdüğümü hissettiğimde adımlarımı hızlandırdım. Çok geçmeden kulübeye varmıştım. Kapının önünde dikilirken içeriden gelen gülüşme seslerini duyabiliyordum. Fazla beklemeden kapıyı tıklattım. Birkaç saniyelik beklemenin ardından Kyne, gülümseyen suratıyla birlikte kapıyı açtı. Gülümsemesini gördüğümde çene kaslarının ağarıp ağarmadığını düşünmeye başlamıştım. "Hoş geldin Melody, içeriye gel." Kapıyı sonuna kadar açıp beni içeriye buyur ettiğinde hiç beklemeden sıcak kulübenin içine girdim. Gözlerimle odada kim var kim yok diye kontrol ederken tahminimde yanılmadığımı gördüm. Igor buradaydı. Onunla birlikte içeride Mylo da vardı. Oyun sahasından baygın bir şekilde çıkartıldığından beri onu ilk defa görüyordum. İyi ve sağlıklı görünüyordu. Sanırım hiçbir sorunu yoktu. Odadaki masanın etrafına dizilmişlerdi. Önlerinde dumanları tüten çay bardakları duruyordu.

"Biz de şimdi senden bahsediyorduk."

Igor'un sözleriyle birlikte kaşlarımı çattım. "Benden mi?"

Kafasını salladı ve elini Mylo'nun omzuna atarken "Bu genç adam da bizimle birlikte Farallon'a gelecek, Kral Aaron tarafından özel olarak görevlendirildi," dedi.

Kaşlarımı çattım. Babam neden Mylo'yu bizimle birlikte Farallon'a gönderiyordu ki? O asker bile değildi. "Bizimle birlikte sadece eli kılıç tutan askerlerin geleceğini sanıyordum." Masaya yaklaşıp boşta olan sandalyelerden birine oturdum.

"Christian, Mylo'nun bir sonraki ordu komutanı olacağını düşündüğünden sefere çıkmasını uygun gördü ve Kral Aaron da onu kırmadı. Bunun ona tecrübe katacağını düşünüyorlar." Kyne önüme bir bardak çay bırakırken sözlerine devam etti.

"Bir yıl sonra Mylo'nun resmî olarak orduya katılacak olmasını kutluyorduk."

Anladığımı belirtip Mylo'ya döndüm. "Tebrik ederim, senin gibi yetenekli birinin ordumuza katılması gerçekten ülkemiz için iyi olacaktır." Bir arkadaşı gibi değil, prenses olarak konuşmuştum. Onunla hâlâ tam olarak nasıl iletişim kurabileceğimi bilmiyordum. Soğuk duruyordu. Duyduğum kuru bir teşekkürün ardından Igor'a döndüm. "Ne zaman yola çıkacağımızı biliyor musun? Ona göre hazırlık yapacağım." Yapacağım hazırlık birkaç parça kıyafet ve erzakla sınırlı olsa da ne zaman gideceğimizi merak ediyordum. Öğrenmek istediğim asıl şey buydu.

"Gemi yarından sonraki şafak vaktinde bizi rıhtımdan almak için Nemesis'e yaklaşacak. O zamana kadar hazırlanabileceğini düşünüyorum. Arkadaşların ve ailenle vedalaşsan iyi olacak, tabii veda etmek istemiyorsan o ayrı."

Omuz silktim. Veda edeceğim insan sayısı iki elimin parmaklarının sayısını geçmiyordu. Önümde duran çaydan bir yudum bile almadan izin isteyerek masadan kalktım. "Uğramam gereken bir yer var."

Gitmemde hiçbir sakınca olmadığını söylediklerinde kulübeden çıkıp saraya uğradım. Hazine dairesinden ihtiyacım olanı aldıktan sonraysa çarşının yolunu tutmuştum. Varmayı hedeflediğim yere ulaştığımda dükkânın kapısına baktım. Birkaç ay önce iki kısımdan oluşan dükkânının iç dizaynı değiştirilmiş ve çok güzel bir yer olmuştu. Kapıdaki küçük tabelada yazanı sesli bir şekilde okudum.

Bayan Annette'in Terzi Dükkânı.

Cam kapıyı hafifçe itip içeriye girdiğimde kapının üzerine takılmış olan küçük çan çalarak içeriye birisinin girdiğini haber verdi. Dükkânın küçük girişinden içeriye doğru adımımı attığım anda önüme üzerinde yünler olan devasa bir tezgâh çıktı. Küçük dükkânın içinde karmaşa hâkim gibi gözüküyordu. Orta yaşlı üç kadın, küçük sayılan dükkânın içerisinde sürekli

dolanarak kendileri için elbise seçmeye çalışıyorlardı. Astrid'in onlarla ilgilenmeye çalıştığını fark ettiğimde içten içe güldüm. Şu anki durumundan hiç de memnun durmuyordu. Dikkatimi ondan çekerek tezgâhın arkasındaki eski dikiş makinesiyle elbise diken Bayan Annette'e baktım. Kambur olduğu için dikiş dikmekte zorlanıyor gibi duruyordu. Beyaz saçları artık daha çok yaşlandığını belli edercesine dökülmeye başlamıştı. Etraftaki gürültüden kendini soyutlamış gibi elbisesini dikmeye devam ederken yanına yürüdüm. "Merhaba Bayan Annette."

Kadın dikiş makinesini durdurup kafasını kaldırdı ve buz mavisi gözlerini altın rengi gözlerime dikti. Ona baktığımda fark ettiğim ilk şey çenesinin altındaki et beninin kopmuş olduğuydu. "Bu sefer tek başına gelmişsin."

Gülümsedim. Nemesis'te yaşamaya başladığım ilk zamanlarda annem ile birlikte birkaç kez çarşıya inerek Bayan Annette'in yanına uğramıştık. Bayan Annette, annemin koruyucu annesinin eskilerden tanıdığı yakın bir arkadaşıydı. O zamanlarda Bayan Annette prenses olduğumu anlamış, ancak bunu kimseye söylemeyeceğine dair çocukları üzerine yemin etmişti. Kızların ise bundan haberi yoktu. "Yarından sonraki şafak vaktinde bir yolculuğa çıkacağım. Gitmeden önce siyah bir pelerine ihtiyacım var ve pelerinin üzerine dikmeni istediğim bir şey var." Cebimden çıkardığım küçük, altın sembolü Bayan Annette'in önüne koydum. Bu sembol, *A*rmoni *N*emesis *K*raliyet *A*ilesi'ni temsil eden *ANKA* kuşuydu.

Kadın, büyülenmiş bir şekilde eline aldığı altın sembole bakarken kafasını salladı. "Biraz beklersen yarım saat içinde pelerinini hazırlayabilirim."

Para keseme uzanacağım sırada elini telaşla havada salladı. "Satışlarımız son zamanlarda epey bir arttı, iyi durumda olduğumuz için paranı istemiyorum. Bunu bir hediye olarak kabul et." İtiraz edeceğim sırada huzursuzca mırıldandı. "Hediye diyorsam hediyedir, itiraz istemiyorum."

Bu kadının huysuz yanları olduğunu unutmuştum. Karşısında kraliçe dahi olsa huylarından ve söyleyecekleri ne kadar kötü olursa olsun söyleyeceklerini söylemekten vazgeçmiyordu. Aslında böyle olması güzeldi. Gerçekten iyi bir kadındı. "Teşekkür ederim, Bayan Annette."

Kendisi dükkânın arka kısmı olarak nitelendirdiği ancak olduğumuz yerle orayı küçük bir perdenin ayırdığı kısma gitti. Bu sırada Astrid'e baktım. Kadınlara bir şey anlatmaya çalışıyor ancak söylediklerini onlara duyuramıyordu. Göz göze geldiğimizde yardım istercesine dudaklarını büzdü. Durumu çaresiz görünüyordu. Omuz silkerek yanına doğru yürüdüm. Yürürken üç kadının da aynı elbise için tartıştıklarını duydum. Hepsi kırmızı bir elbiseyi kendine doğru çekiştiriyordu. Böyle yapmaya devam ederlerse elbise yırtılacaktı. Astrid'in yanına geçtiğimde "Hey!" diye bağırdım. Bağırışım küçük terzi dükkânında yankı etkisi yaratmıştı. Kadınlar şok olmuş bir şekilde elbiseyi çekiştirmeyi bıraktılar. En kilolu olanına baktım. Geniş kalçaları yüzünden kırmızı elbisenin içine sığmayacaktı. Ardından içlerindeki en zayıf olanı dikkatimi çekti. Göğüsleri, kırmızı elbisenin göğüs kısmını doldurmazdı. Parmağımı önce kilolu olana kaldırdım. "Sen kalçalarından dolayı bu elbisenin içine giremezsin." Ardından zayıf olana baktım. "Ve senin de göğüslerin yok, bu elbiseyi giyersen taşıyamazsın." Astrid yanımda ağzını kapatmış bir şekilde şaşkınca dururken orta kilolu ve tam elbiseye layık olan kadına doğru dönmüştüm. "Bu elbiseyi sen almalısın ve arkadaşların için de benzer elbiseler dikebiliriz. Her şeyin bir orta yolu vardır."

Kadınlar söylediklerime bozulsa da kendi aralarında sessizce konuşarak en sonunda bir karara varmışlardı. Orta kilolu olan konuştu. "Kardeşlerim için de aynı elbisenin dikilmesini istiyorum." Demek arkadaş değil, kardeşlerdi.

Astrid ağzındaki elini çekti ve sakinleşmiş kadınlara baktı. Biraz alındıkları için çekingen duruyorlardı. "Aynı renk mi olsun yoksa farklı renklerini mi istersiniz?"

Hep bir ağızdan "Aynı renk," dediklerinde Astrid, beden ölçülerini almak için kadınları diğer köşeye götürdü. Bir yandan da bana minnet duyar gibi bakmayı unutmamıştı. Onlar yanımdan ayrıldığında hava almak için dükkânın önüne çıktım ve orada oturup dışarıdaki insanları izlerken pelerinimin tamamlanmasını bekledim.

***

Pelerinimi alıp Astrid'in mesai bitimini bekledikten sonra onunla birlikte saraya doğru yürümeye başlamıştım. "Mylo'nun da benimle birlikte Farallon'a geleceğini biliyor muydun?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Babasının, Mylo'nun yaşadığı onca şeyden sonra onu göreve göndermesi biraz garip."

Omuz silktim. "Bir sonraki ordu komutanı olacağını umuyorlar. En azından komutan oluncaya dek orduya katılmasını..." Aslında bu iyi bir şeydi. Mylo, ayık olduğu zamanlarda iyi bir element kullanıcısıydı.

"Belki de buradan uzaklaşmak onun için iyi olur. Ayıldığından beri düşüncesizce bir harekette bulunmadı." Bir anlığına duraksayıp düşündü ve "Element Oyunları hariç," diye ekledi.

Element Oyunları'nda yaptığı onun suçu değildi fakat bunu Astrid ile konuşma şansımız olmamıştı. "Aslına bakarsan Element Oyunları sırasında gökyüzüne çıktığımızda Mylo'nun zihni ele geçirildi."

Şaşkınlığını gizlemeye gerek duymadan gözlerini pörtletti. "Birkaç haftadır sana musallat olan kişiyi mi diyorsun?"

Mırıldanarak onayladım. "Tek kişi olduklarını sanmıyorum. Bedeni ele geçiren kişi Mylo'yu serbest bırakmadan önce beni öldürene kadar durmayacaklarını söyledi ve bir kehanetten bahsetti. Kehanetten kastının ne olduğunu anlayamadım ama dünyaya kötülüğü salacaklarıyla ilgili bir şeyler saçmaladı."

Astrid artık şaşırmış gibi değil, kızgın görünüyordu. Kaşlarını çatmıştı. "Belli bir ölçüde kötülüğü yayabilecek olsalar da tamamen bunu yapamazlar, değil mi?"

Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. "Doğa belirli bir düzeni takip ediyor, fakat hayatın bize neler getireceğini önceden kestiremiyoruz. Kristaller bile gerçekleşebilecek ama engellenebilecek olan yakın gelecekleri gösteriyor. Bir sürü yol var ama seçtiğin yöne doğru akış değişiyor. Her şekilde verdiğimiz kararların sonunda yaptıklarımızın sonuçlarına katlanıyoruz ve buna da kader diyoruz."

Kafası karışmış gibiydi. "Yani demek istediğin şey kötülüğün büyümesini doğanın engelleyemeyecek oluşu mu? Kâhin olmazsa kötülük de olmaz sanıyordum." Sonlara doğru sesi kısılmıştı.

"Kötülük her zaman vardır, Astrid ama ölümcül kötülük kâhinle birlikte yeniden ortaya çıkar. Her iki yüzyılda bir dünyanın seyrini değiştirecek bir kâhin doğması da bu yüzdendir. İyilik her zaman var olamaz. Aynı şekilde kötülüğünde var olamayacağı gibi. Kâhinin doğumu -ama uyanışı da diyebilirim- var olan kötülüğü uyanmak üzere olan uykusuna yeniden daldırır. Doğa, kâhini belirli bir yaşa gelene kadar Anka kuşu sayesinde korur ve güvenliğini sağlar. Kâhin belirli bir yaşa geldiğinde görevini yerine getirmek zorunda kalır. Anka'nın bile ondan yayılan enerjiyi saklayamayacağı günler gelir. Ondan yayılan enerjiyse kötülüğün üzerine çekilmesini sağlar. Bu sayede de diğer insanlar belirli bir ölçüde güvende olur.

Kâhinle kötülüğün arasında süregelen savaşta yaralanan ve ölen birçok insan olmuştur, ancak onların ölümü bir hiç uğruna değildir, çünkü dünyaya gelen her kâhin bir şekilde kötülüğü bastırmayı başarmıştır. Gerek hayattayken, gerekse öldüğünde ortaya çıkan enerjisiyle. Yani demek istediğim dünyanın daha iyi bir yer olmasını kâhin sağlar fakat yenilirse dünya daha kötü bir hal alır. Kısaca açıklamam gerekirse, ülkeler ve diyarlar arasında savaşlar çıkar. Her yer kaos ortamına dönüşür ve milyonlarca kayıp veririz."

Astrid, bir şey sormak için dudaklarını araladığında söyleyeceklerimin bitmediğini fark edip sessizliğini korudu. Anlık

bir duraksamanın ardından devam ettim. "Etrafımızdaki insanlar, hatta biz bile yeri geldiğinde kötü birer insan olabiliyor ve çevremize zarar verebiliyoruz. Kâhinlerin asıl amacı iyiliğin unutulmadığı bir dünyada yaşanılmasını sağlamak. Kötülüğün, canavarların ve tehlikeli diğer her şeyin yeryüzüne yayılmasını önlemek. Alt dünyada ve diğer boyutlarda yaşayan birçok yaratık var ve çoğunun üst dünyaya ya da bu dünyaya erişimi yok. Onlara erişim sağlayan tek güç kâhinin doğuşu. O doğduğunda bir şekilde evrenin tüm kapıları aralanıyor ve yaratıklar, büyücüler tarafından alt dünyadan çağrılabiliyor. Boyutlar arasında gezmek kolaylaşıyor. Boyut kapıları evrenin değişik yerlerinde oluşup kayboluyor. Bu da kötülüğün yayılmasını ve kâhine ulaşılmasını kolaylaştırıyor."

Kâhinlik, doğanın dengesini koruyan tek şeydi. O olmazsa dünya üzerindeki iyilik ve kötülük birbirine karışarak evreni yok ederdi. Belirli zamanlarda iyilik ve kötülüğün çarpışmasına izin verilmesi de bu yüzden olmalıydı. Yavaş yavaş yayılan her şey zehirleyici olurdu fakat bir anda gerçekleşen şeyleri engellemek kolaydı. Sonunda sadece bir kazanan olurdu. Belki de bu yüzden iki yüzyılda bir kâhinin doğması iyi bir şeydi. Evren kendisini bu şekilde koruyordu. Denge sağlanmalıydı. Armoni korunmalıydı.

"Söylediklerin gerçekten kafa karıştırıcı, Melody, ama sanırım anlayabiliyorum. Her şeyin bir amacı olduğu gibi bunun da amacı evrenin iyilik ve kötülük arasındaki dengesinin sağlanması. Ama sen de fark etmiş olmalısın ki anlattığın olayların pürüzlü bir kısmı var. Evren ya da doğa, kısaca bununla her kim ilgileniyorsa o kişi... iyiliğin yayılmasını isteseydi kötülükle savaşması için tek bir insan evladının doğmasını sağlamazdı. Kâhin diye adlandırdığımız kişi her kim olursa olsun, sadece Anka'nın yardımıyla kötülükle savaşıyor, fakat mücadele ettiği kişiler ya da yaratıklar her zaman sayıca ondan üstün oluyor. Anlıyor musun?"

Bu kısmen doğru olsa da kâhinler yalnız değildi, bunu en iyi o bilmeliydi. "Melany savaşırken yalnız mıydı?"

Sorduğum soru birkaç saniye havada asılı kaldığında Astrid, boğukça "Hayır," dedi. "Biz onun yanındaydık." Kâhinlerin her zaman en az onun kadar cesur yoldaşları olurdu. Gittiği yerlerde de iyiliği savunan her kim varsa bu yolda onunla birlikte mücadele ederdi. Ondan cesaret alarak iyiyi savunmaya ve kötülüğü kovmaya çalışırlardı. Kâhinler, gittikleri yerlerde umut ışığı yakan meşale gibiydiler.

Şimdi beni daha iyi anladığını düşünüyordum. Başka bir soru sormak üzere ağzını açtığı sırada ikimizde duyduğumuz ses ile birlikte yürüdüğümüz patika yolda hareketsiz bir şekilde donakaldık.

"Melany!"

Daha önce hiç duymadığım bir kadın sesi kardeşimin ismini bağırıyordu.

Ağır hareketlerle arkamızı döndüğümüzde bize doğru gelmekte olan atı gördük. Atın üzerinde yaralı olduğu aramızdaki mesafeye rağmen anlaşılan genç bir kız oturuyordu. Vücudunun açıkta kalan her yerinde çizikler ve yaralar vardı. Kıyafetleri kanlanmış ve yüzü kir içinde kalmıştı. Durumu hiç de iyi gözükmüyordu. Şimdiye kadar kan kaybından ölmediği için şanslıydı. Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyor ve kendimi ona yardım etmek zorundaymışım gibi hissediyordum. Bunun tek sebebinin Melany'yi nereden tanıdığını merak etmem olmamasını dilerken atın yavaş adımlarının aksine ben büyük adımlarla kısa sürede yaralı kıza ulaştım. Kız, attan üzerime doğru savrulunca ani ağırlığını taşıyamadığım için birlikte yere yuvarlandık. Kafasını kollarımın arasına aldığımda telaşla "İyi misin?" diye sordum. Kendisini zorlayarak gözlerini araladı ve bir önceki bağırışının aksine zayıfça bir şeyler mırıldandı. "Seni anlayamıyorum," dedim kulağını dudaklarına yaklaştırırken.

Konuşmakta zorlansa da bir kez daha mırıldandı. "Ben geldim, Melany." Ardından kafası kucağıma düştü. Kan kaybından bayılmış olmalıydı.

Kardeşimin ismini duymak her zaman kalbimi yakıyordu. Kucağımda yatan bu yaralı kızın, onun öldüğünden haberi olmadığını düşündüm. Bu bir kez daha canımı yakarken "Astrid!" diye seslendim. "Atı buraya getir." Onu bir an önce bir hekime götürmeliydim. Kısa süre içerisinde tedavi edilmezse ölebilirdi. Astrid, bizden biraz uzaklaşmış olan atı getirdiğinde kızı yerden kaldırıp kucağıma aldım. Astrid de kızı atın üzerine yerleştirmemde yardımcı oldu. Ardından ben de atın üzerine oturup Astrid'e "Onu Kyne'ın kulübesine götürüyorum," dedim.

"Hemen arkanızda olacağım."

Astrid'in başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan at, zaten çok da uzak olmadığımız saraya doğru komutumla hareketlendi. Atı, yaralı kızı sarsmadan olabildiğince hızlı sürmeye çalışırken aklımdaki tüm cevapsız sorularımın ortasına bir yenisi daha eklenmişti. Kimdi bu kız ve kız kardeşimi nereden tanıyordu?

BÖLÜM 33

Leonard Igor Darian, tam anlamıyla işinin ehli olan bir adamdı. Yaralı kızı Kyne'ın kulübesine getirdiğimde hâlâ orada olduğu için şanslı olduğunu düşünmüştüm. Benim büyüm de kızı iyileştirebilirdi ancak onu kullanmaya çekiniyordum. Artık elementlerimi ve büyümü mümkün olduğunca az kullanıyordum. Tılsımların gücünü tam anlamıyla anlayana kadar da buna devam edecektim.

Igor'u tam anlamıyla büyü yaparken ilk defa izliyordum ve bu durum beni gerçekten ürkütmüştü. Büyülerini, iyileştirmeye çalıştığı kızın kulağına mırıldanıyordu. Sessizdi, gerçekten çok sessizdi. Fısıltıları bile insanı ürkütüyordu. Bizim yanımızda sevecen durmasına rağmen onun aslında çok kötü ve tehlikeli olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

"O iyi olacak mı?" Astrid, sonunda aramızdaki mesafeyi kapatıp yanımıza gelebilmişti. Kyne'a sorduğu soru gereğinden fazla yüksek sesle çıktığında Igor, homurdanıp Astrid'e ters ters baktı. O anda herkes, Igor işini bitirene kadar sessiz kalması gerektiğini anlamıştı.

Aradan geçen sürenin ardından Igor, kızın yattığı yatağın başından ayrıldı. Yüzü terlemişti. "Zihninde küçük bir gezintiye çıktım ve onun nerede zarar gördüğünü öğrendim." Merakla ona bakarken yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Buraya gelmeden önce köle pazarlayan bir haydut tarafından esir

alınmış. Onu satın alan kişi yasak dövüş düzenleyen büyücü örgütünden bir adam." Yataktaki sarışın kıza baktı. "Canı pahasına dövüşmüş ve öldürmek zorunda kalmış. Başka bir yere götürülürken eşkıyalar tarafından saldırıya uğramışlar ve o da haydutlara karşı koyup kaçmayı başarmış. Buraya kadar ölmeden gelebilmesi gerçekten büyük şans..." Duyduklarımı sindirmekte zorlandım. Kızın başına bir sürü olay gelmişti. "Onu tanıyor musunuz?"

Başımı iki yana sallarken Astrid ve Kyne'ın da onu tanımadığını fark etmiştim. Bu garipti. "Kız, kardeşimi tanıyor."

Bu odada küçük çaplı bir sessizliğe neden olurken Igor "Onun beynine girip kardeşini nereden tanıdığını öğrenebilirim," dedi. "Ama şu an dinlenmesi gerektiği için onu zorlamamalıyız. Aksi takdirde komaya girebilir."

"Her şeyi büyüyle öğrenemeyiz Igor, bırakalım da bize kendi anlatsın."

Bunun, onun sorunu olmadığını belli ederek omuz silkti. "Bundan sonrasına karışmıyorum, izin verirseniz odama dönüp uyuyacağım."

Kyne, onu kapıya kadar geçirdikten sonra odada yalnızca üçümüz ve bir de yaralı kız kalmıştı. Igor'un yaptığı büyüden sonra vücudundaki olağanüstü iyileşme gözler önüne serilmişti. Kesikler yavaş yavaş kendini onarmış ve ardında sadece soluk pembe izler kalmıştı. Şimdiyse tek yapmamız gereken kızın uyanmasını beklemekti. Tabii bu sırada onun başında beklememize gerek yoktu. Sabaha kadar uyuyacağını tahmin ettiğimden dolayı "Saraya dönüp yarın için hazırlanmam gerekiyor. Geliyor musun Astrid?" diye sordum. Saat epey geç olduğundan dolayı benimle birlikte saraya dönmeyi kabul etti. Bayan Annette'in yanında çalıştığından dolayı yorulmuş görünüyordu.

Kulübeden çıkıp saraya gittiğimizde "Yolculuk için nereden çanta bulabileceğimi biliyor musun?" diye sordum. Kendi

deri çantamın şu anda nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Dolabımda fazladan bir çanta olacaktı, istersen onu verebilirim."

Bu beni gece yarısı sarayın içinde çanta arama uğraşından kurtarırdı. "Bu gerçekten güzel olur." Pelerinimi çözüp çıkartırken saraydaki odamıza ulaşmıştık. İçeriye girmeden önce onu kolundan tutarak durdurdum. "Sana sormak istediğim bir şey var." Neyden bahsedeceğimi anlamış gibi gözlerime bakmaya devam etti. "Şelalenin orada ne yapıyordun?"

Elini ensesine götürüp ensesini kaşıdıktan sonra diğer kolunu tuttu. "Gittiğini gördüğümde içimde, arkandan gitmemi söyleyen bir his vardı. Uzunca bir süre arkandan yürüdükten sonra izini kaybettim. Başıboş bir şekilde ormanın içinde yürürken de şelalenin sesini duyup oraya yöneldim. Gerisini biliyorsun."

Anladığımı belirtirken Astrid'in bana değer verdiğini hissetmiştim. Peşimden gelmesinin sebebi bu olmalıydı. "Biliyor musun, annemle babam ilk kez o şelalede karşılaşmışlar."

Hayretle gözlerini açtı. "Annem şelalenin tepesinde oturuyormuş ve babam da senin gibi aşağıda geziyormuş. Birbirlerini ilk kez o zaman görmüşler."

"Böyle bir hikâyeleri olduğu aklımın ucundan bile geçmezdi." Ben de hikâyelerini ilk dinlediğimde böyle bir şey yaşadıklarını tahmin bile etmemiştim. "Hikâyenin geri kalanını da anlatır mısın?" Belli bile olmayacak şekilde dudağımın kenarı hafifçe yukarı kıvrılırken gözlerimi olur anlamında yavaşça kırptım.

Birlikte odaya girdiğimizde ondan çantayı alıp hazırlanmam gerektiğini unutmuştum. Aklımda sadece yatağa uzanıp ona hikâyenin kalanını anlatmak vardı. Ve o gece uyuyakalmadan

önce yaptığımız son şey; anne ve babamın tanışma hikâyesini Astrid'e sessizce anlatmam olmuştu.

***

Ertesi sabah uyandığımda yatağımın ucunda deri, geniş bir sırt çantası buldum. Astrid, odadan çıkmadan önce onu benim için dolabından çıkarmış olmalıydı. Sabahın erken bir saatinde olduğumuzu perdeleri açılmış pencerenin ardında görünen güneşten anlayabiliyordum. Güneş henüz tepeye ulaşmamıştı. Esneyerek yataktan kalkarken erken uyandığında huysuzlaştığını bildiğimden Alin'i uyandırmamaya çaba gösterdim. Uykusu derin olacak ki yataktan kalkıp duşa girdiğimde ve yeniden çıkıp giyindiğimde bile beni duymamıştı. Belki de ben gerçekten çok sessiz hareket etmiştim. Her ikisi de mümkündü.

Sırt çantasının içine birkaç parça kıyafet ve yaralanmalara karşı bandaj koyduktan sonra odadan çıkarak mutfağa indim. Yolculuk boyunca iyi şartlar altında karşılanacağımı biliyordum, ancak Farallon'a gittiğimizde her şey için hazırlıklı olmalıydım. Aç kalıp güçsüz duruma düşeceğim zamanların gelmesini istemiyordum. Önlem almak her zaman iyiydi. Mutfakta depolanmış olan konservelerden alabildiğim kadarını sırt çantasına doldurduktan sonra yedek, deri su matarası almıştım. Sanırım bu kadarı yolculuğum için yeterliydi.

Eşyalarımı yeniden odaya çıkartıp bıraktıktan sonra dün geceki kızın uyanıp uyanmadığını kontrol etmek için Kyne'ın kulübesine gittim. Bacası tüten kulübenin içine girdiğimde Kyne'ı masanın başında oturmuş bir halde buldum. Tam karşısındaysa yataktan kalkmış ve en az kulübenin bacası kadar duman çıkartan çorbayı içen kıza baktım. Sıcak çorbayı o kadar iştahlı bir şekilde içiyordu ki onun için çorbanın sıcak olup olmaması önemli değilmiş gibiydi. Gerçi Igor'un anlattıklarından sonra sıcak bir yemeğe hasret kaldığına emindim. Kafasını yemeğinden kaldırdığında göz göze geldik. Aynı anda yemeyi bırakmıştı. "Melany!" dedi, sesi neşeli geliyordu. Sessizliğim

onu endişelendirmiş olmalıydı ki konuşmayı sürdürdü. "Söylediğini yaptım ve oradan kaçıp buraya gelmeyi başardım." Kyne acıyan gözlerle kıza bakarken öksürerek boğazımı temizledim. Masanın yanına gidip kızın yanına oturduktan sonra gözlerimi gözlerine diktim. "Gözlerin..." dedi nefesini tutarak. "Gözlerinin rengi değişmiş."

Büyülenmiş bir şekilde gözlerimi incelerken "Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama ben sandığın kişi değilim," dedim. Bunu söylemenin gerçekten de kolay bir yolu yoktu. "Benim ismim Melody Valerie Nemesis, Melany Nemesis'in ikiz kardeşiyim. Melany'yi uzun bir süre önce kaybettik."

Kız, elinde tuttuğu kaşığı şaşkınlıkla yere düşürdü. Üzülmüş olduğu düşen omuzlarından ve yaşlarla dolan gözlerinden belli oluyordu. "Kaybınız için çok üzgünüm," diye mırıldandı hıçkırırken. "O iyi bir prenses ve arkadaştı."

Gözlerindeki yaşı silip kendisine geldiğinde elini bana doğru uzattı. "Ben Niella, Echinda'nın prensesiyim."

Kendimden, kardeşimden ve Cehennem Tapınağı'nın bir önceki prensesinden başka hiçbir prensesle tanışmamıştım. Bu ilk oluyordu. Uzattığı elini sıktım. "Kardeşimle ne zaman tanıştınız?"

Elini elimden ayırdıktan sonra yere düşürdüğü kaşığa uzandı ve onu yeniden masanın üzerine koydu. "Geldiğim yer bir labirentin içinde yer alıyor. Kardeşinin bir bedel ödemek için Echinda'ya gönderildiğini hatırlıyorum. Kardeşim Jace ve ben labirentte dolaşırken Melany, beni kızıl kurttan kurtarmıştı ve biz de böylece onun ateşe hükmettiğini öğrenmiştik. Geldiğim yerde özel güçleri olan kimsenin yaşamasına izin verilmez. Babam Cecrops, -ki artık ona baba demiyorum, benim için düşmandan bir farkı kalmadı- Melany'nin ateşini çalıp onu hapsetmişti. Beni, babamın yaptığı illüzyonun etkisinden çıkartan kişi de yine Melany'ydi. Beni kızıl kurttan kurtardığı için onu kurtardım ve beraber Echinda Sarayı'ndan kaçtık. Oradan

kurtulup Nemesis'e gelebilirsem beni ömrünün sonuna kadar koruyacağına dair söz vermişti. Ancak şimdi görüyorum ki bu mümkün olmayacak." Sonlara doğru katılaşan sesi büyük bir hayal kırıklığına uğradığını belli eder nitelikteydi.

"İstersen seni burada ağırlayabilirim ancak şafak vakti geldiğinde Farallon Adası'na gitmek için yola çıkacağım. Seninle ilgilenmesi için birilerini ayarlayabilirim. Kardeşimin sözü, benim sözümdür."

Kafasını olumsuzca salladı. "Buraya gelmemin tek amacı kardeşindi, sanırım başka bir yere gitsem iyi olur."

"Peki, nereye gideceksin? Buraya yaralı bir şekilde geldin ve yanında hiçbir eşyan yok. Göçebe şekilde yaşarsan sonun ölüm olacaktır. Bunca zahmeti bir hiç uğruna çekmiş olmanı istemem. Yolculukların sırasında yine esir alınabilirsin."

Bana şüpheyle bakmaya başladığında ağzımdan yanlış bir cümlenin çıktığını fark etmiştim. Güvensiz bir şekilde "Esir alındığımı nereden biliyorsun?" diye sordu. *Ne olurdu sanki son cümleyi söylemeseydim?*

Bıkkınca bir nefes alıp ona gerçeği söyledim. "Seni iyileştiren büyücü nasıl yaralandığını öğrenmek için zihnine girdi ve esir edilip dövüştürüldüğünü öğrendik."

Çattığı kaşlarını gevşetti. "Büyücülerin kötü olduğunu sanırdım."

Kendisi özel güçlerin hiç kullanılmadığı Echinda'dan geldiği ve sonrasında kötü büyücüler için çalışan haydutlar tarafından esir alındığı için hiç iyi büyücü görmemiş olmalıydı. "Her büyücü kötü değildir Niella, iyi büyücüler de var."

O anladığını belirtirken "Belki sen de Melody ile birlikte Farallon'a gidebilirsin," dedi Kyne.

Kız ile birbirimize o kadar odaklanmıştık ki bir an için Kyne'ın odadaki varlığını unutmuştum. İrkilerek ona doğru döndüm. Bu fena bir fikir gibi durmuyordu ama kıza güvenip

güvenemeyeceğimi de bilmiyordum. Onun bir anda ortaya çıkması ve anlattığı hikâyeler gerçekten garipti. Paranoyaklaşmak istemezdim ancak buraya yakınımda olması için gönderilmiş bir Bud, yani casus da olabilirdi. Igor, onun zihnini okuyabilmişti ancak temkini elden bırakmak olmazdı. Eğer bir casus ise sevdiklerimi hedef alabilirdi ve dolaylı yoldan düşünecek olursam onu Nemesis'te bırakamazdım. Benimle birlikte gelmesi burada kalmasından daha iyi bir seçenek gibi duruyordu. "Bu gerçekten güzel bir fikir gibi duruyor. Nemesis'te kalmak istemediğini söylemiştin. Peki, benimle birlikte deniz aşırı bir adaya gelmek ister misin?" Bir süre düşündükten sonra teklifimi kabul etti. Bunun, dünyayı görmek için iyi bir fırsat olduğunu da eklemeyi unutmamıştı.

Kendi içimde verdiğim savaştan sonra onun zihnine girip gerçeği araştırmam gerektiğini biliyordum. "Konuşup anlaştığımızı biliyorum ama söylediklerinin doğruluğunu kanıtlaman için sana bir şans vereceğim Niella, eğer gerçekten kardeşimle bunları yaşamışsan güvensizliğim ortadan kalkacak. Ben zor güvenen bir kadınım. Bu yüzden zihninde ufak bir gezintiye çıkmak istiyorum."

Söylediklerimi tartarmış gibi gözlerimin içine baktı. "Sen de mi bir büyücüsün?"

Kendime tam anlamıyla bir büyücüyüm diyemezdim çünkü asıl olarak element kullanıcısıydım. "Öyle de denebilir." Onun da bir yanı bana güvenmiyor gibiydi. Tüm bu sorunları çözersek rahatlayacaktım.

"Senden gizlediğim hiçbir şey yok ve yalan da söylemiyorum. Ne yapmak istiyorsan yapabilirsin."

Anlaşabildiğimize sevinmiştim. "O halde odama gidelim." Masadan kalktığımızda Kyne'a veda edip saraydaki odama yürüdük. Biraz yavaş yürümüştük çünkü iyileşmiş olmasına rağmen kendini zorlamaması gerekiyordu.

Odaya ulaştıktan sonra Alin'i uyandırmış ve ona benimle birlikte Niella'nın zihnine girmek isteyip istemediğini sormuştum. Yeniden yürüyebilecek olmasının verdiği heyecanla teklifimi geçiştirmeden kabul etmiş ve malzemeleri hazırlamamı beklemişti. Kediotunun kokusu tüm odayı sararken içerideki herkesi uyutmuş, gerekli büyüleri yapmış ve kendimi de Niella'nın zihnine girmek için hazırlamıştım. Geri kalanlarsa çorap söküğü gibi kendiliğinden gerçekleşmişti. *Alin ile birlikte, Niella'nın zihnindeydik.*

BÖLÜM 34

O, benim için geldiğini söyledikten sonra içimde Niella'ya karşı büyük bir şüphe oluşmuştu, ancak zihninde yaptığımız gezintiden sonra bu önyargılarımdan kurtulmuştum. Niella, gerçekten de Echinda'nın prensesi ve Melany'nin arkadaşıydı. Anılarının arasında yaptığımız gezintiden sonra Melany'yi yeniden görme fırsatım olduğu için mutluydum. Kanlı canlı bir şekilde karşımda olmasa bile Niella'nın anılarında onunla birlikteydim. Onu özlemiş olduğumu fark ettim. Alin'in de benden aşağı kalır yanı yoktu. Yürüyebildiği için sevinmiş, fakat Melany'yi gördükten sonra onun da kalbine hüzün değmişti. İkimiz için de bu gezinti üzücü bir hal almaya başladığında Niella'nın zihninden ayrıldık.

Kendimizi tam zamanında onun zihninden çıkartmıştık, çünkü büyümün tılsımla birleştiğini hissetmeye başlamıştım. Fazla güç, tükenmişliği ve zararı beraberinde getirirdi. Onu kontrol etmeyi öğrenmeden hiçbir büyümü tılsımla birleştirmek istemiyordum. Belki de önce onu elementimle bütünleştirmeyi öğrenmeliydim. Büyü işi daha karmaşıktı. Benim gibi bir element kullanıcısı, çocukluğundan itibaren büyü kullanmayı öğrenmezse içindeki güç de maddeleşerek oluşmazdı. Sonradan öğrenilen büyücülük ve üretilen büyü insan vücudunun içindeki bir sis bulutu gibiydi. Benim gücümse doğumumdan beri kaderime işlenmiş olan gücün ve maddeleşmiş ruhların bir bütünüydü. Özel ve yoğundu. Bu bana cehennem prensesi

tarafından söylenmiş olan bir gerçekti. Büyümü kullanırken her zaman dikkatli olmalıydım. Kullanmazsam gerçek bir büyücü olmadığım için zarar görebilirdim. Bu bir çeşit kural sayılırdı. Çok güçlü büyücüler bile gücünü kullanırken belirli kurallar çerçevesinde hareket ediyordu. Kimse büyünün gücüne kapılıp, sınırlarını aşıp, tükenmek istemezdi. Güce hükmetmek isteyen insanların sınırları olduğu gibi gücün de bir sınırı ve bir enerjisi vardı. Onu aşarsak biz ona değil, o bize hükmediyordu. Büyücülerden pek çoğu sırf bu yüzden hayata veda etmişti. Güç onlara hükmetmiş ve onların enerjilerini sömürmüştü. Yaşanabilecek en aciz ve acınası ölümlerden bir tanesiydi bu.

Niella'nın zihninden ayrıldıktan sonra onu uyandırdım. "Nasıl hissediyorsun?"

Bir anda onu büyüyle uyandırdığım için sersemlemiş gözüküyordu. "Başım biraz ağrıyor ama iyiyim."

"Merak etme, birazdan geçer." Alin konuşmaya katıldığında başını Niella gibi tuttuğunu gördüm. Sanırım onun da başı ağrıyordu.

"Sizin için revirden ilaç getirmelerini isteyebilirim."

Alin, buna memnun olacağına dair bir şeyler mırıldandığında Niella benimle birlikte gelmek için ayaklandı. Odada kalmak istememiş olmalıydı. Revire doğru yürürken sessizliğimizi koruyor olmamıza rağmen Niella'nın üzerimdeki bakışlarından rahatsız olmaya başlamıştım. Gözlerini ayırmadan sadece beni izliyordu. "Böyle bakmaya devam edecek misin?"

Dümdüz bakmasına rağmen utanmış gibi kekeledi. "Beben sadece..." Kafasını önüne eğip mahcupça baktı. "Affedersin ama sana bakınca onu görmek biraz garibime gidiyor. Yani ikiniz de dış görünüş olarak aynısınız, tek farkınız gözlerinizin rengi. Büyü yapabildiğini biliyorum ama onun dışında merak ediyordum da sen de onun gibi kâhin misin?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, değilim, Niella. Dünyaya her zaman bir tane kâhin gelir." Merakını giderebilmiş

olmayı diledim ama onun sormak istediği daha birçok sorusu var gibiydi. Yeniden soru sormak için ağzını açtığı sırada elimi kaldırarak onu durdurdum. "Soru sormak istiyorsan yolculuğa çıkana kadar beklemen gerekecek." Zamanımı onun sorularını yanıtlayarak geçiremezdim. Gitmeden önce Sean ve diğerlerini son bir kez daha görmek istiyordum. Niella biraz bozulmuş gibi görünse de yolculuğa çıkana kadar beklemeyi kabul etmişti.

Revire geldiğimizde Niella'yı dinlenmesi için orada bırakmış ve Alin'e ilaç götürmesi için bir muhafızı görevlendirmiştim. Ardından babamın uyanıp uyanmadığını kontrol etmek için toplantı odasına yöneldim. Gitmeden önce onlarla da vakit geçirmek istiyordum.

Toplantı odasına vardığımda anne ve babamın çoktan uyanmış ve kahvaltılarına başlamış olduklarını gördüm. Güne her zaman erkenden başlıyorlardı. Beni gördüklerinde annem gülümsedi, hemen ardından da küçük bir hüzne boğuldu. "Bu iki hafta boyunca yapacağımız son aile kahvaltımız." Eliyle yanına oturmamı işaret ettiğinde buruk bir gülümsemeyle yanına gittim. Onun bana verdiği şefkati gerçekten çok özleyecektim. Yanlarına oturup kahvaltımı etmeye ve onlarla vakit geçirmeye başladım. Öyle ki kahvaltımızı ettikten sonra bile birlikteydik. Ormanda yaptığımız uzun bir yürüyüşün ardından hep beraber yeniden saraya döndük. Kendileri artık sarayla ve birkaç sorunla ilgilenmeleri gerektiğini söylediğinde yanlarından ayrılarak akademiye gittim. Şimdi diğerlerini görme sırasıydı.

***

Akşamüstüne kadarki vaktimi akademide kızlarla ve arada bir yanımıza uğrayan diğer takım arkadaşlarımla birlikte geçirmiştim. Sean ise akademiye geldiğim andan itibaren bir an bile olsun yanımdan ayrılmamış ve sürekli gözlerimin içine bakmıştı. Bu durumdan şikâyetçi olduğumu söyleyemezdim ama onun için üzülmeye başlamıştım. Gittiğimde benim için endişelenmesini istemiyordum. Belki de onlara Nemesis'ten ayrılacağımı söylemeliydim. Bu her şeyi daha da kolaylaştırırdı.

"Size söylemem gereken bir şey var." Bir anda ciddileştiğim için tüm ortamın havası da değişmişti. Sessizlik sağlandığında "Nemesis'ten ayrılıyorum," dedim.

Freya bir anda kaşlarını çatıp "Temelli gitmiyorsun, değil mi?" diye sordu. Sesinde endişe vardı.

Kafamı iki yana salladım. "Prenses bir geziye çıkıyor ve kral onunla birlikte gitmemi rica etti. İki haftalık bir yolculuğa çıkacağız." Sean'ın yanımda kasılan bedeni bir anda gevşediğinde rahatlamış olduğunu hissettim. O da Freya gibi Nemesis'ten tamamen ayrılacağımı düşünmüş olmalıydı.

"Prensesi tanıdığın için şanslısın Valerie, onun kim olduğunu hepimiz çok merak ediyoruz. Hatta neye benzediğini bile..."

Prensesin ben olduğumu bilse tepkisinin nasıl olacağını merak etmeye başlamıştım. Bu düşünce beni içten içe gülümsetirken artık kalkıp saraya dönmem gerektiğini biliyordum. Saat geç olmaya başlamıştı ve yola çıkmadan önce ailemi yeniden görüp ardından kısa da olsa bir uyku çekmeliydim. Artık gitmem gerektiğini söylediğimde kızlar teker teker bana sarılarak veda ettiler. Tyler ve Jamie, sonradan yanımıza uğramış olsalar da veda kısmına yetişmişlerdi. Jamie sürekli dikkatli olmam gerektiğini söylerken Tyler, gittiğim yerden ona hediye getirmemi tembihliyordu.

En son Sean ile vedalaşacakken benimle birlikte saraya kadar yürümek istediğini ve orada vedalaşabileceğimizi söyledi. Teklifini kabul ettiğimde diğerlerinin yanından ayrılıp sarayın patika yolundan yürümeye başladık. Yol boyunca sessiz oluşu beni huzursuz etse de elimden tutuşu biraz rahatlamamı sağlamıştı. Sarayın önüne geldiğimizde derince bir nefes alıp bana sıkıca sarıldı. Dudakları kulaklarıma değerken "Gitmeni hiç istemiyorum ama kralın ricası yüzünden gitmek zorunda olduğunu biliyorum. Seni çok özleyeceğim," dedi. Sarılışını sıkılaştırdığında ben de kollarımı sonunda onun bedenine sarabilmiştim. "Seni bekliyor olacağım." Sarılmayı bıraktığında eğilip dudaklarıma kısa ama yoğun bir öpücük kondurdu ve dudaklarımız

hâlâ birbirine değerken "Görüşürüz," dedi. Tamamen geri çekildiğinde gözlerinin içi parıldıyordu.

"Görüşürüz Sean." Adımlarımı geri geri atarak saraya girdiğimde öpücüğün üzerimde bırakmış olduğu sersemliği düşünüyordum.

"Demek sen ve Sean gerçekten de birliktesiniz."

Astrid'in sesi beni irkilttiğinde arkamı dönerek kapıdan içeriye giren silüete baktım. "Tam olarak öyle sayılmaz."

Omuz silkti. "Beni ilgilendirmez ama tam olarak öyle sayılır gibi göründüğünü söyleyebilirim." Birkaç adım atıp önümde durduğunda önüme düşen bir tutam saçı parmağıyla itip kulağımın arkasına sıkıştırdı. Ardından tereddütte kalmış gibi olsa da en az Sean kadar sıkı bir şekilde bana sarıldı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki ben sarılmasına karşılık bile veremeden geri çekildi. Şaşkınlıkla ona bakıyordum. "Herkesle vedalaştın ama benimle vedalaşmayacak mıydın, neden bu kadar şaşırdın?"

Derin bir nefes alıp şaşkınlığımı üzerimden attıktan sonra "Sean ile birlikte değiliz," diye yeniledim. Onun birlikte olduğumuzu düşünmesini istemiyordum. "Ve seninle de vedalaşacaktım ama böyle olmasını beklemiyordum." Gülümsedi. Gülümserken güzel görünüyordu. Bu düşünceyi kafamdan atıp cevap vermesini beklemeden "İzin verirsen şimdi gitmem gerekiyor," dedim ve yanından apar topar bir şekilde uzaklaştım. Astrid, bazen gerçekten de garip davranabiliyordu. Aynı benim gibi...

Yeniden toplantı odasına uğrayıp annemlerle vakit geçirdikten sonra, gitmeden önce Kyne'ı da görmek istediğimden dolayı bir muhafızı, onu çağırması için gönderdik. Çok geçmeden Kyne, saraya geldiğinde yanında Igor da vardı. O akşamın ileleyen saatlerine kadar ailem, Kyne ve Igor ile birlikte zaman geçirdim. Sonrasındaysa herkesin çoktan uyumuş olduğu odama dönerek kendimi yumuşak ve rahat yatağıma bıraktım.

BÖLÜM 35

Nemesis'e veda vakti gelip çattığında eşyalarımı alıp Alin ile son bir kez daha vedalaştım. İkimiz de bunun kısa süreli bir gezi olmayacağının farkındaydık. Gözlerim Astrid'in boş yatağına takılıp dursa da ikimiz de onun hakkında bir şey söylemedik.

"Kendine dikkat edeceğin konusunda söz vermeni istiyorum." Kafamı sallayarak ona söz verdim. "Ne olursa olsun birbirinizi kollayın." Sanırım Mylo'yu kastediyordu. Muhafızlar ve Niella dışında bizimle gelen tek ortak tanıdığımız Mylo'ydu.

"Merak etme, herkesin güvende olacağından emin olacağım." Güven verircesine gülümsedikten sonra ona son bir kez daha sarılıp odadan ayrıldım. Aklım hâlâ Astrid'in boş yatağındayken onun, yokluğumda başına bela açmamasını diledim.

Koridordan geçip aşağıya indiğimde Igor Darian'ı, Kyne ile birlikte sarayın kapısında beklediğini gördüm. Kendi aralarında fısır fısır bir şeyler konuşuyorlardı. Arkalarından yaklaştığımda geldiğimi belli etmek istercesine boğazımı temizledim. Sesin geldiği yöne döndüklerinde Kyne, gülümseyerek bana baktı. "Sen de geldiğine göre artık yola çıkabiliriz." Annemler ortalıkta görünmüyordu. Etrafa bakındığımı fark edince "Kraliçe Elena ve Kral Aaron, seni at arabasında bekliyorlar," dedi. "Biz de Prenses Niella ve Igor Darian ile birlikte arkanızdan

başka bir arabayla geleceğiz." Anladığımı belirtip saray kapısından dışarıya çıktım.

Önümde iki at arabası ve Mylo'nun at üzerinde önderlik ettiği yayan bir muhafız birliği duruyordu. Muhafızlar yayan gideceğinden dolayı oraya varmamız sandığımdan da uzun sürecek gibiydi. Yayan muhafız birliğinin haricinde kraliyet arabalarının etrafını saran atlı birlikler vardı. Bu birlikler geri dönüşte kral ve kraliçeyi korumak için olmalıydı. Pelerinimi bedenime sararken kraliyet at arabasına bindim. Herkes kendi yerini aldıktan sonra gitmek için hazırdık.

Sorunsuz geçen yolculuğun ardından rıhtıma vardık. Yolculuğun sonunda arabadan inerken hepimiz pelerinlerimizin başlıklarıyla yüzümüzü örtmüştük. Sahile doğru baktım. Limana yanaşmış cilalı gemi, sağlam gözükmesine rağmen oldukça eski olmalıydı. Yine de bu yaşlı geminin bizi gideceğimiz yere sapasağlam ulaştıracağından emindim.

Son hazırlıklar yapılana kadar rıhtımda annem ile birlikte kenarda bekledim. Yine her zamanki gibi gideceğim için üzgün gözüküyordu. Etrafımızdaki askerler gemiye eşyaları taşıdıktan sonra Mylo yanımıza geldi ve geminin kalkmak için hazır olduğunu söyledi. Artık yola çıkmaya hazırdık.

Babam geminin kaptanıyla bir süre konuştuktan sonra yeniden yanımıza geldiğinde bana sımsıkı sarıldı. "Oradayken kendine dikkat etmeni ve belaya bulaşmamanı istiyorum." Kafamı sallayarak büyük bir ciddiyetle onu onayladım. Annem hiç veda etmek istemiyormuş gibi beni kollarının arasına sımsıkı aldıktan sonra yanağıma iki küçük öpücük bıraktı. Kyne'a da veda ettikten sonra gemiye binmek için güverteye uzatılmış olan iskeleye doğru yürümeye başladım.

Hepimiz rıhtımdan kalkmak üzere olan gemiye bindiğimizde kollarımı tırabzanlara yaslayıp aşağıya doğru baktım. Babam, anneme sarılmış bir şekilde gülümseyerek bana bakıyordu. Annemin yüzündeyse şimdiden oluşmaya başlayan özlem kırıntıları vardı. Duygularını gizlemeyi çok iyi bilen bu

kadın, söz konusu ben olduğumda hislerini göstermekten çekinmiyordu. Şu anda fazlasıyla duygusal olduğunu söyleyebilirdim. Gemi hareketlenip uzaklaşmaya başladığında arkamızdan el sallamaya başladılar. El sallamalarına karşılık verdikten sonra derin bir nefes alarak tuzlu deniz kokusunu içime çektim. Tenimi yalayan rüzgâr saçlarımı savururken gözlerimi maviliklere dikmiştim. İşte, yolculuğa başlıyorduk.

***

Gemide, benim için ayrılan kamaraya gittiğimde odadan sesler geldiğini fark ettim. İçeride mürettebattan birinin olduğunu düşünsem de ses bir iken iki oldu. Kaşlarımı çatarak kapıyı ittirdiğimde karşımda gördüğüm manzara karşısında şok oldum. Aklım bu manzaranın gerçekliğine inanmak istemiyormuşçasına karışmış, gözlerim bunun bir illüzyon olup olmadığını anlamak istercesine odanın her yerinde gezinmeye başlamıştı. Karşımdakiler Noah ve Thomas'tan başkası değildi. Sesimi bulabilmeyi başardığımda şaşkınlığın da vermiş olduğu yükselmeyle "Burada ne arıyorsunuz?" diye bağırdım. Bu bir soru değil, azarlamaydı.

Noah, çift kişilik yatağın üzerine yatmış, elinde tuttuğu küçük topla oynuyordu. "Kendimize biraz macera arıyorduk ve tam da o sırada Farallon'a giden gemiye gizlice binmeye çalışan bir arkadaşımızla karşılaştık." Yani gemiye Noah ve Thomas'tan başka kaçak binen bir kişi daha vardı. "Kendisi de buralarda bir yerlerde olacaktı ama yorgan bulmak için gitti." Bunu o kadar rahat bir şekilde söylüyordu ki...

"Noah burada kalamayacağınızın farkındasınız, değil mi? Bu özel bir seyahat."

Topu geminin ahşap duvarına çarptırırken gülümsedi ve omuz silkti. "Sen de geminin çoktan kalktığının farkındasın, değil mi? Artık gemiden inemeyiz." Bu beklenmedik olay başımın ağrımasına sebep oldu. Noah doğru söylüyordu. Farallon'a gidene kadar artık kimse gemiden inemezdi. Kendi kendime mırıldanarak bunun gerçek olmamasını diledim, ancak düşüncelerimi

yine Noah'ın sesi böldü. "Bizi gördüğün için mutlu olmadın belki ama onu gördüğünde mutlu olursun."

Dudaklarımın kenarı seyirdi. "Kimi?"

Thomas, eliyle kapıyı işaret ederken gözlerinin içi ışıldamaya başladı. "İşte üçüncü kaçağımız da geldi."

Ani bir refleks ile arkamı döndüğümde birkaç kat yorganla karşı karşıya geldim. Yorganlar yüzünden onları taşıyan kişiyi göremiyordum. "Bana yardım etmeyecek misiniz?" Homurdanan sese karşılık Thomas, yorganları almak için ayağa kalkmıştı.

İşler gerçekten de sarpa sarıyor gibi hissederken "Astrid?" dedim sorarcasına.

Yorganlar bakış alanımdan çıktığında onunla göz göze geldim. Dudakları yukarıya doğru kıvrılırken yüzünde oluşan gülümsemeyle sanki bana meydan okuyordu. "Merhaba Melody, beni özledin mi?"

***

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" diye tısladım öfkeyle. Astrid'in Farallon'a gelme sebebi arkadaşı Ryan'ın yerini bulmak için falcıyla görüşmek istemesiydi. Bunu bana fısıldayarak söylemişti ancak ben onun aksine bağırarak konuşmuştum. "Böyle bir görüşme yaşanmayacak Astrid, oraya gittiğimizde hepiniz kalkan ilk gemiyle birlikte Nemesis'e geri döneceksiniz."

Noah ve Thomas yüzünü buruşturdu. "Peş peşe o kadar deniz yolculuğunu kaldırabileceğimden emin değilim, hazır deniz aşırı yolculuk yapıyorken indiğimiz yerde etrafı gezmek isterim." Thomas da ona katıldı.

Astrid meydan okurcasına gözlerimin içine bakmaya devam ederken Alin'in *birbirinizi ne pahasına olursa olsun koruyun* sözleri zihnimde yankılandı. Demek ki bu işin içinde o da vardı. "Alin'e kim bakacak?"

Yaslandığı kapıdan bedenini ayırdı. "Kızlar bugün onu alıp akademiye götürecekler ve bir süre boyunca orada birlikte kalacaklar. Buraya gelmeden önce Alin ile de konuştum."

Derin bir nefes alıp "Benimle biraz dışarıya gelir misin?" diye sordum. Çocuklar varken rahat konuşamıyordum. Girdiği kapıdan gerisin geriye çıkarken kamaranın kapısını kapatıp kimsenin bizi duyamayacağı bir yere geçtik.

"Senin bu gemiye binip Farallon'a gitmek için bir amacın, bir planın olabilir ama neden beraberinde o ikisini de getirdin?" Zaten beraberimizde Niella ve Mylo geliyordu. Noah ve Thomas iyi çocuklardı ama fazladan iki kişi bana ayak bağı olurdu.

"Gemiye gizlice binmemde bana yardımcı oldular ve gelmek istediklerini söylediklerinde onları vazgeçiremedim."

Omuzlarım düştü, olan olmuştu artık. Kızmanın ya da köpürmenin hiçbir anlamı olmayacaktı. "Onlar için ayrı bir oda ayarlayıp ayarlayamayacağıma bakacağım. Bizimle kalmalarını ve ben çalışırken beni rahatsız etmelerini istemiyorum. Onları buraya sen getirdiğin için yolculuk boyunca sorumlulukları da senin üzerinde olacak. Başlarını hiçbir derde sokmadıklarından ve kimseyi rahatsız etmediklerinden emin olmanı istiyorum." Kafasını onaylarcasına sallarken sorumluluğu kabul ettiğini söyledi.

"Onlara prenses olduğun detayını da vermemi ister misin?" Bu küçük detay bu gemideki herkes tarafından biliniyordu fakat Noah ve Thomas'ın henüz bundan haberi yoktu.

"Ne kadar geç öğrenirlerse benim için o kadar iyi." Astrid, başını sallayarak onayladı. Noah ve Thomas fakir kesimdendi ve bu yüzden soylu birinin yanında rahat edemeyeceklerini biliyordum. Bana karşı olan bakışlarının değişmesine henüz hazır değildim.

"Astrid?" Koridorun ucundan gelen şaşkın ses Mylo'ya aitti. "Burada ne arıyorsun?"

Gözleri ikimizin arasında gidip gelirken "Sen bir de diğer misafirlerimizi gör," diye mırıldandım. Ancak sesim onun duyamayacağı kadar kısık çıkmıştı. "Astrid de bizimle birlikte

Farallon'a geliyor. Ayrıca iki misafirimiz daha var. Onlar için boş bir oda olup olmadığına bakar mısın?"

Sorgulayıcı bakışları üzerimde dolaşsa da görevini sorunsuz yerine getirmek istediği her halinden belli oluyordu. "Birazdan dönerim."

O yanımızdan ayrıldığında Astrid'e "Sorumluluk sende," diyerek hatırlattım. Oda konusunu artık kendisi çözmeliydi. "Ben Igor'un yanına gidiyorum."

Üst güverteye çıktığımda muhafızların bir kısmının yukarıda olduğunu gördüm. Büyük ihtimalle çok uzun sürmeyecek olan bu yolculuğumuz boyunca etrafta olurlardı. Igor ile çalışmak için iki günüm vardı, ancak bu durum havanın bozulup bozulmayacağına göre değişirdi. Rüzgâr kesilirse ya da fırtına çıkarsa bir süre daha suyun üzerinde kalabilirdik.

Igor'u geminin kıç tarafındaki tırabzanlara yaslanmış bir halde bulduğumda yanına yürüdüm ve onun durduğu şekilde tahtalara yaslandım. "Evine döndüğün için mutlu hissediyor olmalısın."

Bakışları gökyüzündeydi. Sıkıntılı duruşu mutlu olmadığını bas bas bağırıyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var Melody, bir sorunumuz olabilir." Konuyu bir anda değiştirmesi kaşlarımı çatmama sebep oldu. "Geçen gece çağrıldım."

Ters giden bir şeyler olmalıydı. "Nasıl yani?"

Bakışları konunun ciddi olduğunu belli edercesine katılaştı. "Fırtınanın yaşandığı gece yanınızdan ayrıldıktan sonra yeniden dışarıya çıktım. Beklediğim gibi bu fırtına mistik güçlerle oynanmasının sonucu ortaya çıkmış. Üstelik sadece burada değil, Gözyaşı Vadisi'nin ardındaki Kutsal Topraklar'da da aynı büyüklükte bir fırtına kopmuş. Bir enerji hissettiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?" Kafamı onaylarcasına salladım, ne söylediğini çok iyi hatırlıyordum. "Kutsal Topraklar'a yakın yaşayan büyücü bir kadim dostum çok güçlü bir enerjinin açığa çıktığını söylemek için benimle iletişim kurdu. Bir

de..." Söylediklerinin nereye vardığını anlamlandıramıyordum, genzini temizleyip devam etti. "Kutsal Topraklar'da gündüzün geceye döndüğünü söyledi."

Okuduğum parşömenleri, kutsal kitapları, dört büyük gücü, tüm türleri ve yaşanmış kehanetleri düşünerek hafızamı zorladım. *Sadece Ölüm Kraliçesi gündüzü geceye çevirebilir. Cehennemi yaşatabilir ve evrene korku salabilir.* Yıllar önce bir parşömen kâğıdından okuduğum satırlar beynimin içinde yankılanırken "Ölüm Kraliçesi," diye mırıldandım.

Igor, beni kafasını sallayarak onayladı. "Ancak Ölüm Kraliçesi denilen varlık sadece bedenlerinden ayrılan ruhların gittiği boyutta bulunabilir ve başka boyutlara geçebilmesinin imkânı yoktur."

Söyledikleri gerçekten karmaşık bir hal alıyordu. "Elçilerini bu evrene gönderdiğini mi düşünüyorsun?"

Sıkıntıyla iç çekti. "Bilmediğimiz şeylerin yaşandığını, kötülüğün yeniden birleştiğini ve yakında neler dönüp bittiğini öğrenebileceğimizi söylüyorum." Aynı sıkıntı içime oturmuştu. "Kadim dostum, kötülüğün durmadan ilerlediğini ve farklı yerlerde ortaya çıkarak yakıp yıktığını söyledi. Sadece evren üzerinde dolaşan fırtınalardan bahsetmiyorum, aynı şekilde yer altı yaratıklarından bazıları da yeryüzüne çıkıyormuş. En azından boyut kapılarından geçebilecek kadar güçlü olanlar..."

Duyduklarımı sindirme amacıyla derin derin soluyordum. "Ölümcül kötülüğün yeni bir kâhin ortaya çıkana kadar yeniden uyanmayacağını ve yeryüzüne çıkamayacağını sanıyordum." Bildiğim doğruların yanlışlara dönüşünü izliyordum.

"Bu tamamen doğru değil, mistik güçlerle oynandığında doğanın dengesi bozuluyor ve bir şekilde kötülüğün serbest kalacağı bir açıklık bulunabiliyor. Normal zamanlarda ortaya çıkan yaratıkları yok etmek için ant içmiş büyücüler ve diğer türler var. Anlaşmalı insanlar ve koruma büyüleri var. Şunu sakın aklından çıkarma Melody; *kötülük asla uyumaz* ve onu görmüyor oluşun yok olduğu anlamına gelmez."

Görmediğim, bilmediğim onlarca şey hayata yeni yeni atılmaya başladığımı belirtir nitelikte yüzüme bir tokat gibi çarpıyordu. Yıllarca ölümler görmüş, yaratıklar tanımış ve türler hakkında bilgiler edinmiştim. Kristallerin gücüne maruz kalmış, geçmişe ve geleceğe hükmetmiştim. Yine de Igor Darian kadar ne bilgiliydim, ne de güçlü. "Bu benim meselem değil, Igor. Söylediğin gibi kötülüğü kâhin yokken savuşturan güçler ve insanlar varmış, bu artık onların meselesi." Dik durmaya çalıştım. Buraya kardeşimin küllerini bulmaya, onun intikamını almaya ve başımdaki büyücülerin benimle ne gibi bir dertleri olduğunu anlamaya gelmiştim. Kendi amaçlarımın dışındaki kötülükle savaşmaya değil.

"Bu senin meselen olmayabilir ama kötülük önüne çıktığında tercihini yapmak zorunda kalacaksın, Melody. Savaşacak ya da öleceksin. Mücadeleyi bırakacağın zamanın henüz gelmemiş olduğunu düşünüyorum. Sandığından çok daha fazlası var."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Bakışlarını benden çekip yeniden ufka doğru diktiğinde "Her şeyi zamanı gelince öğreneceksin, ancak şimdilik bilmeni istediğim tek bir şey daha var." Beni cevapsız bırakması hoşuma gitmiyordu. "Öyle olmamasını umuyorum ama dostumun yaptığı çağırma bir uyarı niteliğindeydi. Gözyaşı Vadisi'nde ortaya çıkan fırtına kollara ayrılıp farklı yönlere doğru yayılmış ve bir kolu da bu sulara doğru ilerliyormuş. Şansımız yaver gitmezse yaklaşan fırtınanın içinde kalabiliriz."

İşte şimdi gerçekten büyük bir sorunumuz vardı.

BÖLÜM 36

Igor, bir toplantı düzenleyerek karşı karşıya kalabileceğimiz fırtına hakkında kaptana, mürettebata ve Mylo'ya daha az kapsamlı bir şekilde bilgi vermişti. Bizim dışımızdaki muhafızların henüz herhangi bir şey bilmesine gerek yoktu. Zaten fırtınaya denk gelip gelmeyeceğimiz de henüz belli değildi. Ufukta ne dalga vardı, ne de fırtınanın yaklaştığını belli eden kara bulutlar. Şimdilik her şey yolunda gözüküyordu.

Nemesis'ten, ailemden oldukça uzaklaşmıştık, kötülüğün onları bulmamasını diledim. Kaptan, fırtına konusunda endişelenmememizi, kendisinin daha önce de bu gemiyle sert fırtınalar atlattığını söylediğinde az da olsa rahatlamıştım. En azından tecrübeli ellerdeydik.

Igor, düzenlediği toplantı bittiğinde bana zamanımızı verimli kullanmamız gerektiğini hatırlattı. Söz verdiği gibi bana tılsımlarımı nasıl kontrol edebileceğimi, onlar ve güçlerim arasında nasıl denge kurabileceğimi anlatacaktı. Birlikte yalnız kalabileceğimiz bir yere, onun kamarasına geçerken büyük geminin dar ama uzun koridorlarında kaybolmuş olan Niella'ya rastladık. Onun kamarası Igor'un odasının iki yanındaydı. Benim kamaramsa onların kamaralarının bulunduğu koridorun sonundaydı.

Niella'yı kamarasına bırakmayı teklif ettikten sonra hep birlikte kamaralarımızın olduğu koridora girdik. Bu sırada Mylo'nun,

Astrid ile birlikte kapının önünde hararetli bir şekilde konuşuyor olduğunu gördüm. Ne konuştuklarını merak etsem de şimdiki önceliğim Igor ile gerçekleştireceğim dersti. Niella'ya kamarasını gösterdikten sonra Igor'un kamarasına girdim.

Onun kamarası da en az benimkisi kadar geniş ve ferahtı. İçeride duvara montelenmiş küçük, kıyafet dolabı, dolabın sağ tarafına yerleştirilmiş büyük yatağı ve yatağın hemen karşısındaki çalışma masası dışında eşya bulunmuyordu. Lombozdan görünen deniz ve gökyüzü manzarası sayesinde dışarıdaki hava değişimi de rahatlıkla takip edilebilirdi.

Kendisi çalışma masasının sandalyesine otururken, benim yumuşak görünen yatağa oturmamı istedi. Karşılıklı oturduktan sonra sakallarını sıvazladı ve kuruyan dudaklarını ıslattı. "Tılsımlarının anlamı ne olursa olsun her birinin aynı amaç doğrultusunda çalıştığını bilmelisin. Her biri seni daha güçlü ve daha dayanıklı yapmaya yarıyor. Yani gücün onlarla birleştiğinde elinde, yüreğinde ve büyünde her zamankinden çok daha fazla enerji olacak. Bunu kendin de hissedebilirsin. Tılsımlarına ulaşmayı denemek ister misin?"

Onlara nasıl ulaşacağımı bilmiyordum, yine de kontrolün elimde olmasını tercih ederdim. "Evet, denemek istiyorum." Kontrolsüz güç beraberinde kötü sonuçlar getirebilirdi.

"O halde büyünden başlayalım." Kafamı sallayarak onu onayladım. "Yaptıklarımı önce izlemeni, ardından da harfiyen, atlamadan uygulamanı istiyorum." Elini öne doğru uzatıp büyüsünü ortaya çıkardığında mavi bir sis bulutu gibi parmaklarını saran enerji avuç içinde birikmeye başladı. Onu cam bir küre boyutuna getirene kadar büyüttü, avuçları arasında kontrol etti ve sonrasında gözlerini kapattı. Buraya kadar yaptığı her şey benim de yapabileceğim kolay şeylerdi. "Gücünü ortaya çıkardıktan sonra gözlerini kapatmalı ve tılsımına odaklanmalısın. Başlangıçta ona bir renk vermeli ve sonrasında büyüne karışmasına izin vermelisin." Igor'un mavi renkli enerjisine karışan kızıllık yepyeni bir rengin oluşmasını sağlarken şaşkınlıkla

avucundaki büyüye bakıyordum. Küre boyutundaki enerji iki misline çıkarak büyümüştü. Yoğunluğunun şiddeti yüzüme vuruyordu. Igor, bu yakınlıktan enerjiyi serbest bıraksa, enerjisi geminin duvarını kırıp geçebilirdi.

Gözlerini yeniden açtığında avucundaki enerjiyi parmaklarını birbirine kenetleyerek yok etti. "Şimdi deneme sırası sende." Igor'un dediklerini harfiyen yerine getirmeden önce yataktaki duruşumu düzeltip rahat bir konuma geldim. "Benim gibi büyük bir küre değil de küçük bir top oluşturmanı istiyorum." Elimi öne doğru uzattığımda gücümü dışarıya bıraktım ve parmak uçlarımdan çıkan altın renkli sis bulutunun avuç içimde toplanmasını istedim. Saniyeler içinde küçük bir top oluşturmuştum.

Igor'un neden onun gibi büyük bir küre oluşturmamı istemediğini biliyordum. Onun tılsımı bir iken benim onlarca tılsımım vardı. "Pekâlâ, şimdi tılsımlarına odaklan. Canının yandığını hissedersen de gücünü yok et." Anladığımı belirten mırıltılar çıkartırken gözlerimi kapattım ve ensemden başlayarak omuriliğime kadar uzanan tılsımları hissetmeye çalıştım. Küçük bir ürpertiyle önce Astrid'in ensemden başlayarak dövmeme dokunduğunu ve ardından Igor'un dövmelerimin üzerinde parmaklarını gezdirdiğini anımsadığımda onları somutlaştırmayı başarabilmiştim.

Sırtımda başlayan yanma hissi şiddetli olmasa da tenimi kaşındırıyordu. Tılsımlarıma renk vermeyi düşündüm, ancak bir sürü tılsım olduğundan onlara tek bir renk veremedim. Hepsi özel ve değişikti. Şimdiye kadar gördüğüm tüm renkleri zihnimde canlandırmaya çalıştım. Bunu yaptıkça renklerin bir enerjiye bürünüp elime aktığını düşünüyordum. Çok geçmeden elimdeki enerji topunun büyüdüğünü hissettim. Bununla eş zamanlı olarak kalp çarpıntım da artmaya başlamıştı. Nefeslerimin sık ve kesik oluşu beni endişelendirmeye başladığında enerjinin aldığı şekli merak ettiğim için gözlerimi açtım. Avcumun içimde Igor Darian'ın oluşturmuş olduğundan çok daha

büyük bir enerji topu duruyordu fakat fark ettiğim ilk şey enerjimin büyük oluşu değil, siyah oluşuydu. Öyle koyu, öyle yoğundu ki enerjimin ardında duran Igor'u göremiyordum bile.

Tılsımların bana kazandırmış olduğu güç artık tenimi yakmıyor, aksine ondan haz almamı sağlıyordu. Dudaklarımın kenarı yukarıya doğru kıvrılmaya başladığında, fırtınadan önce bedenimin ele geçirildiği anı hatırladım. O zaman da böyle gülümsemiştim. Düşüncelerim kendime ait olsa da enerjinin büyüklüğü ve ellerimde tuttuğum güç bana keyif vermişti. Onu kontrol edebilmek, daha fazlasına sahip olmak istememe sebep oluyordu. Derin nefesler alıp kendime bunun yanlış olduğunu söylemeye başladığımda enerjinin gittikçe daha fazla büyümeye başladığını fark ettim. Artık sadece avuç içimde durmuyor, koluma da yayılmaya başlıyordu. Tüm vücudumu sarmadan önce ondan kurtulmalıydım.

Enerjimi içeriye çekmeye çalıştım, ancak diğer enerjiler arasında onu bulmakta zorlanıyordum. En mantıklı seçenek tüm enerjiyi serbest bırakıp fırlatmak gibi geliyordu. Kamarada bulunan tek lomboza yöneldim ve açarak tüm enerjiyi maviliklere doğru serbest bıraktım. Vücuduma yayılmaya başlayan enerji benden kopup gittiğinde büyük bir boşluğa düşmüştüm. Enerjinin varlığı benimleyken gökleri bile yarabileceğimi hissetmişken şimdi bir karıncayı kaldıramayacak kadar güçsüz hissediyordum.

Igor'a doğru döndüğümde gözlerindeki endişeyi gördüm. Ayağa kalkıp kolumun altına girdiğinde "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Yeniden yatağa oturduğumda bana bir bardak su uzatmıştı. Suyu bir dikişte bitirdikten sonra "Sanırım tılsımların gücünü bir süre boyunca kontrol edebildim ama sonra kontrolümü kaybettim," dedim.

Başını sallayarak beni onayladı. "Ne kadar ilerleyebileceğini görmek için sana dokunmadım ama lomboza yönelmeseydin enerjini yok etmek adına yeni bir büyü yapacaktım. İşlerin

kontrolden çıktığını tüm renklerin karışıp karanlığı oluşturmasıyla anlamıştım zaten." Bu da demek oluyordu ki enerji her zaman siyah değildi. "Başta her tılsım için farklı renkte bir enerji oluşturdun, ancak her biri karışıp büyüdükçe yoğunlaştı ve renkleri siyaha bürünmeye başladı. Orada kontrolünü kaybettiğini anladım. Şimdi senden yapmanı istediğim şey, renkleri karıştırmadan ayrı tutmaya çalışman. Eğer enerji yeniden siyaha dönmeye başlarsa onu ilk yaptığın gibi camdan dışarıya fırlatmanı istiyorum." Demek ki çalışmamız devam edecekti. Biraz soluklanıp kendime geldikten ve Igor'un sabırlı oluşuna da teşekkür ettikten sonra gücümü yeniden ortaya çıkardım. Ne kadar sürerse sürsün, bugün bu enerjiyi kontrol etmeyi öğrenecektim.

***

Tüm gün Igor ile birlikte odaya kapanıp güçlerim arasındaki dengeyi kurmaya çalışmıştık. Saatlerce süren çalışmanın ardından gücümü son raddesine kadar kullanmış, acı çekmiş ve bu acılı sürecin sonunda ise güçsüz düşmüştüm. Yine de tüm bunlara değmişti. Enerjilerin renklerini birbirlerinden kısa süreli de olsa ayrı tutmayı başarabilmiştim. Bunu yapabilmiş olmak, artık tılsımlarımla aramdaki bağı daha net hissetmemi sağlamıştı.

Akşam yemeğimi kamaramda yemek istediğimi bir muhafıza söylediğimde, çok geçmeden geri geleceğini söyleyerek gitti. Kendimi yatağıma bıraktım, kamara boştu fakat Astrid'in önceden getirmiş olduğu yorganlar hâlâ Thomas'ın koyduğu yerde duruyordu. Onlar için boş bir oda bulup bulamadıklarını merak etmeye başlamıştım. Şu anda büyük ihtimalle diğer herkes ile birlikte akşam yemeklerini yemek için geminin yemekhane kısmına gitmişlerdi. Çok geçmeden yeniden Astrid'in odaya döneceğini tahmin ediyordum.

Kapım tıklatıldığında "Gel," dedim sesimi yumuşak tutarak. Zaten istesem de bağıramazdım. Kendimi oldukça yorgun hissediyordum.

Kapıdan girenin muhafız olmasını beklerken Noah ile karşılaşmak beni şaşırtmıştı. Elinde tuttuğu yemek tepsisini bana doğru uzatırken gülümsedi. "Muhafızın yemeği sana götüreceğini öğrenince ben getirmek istedim." Tepsiyi elinden alıp kucağıma yerleştirdim ve teşekkür ettim. Yatağın diğer ucuna oturduğunda "Bu kadar büyük bir gemide boş oda olmasını beklerdim ama şansımıza küselim ki hiç boş oda kalmamış," dedi. Mahcup bir şekilde bakıyordu. "Burada bulunmamızdan hoşnut olmadığını biliyorum, zaten birbirimizi de çok iyi tanımıyoruz ama yine de seni kızdıracak bir şey yaptıysak bizi bağışla."

Söylediklerinde samimi olduğunu altınlarıma değen gözlerinden anlayabiliyordum. Benim sinirlenmemin tek sebebi buraya habersiz bir şekilde gelmeleriydi. Davetsiz misafirlerden hoşlanmazdım ama sadece bu seferlik görmezden gelecektim. Onların kötü bir amaçları olmadığını biliyordum. Thomas ve Noah, kanları kaynayan ve macera arayan iki gençti. "Olan oldu artık Noah, size kızgın değilim. Farallon'a ulaşana kadar bu odada bizimle birlikte kalabilirsiniz."

Yüzünü kaplayan gülümsemeden sonra "İçeriye gelin çocuklar, Melody kızmadı," diye bağırdı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan şaşkın bir şekilde ona bakarken kapı açıldı ve Astrid ile Thomas içeriye girdiler.

"A-ama..." Konuşacağım sırada Thomas, "Bize kızmadığına sevindim," dedi ve yorganlardan bir tanesini alarak yere serdi. Astrid dört tane yorgan getirdiği için bir diğerini de çekip üzerine örtmüştü. "Lombozu yatarken kapatsak olur mu? Hava şimdiden buz gibi oldu."

Gözlerimi Astrid'e diktiğimde omuzlarını silkerek yanıma geldi. Yatak ikimizi de rahatlıkla alabilecek kadar genişti. Kenara kayıp sessizce yemeğimi yemeye başladığımda Noah da kendisine Thomas'ın yanında, onun yaptığı gibi bir yer yatağı hazırlamıştı.

Yemeğimi bitirdikten sonra tabakları sabah kaldırmak üzere masanın üzerine bıraktım. Güçsüz ve yorgundum. Esneyip

gerinirken Thomas'ın çoktan yumuşak yorganın üzerinde sızmış olduğunu gördüm. Noah ise kapatmış olduğu lombozdan dışarıyı, gecenin karanlığında net görünen yıldızları seyrediyordu.

Sessiz bir şekilde yatağa döndüğümde Astrid'e baktım. Gözlerini kapatmıştı ama parmaklarıyla göğsünün üzerinde ritim tutuyordu. Hafif aralanmış dudaklarını her kıpırdatışında onun bir şeyler düşünüyor olduğunu düşünmeye başlamıştım. Yattığım yerde ona doğru döndüm ve kulağına doğru fısıldadım. Fısıldayışım sadece ikimizin arasında kalacak kadar kısıktı. "Ne düşünüyorsun?"

Göğsünün üzerinde ritim tutmayı bıraktı ve gözlerini hafifçe araladı. Yana doğru döndüğünde yüzlerimizin arasındaki mesafeyi daraltmıştı. Bu sayede ikimiz de fısıltılarımızı rahatça duyabilirdik. "Alin'i düşünüyordum," diye mırıldandı. "Gittiğim için üzgün olmalı." Her zaman geri dönebilirdi, bunu o da biliyordu.

Konuyu tamamen değiştirerek "Akademiden mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum. Kaç yaşında olduğunuz mühim değildi, akademiden mezun olmak için belli bir güce ulaşmanız yeterliydi.

"Alin'i de alıp herkesten, insanlıktan bile uzağa gitmek istiyorum. Geçimimizi sağlamak için tarımla uğraşır, kendi yiyeceklerimizi yetiştiririm. Hatta belki hayvan bile besleriz." Bu güzel bir hayal olsa da Astrid'e bakarken içimi kaplayan bir burukluk hissetmeye başlamıştım. "Peki ya sen? Nemesis prensesi olup ülkeyi mi yöneteceksin?"

Omuz silktim. Ailemin yanında olmak beni gerçekten özel hissettiriyordu, ancak yapmak istediğimin bu olduğundan pek de emin değildim. Yalnızken her şey daha kolaydı. Büyük güç, büyük sorumluluk gerektiriyordu. Bir zaman sonra ilgiden ve işlerden sıkılabileceğimi düşünüyordum. "Bir prenses olarak doğdum ve bir prenses olarak öleceğim fakat yılların bana ne getireceğini bilmiyorum." Kristaller olmadan gelecekte ne yaşanacağını göremezdim ve daha önce hiç geleceğe yönelik

hayaller kurmamıştım. "Yine de..." Gözlerini kırpıştırıp bir elini yastığın üzerindeki başının altına koydu. Merakla söyleyeceğim şeyi bekliyordu. "Boş ver," diyerek ona arkamı döndüm. Umut ve neşe dolu hayaller kurmak için hazır değildim. Sessizliğini koruduğunda gözlerimi kapattım ve kendimi her zamanki güvenli alanıma kapattım. *Küçük köpeğim Bay Ruffles ile olduğum anılarıma.*

BÖLÜM 37

Gemiyi sarsan gürültüyle gözlerimi açtığımda, ne kadar zamandır uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yorgunluğumdan eser kalmamış olsa da bitkin ve sersemdim. "Neler oluyor?" Ağzımda geveleğiğim bu cümleyi yinelerken çoktan ayağa kalkmış ve sonrasında Noah ile Thomas'ın yanındaki yerimi almıştım. Dün akşam masanın üzerine bıraktığım yemek tepsisinin sallantı yüzünden yere şiddetle düşüşünü izlerken yerden kalkmaya çalıştım.

Astrid, yere sabitlenmiş olan yatağın üzerinde olsa da sallanan gemi yüzünden kayarak yatağın ucuna kadar sürüklenmişti. Yatağın kenarına tutunduğumda gemi sağa doğru yattı. Noah, Thomas'ın üzerine doğru kayarken ikisi de duvara yapışmıştı.

Bakışlarım pencereden dışarıya kaydığında havanın günlük güneşlik olduğunu görmüştüm, ancak cama vuran su kütleleri fırtınanın ortasında olduğumuzu belli edercesine hiddetliydi. Korktuğumuz başımıza gelmiş, Gözyaşı Vadi'sinde ortaya çıkan fırtınanın bir kolu bizi bulmuştu. Günlük güneşlik havaya rağmen bu denli hiddetli fırtınaya sebep olan şeyin nedenini anlamak için buradan çıkmalıydım. "Sıkı tutunun ve güvende kalın." Dengemi sağlamaya çalışarak ayağa kalktığımda kapıya doğru yalpalayarak yürüdüm.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yukarıya çıkıp neler olduğuna bakacağım."

Astrid'in, Noah ve Thomas'a odada kalmalarını söyleyip arkamdan geldiğini duymuştum. Birbirimize destek olarak yürümeye çalıştığımız koridor adeta savaş alanına dönmüştü. Kapıları açılan bazı odalardaki kişisel eşyalar, küçük koridoru kaplamıştı ve yerde az miktarda su vardı. "Dikkat et."

Bir yandan dengede kalmaya çalışırken öte yandan eşyalara takılmadan ilerlemeye çalışıyorduk. Sonunda tüm koridoru geçebildiğimizde güverteye yöneldik. Dışarıdan gelen bağırış sesleri insanların tehlikede olduğunu düşünmeme sebep oluyordu. Igor'u bulmalıydım.

Güverteye çıkan girişin kapısına geldiğimizde kapının pervazına sıkıca tutunduk. Gemi dalgalar yüzünden yan yatmaya başlamıştı. Gözlerimle çabucak etrafı taradığımda Igor'un güvertenin tam ortasında ellerini göğe açmış bir şekilde durduğunu ve buna ek olarak bir muhafızın yan yatmaya başlayan geminin güvertesinden kayarak denize düştüğünü gördüm. Gözlerim korkuyla irileşirken o adama yardım etmem gerektiğini biliyordum. Şiddetli dalgaların arasında kaybolup gitmeden önce ona ulaşmalıydım.

Sol taraftan bir bağırış daha geldiğinde gözlerim üst güvertedeki kamaralara doğru kaydı. Kamaraların hemen üstündeyse bayrak direkleri duruyordu. Mylo, direkten kopan kalın halatı tutamadığını belirten bir bağırışla adamlara dikkatli olmalarını söylüyordu, ancak halat tırabzanların yakınındaki dikkatsiz bir muhafıza sertçe çarpmıştı. Onun suya düşmesini izleyen herkes gibi ben de çaresiz bir şekilde bakakalmıştım. Mylo, beline bağlamış olduğu iple birlikte tırabzanlara doğru yönelip elementini ortaya çıkarttığında muhafızı kurtarmayı deneyeceğini anladım. O, kendisini bir halatla güvene almıştı, ancak bizi sabit tutacak hiçbir şey yoktu. Astrid'in tutunmakta zorluk çektiğini görebiliyordum. "Kendini kapının yanındaki duvara yasla." Duvar, onun güverteye düşmesini engelleyecekti.

Onu açıklıktan duvara doğru ittirdiğimde sırtını duvara yasladı. "Sen de buraya gel." Pervaza tutunuyordum, ancak burada böyle daha ne kadar tutunabilirdim bilmiyordum.

Igor yan yatan gemiye rağmen daha dik bir şekilde ayakta durabiliyordu. Kendisini büyüyle olduğu yere sabitlemiş olmalıydı. Ne türlü bir büyü yaptığını bilmiyordum ancak ellerinden gökyüzüne yükselen enerjinin hemen sonrasında denizin içine karışıp yok olduğunu görebiliyordum. Bir yanım Igor'un yanına gitmek istese de işini düzgünce yaptığını biliyordum. Ona karışıp dikkatini dağıtmak istemezdim. Gemi arkadan çarpan bir dalga sayesinde hafifçe düzeldiğinde Astrid'e "Mylo'ya yardım edeceğim. Sen Niella'yı ve çocukları koru," deyip kendimi güverteye attım. Dışarıdaki durum zaten kötüyken bir de onlar için endişelenemezdim. Hem içeride kalmaları dışarıda olmalarından çok daha güvenliydi.

Düzelen güvertede koşarak üst güverteye çıkan demir merdivene hızlıca ulaştım. Merdivene tutunduğum gibi devasa bir dalga tüm güverteyi içine alacak şekilde üzerimize düştü. Sırılsıklam kalan bedenim ve ağırlaşan kıyafetlerime rağmen sıkıca tutunarak demir merdivenleri tırmandım. Havanın güneşli oluşu *hiçbir sorun yok* der gibi olsa da yüzeye ulaşan devasa dalgalar gözümü korkutuyordu.

Mylo'ya ulaştığımda büyümü ortaya çıkardım ve Igor'un yaptığı gibi dengemi sağlamak için enerjimi kullandım. Hareket etmediğim sürece dengede kalabilirdim, ancak adım atmak istersem bu denge bozulurdu. "Başka halat var mı?"

Mylo, bir yandan elementini kullanırken diğer yandan "Direğe bağlı halatlardan birisini çözüp kendine bağla," dedi emredercesine. Dediğini yapıp direkteki halatlardan birini çözdüm ve belime bağladım. Büyümü çektiğimde tırabzanların yanına gidip ne durumda olduğumuza baktım.

Mylo, elementini kullanarak suyun içine düşen adamı kurtarmaya çalışıyordu, ancak bu hırçın dalgaları kontrol etmek sandığından da zor olmalıydı. "Bir de ben deneyeyim." Büyümü

serbest bırakıp suyun içine girmesine izin verdim. Düşen iki adamı da bulmayı umuyordum.

Geminin dört bir yanına vuran dalgalar şiddetlendiğinde Mylo, havaya doğru bağırarak küfürler savurdu. Elinden hiçbir şey gelmiyor oluşu onu gitgide sinirlendirmeye başlamıştı. Enerjimin suyun içinde dolanarak her bir canlıya değdiğini hissettim, insan olanları bulmaya çalışıyordum. Ayrıca enerjime değen farklı iki enerji daha vardı. Biri savunurken, diğeri saldırıyordu. Karanlık enerjiden anladığım kadarıyla fırtına suyun altında çıkmıştı. Yani gökyüzünde oluşan bir fırtınayla değil, suyun altında oluşan bir fırtınayla karşı karşıya kalmıştık. Bu yüzden de bize yaklaşan fırtınayı fark edememiştik. Büyük ihtimalle de dalgalar, fırtına bizi içine çektikten hemen sonra oluşmaya başlamıştı. Fırtınanın oluşturduğu koşullar ondan kaçmamızı zorlaştırıyordu. Her an aynı yerde sayıyormuş gibiydik. Böyle giderse gemi parçalara bile ayrılabilirdi.

Fırtınanın dışında hissettiğim enerji ise Igor'un karanlık ama bizi savunan enerjisiydi. Fırtınanın dinmesi için kara büyü yaptığını büyüm onunkisine değdiğinde hissetmiştim. Yine de büyüsü hâlâ fırtınanınkisiyle denkleşecek kadar büyük değildi.

Büyüm muhafızlardan bir tanesini bulduğunu belli edercesine titreşirken onu sudan çıkartıp güverteye getirmesini emrettim. Alt güvertenin tırabzanlarına tutunan muhafızların içeriye girmeleri gerekiyordu. Dışarıda kaldıkları her an suya düşme olasılıkları artıyordu. "Muhafızların içeriye girmelerini sağla, ben suya düşenleri çıkartacağım." Mylo'ya emir verme sırası kabendeydi. Keskin bakışlarım sert bakışlarıyla buluştuğunda kafasını sallayıp beni onayladı ve belindeki halatı çözdü. Demir merdivenlere yöneldiğinde "Dikkatli ol," diye bağırdım. Kafasını hafifçe eğip alt güverteye indi.

Büyüme odaklandım. O muhafızı ne kadar erken buraya çekebilirsem o kadar iyiydi. Ensemde başlayan karıncalanmaya rağmen tılsımlarımı geride tutmaya çalıştım. Onların gücüne ihtiyacım olmadığını kendime hatırlatıp duruyordum. Büyümle

birlikte bulduğum ilk muhafızı gemiye çekerken bulunduğum yerin sol tarafından gelen bir bağırış sesi kulağıma ilişti. Birisi yardım istiyordu.

Gözlerimi güvertede dolaştırsam da sesin geldiği yerin orası olmadığını anlamam uzun sürmedi. Aşağıdaki askerlerin hepsi çoktan Mylo'nun gözetimi altında güvenli bir yere gitmişti. Hırçın dalgaların arasında gözlerimi gezdirirken maviliklerin arasında çırpınan adamı gördüm. Bu Nemesis muhafızlarından biriydi ve hâlâ yaşıyordu.

Gücümü ona doğru yönlendirdikten sonra iki adamı da aynı anda gemiye doğru çekmeye başladım. İkisini de en sonunda sudan çıkartıp geminin hizasına getirmeyi başarabildiğimde gözlerim korkuyla irileşti. Muhafızlardan bir tanesinin kafatası ortadan ikiye yarılmış, vücudunun bir kısmıysa kopmuştu. Büyümü refleks olarak geriye çektiğimde bedeni yeniden suyla buluştu. Diğer muhafız ise çıldırmış gibi bağırıyor ve onu bir an önce gemiye almam için yalvarıyordu. Şoka girmiştim. Ona bunu yapan şeyin ne olduğunu az çok biliyor, ancak bu yaratığın şu anda burada bulunmamasını umuyordum.

Denizin altında dehşet saçabilecek kadar büyük ve sadece insan etiyle beslenen tek bir büyülü hayvan vardı. *Nekrolar.* Bu canlılar genellikle okyanusun derinliklerinde yaşar, sakin sularda bulunmazlardı. Yine de fırtınayla birlikte bir iki tanesi bu toprakların sığ sularına sürüklenmiş olabilirdi. En azından ben öyle düşünüyordum.

Muhafızın yalvarışları kulak zarımı yırtacak derecede gürültülü çıkmaya başladığında kafasını suya doğru eğmiş ve korkuyla bakıyor olduğunu fark ettim. Ben daha ne olduğunu anlayamadan yüksek sesle avazı çıktığı kadar bağırdı ve hemen ardından ben de neler olduğunu gördüm.

Suyun içerisinden çıkan nekronun mavi pullarla kaplı bedeni göğe doğru yükselirken timsah kafasına benzeyen yüzü, büyüm sayesinde havada asılı duran muhafıza doğru yöneldi. Solungaçlarını açıp kaparken yılan gibi kıvrımlı olan bedeni

eski ama sağlam kasalı gemimize çarptı. Bu dengemi kaybedip yere düşmeme sebep olurken büyümün kontrolünü şaşkınlığımla karışmış olan korkum yüzünden kaybetmiştim. "HAYIR!" Nekro sivri dişlerini gösterip muhafızı saniyeler içerisinde midesine gönderirken her şeyi ağır çekimde izliyor gibiydim. Bu benim dikkatsizliğim yüzünden olmuştu.

Gemi, nekronun ikinci darbesiyle sağa doğru yatarken belimdeki halata tutundum. Bedenim geminin diğer tarafına doğru sürüklenirken yere düşmüş olan keskin bir kılıcın havalanıp üzerime doğru geldiğini fark ettim. Ani bir refleksle halatı kendime çekip bacaklarımı tahta zemine yasladım ve ayağa kalktım. Ayağa kalkar kalkmaz kendimi sol taraftaki devrilmiş varillerin üzerine atmış, kılıç yanımdan geçip gittiğinde şanslı olduğumu düşünmeden edememiştim. O muhafız benim kadar şanslı değildi. Eğer muhafızı zamanında gemiye çekmiş olabilseydim şimdi güvende olacaktı ancak ben beklemiştim. Gördüğüm manzaradan sonra şok içinde kalmış ve hiçbir şey yapamamıştım. Sanki korku bedenimi ele geçirmişti de öylece kalakalmıştım. Ne hissettiğimi bile tam anlamıyla bilmiyordum. Bildiğim tek şey o muhafızın benim yüzümden öldüğüydü.

Gemi düzelir gibi olduğunda yeniden ayağa kalktım ve tırabzanların yanına gittim. Igor'un büyüsünün neden fırtınayı dindiremediğini şimdi anlamıştım. Fırtınayı uzaklaştırmaya çalışırken nekroyu, nekroyu uzaklaştırmaya çalışırken de fırtınayı uzaklaştıramıyordu. Bu yüzden de fırtına dinmiyordu. Ona yardım etmeliydim. Nekro ile savaşabilecek kadar güçlüydüm, ancak bunu yapmak istiyorsam suya daha yakın olmalıydım.

Elim, belimdeki halatı çözmek için hızla hareket ederken bir yandan da nekroyu gemiden nasıl uzak tutabileceğimi düşünüyordum. Belimden düşen halat gitmem gerektiğini bağırır gibi tok bir sesle yere düştüğünde kaygan zemin üzerinde tırabzanlara tutunarak ilerlemeye başladım. Şiddetle sallanan geminin üzerinde tutunmadan hareket etmek gerçekten çok zordu.

Demir merdivenlere ulaştığımda aşağıya indim ve ana güverteye çıktım. Igor hâlâ aynı yerdeydi. Onu ilk gördüğümden bu yana değişen tek şey başının üzerinde birikmeye başlayan yoğun lacivert enerjiydi. Dudakları haricinde yüzünde hiçbir mimik kıpırdamıyordu. Yüzünden akanın ter mi yoksa deniz suyu mu olduğunu anlamaksa imkânsızdı.

Suya olabildiğince yakınlaşmam gerekiyordu, bu yüzden tırabzanların yanına doğru yarı koşar, yarı da yalpalar ilerledim. Buna ek olarak büyümle kendimi yere sabitlemiştim. Gemiye çarpan dalgalardan sıçrayan sular beni sırılsıklam ederken ellerimi denize doğru uzattım ve küçük bir enerjiyi serbest bıraktım. Nekronun dikkatini kendime çekip ardından da ona saldırmayı düşünüyordum. Birkaç küçük enerji dalgasını daha suyun içerisine bıraktıktan sonra onu gördüm. Çok geçmeden tuzağıma düşmüştü. Yaklaşık beş metre, hatta bundan çok daha uzun olmalıydı.

Fakat bir sorun vardı. Sorunun farkındalığıyla kaşlarımı çattım. Bu nekro, muhafızı yiyen nekro değildi. Ondan çok daha büyük, çok daha iriydi. Beş metrelik nekronun altında beliren üç yeni nekro gördüğümde onların birden fazla oluşu beni dehşete düşürmüştü. Şok etkisi zihnimi canlandırdı ve gerçeğe sıkıca tutundum. Aptal değildim. Birden fazla nekroya karşı şansımın olmadığını biliyordum. Bir tanesiyle savaşabilirdim, evet ama hepsine aynı anda saldırmak akılsızca bir hareket olurdu. Nekrolar normalde tek başlarına yaşayan canlılar olsa da bunlar kabileymiş gibi yan yana, sırt sırta yüzüyorlardı. En küçüğü iki metre boylarında olmalıydı. Onları sinirlendirmek kesinlikle benim ve bu gemidekilerin zararına olurdu. Bu eski ve sağlam geminin bile onlar karşısında şansı yoktu. Güçlülerdi, hem de çok. Dişleri her şeyi parçalayabilirdi. Başka bir şey düşünmeli ve bunu hemen yapmalıydım. Çünkü büyümü takip eden her nekro yüzeye doğru yüzmeye başlamıştı.

BÖLÜM 38

Korku. Felaket. Dehşet.
Bağıran muhafızların acı dolu çığlıkları.
Karanlık. Kontrol. Ölüm.

Nekroya saldırıp onu uzaklaştırmayı düşünmüştüm, ancak bunun aksine birçok nekroyu üzerimize çekerek sonumuzu getirmiştim.

Farallon topraklarına ayak basalı iki gün olmuştu, ancak hâlâ kendime gelememiştim. Nekrolar yüzeye doğru yüzdükten sonra onları büyümle geri püskürtmeye çalışmıştım, ancak hiç görmediğim ve beklemediğim yerden çıkagelen nekro yüzünden her şey altüst olmuştu. İçlerinden en büyüğü geminin altına çarparak ve tahtaları da beraberinde getirerek yüzeye çıkmıştı. Geminin ortasında açılan büyük boşluk geminin suyla dolmasına sebep olurken kulağıma gelen korku dolu çığlıklar yüzünden dikkatim dağılmıştı. Gemi parçalara ayrılıyordu ve kaçabileceğimiz hiçbir yer yoktu.

Geminin yüzeyindeki nekronun saldırısından kaçmak isterken parçalara ayrılmaya başlayan gemiden aşağıya, nekrolarla dolu olan denize... fırtınanın tam ortasına düşmüştüm. Dalgaların arasında çırpınırken Igor'u baygın bir şekilde suyun üzerinde yatarken görmüş, daha çok dehşete kapılmış ve hemen ardından da gemiden atlayan Astrid'i fark etmiştim.

Sersemleşmiş bedenim buz gibi suyun etkisinden kurtulmaya çalışırken büyüm serbestçe etrafımda dolaşarak beni korumaya çalışıyordu. Bir yandan beni dibe çekmeye çalışan fırtınaya karşı direnmeye, öte yandan da nekrolara yem olmamaya çalışıyordum. İkisini de aynı anda yapmak imkânsıza yakınken Igor'u korumam gerektiğinin de farkındaydım.

Tılsımlarım buz gibi suyun içerisinde olmama rağmen tüm sırtımı yakıyor, onları kullanmam için âdeta bana yalvarıyorlardı. Elimdeki tek avantajım tılsımlarımdı. Kendi gücüm, kendimi kurtarmama ancak yeterdi ama diğerlerini de düşünmeliydim. En doğru şeyin tılsımlarımı kullanmak olacağına saliseler içerisinde karar verdiğimde onları büyümle birleştirdim.

Farklı yönlere yayılan onlarca değişik renkteki büyü, denizin altına yayılırken bedenimin etrafını saran zararsız bir hava dalgası hissettim. Bu Astrid'ti. Beni, denizin altındaki fırtınadan etkilenmemi engelleyen bir hava dalgasının içine kapatmıştı ve kendisi de aynı dalganın içerisindeydi. Ona doğru döndüğümde elimle Igor'un yüzeyde baygın bir şekilde, hareketsizce yatan bedenini gösterdim. Tılsımlarımın etkisiyle bu denli büyük bir güç açığa çıkartmak beni o kadar çok zorluyordu ki konuşmaktan bile aciz kalmıştım. O ise işaretimden ne söylemek istediğimi anlamış ve hızlı hareketlerle Igor'u elementiyle bizim yanımıza doğru çekmişti. Etrafımızı saran hava dalgasının içerisinde güvendeydik, ancak aynı şeyi diğerleri için söyleyemezdim. Geminin içerisinden gelen acı dolu bağırış sesleri ve aynı zamanda da nekronun korkunç çığlığını duyuyordum.

Tılsımlarımla birleşen büyüm suyun altındaki her bir nekronun yerini bulup onlara bir kılıç misali saplanırken kalbim sökülüyormuş gibi hissediyordum. Nekroların sert derileri yüzünden onlara zarar vermek zor ve yorucuydu. Yine de karanlık, gözlerimin önüne bir perde gibi inerken bile güçlü hissediyordum. Tılsımlar beni olduğumdan da güçlü yapıyordu. Bulunduğumuz durumun şartlarına rağmen odaklanmaya çalıştım

ve tüm gücümü serbest bıraktım. Bu şekilde ölmeyecektik. Bu şekilde *ölemezdik.*

Büyümün tamamını dışarıya bıraktıktan sonra benim için her şey flulaşmıştı. Tılsımlarımın etkisinin daha çok arttığını hissettiğimde ise değişik sesler duyarak kendimi karanlığa teslim etmiştim. Devamında olanları ise sadece Astrid'in bana anlattığı kadarıyla biliyordum. Yaşadığımız şeyleri onun gözlerinden görüp ağzından işitmek ise çok daha korkunçtu.

"Ölecektin," demişti. *"Sen olmasaydın biz de ölecektik."*

Beni korumak için gönderilen bir gemi dolusu muhafız... Benim yüzümden ölen bir yığın insan...

Astrid'in yatağımın köşesine oturup anlattıklarını anımsamaya çalıştım.

"Muhafızların gemiye girdiğini görünce Niella, Thomas ve Noah'ı, Mylo'ya emanet ettim. Çocuklar, mürettebat ve muhafızlarla birlikte daha güvende olur diye düşünmüştüm. Hem onları koruyabilecek tek kişi de Mylo'ydu. Sana yardım etmem gerektiğini biliyordum. Mylo'nun elementi su olsa bile büyülü bir fırtınayla baş edecek kadar güçlü değildi ama ben su üstünde yeni bir hava akımı oluşturup suyun altındakini, üsttekiyle bastırmaya çalışabilirdim. Böylelikle altta kalan hava akımı üsttekine karışıp yok olurdu. Güverteye çıkana kadar aklımdaki fikir buydu en azından.

Ama sonra o geldi. Gemiyi ortadan ikiye ayıran devasa nekro...

Ne yazık ki mürettebatın ve muhafızların bir kısmı geminin içinde açılan yarıktan suyun içine düşmüş. Mylo'nun onlara yardım etmesine fırsat bile olmamış. Suya düşenlerin nekroların yemi olduğunu söyledi. Onlarca nekroya karşı kurtulma şansları hiç olmamış.

Geriye kalanlar yarıktan uzaklaşıp güverteye çıkmış ama üst güvertedeki nekro yüzünden kendilerini koruyamamışlar. Mylo'nun emrindeki kılıçlı askerler senin hâlâ gemide olduğunu düşünerek canları pahasına savaşmışlar ama nekronun karşısında kılıçlarının çok fazla sesi çıkmamış. Onurlarıyla savaştıklarına eminim."

Yaşama tutunmak için öldürmüştüm ama daha önce hiç kimse beni korumak için ölmemişti. Sıkıntıyla iç çektim. Bir insan için onlarcası ölmüştü. Buna değer miydi? Benim için değer miydi? Zihnimi kemiren düşünceler Astrid'in anlattıklarına katıldı.

"Üst güvertede bunlar olurken sen tüm gücünle suyun altındaki nekroları öldürmeye devam ediyordun. Mavilik yerini kanın kızıllığına çoktan bırakmıştı ve Igor hâlâ baygındı. Fırtınanın elementimi zorladığını hissediyordum ama risk aldım ve denize atlamadan önce düşündüğümü yaparak yüzeyde küçük bir hortum oluşturdum. Suyun altındakine oranla devenin yanında pire gibi kalıyordu ama senin büyün bir şekilde benim elementimle birleşerek hortumumu büyüttü.

Hortum büyüdükçe sen küçülmeye başladın. Ensenin kanamaya başladığını fark ettiğimde durumunun kötüleştiğini anlamıştım. Gücün seni tüketiyordu ve bizi hapsettiğim hava kapsülünün içine denizin altındaki fırtınanın karanlık enerjisi sızıyordu. Her şey kontrolden çıkmıştı.

Üst güverteden denizin içine düşen mürettebatı ve çıldırmış gibi geminin üzerinde tepinen nekroyu gördüğünde büyün bizi suyun içinden çıkartıp geminin ön tarafına indirdi. Hava kapsülünün içinden çıkıp yerde baygın şekilde yatan Mylo'nun önüne geçtin ve nekronun önünde dikildin. Seninle birlikte fırtınanın karanlık izleri de geldi.

Thomas ve Noah, Mylo'yu oradan kurtarmama yardım etti ama nekro, sana saldırırken geminin tamamen parçalara ayrılmasına sebep oldu. Bu sefer sadece biz değil, herkes suyun içine düştü. Kızıl denizin içinde nekroyla savaşan seni görmek zor değildi. Sırtın ve kıyafetlerin kan içinde kalmıştı. Etrafındaki siyah enerjiyse seni yutmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Suya düştüğümüzde Igor'un aldığı darbe onu uyandırdı ama o da senin ölmeni engelleyebilecek kadar uyanık kalabildi. Nekro öldükten ve sen suya düştükten sonra fırtına dindi. Igor bayıldı ve ben sadece yedimizi bir araya getirebilecek kadar güçlüydüm.

Geriye kalanlar... Onları kurtaramadım, çok üzgünüm."

Astrid'in anlattıklarından sonra sapasağlam bir şekilde Farallon topraklarına basabildiğimiz için şanslı olduğumuzu biliyordum. Fakat beni en çok sarsan ve şaşırtan şey, Astrid'in bana söylediği son cümleydi.

"O geldi Melody, bizi o kurtardı."

Söylediğini anlamakta başta zorlanmıştım, ancak sonrasında aklıma dank etti. *O gelmişti.* Okyanusun ortasındayken, üstelik Farallon'dan epey uzaktayken bizi bu topraklara getirebilecek tek bir kişi, tek bir doğaüstü canlı vardı.

Anka... Bizi o kurtarmıştı.

BÖLÜM 39

Eski ahşap kapının art arda tıklatılmasıyla kendime geldim. "Gel!"

Tok sesim soğuk odanın içerisinde yayılırken kapı gıcırdayarak açıldı. Mylo gelmişti. "Igor, yemeğin hazır olduğunu söylememi istedi." Kafasıyla içeriyi işaret ederken eskisinden de yorgun görünüyordu. Uzun süredir uyumamış olduğunu biliyordum. Geleceğimi ifade edecek şekilde kafamı sallarken karnıma doğru çektiğim bacaklarımı yataktan aşağıya doğru sarkıttım. Oysa duygusuz bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu. Sanki bir şey söylemek istiyor da buna dili varmıyordu.

Ona doğru bakmayı sürdürdüğümde konuşmak için araladığını düşündüğüm dudaklarından küçük bir duman bulutu çıktı. Sıcak nefesi, soğuk odaya karışmıştı. Çıkmak için hareketlendiğinde "Mylo," dedim sessizce. Yine de beni duyabildiğini biliyordum. Durmuştu. Bakışları altınlarımı bulduğunda "Senin suçun değildi," dedim. "Burada bir suçlu varsa o da benim." Okyanusta can veren muhafız birliğinden ve mürettebattan bahsettiğimi biliyordu. Onların ölümünü en az o da benim kadar üzerine alıyordu. Görevinde başarısız olduğunu düşünüyor ve o insanları koruyamadığı için kendini suçlu hissediyordu ama o insanlar onun yüzünden değil, beni korumakla görevlendirildikleri için ölmüşlerdi.

"İkimizin de suçu değildi." Söylediği şey beklediğimin tam aksiydi. "Onları koruyamadık ama bunu yapan biz değildik. Büyülü fırtınaya sebep olan, nekroları bu okyanusa süren kişilerin yaptığı bir şeydi bu ve buna her kim sebep olduysa... yaptığı kesinlikle yanına kâr kalmamalı." Gözlerim, aşınmış tahta zeminde bir süre takılı kaldı. Mylo haklıydı. Buna her kim sebep olduysa yaptığı yanına kâr kalmamalıydı.

Igor'un teknenin başında bana söyledikleri aklıma geldiğinde geleceği gerçekten de bildiğini düşünmeye başlamıştım. Bana zorunda kalırsam sadece kendi amaçlarım doğrultusunda ilerleyemeyeceğimi, bir noktadan sonra kötülükle savaşmak zorunda kalabileceğimi ve o zaman da bir karar vermem gerektiğini söylemişti. Kendi amaçlarım dışındaki kötülükle karşılaştığımda bu benim meselem olmasa bile bir tercih yapmak zorunda kalacaktım ve bu tercihimin artık başka meseleleri umursamamak olmadığını biliyordum. Görmezden gelmek yerine savaşacaktım. İntikam, dökülen kanlara karşılık alınmalıydı. *Kana karşı kandı.*

"Falcıya gittiğimizde fırtınaya sebep olan kişinin ya da kişilerin kim olduğunu da öğrenmeye çalışacağım." Astrid, Mylo'ya birçok şeyden bahsettiği için o da falcıların nasıl insanlar olduğunu biliyordu. Gözlerinden geçen minnet duygusunun ardındaki intikam isteğini gördüğümde ayağa kalktım. "Şimdi gidip yemek yiyelim."

Kafasıyla hafifçe onay verdiğinde ahşap kapıdan geçerek salona geldik. Gemi kazasından kurtulan herkes şu anda bu odanın içindeki büyük masanın etrafındaydı. Igor'un çok da büyük olmayan kulübesindeydik. Farallon'a ayak bastıktan sonra bir süre boyunca sarayda kalmış, ardından da buraya gelmiştik. Ben kraliçeyle bizzat görüşmemiştim. Kendisi Igor'un uzun yıllar boyunca arkadaşı olduğundan Igor, ona her şeyi açık açık anlatmıştı. Kraliçe kimseyle görüşmek istememesini saygısızlık olarak algılamamış ve iyi dileklerini Igor aracılığıyla bana iletmişti. Sarayda kaldığımız süre içinde Igor Darian, babama

büyülü bir güvercinle iyi olduğumuzu ve yolculuğumuzun sorunsuz geçtiğini anlatan kısa bir mektup yollamıştı. Olanları anlatmayı kimse uygun bulmadığından böyle bir yola başvurmuştuk. Bu sayede başımıza gelenleri bir süre boyunca Nemesis'teki hiç kimse bilmeyecekti.

Masadaki yerimizi aldığımızda Noah ve Thomas'ın başlarını önlerindeki yemeklerine çoktan gömmüş olduklarını fark ettim. Bu ikili gerçekten de doymak bilmiyordu. Niella ise sessizdi, hâlâ olanların şokunu atlatamamış gibi duruyordu. Astrid'in yanına oturduğumda yerinde huzursuzca kıpırdandı. Igor, kendisine bakınca kıpırdanmayı kesti ve yemeğine döndü. İçerideki sessizlik can sıkıcı boyuttaydı. Bir anlığına sessizliğin içindeki sese seslenmeyi düşünsem de vazgeçtim. Sessiz bir yemeğe herkesin ihtiyacı var gibi duruyordu. Çünkü ardından gelecek olanlar bu anın sessizliğini kesinlikle aratacaktı. Belki de son huzurlu anımız buydu.

Igor'un önüme koymuş olduğu sıcak yulaf çorbasını kaşıklarken düşüncelerimden uzaklaşmaya ve onların yerine boğazımı yakıp geçen sıcaklığa tutunmaya çalıştım. Aynı zamanda kafamdaki sesi de görmezden gelmeye, susturmaya çalışıyordum. Açıkçası bunu Astrid'le konuştuktan sonraki her anımda yapmıştım çünkü *Anka* benimle konuşmak istiyordu. Onu görmezden gelmek her seferinde daha zor olsa da kendimi, onunla konuşmaya henüz hazır hissetmiyordum.

Aylardır onunla konuşmak için uğraşmış fakat başaramamıştım. Şimdiyse konuşabilme şansım varken bunu olabildiğince ertelemeye çalışıyordum. Onu görmek sandığımdan da zor olacağa benziyordu.

"Gerçekten konuşmalıyız Melodyss..."

Boğazımı yakan sıcaklığa tutundum.

"Sana söylememem gereken şeyler var."

Noah'ın yemek yerken çıkarttığı seslere odaklanarak kaçınmaya çalıştım.

"Beni sonsuza kadar görmezden gelemezsin, benim gibi ölümsüz değilsin."

Ağzıma doğru götürdüğüm kaşık şaşkınlığım yüzünden havada asılı kalırken dudaklarım aralandı. Duyduğum şeyin hayal mi yoksa gerçek mi olduğu konusunda emin değildim.

"Beni duyabildiğini biliyordum, sonunda dikkatini çekebildim."

Gözlerimi devirip çorbamı kaşıklamaya devam ettim. Birkaç kaşık içmiştim ki bu kez sabırsız sesi kızgın çıkmıştı.

"Melodyss! Zamanımız daralıyor ve sen orada oturup hiçbir şey olmamış gibi, neli olduğunu buradan göremediğim çorbanı içiyorsun. Gerçekten sorumsuzsun. Bu kadar sorumsuz olmana inanamıyorum. O lanet olası kıçını kaldırıp-"

Oturduğum sandalyeyi itip sıkıca kavradığım kaşığı masaya sertçe vurdum ve ayağa kalktım. Benim sorumsuz olduğumu söylerken kendisinin aylarca nerede olduğunu, beni neden yalnız bıraktığını ve bunun gibi içimde biriken diğer her soruyu yüzüne karşı bağırarak sormak istiyordum. Kaşığın masanın üzerinde bıraktığı ses, odayı ölüm sessizliğine bürürken herkesin meraklı ve çekingen bakışları üzerimdeydi. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra "İzninizle! Kader onu öldürmem için beni çağırıyor," diyerek dış kapıya yöneldim.

Bir hışımla dışarıya çıktığımda Anka'nın nerede olduğunu görmek için çevreye bakındım. Igor'un evi küçük bir tepeciğin üzerindeydi ve bu yüzden çevresinde ağaçlar ve boş alandan başka hiçbir şey yoktu. En yakındaki ev bile tepenin eteklerindeydi.

Evden biraz uzaklaştıktan sonra Anka'yı hâlâ görememiş olmam beni daha çok sinirlendirmişti. Öfkeden kudurmak üzereydim. "Neredesin?" Bağırışım havaya karışırken üzerime düşen gölgeyle birlikte kafamı havaya doğru kaldırdım. Anka, tiz bir şekilde kükreyerek görkemli bir şekilde önüme iniş yaptığında öfkeyle kısılan gözlerime rağmen içim titredi. Eskisinden çok daha yabani, çok daha vahşi gözüküyordu. Tüyleri

gümüş renginden kül rengine dönmüştü ve artık parlak değil, soluklardı. Yaşlanmış mıydı? Yoksa tuttuğu yas yüzünden mi bu haldeydi? Bir anlığına ona sarılmak istesem de bunu yapmadım. Yapamazdım.

"Melodyss..."

Kendisi zihnime konuşuyordu, ancak ben onun zihnine konuşamazdım. İmkânsız değildi, ancak bunu büyüyle yapmak bile benim için oldukça karmaşıktı. Duygularımı ve düşüncelerimi sesime yansıtmadan önce büyük bir sakinlikle "Benimle ne konuşmak istiyorsun?" diye sordum. Saçmalamadan ve öfkemi kusmadan önce ona konuşması için bir şans verecektim.

"Hissetmedin mi?"

Uzatmadan direkt konuya girmiş olması iyi bir şey olsa da sorduğu sorunun ne anlama geldiğini anlayamamıştım. "Neyi hissetmedim mi?"

İri cüssesini eğerek kafasını kafamın hizasına kadar eğdi ve gözlerimin içine baktı. "Açığa çıkan enerjiyi ve beraberinde gelen kötülüğü?"

Fırtınadan bahsediyor olabileceğini düşündüm. "Fırtınayı çıkartan enerjiden mi bahsediyorsun?"

Kafasını iki yana salladı. "Senden yayılandan bahsediyorum."

Kaşlarımı çattım. Söylediklerinden gerçekten hiçbir şey anlayamıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Duruşunu dikleştirdi ve tiz bir şekilde kükredi. Kızmış mıydı? Bir adım geri çekildim ve beklemeye devam ettim. "Kendinden yayılan enerjiyi bu zamana kadar fark etmemiş olman imkânsız, Melodysss... Senden alınan bir enerji açığa çıkartılmış. Karanlığın izlerini sana kadar takip ettim. Ne saklıyorsun?"

Kaşlarımı mümkünmüş gibi daha da çok çattım. "Sen ne dediğini bilmiyorsun." Kanatlarını açtığında tüyleri dikleşti. Saldırgan bir tavrı vardı. Onun artık tanıdığım Anka olmadığını düşünüyordum. Değişmiş olmalıydı. Ne olur ne olmaz diye büyümü rahatça açığa çıkartabileceğim bir seviyeye getirdim.

"Söylemek istediklerini açıkça anlat çünkü kısa cümlelerinden anlam çıkartmakta zorlanıyorum."

Kanatlarını katladığında dikleşen tüyleri yavaşça sönmeye başladı. "Diyarlar boyunca karanlığın izlerini takip ettim ve kötülüğün yeniden doğduğu yeri bulmaya çalıştım. İzler beni önce Nemesis'e, ardından da sana getirdi."

Kötülüğün yeniden doğduğu yer Nemesis olamazdı, bu imkânsızdı. Yaşanan tek olay... Başıma giren ağrıyla birlikte kalakaldım. Hayır... Bu olamazdı.

"Ne düşünüyorsun Melodysss?"

Ona söylemeli miydim? Bunu bilmeyi o da en az benim kadar hak ediyordu. "Kötülüğün doğduğu yer Nemesis olabilir ama benim bununla hiçbir alakam yok. Bunu ben başlatmadım. Onlar külleri çaldılar ve sonra olaylar başladı."

Son cümlemden sonra Anka, eskisinden de beter bir şekilde kükreyerek göğe yükseldi. Yeniden yere indiğinde altımdaki toprak sarsılmıştı. İri cüssesiyle üzerime yürürken beynim patlayacakmış gibi hissettim. "Kâhinimin küllerini mi çaldılar?!"

Büyüm parmak uçlarımdan çıkarak önümde bir koruma bariyeri oluştururken dik durmaya çalıştım ama sesim duruşumun aksine güçsüz çıkmıştı. "Evet, onu bizden çaldılar."

Gümüş gözlerinden neredeyse ateş çıkıyor gibiydi. *Sinirlenmişti, hem de çok.* Yine de buna rağmen zihnime fısıldadı. Bu sessizliği beni daha çok ürkütmüştü. "Bana her şeyi anlat."

***

Anka'ya bu zamana kadar başıma gelen her şeyi anlatmıştım. Yeri geldiğinde sinirlenmiş, yeri geldiğinde de şaşırmış, tüm konuşmanın sonundaysa durgunlaşmıştı. Sessiz bir şekilde oturduğumuz tepeciğin üzerinde bir süre aşağıyı izledikten sonra söylemek istediğim her şeyi es geçerek sormak istediğim asıl soruyu sormaya karar verdim. Bu sorunun cevabı her şeyi açıklayacaktı. En azından ben öyle olmasını umuyordum. "Neden gittin?"

Sustu.

Sessizliğini bozmak istemediğini belirtir gibi nefes almaktan bile kaçınarak sustu hem de.

Bense bekledim.

Cevabını duyacağım an gelene kadar bekledim hem de.

O tepenin üzerinde saatler boyunca, hava kararıp gece yarısı oluncaya dek sessizce oturduk. Sessizlik sinir bozucu raddenin de ötesine geçmişti ama susmaya devam ettim. Ona, kendisini hazır hissedene kadar zaman tanıdım. Eninde sonunda konuşmaya başlayacağını biliyordum. Gitmesinin mantıklı bir açıklaması olmalıydı.

"İntikam içindi." Sert rüzgâr saçlarımı birbirine katarken ve gökteki bir baykuş bize doğru yaklaşırken cevap verdi. Sesi, bir karıncanın yürüyüşü kadar sessiz ve anlaşılmazdı.

Kafamı ona doğru çevirdim. "İntikam için mi?" Ona bakmamdan rahatsız olmuş gibi büyük cüssesini hareket ettirerek huzursuzca kıpırdandı. Bana bakmıyordu.

"Kâhinimi benden alan herkesten intikam almak ve tüm kötülüğü kökünden kazımak için gittim."

Söylediği o kadar imkânsızdı ki ona kızdım. Bizi bir hiç uğruna terk etmişti. "Yaratıkları, büyücüleri ya da kötü olan kim varsa onları öldürerek kötülüğü bu diyarlardan kazıyamazsın Anka, seni yaratanlar aynı zamanda kötülüğü de yarattılar. Onların yarattığını yok edemezsin. Dünyalar var olduğu sürece iyilik ve kötülük kavramı her zaman geleceğimize değecektir. Bunun için bizi terk etmemeliydin. Sana ihtiyacım varken çekip gitmemeliydin."

Ayağa kalktım. Bağırışıma engel olamıyordum. İçimde biriken ne varsa kusmaya hazırdım. "Hiç tanımadığım onlarca insanla birlikte, hiç bilmediğim bir krallıkta yalnız kaldım. Ne gece kuşları, ne kristaller, ne de tapınağım vardı. Geçtiğimiz günlere kadar Astrid ile iki kelimeyi bir araya getirip sohbet bile edemiyorduk. Mylo, benden nefret ediyordu ve sen zihnine

giremeyeyim diye önüme bir sürü engel çıkarıyordun. Sana kardeşimin küllerinin çalındığını bile söyleyemedim. Beni aylar boyunca tüm bu insan dramasının içerisinde yalnız bıraktın. Onları korumak senin görevindi ve sen bu görevin sorumluluğunu bana yükleyip gittin. Hem de ne uğruna! Kötülüğü yok etmek için mi? Sana bir şey söyleyeyim Anka, kötülüğü yok edemezsin ama kötülük, ölümsüz sandığın seni yok edebilir. Bunun için gerçekten ölmene bile gerek yok üstelik." Kendimi tutamadığımı fark ettiğimde gözlerimi kapatıp derin nefesler almaya başladım. Sakinleşebilmemin tek yolu buydu.

Kıpırdadığını hissettiğimde gözlerimi yavaşça açtım. Tam karşımda, kafasını göz hizama eğmiş bir şekilde gözlerime bakarak duruyordu. "Çok fazla kişiyi öldürdüm, çok fazla yaratıkla mücadele ettim. Sayıları azalmadı ya da bitmedi ve şimdi de yeni bir kötülük ortaya çıktı. Onunla birlikte açığa çıkan devasa, öldürücü enerjiden bahsetmiyorum bile. O günden beri kalbime belli belirsiz bir şekilde kötü duygular aşılanıyor ve ben de bu kötü duyguları takip ediyorum. *Onların sebebini bulup tamamen ortadan kaldırmak için...* Ama sonradan görüyorum ki tüm bu kötü duygular beni *sana* getiriyor."

Ne demekti bu? "Peki, benim tüm bunlarla ne gibi bir ilgim var?"

Gözlerini kısıp sivri gagasını bana doğru uzattı. "Kötülerin seninle alıp veremedikleri bir şey olduğu aşikâr. Ayrıca yaşamanı da istemiyorlar. Bu da demek oluyor ki; her şeyin seninle bir ilgisi var."

Sağ tarafımdan gelen ve dikkatimi dağıtan baykuş sesiyle birlikte kafamı o yöne doğru çevirdim. Gökyüzünden süzülerek inen baykuş tepenin üzerine konmuştu. Ona daha dikkatli baktığımda "Aman Tanrı'm!" diye mırıldandım. "Bu bir gece kuşu." Karanlığın içinde parıldayan küçük kristallerini görmek beni heyecanlandırsa da gözlerinin tamamını kaplamaya çalışan karanlık iyiye işaret değildi. Bu gece kuşuyla alakalı bir sorun vardı. Anka'nın orada olduğunu unutarak gece kuşuna

doğru yürümeye başladım. Onu ürkütüp kaçırmak istemediğimden yavaşça hareket ediyordum, ama kaçacak gibi de durmuyordu. Karanlığın, kristallerini tamamen ele geçirmesine izin vermemeye uğraşır gibi sabırsız ve huysuz görünüyordu. İçimde gece kuşunun buraya benim için gönderildiğini söyleyen bir his vardı.

Yanına vardığımda onunla konuşmak için büyümü açığa çıkardım, fakat ben henüz onunla iletişime bile geçememişken gözlerini gözlerime kilitleyip beni büyük bir acı ve korku eşliğinde karanlığın içine sürükledi. Çığlığım tüm tepede yankılanırken gözümün önüne düşen görüntülere gözümden akan yaşlarla tanıklık ediyordum.

Acı, zihnimin ve vücudumun her yerindeydi. Tılsımlarım vücudumdan siliniyormuş gibi yanıyordu. Görüntülere odaklanmaya çalıştım. Karanlığın kıyafetini giymiş Syndra rahibeleri, gözleri kör olan bir kadına işkence ediyor ve bunu yaparken de tüm enerjisini emiyorlardı. Kadının yardım çığlıklarını kanın azizliği bozarken görüntü değişti. Gördüğüm yerin neresi olduğundan emin değildim ama bir vadinin tam ortasındaymışım gibi görünüyordu. Önümde elleri birbirine zincirlenmiş bir sürü insan vardı. Tahminimce büyücülerin köle olarak sattığı bir grup insana bakıyordum. Kölelerin ardında at arabaları ve bir grup siyah pelerinli duruyordu. Bu grupta beni rahatsız eden bir şey vardı. İçime dolan tedirginlikle birlikte vizyonun içinden çıkmak istedim. Görüntü kararırken pelerinli kişilerden biri tam da olduğum yere doğru döndü ve gülümsemeye başladı. Yüzündeki gülümseme eğlendiğini belirtir nitelikteydi. Görüntü hepten yok olmadan önce pelerininin görmeme izin verdiği dudaklarının arasından çıkan ve dehşete düşmemi sağlayan kelimeler beynimde yankılandı. *"Senin için geliyorum."*

BÖLÜM 40

Görüntüden çıkmayı başardığımda geriye doğru savrularak sert toprakla buluştum. Bununla aynı anda gece kuşu, Anka tarafından patlatılarak öldürülmüştü. Rüzgâra karışan külleri izlerken bağırdım. "Bunu neden yaptın?!"

Dört ayağının üzerine kalktığında zihnime konuştu. "Kristallerinin yerini önce siyahlık, sonra da kan aldığı için." Ellerimi yüzüme kapatırken bunun kötü bir rüya olmasını diledim ama değildi. Derin nefesler alarak ayağa kalktığımda Anka, "Gece kuşu vizyonda ne gösterdi?" diye sordu.

Görüntüler aklıma düşerken Syndra rahibelerinin kör bir kadına işkence ettiği aklıma geldi. Onun tüm enerjisini sömürüyorlardı. Kör kadının Igor'un arkadaşı olabileceği düşüncesi beynimdeki tüm düşüncelerin üzerini örtüp uyarı sinyalleri vermeye başladığında "Hemen gitmemiz gerekiyor," diyerek koşmaya başladım. Anka yanımda kulübeye doğru koşarken ona vizyonda gördüklerimi anlattım.

Igor'un yerine vardığımızda kapalı olan kapıyı kırarcasına çalmaya başlamıştım. "Igor!" Kapı birkaç çalış sonrasında Noah tarafından açılmıştı. "Igor nerede, Noah?"

Endişeli halim onu da endişelendirmişti. "Neler oluyor?" Mylo, koşarak içeriden geldiğinde arkamdaki Anka'yı görüp gerilmişti.

"Igor, su almak için Astrid ile birlikte tepenin aşağısındaki akarsuya gitti." Thomas'ın içeriden bağıran sesi bana, Noah ve Mylo'dan çok daha fazla yardımcı olmuştu.

"Gidelim, üzerime bin!" Anka'nın zihnime fısıldayan sesinden sonra dediğini yapıp yapmamak konusunda kararsız kalsam da bu yolla onların yanına daha hızlı bir şekilde gidebileceğimizin farkındaydım.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Anka havalanmadan önce Mylo'ya baktım. "Kristallerin gösterdiği bir uyarıya tanıklık ettim, falcı saldırıya uğrayacak. Burada kalıp diğerlerinin güvende kaldıklarından emin ol."

Anka havalandıktan sonra Mylo ve diğerleri görüş alanımızdan çıkmıştı. Birlikte hızlı bir şekilde tepenin aşağısındaki akarsuyun yanındaki Astrid ve Igor'un yanına indiğimizde, ikisi de yüzümdeki ifadeden ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı. "Neler oluyor?"

Elimi Anka'nın üzerine binsin diye Igor'a doğru uzattım. "Yolda anlatırım, şimdi gitmemiz gerekiyor." O elimi tutup Anka'nın üzerine binerken Astrid de bizimle geleceğini söyleyip Igor'un arkasına oturmuştu. Anka hepimizi taşıyabilecek kadar güçlüydü.

Igor'a olanları kısaca anlattığımda Anka'ya gideceği yönü tarif etmişti. Ayrıca vizyonda gördüğüm kadınla, arkadaşının fiziksel özellikleri uyuşuyordu. Syndra rahibelerini duyduğundan beri tedirgin ve sinirliydi. Bunu hissedebiliyordum. Vizyonun hemen gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilemezdik. Bu gelecekten ya da geçmişten bir görüntü de olabilirdi. Geç kalmamış olmayı dilemekten başka hiçbir seçeneğimiz yoktu.

Gecenin karanlığında yol alırken Astrid, "Syndra rahibelerini daha önce hiç duymamıştım," diyerek duyabileceğimiz bir ses tonuyla bağırdı. Onu bu konuda bilgilendirsem iyi olurdu. Onlarla karşılaştığında yapması gereken tek şey kendisine dokunmalarına izin vermemesiydi. Temas olduğu sürece Syndralar

onun gücünü ve enerjisini emerdi. Bu yüzden onlardan olabildiğince uzak durmak gerekiyordu.

"Kendi içlerinde Syn ve Dra olarak ikiye ayrılan bir çeşit rahibe grubu. Büyücüler onlara gücün karanlık yüzleri de der. Kurbanlarının gücünden, büyüsünden ve düşüncelerinden beslenirler. Beslendikçe de gençleşip güzelleşirler. Aynı şekilde büyü gücünü emip başka birisine aktarabilme özelliklerine sahipler. Amaçları senden beslenmek değilse ve sana uzun sayılabilecek bir süre boyunca temas ederlerse, sen de onlardan birine dönüşürsün." Onlarla hamile, genç bir kadını ellerinden kurtarmak için yüz yüze ve birkaç defa da kristallerin gösterdiği vizyonda karşılaşmıştım. Her iki türlüsü de beni tedirgin etmişti çünkü onlara karanlığın yüzleri demelerinin bir sebebi vardı. Üzerlerine giydikleri ve yüzlerinin bir kısmını örten kara çarşafları kıyafetlerinin altındaki buruşuk yüzlü canavarı gizliyordu. Kirli krem rengini andıran tenleri kıvrımlıydı. Dişleri bir kılıç gibi sivri ve burunları bunu devam ettirmek istermişçesine uzundu. Gözlerinin içine bir kez baktığınızda, o iki kırmızı noktanın şeytanın tohumu olduğunu anlayabilirdiniz. Syn ve Dra rahibeleri yer altı dünyasına girebilen nadir türlerdendi ve tehlikeli oldukları kadar birbirlerine sadıklardı. Bu korkusuz doğaüstü canlıları alt etmenin tek yolu onları öldürmekti.

Anka, Igor'un söylediği yere iniş yaptığında etrafı incelediim. Karanlık yüzünden pek fazla şey seçilmese de şu anda büyük bir mağaranın önünde durduğumuzun farkındaydım. "Sessiz olun ve beni takip edin."

Anka'nın burada kalması bizim için daha iyi olurdu bu yüzden "Sen burada bekle," diyerek Igor'un peşinden mağaranın içine girdim. Kendi büyüsünü ortaya çıkartıp bize ışık kaynağı oluşturmuştu. Bu sayede gittikçe daralmaya başlayan mağaranın içerisinde önümüzü rahatlıkla görebiliyorduk. Dibe yaklaştıkça kulağımıza dolan güçsüz acı dolu inleme sesi, Igor'un koşmasına sebep olurken hemen arkasından ilerlemeye devam ettik.

Her an saldırmaya hazır olmak için büyümü ortaya çıkardım. Elimden çıkan mor enerji tüm bedenimin etrafında dolanırken sonunda mağaranın sonuna gelmiş ve büyük bir açıklığa çıkmıştık. Loş ışığın aydınlattığı yerde en az on rahibenin olduğunu net bir şekilde görebiliyordum. Üç tanesi falcının etrafında dizilmişti ve tam da vizyondaki gibi bir görüntü ortaya çıkmıştı. Igor büyüsünü serbest bıraktığında falcının etrafındaki bir Syn rahibesi beyninden vurulmuştu. Her yöne yayılan kanın, görüntüyü bitiren kan olduğunu anımsadığımda bu ayini durduranın biz olduğumuzu anladım. Büyüm parmak uçlarımdan kopup üzerime doğru koşan iki rahibeden birisinin göğsüne çarptığında gözüm neredeyse Astrid'e değmek üzere olan rahibeye kaydı. "Dikkat et!"

Astrid, elini kendisine doğru uzatmış olan rahibeyi gördüğünde elementini ortaya çıkartarak onu yarım metre ötedeki duvara sertçe fırlattı. Rahibenin bedeni duvardaki çıkıntıya saplanmıştı. Ölen her rahibeden sonra ortaya çıkan karanlık enerji patlayarak yok oluyordu ve bu da etrafa büyük ölçüde zarar vermeye başlamıştı. Böyle giderse mağaranın tavanı üzerimize çökecekti.

Igor'un gözü dönmüş gibiydi. Büyük bir bağırışla içerideki havanın soğumasına, hemen ardından da ateş gibi yanmasına sebep olmuştu. Tüm bunlardan sonra oluşan kara büyü tüm Syn ve Dra rahibelerini yakarak kül etmiş ve ortaya büyük bir enerji patlamasının çıkmasına sebep olmuştu. Mağaranın tavanı ortadan ikiye ayrılmaya başladığında "Buradan hemen çıkmamız gerek," diye bağırdı Astrid. Onun ikazıyla birlikte falcıyı yerden kaldırmaya çalışan Igor'a yardım etmek için yanına doğru koştum.

Ben koşarken Igor'un hemen arkasında beliren yeni bir Dra görmemle birlikte "Igor, arkanda!" diye bağırdım.

Igor, arkadaşını bırakıp kendisine dokunan Dra'yla boğuşmaya başladığında yerdeki falcının yanına eğildim. Durumu kötü görünüyordu. Onu buradan çıkarmamızın tek yolu taşımaktı.

Gözleri yarı açık, yarı kapalıyken kendisini zorlayarak konuşmaya çalıştı. "Buraya geleceğini biliyordu."

Söylediği kulağıma zar zor ulaşırken "Kim?" diye sordum. "Kim buraya geleceğimi biliyordu?"

Öksürüp boğazını temizledi. Bu sırada Igor, Dra'yı kendinden birkaç adım uzaklaştırabilmişti ve Astrid de ona yardım etmek için an kolluyordu. "Seni yine bulacak. Kovaladığın kötülükten kaçman gerekiyor." Falcının söylediklerini anlamakta zorluk çekiyordum. "Hakkında bir kehanet yazıldı prenses, Gözyaşı Vadisi'ne gitmelisin. Orada yaşayan Yaşlı Philip'i bul. Kendisi de benim gibi bir falcıdır. O, sana kehanetten ve aradığın tüm soruların cevaplarından bahsedebilir fakat bunun karşılığında ödeme yapman gerekiyor."

Gözlerinin içine yayılmaya başlayan karanlığı gördüğümde "Hayır," diye mırıldandım. "Hayır, karanlığın seni almasına izin verme."

Bir elini kaldırıp üzerimdeki pelerinin yakasından tuttuğunda "Madalyonun ikinci yüzü sensin," dedi. "Ne olursa olsun yaşamalısın." Hemen ardından pelerinimi tutan eli karnının üzerine düştü ve son nefesi havaya karışarak yok oldu. Falcı, ellerimin arasında son nefesini vermişti.

Igor ve Astrid'in Dra'yı çoktan öldürmüş olduklarını ve beni izlediklerini fark ettiğimde sıktığım yumruklarımı gevşettim. Igor, arkadaşını kaybettiği için yıkılmış görünüyordu. Astrid, onun koluna girerek hareket etmesini sağladı. Çökmeye başlayan tavan daha fazla dayanamayacak gibi duruyordu. Buradan çıkmalıydık. Falcı kadın tek başıma taşıyamayacağım kadar ağır olduğundan onu büyümle havaya kaldırdım ve olabildiğince dikkat ederek mağaranın çıkışına kadar hızlıca taşıdım.

Dışarıya çıktığımızda kadını yere, yeşilliklerle dolu toprağın üzerine bıraktım. Igor, kadının yanına çöküp onu alnından öptükten hemen sonra ağlamaya başladı. Bu onun özel veda anıydı ve onunla birlikte biraz yalnız kalmayı hak ediyordu.

Astrid'i elinden tutup onlardan uzaklaştırdığımda Anka'nın yanına doğru yürüdük.

Anka, büyükçe bir taşın üzerinde ayakta duruyor ve ileri-deki bir noktayı izleyerek bizi bekliyordu. Yanına geldiğimizde "İyi olmanıza sevindim," dedi. Çoğul konuşması ikimizin zihnine de aynı anda konuştuğunu işaret ediyordu. "İçeride neler oldu?" Astrid, olanlardan kısaca bahsettikten sonra Anka, "Falcının seninle konuştuğunu gördüm," dedi.

Saçımı parmaklarıma dolayıp hafifçe çekiştirdim. "Gözyaşı Vadisi'ne gidip Philip adındaki yaşlı bir adamı bulmamı istedi, o da bir falcıymış. Aradığım soruların cevaplarını onda bulabileceğimi ama bunun için bir ödeme yapmam gerektiğinden bahsetti."

Astrid, ödeme konusunda ciddi olup olmadığımı anlamak istercesine gözlerime baktı. "Ona ne ile ödeme yapacağımızı söyledi mi, çünkü yanımızda hiç altın yok. Tüm eşyalarımızı gemi kazasında kaybettik." Omuz silktim. Ödemeden kastının altın olduğunu düşünmüyordum ancak bu da bir seçenekti.

"Igor, Philip'i tanıyor olabilir." Igor'un durduğu yere baktığımda artık orada olmadığını gördüm. Aynı şekilde falcı kadın da yoktu. "Igor nereye gitti?"

"Onu layığıyla son yolculuğuna uğurlayacak. Eve dönmenizi ve onu orada beklemenizi istedi." Zihnimde yankılanan sesten sonra sorumuzun cevabını ancak Igor Darian eve döndüğünde alabileceğimizi anlamıştım. Anka'nın sırtındaki yerimizi aldıktan sonra ellerimi onun sertleşmiş tüyleri üzerinde gezdirdim. Bunu yapmak üzerimdeki stresin bir kısmını azaltmıştı.

Gökyüzüne yükseldiğimizde Astrid, yorgun olduğunu belli edercesine kafasını sırtıma yasladı fakat bu hareketi kafasını yasladığı kısmın yanmaya başlamasına sebep olduğunda huzursuzca kıpırdandım. "Bir sorun mu var?"

Astrid'in fısıltısı anında kulaklarıma ulaşırken "Hayır," dedim. "Hiçbir sorun yok." Tılsımlarımla alakalı bir sorun var gibi

hissetsem de Astrid'in rahatını bozmamak için acımı görmezden geldim. Bir süre bu şekilde dayanabilirdim.

***

Eve döndüğümüzde bizi bekleyenlere olanları anlattıktan sonra hep birlikte Igor'un dönmesini beklemiştik. Gece boyunca dönmemesine rağmen uyanık kalıp onu beklemeye devam etmiştim, ancak diğerleri benim kadar dayanıklı değildi. Noah ve Thomas, kafalarını birbirlerine yaslayıp uyuyakalmış; Niella, yorgunluğunu dile getirip odadaki yer yatağına uzanmıştı. Mylo, olup biteni bir köşede sessizce düşünürken Astrid, hemen yanımda otururak saçlarımla oynuyordu. Bu beni rahatlattığından ve bana annemin saçlarımla oynamasını hatırlattığından sesimi çıkartmamıştım. Bedenim onun bedenine yaslıyken kalp atışlarını hissedebiliyordum. Normal olamayacak kadar hızlıydı. Saçlarımdaki eli kulağıma sürttüğünde huylandım. O da bunu fark etmiş olacak ki elini hemen uzaklaştırdı ve hafifçe kıkırdadı. Şaşkınlıkla ona döndüğümde suratındaki ifade donmuştu. "Affedersin." Tebessüm edip yeniden önüme döndüğümde bakışlarım, gıcırdayarak açılan kapıya takıldı. Igor sonunda gelmişti.

Gıcırdayan kapıya odadaki diğer herkes uyanırken Astrid ile birlikte aynı anda ayağa kalktık. Igor, gözlerini üzerimizde gezdirdikten sonra "Neden hâlâ uyumadınız?" diye sordu. Hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu.

"Senin için endişelendik." Bir adım öne çıkıp konuştuğumda Igor altınlarıma baktı. "Şu anda iyi bir zaman olmadığını biliyorum ama sana sormam gereken bir şey var." Kapıyı kapatıp Noah'ın yanındaki sandalyeye oturduğunda masanın diğer tarafındaki sandalyeyi çekip karşısına oturdum. "Falcı arkadaşın bana, üzerime bir kehanetin yazılmış olduğunu ve aradığım cevapları bulmak istiyorsam Gözyaşı Vadisi'nde yaşayan Yaşlı Philip'i bulmam gerektiğini söyledi. Onu tanıyor musun?"

Igor, sakallarını kaşıdı ve kafasını onay verircesine salladı. Yine de yüzündeki hoşnutsuzluğa bakılacak olursa Philip'ten

pek haz etmiyor gibiydi. "Bundan sonra yalnız ilerlemek zorundasınız, sizinle birlikte Gözyaşı Vadisi'ne gelemem ama oraya nasıl gideceğinizi ve Philip'i nasıl bulabileceğinizi size anlatabilirim. Bu arada Yaşlı Philip, vizyonları karşısında ödeme alır." Philip'in ödeme aldığını falcı arkadaşı da söylemişti.

"Ödemeyi altın olarak mı alıyor?"

Astrid'in sorusuna karşılık Igor, kafasını olumsuz anlamda salladı. "Büyük ihtimalle ödeme karşılığında istediği bir eşyayı getirmenizi ya da kendisine borçlu olan birisinden parasını almanızı isteyecektir. Kendisi göremediğinden bu tarz işleri ödeme olarak başkasına yaptırır."

Yüzümü buruşturduğumda Noah konuştu. "Yani istediğimiz cevapları almak istiyorsak bir süreliğine onun kölesi olacağız." Evet, bu Igor'un söylediğine yakın bir şeydi.

"Siz bizimle gelmeyeceksiniz." Astrid'in keskin sesi bir ok misali Thomas ile Noah'ın üzerine saplanmıştı. "Kalkan ilk gemiyle birlikte Nemesis'e geri dönüyorsunuz." Thomas ve Noah, itiraz edecekmiş gibi olduğunda Astrid, sert bir şekilde onlara bakmayı sürdürdü.

"O haklı, bizimle gelmeniz çok tehlikeli olur." Mylo'nun onu onaylayan sesine karşılık çocuklar karşı çıkmayı bile düşünmeden başlarını salladılar.

"Sabah çarşıya inip kalkan ilk geminin ne zaman olduğunu öğreneceğiz." Thomas, Niella'ya döndüğünde "Peki ya sen?" diye sordu. "Sen ne yapacaksın?"

Niella, gözlerini masadakilerin üzerinde dolaştırdıktan sonra "Buraya Melody'ye yolculuğunda eşlik etmek için geldim," dedi. "Sanırım ona katılacağım." Bu sefer itiraz etmek için ağzımı açma sırası bendeydi. Niella'yı daha fazla tehlikeye sokmak istemiyordum. Dudaklarımdan çıkacak ilk kelimeyi bile beklemeden "Kılıç kullanma konusunda uzmanım, fazladan bir destek işine yarayacaktır," diyerek cümlelerimi ağzıma tıktı. Bu konuda itiraz kabul edeceğe benzemiyordu.

Bakışlarımı ondan alıp Mylo'ya verdim. "Belki sen de çocuklarla birlikte Nemesis'e dönmelisin. Bizimle birlikte gelip başını derde sokmanı istemem."

Omuz silkti. "Babama görevimin başarısızlıkla sonuçlandığını, askerlerimizi kaybettiğimizi ve intikamlarını almadan geri döndüğümü söylemem. Ölümleri bir hiç uğruna olmamalı. Onları onurlandırmalıyım. Bu yüzden seninle birlikte Gözyaşı Vadisi'ne geleceğim ve Philip'ten fırtınaya sebep olan kişinin kim olduğunu bizzat kendim öğreneceğim."

Bu tek başına gerçekleştiremeyeceği kadar zor bir intikam planıydı. Bunu yapan kişi her kimse çok güçlü olduğu kesindi ve Mylo'nun tek başına onu alt edemeyeceğinden adım gibi emindim. "Bu çok tehlikeli, Mylo."

Kafasını bunu bildiğini belli edercesine salladı. "Yine de bunu kimin yaptığını öğrenmeliyim. Gerekirse daha çok askerle geri dönerim." Bunu istemesine hak veriyordum. Ben de onun gibi bunu yapanlara karşılığını vermek istiyordum. Belki de Astrid ile Mylo'yla birlikte çalışmalıydık. Üçümüzün de falcıdan öğrenmek istediği şeyler ve gerçekleştirmek istediği intikam planları vardı. Mylo, bunu yapanlardan intikam almak isterken Astrid, arkadaşı Ryan'ın nerede olduğunu öğrenecek ve onu kurtarmanın bir yolunu bulmayı deneyecekti. Tek başlarına başaramazlardı. Falcıdan sonra yollarımızı ayırırsak yaşama şansımız da aynı ölçüde azalırdı. İçimden bir ses, birlikte kalmamızı ve tüm bunları beraber aşmamız gerektiğini söylüyordu. Yine de bunu kabul etmeyeceklerini biliyordum. Herkes kendi yoluna gitmeyi uygun bulacak ve bu teklifimi görmezden geleceklerdi. Bunun için onları zorlayamazdım.

Igor, yorgun olduğunu söyleyip masadan kalktığında biz de biraz dinlenmek için yataklarımıza geçtik. Bunun son rahat uykum olduğunu düşünmeden edemiyor, yarın olduğunda tüm düzenimizin değişeceğini biliyordum. Gözyaşı Vadisi'yle alakalı, aklımı kurcalayan şeyler vardı. Özellikle de gece kuşunun vizyonunu gördükten sonra benim için gelen kişiyi düşünmeden

duramıyordum. Belki de onunla karşılaşacağımız yer Gözyaşı Vadisi olurdu. Her ihtimali göz önünde bulundurarak tehlikelere karşı gözümü dört açmalı ve daha dikkatli olmalıydım. Gece kuşunun gösterdiği vizyon beni uyarmış olsa da falcı kadının dediği şey aklımdan çıkmıyordu. Onlar, falcıya gideceğimi biliyorlardı. İçimden bir ses Gözyaşı Vadisi'ne gideceğimi de bildiklerini söylüyordu. Ne olursa olsun bu sefer kötülükten bir adım öndeydim. Onlar için hazırlıklı olacaktım.

BÖLÜM 41

Çivilenmiş tahtalarla dolu pencerelerin arasından süzülen gün ışınlarının yüzüme vurmasıyla gözlerimi açtım. Gerinerek yerimde kıpırdandıktan sonra yanımda yatan Astrid'e doğru baktım. Yüzüne yansıyan gün ışınlarının bir kısmı kırılarak yanağında gökkuşağı renklerinin oluşmasına sebep olmuştu. Hoş bir görüntüydü.

İçeriden gelen seslere kulak kabarttığımda Mylo'nun ve diğer çocukların çoktan uyanmış olduklarını fark ettim ve düzenli nefes alış verişi devam eden Astrid'i hafifçe dürterken üzerimdeki yorganı kenara doğru çektim. Astrid, gözlerini açıp huzursuz bir şekilde bana baktığında gerinerek "Zamanı geldi mi?" diye sordu. "Sanki hiç uyumamışız gibi."

Hafifçe gülümsedim. Uyuduğumuz uyku bana da yetmemişti, ancak bunun yüzünden homurdanacak değildim. "Hazırlanıp içeriye geçelim, diğerleri uyanmış." Kafasını onaylarcasına salladıktan sonra kıyafetlerimizi ve botlarımızı giyip odadan çıktık.

Salondaki masanın üzerinde iki tabak ve önünde de yiyecek birkaç şey duruyordu. Zengin bir kahvaltı olduğu söylenemezdi ama karnımızı doyurmaya yeterdi. Bakışlarımı masanın üzerinden çekip kapının yanında duran Mylo'ya çevirdim. "Bunlar da ne?"

Astrid gösterdiğim yere bakarken Mylo bize doğru dönmüştü. "Uyanmışsınız." Sorumun bu olmadığını bildiğinden açıklama yapmaya başladı. "Eşyalarımızı deniz kazasında kaybettiğimiz için Igor ile birlikte saraya gidip yolluk bir şeyler alıp alamayacağımızı sorduk, kraliçe de bizim için bu çantaları hazırlattı."

Anladığımı belirtip masaya oturdum. "Igor nerede?"

Mylo, çantaları bırakıp masanın önüne geldi. Bu sırada Astrid de yanıma oturmuştu. "Noah ve Thomas'a rıhtıma giden yolu göstermek için dışarıya çıktı. Niella da onunla gitti. Birazdan dönerler." Igor bize Gözyaşı Vadisi'ne nasıl gideceğimizi anlatacaktı. O olmadan yola çıkamazdık. "Siz yemeğinizi yiyin." Söyleyecek bir şeyim olmadığından önümdeki yemeğe odaklandım ve sessizce yemeye başladım.

Yaklaşık on beş dakika sonra ahşap kapı çalınmadan açıldı. Igor ve Niella, kapıdan içeriye girerken Astrid, masadaki tabakları kaldırmak için ayağa kalkmıştı.

İkisi de içeriye girdiğinde Igor, gözlerini gözlerime dikmişti. "Gitme vaktinizin geldiğini hissediyorum."

Başımı yavaşça sallayarak onayladım. "Yolu göstereceğini söylemiştin."

Elini telaşla havaya kaldırıp beklemem gerektiğini işaret etti. "Sana vereceğim şeyi asla kaybetmemeni istiyorum." İçeriye, odasına doğru koşar adımlarla yürürken bağırmıştı. Meraklı gözlerle arkasından bakarken, odasından gelen patırtı sesleri duyuyorduk. "Hay aksi şeytan!" Sanırım bir şeyleri devirmişti. "İşte buradasın."

Elinde tuttuğu küçük parşömen kâğıdıyla birlikte yeniden salona girdiğinde üzgün görünüyordu. "Melany ile beni biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

Odadakilere baktığında Astrid itiraz edecek gibi olsa da Mylo onu kolundan tutup deri çantaların yanına çekmişti. Niella da onlarlaydı. "Biz seni dışarıda bekleyeceğiz."

Yalnız kaldığımızda Igor'a beklentiyle baktım. Bana söyleyeceği özel bir şeyler olduğu belliydi. "Bunu almanı istiyorum." Parşömeni önüme doğru uzattığında kâğıtta hiçbir şey yazmadığını fark ettim. Oysa şaşırdığımı fark edip parmağını şıklattı. Kâğıtta beliren çizgiler tüm sayfaya yayılana kadar hayranlıkla parşömene baktım. Bu sihirli bir haritaydı. Eliyle lacivert küçük bir noktayı işaret etti. Hemen yanında ise mor bir daire duruyordu. "Bu küçük lacivert nokta benim ve daire olan da sensin." Igor odanın içerisinde yürümeye başladığında lacivert noktanın hareket etmeye başladığını fark ettim. Bu canlı bir haritaydı. Yeniden masaya dönüp sandalyeye oturduğunda "Sizinle birlikte Gözyaşı Vadisi'ne gelemememin bir sebebi var," dedi. Sesi puslu geliyordu. "Senin sahip olduğun bilginin çok daha fazlasına sahibim, Melody. Henüz yüzleşmeye hazır olmadığın şeyler var ve bunları sana ben söyleyemem. Falcı arkadaşım..." Bir süre duraksasa da sonra boğazını temizleyerek konuşmasına devam etti. "O, geleceği görmüştü. Sadece geleceğinden bahsetmiyorum, gelecek olandan da bahsediyorum. Peşinde olan kötülüğün seni bulmasından ve senin de onu bulmandan..."

Önümdeki haritadan kafamı kaldırdığımda "Kötülük ile savaşmak için hazırım, Igor," dedim kararlılıkla. "Karşıma çıkacaklar için hazırlıklıyım."

Leonard Igor Darian, büyük bir umutsuzlukla kafasını olumsuz anlamda salladığında içime dolan huzursuzluk hissi bedenimi ele geçirmiş ve tılsımlarımın yanmasına sebep olmuştu. Elimi yanan enseme götürdüm. "Öğrenmen gereken şeyleri zamanı gelince sen de öğreneceksin ama şunu çok iyi bilmeni istiyorum, Melody. Sen büyük bir kaderin parçasısın, seyri değiştirebilecek olan tek insansın. Çıktığın bu yolculukta sana yardımcı olmak istiyorum." Kafama yeni soru işaretleri bırakıyordu ve bu durumdan hoşnut değildim. "Falcı arkadaşım kendi başına gelecekleri önceden öngörmüş ve bana bir not bırakmış. Notunda, Gözyaşı Vadisi'ne seninle birlikte gelirsem kötülüğün seni kolayca bulacağını ve hepsinin karşısında hiçbir

şansımız olmayacağını yazmış. Bu yüzden kovaladığın kötülükten hazır olana kadar kaçmalısın."

Aynı lafı vefat eden falcı da söylemişti. "Kovaladığım kötülükten neden kaçmam gerektiğini bir türlü anlayamıyorum, Igor. Karşıma çıktığında onu yok etme isteğimle başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Damarlarımda büyümden daha çok intikamın soğuk arzusu akıyor."

Omuzlarını düşürdü. "Hırsının seni yok etmesine izin verme. Zamanı geldiğinde tüm bu söylediklerim anlam kazanacak. Şimdilik bu haritayı al ve Gözyaşı Vadisi'nden çıktığında, başına bir şey gelirse büyünü açığa çıkartarak şu sözleri söyle: *Igor-u santa ire lana de reyha ni.* Böylelikle bende olan diğer parşömenle birlikte nereye gittiğinizi takip edebilirim. Ancak bunu sadece gerçekten tehlikede olduğunda yapmalısın. Nerede olursan ol, yardıma ihtiyacın olduğu anda senin için orada olacağım. Kaderine yazılmış olan kehanet için yaşamalısın."

Derin bir nefes aldım. Üzerime yazılmış olan bu kehanetin ne olduğunu henüz bilmiyordum, ancak Igor'un buna önem verdiği kesindi. Aynı falcı arkadaşı gibi...

Masadan kalktığımızda Igor'un elini sıktım ve ardından da ona sıkıca sarıldım. "Her şey için teşekkür ederim Igor, senin gibi birini kazandığım için mutluyum." Ona ne arkadaşım diyebilirdim ne de dostum. Leonard Igor Darian bir anda hayatıma dahil olmuş olan kadim bir efsaneydi ve ben bunun için ona minnettardım. "Haritayı ölene kadar saklayacağımdan emin olabilirsin."

Kafasını memnunca sallarken "Haritanın üzerine Gözyaşı Vadisi'ne nasıl gideceğini de işaretledim, büyüm sana yol gösterecektir," dedi. Parşömen üzerinde su gibi akan lacivert çizgiye baktığımda, çizginin ulaştığı son yerin Gözyaşı Vadisi olduğunu gördüm. Parşömeni katlayıp ceketimin iç cebine koyduğumda gitmek için hazırdım. Artık yola koyulma vaktiydi.

Igor ile yeniden vedalaştığımızda dışarıya çıktık. Mylo, sırt çantasını sırtlayıp evin önündeki kayanın üzerine oturmuşken

kızlar ondan biraz daha ileride durarak tepenin aşağısına bakıyorlardı. Anka ise çoktan bizi terk etmiş gibi duruyordu. Ondan hiçbir beklentim kalmamıştı. "Gitmeye hazır mısınız? Önümüzde durmadan yürüyeceğimiz iki günlük bir yol var." Hepsi sesin geldiği yöne doğru dönerken Mylo, oturduğu kayadan kalkıp elinde tuttuğu pelerini ve deri çantayı bana doğru uzatmıştı. Uzattığı pelerini giydikten sonra çantayı sırtıma takarken Astrid'e baktım. Kafasıyla yanına gelmem için işaret ediyordu. Sorarcasına ona baktığımda kafasını yeniden tepenin aşağısına doğru çevirdi. Hızlı adımlarla yanına ulaştığımda aşağıya baktım.

Anka, tepenin en aşağısında, kafasını yukarıya doğru uzatmış bir şekilde duruyordu. Astrid yanımdan ayrıldığında Anka zihnime fısıldadı. "Kan tadı alıyorum Melodyss... Ölümü hissediyorum." Bu da ne demekti böyle? Onunla konuşamayacağım kadar uzakta olduğundan beni duyamazdı. "Acıdan duyduğum haz bütün bedenimi ele geçiriyor, kötülük kalbimi karartıyor." Söylediği şeyler beni ürkütüyordu. "Sen de hissetmiyor musun?" Hissettiğim tek şey gittikçe yanması artan tılsımlarımın tenimde bıraktığı acıydı. Kafamı olumsuz anlamda sallarken tiz bir şekilde kükredi. "Hissetmiyorsan, bu hislerin gerçek olup olmadığını anlamak için gitmeliyim. Yolculuğuna katılmayacağım ama seninle yeniden karşılaşacağımızdan eminim. O zamana kadar... hoşça kal Melodyss..." Kanatlarını açıp havalandığında ters istikamete doğru yükselmeye başlamıştı.

Bunun, Anka'yı son görüşüm olmayacağını biliyordum ve vücudumdaki her bir hücre de onu yeniden göreceğimi âdeta haykırıyordu. Söyledikleri her ne ise onların cevabını aramaya gittiğinden emindim. Bulutların arasında yok oluncaya dek arkasından bakarken "Bu bir elveda değildi," dedim. "Bu yeni bir başlangıç."

Ve unutmamak gerekirdi. Her yeni başlangıç beraberinde sonu getirirdi.

BÖLÜM 42

Igor'u bırakıp yola çıkmamızın üzerinden epeyce bir vakit geçmişti ve artık güneşin yerini ayın alması yakındı. Kulübeden ayrıldığımızdan beri ormanın içindeki patika bir yolu takip ediyorduk. Harita, patika yoldan çıkmadığımız sürece Gözyaşı Vadisi'ne kolayca ulaşabileceğimizi gösteriyordu. Igor'un uyarısına göre orman geç saatlerde tehlikeli olabilirdi. Özellikle patika yoldan sapmamamız konusunda bizi uyarmıştı. Bilmediğimiz bir yerdeydik ve herhangi bir hareketimizle orman ruhlarından birini yanlışlıkla da olsa kızdırabilirdik. Başımıza bela almak istemiyordum ama kötülüğün beni uykumda bile rahatsız edebileceğini biliyordum. Ayrıca Gözyaşı Vadisi'ne geldiğimi de biliyorlardı. Yol üzerine birkaç hoş geldin sürprizi koymalarına şaşırmazdım. Bu yüzden de gözümü dört açmalıydım.

Zaman kavramımı yitirmiş, yorulmaya başlamış ve diğerlerinin de aynı durumda olduğunu hissetmiş olsam da bir yanım hâlâ yola devam etmek istiyordu. Yine de biliyordum ki güçsüz ve uykusuz kalmamız bize dezavantaj sağlardı. "Düzlük bir alan bulana kadar yürümeye devam edelim, sonra küçük bir kamp kurarız." Niella'nın yüz ifadesinden anladığım kadarıyla bu fikirden hoşnut görünüyordu.

Mylo yanıma yaklaşıp "Sence gece yolculuk etmek güvenli olur mu?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bu ormanın içerisinde ne olduğunu ya da yolda ne ile karşılaşabileceğimizi bilmiyorum."

Kafasını salladı. "O halde şafak vaktinde yeniden yola çıkarız." Aynı fikirde olduğumu belirtirken etrafımı inceledim.

Farallon sınırları içindeki arazilerin büyük bir bölümü bana tanıdık gelmişti. Bitki örtüsü daha çarpık, kuru ve vahşiydi. Bir an burasının tapınaktaki evime oldukça benzediğini düşündüm. Tabii güvenebileceğim bir çevresi yoktu. Kararmaya başlayan gökyüzünün, karanlığa gömülen ormanın ve dudak kurutan serin havanın beraberinde ne getireceği hiç belli olmazdı.

Düşüncelerime boğulmuş bir haldeyken Astrid'in beni dürtmesiyle kendime geldim. "İleride bir şey var." Eliyle işaret ettiği yere bakmaya başladığımızda hepimiz durup patika yolun ortasındaki şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmıştık.

"Kayaya benziyor."

Niella, bunun bir kaya olduğunu düşünürken Mylo, belindeki kılıcı tutarak yerdeki şeye doğru yürümüştü. Bizden biraz uzaklaştıktan sonra gelmemiz için eliyle işaret verdi. "Sadece şanssız bir köpek, ormandaki hayvanlar tarafından saldırıya uğramış olmalı." Mylo'ya yaklaştıkça yerdekinin gerçekten de şanssız bir köpek olduğunu gördük. Bu ormanın vahşilik barındırdığı konusunda haklı olduğumu ise köpeğin deşilen karnını tamamen gördüğümde çok daha iyi anlamıştım. "Bu ormanda kurtlar olabilir ya da daha büyük bir şeyler."

Niella, Mylo'ya döndü. "Ayı gibi mi?"

Mylo, kafasını salladı. "Dikkat edelim de bir sonraki etobur hayvanın akşam yemeği biz olmayalım." Buradan biraz daha uzaklaşmak hepimiz için iyi olurdu. Patikaya kanı bulaşmış köpeğin kokusunu alan hayvanların yakınımıza gelmesini istemiyordum. "Yürümeye devam edelim." Mylo köpeği patika yolun kenarına çektikten sonra yürümeye devam ettik. Yine de her birimiz yürürken etrafı kolaçan etmekten geri kalmıyorduk.

Bir süre daha, hayvanların ya da çevrede bulunabilecek haydutların dikkatini çekmemek için ses çıkarmadan yürüdükten sonra düzlük bir alan önümüze çıkmıştı. "Şimdilik burada duralım." Niella, çantasını düzlük alana koyup yerleştikten sonra Astrid, onun yanına çökmüştü. Mylo ise yakın çevreden ateşin birkaç saat boyunca yanmasına yetecek kadar odun toplamaya gitmişti. Kızların yanına gidip deri çantamı çıkardım. İçerisinde ne olduğunu merak ediyordum. Çantayı önüme koyup içine baktığımda, en üstte ince bir battaniye gördüm. Sıcak tutmaya yetmeyecekmiş gibi görünüyordu ama hiç yoktan iyiydi. Battaniyeyi dışarı çıkarıp çantanın geri kalanını karıştırmaya başladım. Kurutulmuş meyveler, kurutulmuş et paketleri ve su vardı. Ayrıca sargı bezi ve bir yumak iplik ile iğne de çantaya konulmuştu. Su matarasından birkaç yudum su içtikten sonra mideme bir şeyler girsin diye kurutulmuş meyvelerden birkaçını ağzıma attım. En son sabah yemek yemiş olmama rağmen henüz çok aç hissetmiyordum. İştahım kesilmiş gibiydi.

Mylo, elinde odunlara birlikte geri döndüğünde ateşin tutması için onları düzgünce dizdi. Ateşi yakmak için uğraşmasına gerek yoktu, bunu ben yapabilirdim. Odunları dizdiğinde yanına gidip elementimle odunların tutuşmasını sağladım.

Ateşimi ortaya çıkarmak içimi bir nebze de olsa ısıtmıştı. Niella, üzerine aldığı ince battaniyeyle üşüyormuş gibi gözüküyordu. Benimse üzerimdeki pelerin rüzgârı çoğunlukla kesiyor ve kuru soğuktan beni koruyordu. Kendi battaniyemi ona uzattığımda almak istemese de sonrasında pes edip ikisini de üzerine örttü.

Ateşin başına oturduğumuzda herkes sessizdi. Ateşe odaklandığımda düşünceler yeniden teker teker zihnimi işgal etmeye başlamıştı. Onlara Gözyaşı Vadisi ile alakalı olan vizyonumdan bahsetmemiştim. Bahsetmeli miydim, ona da henüz karar verememiştim. Bilmeleri kadar, bilmemeleri de tehlikeliydi. Peşimdeki ya da karşıma çıkabilecek olan tehlikeden haberlerinin olması çok daha iyi olabilirdi ama aynı zamanda vizyon

gerçekleşmeyebilirdi de. Gerçi, ilk vizyonun gerçekleştiği düşünülünce bu vizyonun gerçekleşebilir olması da bir seçenekti. Kafam sürekli bu düşünce yüzünden karışıyor, yanan ateşi izlerken en az onun kadar yanıyordum.

Yanmak... Tılsımlarımın acısı hâlâ geçmemişti. Ara ara canımı bazen çok, bazense az acıtacak şekilde yanıyorlardı. Aynam olmadığı için onlara ne olduğunu göremiyordum ama bir sorun olduğunu anlamayacak kadar da aptal değildim. Elimi enseme götürüp ovuşturdum. Acı dayanamayacağım seviyede değildi, idare edebilirdim.

Beni düşüncelerimden ayıran Mylo'nun sesi oldu. "Bence biraz dinlenseniz iyi olur, ilk nöbeti ben alırım."

Niella, itiraz ederek "Sen hiç dinlenmedin. İlk nöbeti senin yerine ben alsam daha iyi olur," dedi. "Zaten yorgun değilim."

Mylo, kararsız kalmış olsa da sonrasında omuz silkerek yere, yanan ateşin yanına uzandı. "Bir şey görürsen bizi uyandırmayı unutma." Niella homurdandığında içten içe güldüm. Anlaşamıyor gibi gözükseler de aralarında uyum ve çekim vardı.

Yere uzandığımda gökyüzüne baktım. Gece göğündeki yıldızların her biri küçük birer ışığa benziyordu. Birkaç yıldız peş peşe kaydığında gözlerimi kapattım ve bir dilek diledim. Dileğim Melany'yi yeniden görebilmekti. Rüyama gelmesini umuyordum.

Eski inanışlara göre rastgele gördüğün kayan yıldızlardan bir tanesi dilediğin isteği gerçekleştirirdi. Bunu kadim bir kitapta okuduktan sonra her gece uyumadan önce denemiştim. Gerçekleşenler olmuştu ama gerçekleşmeyenler de olmuştu. Sonrasında bunun sadece bir uydurma olduğunu fark etmiştim. Yine de dilediğim şeylerin gerçekleşmesini istiyorsam emek göstermeli ve peşinden gitmeliydim. Kaderin, dilediğimiz şeyler üzerinde hiçbir gücü yoktu. O sadece gerçekleşmesi gerekeni gerçekleştirirdi. Fakat nasıl düşündüğümüz veya neler yaptığımız bize bağlıydı. Yine de bazen her şeyin kaderin bir oyunu

olduğunu düşünüyordum. Bizler sadece hayatın kuklalarıydık ve onun sahnesinde, onun istediği biçimlerde rol alıyorduk.

Hayatın kuklası olmadığını düşündüğüm yeni bir dünya hayal ederek gözlerimi sıkıca yummaya devam ettim. Çok geçmeden ise yorgunluğun vermiş olduğu afallamayla uyuyakalmıştım.

BÖLÜM 43

"AMAN TANRI'M!"

Niella'nın çığlığıyla birlikte yeniden gözlerimi açtığımda ayağa kalktım ve saldırı pozisyonu aldım. Aynı şekilde Astrid ile Mylo da kalkmışlardı. Bize doğru gelenleri gördüğümde şaşkınlıktan dilimi yutmak üzereydim. Noah, Thomas'ı sırtına almış, koşarak bu tarafa doğru geliyordu. Yüzünden anladığım kadarıyla bir sorun vardı. Onların arkasından geleni görmemle birlikteyse âdeta dehşete düşmüştüm. Bunun bir rüya olmasını diledim ancak değildi. Sean, hemen Noah'ın arkasından topallayarak koşuyordu. Neyden ya da kimden kaçtıklarını anlamak için zaman yoktu.

Yanımıza ulaştıklarında Noah, Thomas'ı sırtından indirdi. Yarı baygın olduğundan onu yere yatırmıştı. "Tanrı'ya şükür ki sizi bulduk. Thomas'a yardım edebilir misiniz? Karnından yaralandı."

Sean'ın yanına koşmakla Thomas'a yardım etmek arasında gidip gelirken bir anda kendimi Thomas'ın yanına çökerken bulmuştum. Bakışlarım sürekli Sean'ın yanına giden Mylo'ya kaysa da bir yandan Thomas'ın yarısının ne kadar ciddi olduğunu anlamak için büyü yapıyordum. Astrid âdeta çıldırmış gibi Noah'a "Neler olduğunu anlat çabuk," derken aynı soruyu neden daha önce sormadığımı sorguladım. Sean'ı gördüğümden beri şoka girmiş gibiydim.

"Rıhtıma gidip binebileceğimiz bir gemi olup olmadığına baktık. O sırada rıhtıma yanaşan Nemesis bayraklı gemiden inen ve peşimizden buraya kadar gelen çocukla karşılaştık. Geminin Nemesis'e dönüp dönmeyeceği konusunda ona birkaç soru sorduk, ancak o sırada haydutlar yağmalamak için rıhtımı bastı. Sadece üç kişiydik ve üzerimize doğru gelen onlarca haydut vardı. Elementini ortaya çıkarttığında birkaç haydudu başımızdan savabildi ama sayıca üstündüler ve rıhtımda bizden başka çok fazla kişi de yoktu. Sadece gemideki mürettebat ve esnaftan birkaç kişi vardı. Esnaf canlarını korumak için mallarını bırakıp kaçtığında ve gemideki mürettebat da, haydutlar gemiye ulaşmadan uzaklaşmaya çalıştığında rıhtım üzerinde gerçekten sadece üçümüz kaldık. Haydutlar, element kullanan çocuğu satmak için götürmek istediğinde onlara karşılık verdik ama yine de rıhtımı ele geçirmelerine engel olamadık. Saraydan gelen askerler rıhtımın yağmalanmasını durdurmaya çalıştı fakat silah gücü olarak haydutlardan sayıca azlardı. Birçok asker gibi birçok haydut da öldü. Ben birkaçına zarar verebildim ancak Thomas'ı koruyamadım. Bir haydudun hançeri karnına saplandı.

Thomas yaralandığında yardım aradık ama dükkânlarına saklanan halk bizi içeriye almadı. Saray, rıhtıma çok uzaktı ve en yakın yer Igor'un eviydi. Thomas'ın yarasının kanaması hiç durmadığından Igor'un evine gitmeye karar verdik. Bu sırada element sahibi çocuğun peşine düştüler. Çocuk da bizi takip ettiğinden kendimizi küçük bir kovalamacanın ortasında bulduk. Igor hepimize yardım edebilirdi ama evine gittiğimizde orada olmadığını gördük. Yine de haydutların peşimizde olduğunu biliyorduk. Bu yüzden sabit bir yerde duramazdık. Tepenin aşağısındaki evlerden birine gidip Thomas'a yardım edip edemeyeceğini sorduk. Bize sadece gövdesini sarabileceğimiz bir sargı bezi verdi ve kendisini yeniden evine kapattı. Yarasını sarıp kanamasını durdurmaya çalıştım. Neyse ki sargı bezi bir nebze de olsa işe yaradı.

O adam bize kapısını kapattığında yakınlarındaki ahırlı ev dikkatimizi çekti. Oraya giderken boşboğazlık yapan arkadaşınız bize neden Farallon'a geldiğini anlatmaya başladı. Üstelik bunu ona sormamıştık bile-"

Noah hararetle konuşurken sözünü kestim ve "Neden buradaymış?" diye sordum.

Sözünün kesilmesinden hoşnut olmadığını belli ederek "Valerie diye bir kızdan bahsetti," dedi. "Kendisinin hayatının aşkı olduğunu ve bir süre önce Nemesis askerleriyle birlikte, prensese eşlik etmek için Farallon'a geldiğini söyledi. Sevdiği kızdan bahsettiğinde dış görünüşünün sana benzediğini fark ettik. Çocuk seni arıyordu ve senin hakkında pek fazla bilgiye de sahip değildi. Ondan her şeyi sakladığını anladığımda tek bir kelime daha etmedim. Ahırlı eve uğradıktan sonra onunla yollarımızı ayırmayı düşünmüştüm ama haydutlar izimizi buldu ve arkadaşınızla birlikte kaçmak zorunda kaldık. Ahırlı evin sahibinden Gözyaşı Vadisi'ne nasıl gidebileceğimizi öğrendikten sonra, Tanrı bizi affetsin ama ahırdan iki at çalıp olabildiğince hızlı bir şekilde sizi bulmaya çalıştık. Onu da buraya kadar sürüklemek istememiştik."

Noah kesik nefesler alırken "Haydutlar hâlâ peşinizde mi?" diye sordu Astrid, fakat Noah kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Sanmıyorum ama ormanda başka bir birlik tarafından saldırıya uğradık. Sanırım içlerinden biri büyücüydü. Çaldığımız atları çaldılar. Çocuk, herkesin başındaki kişinin büyücü bir kız olduğunu görünce artistlik yapıp elementiyle ona saldırdı. Eğer bunu yapmasaydı çalınan atlarımızla kalacaktık ama-"

Bu sefer de Astrid, onun sözünü kesti. "Ama dayanamadı ve bu sefer başka bir birlik iyi para eder diye Sean'ı satmak için yakalamaya çalıştı ve bu yüzden de peşinize düştüler?"

Noah kafasını sallayarak onayladı. "Tam olarak böyle oldu." Bir süre nefesini düzene sokmayı denedikten sonra "İzimizi kaybedip kaybetmediklerini bilmiyorum ama aramıza bayağı

bir fark koyduğumuza eminim. En azından Thomas'ın durumunu kontrol edebileceğin kadar..." dedi.

Niella, sırt çantalarımızı toplamış, kılıcını çekmişti. Mylo'nun yanına yürüdüğünü fark ettiğimde Astrid'e dönerek "Sırt çantasının içindeki iplik ile iğneye ihtiyacım var, yeni bir sargı bezi de fena olmaz. Ayrıca suyu da unutma. Yarayı temizledikten sonra dikip düzgünce sarmalıyız," dedim.

Astrid dedikleri getirdikten sonra Thomas'ın karnına sarılmış olan sargı bezini çıkardım ve suyu yarasına döktüm. Thomas, acıyla mırıldansa da çok fazla tepki verememişti. Yarı baygın durumda olması onun için iyiydi. Büyümle kontrol ettiğim yarasının durumu çok ciddi değildi, hançer iç organlarına zarar vermemişti. Sadece çok fazla kan kaybettiğinden yorgun düşmüştü ve yarasının kapatılmaya ihtiyacı vardı. Yarasını temizledikten sonra dikmeye başladım. Acı, Thomas'ı kendine getirmişti. Bir anda bağırmaya başladığında Noah, onun ağzını kapattı. "Peşimizdeki kişilerin dikkatini çekmek istemezsin Thomas, sık dişini." Thomas kendini sıkmaya çalışıyor ama aynı anda da Noah'ın elinin altından boğukça bağırıyordu.

Açık alandayken Thomas'ın bu kadar ses çıkarması sadece peşlerindekilerin onları bulmasını kolaylaştırmaz, etraftaki yırtıcı hayvanları da üzerimize çekerdi. Elimi çabuk tutmaya çalıştım ve kısa sürede karnındaki yarığı dikmeyi başardım. Sargı bezini karnına dolamadan önce canını çok yakacağını bilmeme rağmen elementimle yarasını dağladım. Bu yarasının mikrop kapmasını engelleyecekti. Hemen ardından ise sargı bezini karnına doladım. Thomas derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışırken Mylo bize bakarak "Sanırım birileri geliyor," dedi. "Ve oldukça da kalabalık gibiler."

Gecenin sessizliğinde kulağıma dolan at kişnemeleri, birçok atlının bu tarafa geldiğini kanıtlar nitelikteydi. Belki şansımız yaver giderse çocuklardan çaldıkları atları geri bile alabilirdik. "Arkamda durun."

Kısa bir emirle Myloların önüne geçtiğimde Sean, "Valerie, ne yapıyorsun? Bizim arkamıza geç," dedi. Fakat bu onun karar verebileceği bir şey değildi. Eliyle kolumdan tutup beni geri çekmeye çalıştığında kolumu sertçe çektim. Yeniden tutmaya çalıştığında bu sefer onu Mylo engelledi.

Buraya kadar geldiyse tüm gerçekleri hemen şimdi, tam da şu anda öğrenecekti. Benden nefret etmesi umurumda bile değildi. Bir büyücü geliyorsa onu elementimle alt edemezdim. Büyümü kullanmalıydım ve bunu Sean'dan daha fazla saklayamazdım. Bu şekilde öğrenecek olmasını istemezdim ama bunu kendisi zorunlu kılmıştı. Onlara doğru döndüğümde büyümü ortaya çıkardım ve gümüş gibi parlayan gözlerimle Sean'a baktım. "Sana arkamda durmanı söyledim. Korunması gereken kişi ben değilim."

Sean, şaşkınlıkla ağzını araladı. "Neler olu-"

Ama Mylo, onu susturmuştu. "Ne diyorsa onu yap ve çeneni kapat."

Atlı birlikler âdeta savaş naraları atarak ağaçlık alandan çıktığında, karanlıktan seçebildiğim kadarıyla en öndeki atın üzerinde kumral saçlı, benim boylarımda, güzel bir kız vardı. Atlıların geri kalanı erkekti ve kızın aurasından yayılan enerjiye bakılırsa büyücü olduğu kesindi. Hem de oldukça güçlü bir büyücü...

Birkaç adım atıp öne çıktığımda kızın işaretiyle atlar otuz adım kadar ötemizde durdu. Kız ise bana oldukça yaklaşmıştı. Aramızda on adım bile yoktu. Atından indiğinde dalga geçer gibi bir ses tonuyla "İyi geceler insanlar ve insan olmayanlar... Ben bu ormanın koruyucusu Sierra'yım," dedi.

Sean, homurdanarak "Ne koruyucu ama..." dedi.

Sierra, diliyle dudağını ıslattı ve gülümseyerek Sean'a el salladı. Ardından da onu işaret ederek ona bakmayı sürdürdü. "Sizde bize ait olan biri var."

"Bizde size ait olan hiçbir şey yok." Sesim gecenin soğuğundan da soğuk çıkmıştı. Kız bana doğru birkaç adım daha attığında kumral saçlarının bir kısmının örülmüş olduğunu gördüm. Üzerine giydiği siyah deri kıyafetlerin hayvansı kokusuyla karışık toprak kokusu burnuma ulaştığında kıvrımlı bedenini süzmeyi bırakıp yeniden gözlerine odaklandım. Aramızda neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. Bu kadar yakınıma gelmesi, arkasındaki haydutlarına güveniyor oluşundan kaynaklanıyor olmalıydı. "Fazla korkusuzsun," diye fısıldadım sadece ikimizin duyabileceği bir ses tonuyla. "Arkandaki adamlarına güvendiğinden olsa gerek."

Bu söylediğim onu sinirlendirmişti. Benim aksime bağırdı. "Kavga çıkmasını istemiyorsanız çocuğu bize verirsiniz, aksi takdirde hiçbirinizi yaşatmam."

Dudağımda oluşan meydan okuyucu gülümsemeye karşılık Sierra'nın sinirlendiğini görebiliyordum. "Bağırarak askerlerinin gözünde güçlüymüş gibi gözükmeye çalışıyorsun, anlayabiliyorum."

Fısıldamama karşı yine bağırarak "Beni zorlamak istemezsin," dedi.

"Beni ve arkadaşlarımı daha fazla rahatsız etmek istemezsin," dedim.

Ona meydan okuduğumu gördüğünde "Sayıca sizin üç katınızız. Sizi kolayca alt edebiliriz," dedi. "Kararını bir daha gözden geçirmek isteyebilirsin."

Buz gibi çıkan sesimle "Onlara katılmak ister misin yoksa bizi rahat mı bırakırsın?" derken gözlerinin içine baktım. Söylediklerimi anlamlandıramamış olacak ki meydan okurcasına bakmayı sürdürdü.

Bakışlarım altın renginden gümüş rengine dönüşürken gülümsedim. Arkasındaki adamlar saniyeler içinde atlarından düşüp birkaç metre geriye sürüklendiğinde kız, birkaç adım geriye çekilip büyüsünü ortaya çıkardı. Kafamı hafifçe arkaya

çevirip "Siz karışmayın," dedim sertçe. Bu artık ikimizin arasındaki bir mevzuydu.

"Aurandan büyücü olduğun seçilmiyordu," dedi. "Etkileyici." Igor, peşimdeki büyücüleri şaşırtmak için büyümü gizleyen koruyucu bir büyü yapmıştı. Bu sayede enerjimi ve büyümü algılamaları zordu. Bunu beni tehlikelerden korumak için yapmıştı çünkü tılsımlarımdan yayılan enerjiyle birlikte açık hedef gibi parlıyordum. Büyüsünü eline aldığında ondan yayılan gücün gerçekten de kuvvetli olduğunu sezdim. Safkan bir büyücü olmalıydı. "Büyünü gizlemeyi nasıl başardın?"

Beni sorularıyla oyalıyormuş gibi gözüküyordu. Aklında farklı bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Seni buraya kim gönderdi? Kim için çalışıyorsun?" Bir anda aklıma dolan düşünceyle adının Sierra olduğunu öğrendiğim güçlü, büyücü kızın peşimdeki kişiler için çalışıyor olabileceği kanısına varmıştım.

Birisi için çalıştığını düşünmem onun hoşuna gitmemiş gibiydi. "Ben kimse için çalışmam, benim için çalışırlar." Elindeki büyünün şiddeti gittikçe artmıştı. Bense sadece tetikte bekliyordum, büyümü henüz ortaya çıkarmamıştım. "Seninle bir anlaşma yapalım." Büyülerimizi çarpıştıracağımızı düşünürken böyle bir şey söylemesi beni şaşırtmıştı ancak ne söyleyeceğini de duymak istiyordum. Belki de gücümün ne kadar fazla olduğunu kestiremediğinden böyle bir seçenek sunmuştu. Benim karşımdaki şansını değerlendiremediğinden adamlarına rezil olma ihtimali vardı. Bu ona bu akşamki en büyük ceza olurdu. Yanlış kişilerle uğraşıyordu. "Bana büyünü nasıl gizlemeyi başardığını söylersen seni ve arkadaşlarını rahat bırakırım." Bunun cevabı basitti ancak içimde bunu öğrendiğinde gitmeyecekmiş gibi bir his vardı. "Söz veriyorum." Haydutların ve hırsızların sözüne güven olmazdı. Ona inanmıyordum.

Yine de etrafımızdakilerin ne konuştuğumuzu duymaması için sadece kendi seslerimizi duyacağımız şekilde konuşuyorduk. Belki de en savunmasız halinde onu yaralayıp yoluma

devam edebilirdim. Bu yüzden konuşmaya devam ettim. Meraklı bakışlar üzerimizdeyken "Büyümü gizlememe birisi yardım etti," dedim.

Gözlerini kısarak beni süzdü. "O her kimse ismini öğrenmek istiyorum."

"Safkan bir büyücüsün, değil mi?" Aniden sorduğum sorunun cevabını oldukça merak ediyordum. Enerjisini gizleyemiyor oluşu safkan olduğundan kaynaklanıyor olabilirdi. Safkan büyücülerin enerjilerini saklamayı öğrenmeleri ve bunu uygulamaya koymaları zordu. Cevap vermediğinde onun safkan olduğundan emin olmuştum. "Bir anlaşma yapalım," dedim onun bana söylediği gibi. Gözlerini devirse de anlaşmayı duymak için sessizce bekledi. "Bunu öğrenmek istiyorsan bize dört atını vermelisin." Gözleri fal taşı gibi açılırken ona biraz daha yaklaştım. "Ben, Cehennem Tapınağı'nın on birinci prensesi, Nemesis tahtının varisi, başbüyücü tarafından yetiştirilen, büyü tahtının da yasal varisi olarak kabul edilen Valerie Melody Nemesis'im." Unvanlarımın onu korkutmaya yetmesini umuyordum. Bu konuşma gereğinden fazla uzamaya başlamıştı.

Fakat beklediğimin aksine bu onu korkutmamıştı. Ona yaklaştığım gibi o da bana yaklaştı. Artık aramızda çok az bir mesafe vardı. "Darian soyunu hiç duymuş muydun? Ben de onların son varisiyim."

Şaşkınlıkla geri çekildim ve "Leonard Igor Darian senin baban mı?" diye sordum.

Arkamdakiler kendi aralarında mırıldanmaya başlamıştı. Bu Sierra'nın dikkatinden kaçmamıştı. "Ne oldu, korktunuz mu?"

Bu sefer gülümsemem yüzüme daha çok yayıldı. "Babanın yanından geliyoruz, büyümü gizleyen kişi de oydu."

Bu sefer şaşırma sırası ondaydı. "Igor'un yanından geldiğinize gerçekten inanmamı mı bekliyorsunuz? O yaşlı ihtiyar kimseye yardım etmez." Sanırım babasıyla alakalı sorunları vardı.

"Bak bu konuşma fazlasıyla uzadı Sierra, Igor'un baban olması hiçbir şeyi değiştirmez. Ya bize atları verirsin ya da biz onları sizden zorla alırız."

Birkaç adım geri çekildikten sonra "O halde savaşalım," dedi. "Kazanan her şeyi alır." Ardından arkasındaki adamlara kılıçlarını çekmeleri için işaret verdi.

Niella kılıcını çekerken Mylo, Astrid ve Sean saldırı pozisyonu almışlardı. Adamları üzerimize doğru koşarken Sierra, elinde tuttuğu büyüsünü serbest bıraktı. Gök mavisi olan aurası laciverte dönüşürken tılsımlarım harekete geçti ve büyüme karışarak ortaya çıktılar. Bedenimden çıkan farklı renkteki büyüler Sierra'nın büyüsünün etrafını sararken gözbebeklerinin irileştiğini görebiliyordum. Büyüm hırçınlaştığında yakın bir mesafeden saldırımı engellemesine fırsat vermeden büyüsünü ona geri yönlendirdim. Kendi büyüsü bedenine çarptığında bedeni havalandı ve birkaç metre öteye, yere düştü.

Bu sırada Astrid'in hava elementiyle birçok haydudu geride tuttuğunu fark ettim. Haydutlar hava bariyerinin içinden geçemiyorlardı. Bu sırada geriye kalanlar ekip çalışması yaparak her birimiz için at aldılar ve geriye kalan atları ormanın içine doğru yönlendirdiler. Bu sayede biz gittiğimizde haydutlar bizi takip edemeyeceklerdi. Sierra yerde kıvranırken başında durdum. Gözlerini üzerime dikerken "Yap hadi," dedi. Fakat zaten adamlarına yeterince rezil olmuştu.

Elimde tuttuğum büyümü geri çektiğimde "Bizi takip etme, Sierra," dedim. "Baban iyi bir adam, illa bir iz takip edeceksen onun izinden gitmelisin."

Mylo, yanıma atla geldiğinde atın üzerine oturdum. Sierra'nın bir daha saldırmaya yüzünün kalmadığını bildiğimden rahattım. Herkes atlarına bindiğinde Astrid, hava bariyerini kaldırdı ve atını sürmeye başladı. Hep birlikte Sierra'yı ve adamlarını bıraktığımız yerden çıkarak patika yola saptık ve o yerden uzaklaşırken gecenin karanlığında ilerleyerek gözden kaybolduk.

BÖLÜM 44

"Neden geldin, Sean?"

Sean şu anda birçok duyguyu aynı anda yaşıyordu ancak en büyük problemi üzgün olmasıydı. Ona gerçekleri söylemediğim ve ondan bir şeyler sakladığım için üzülmüştü. Yine de anlaması gerekiyordu. Anlatsaydım, onun yanındaki o kişi olamazdım. Sean, benim için Nemesis'teki kaçış yolumdu. Onun yanındayken rahat hissedebiliyordum. Ancak şimdi buraya gelmesi bana yük olmuştu. Sevdiğimi düşündüğüm insanı tehlikenin içine ellerimle götüremezdim.

Güneşin ışınlarından bizi koruyan bir ağacın gölgesinde ayakta dikiliyorduk. Uzanıp ellerimi tuttu. "Buraya gelene kadar düşündüm ve bu konuşmayı kafamda birçok kez tekrar ettim. Valerie ya da Melody... İsminin ne olduğunun hiçbir önemi yok. Babanın ve annenin kim olduğu da öyle... Buraya geldim çünkü seni özledim. Sensizken eksik hissettiğimi fark ettim, seninle olmadığım her saniyenin beni boğduğunu da. Sensiz tek bir saniyem bile geçsin istemiyorum. Seninle olmak istiyorum, Valerie Melody Nemesis. Buraya geldim çünkü seni seviyorum."

Gözümde biriken yaşlara rağmen yüzümdeki gülümseme donarken "Buraya bunları söylemek için gelmen gerçekten çok anlamlı ama şu anda burada benimle birlikte olamazsın," dedim. "Sevdiğim insanı kendi ellerimle tehlikenin içine sürükleyemem,

Sean. Bilmediğin çok şey var ve bu yüzden de geri dönmelisin. Bu savaşta tek başımayım. Benimle gelemezsin."

Yeniden ellerime uzanırken kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bir şeyleri bilmeme ya da neden bu garip yolculuğu yaptığınızı bilmeme gerek yok. İstemezsen anlatmazsın. Seni korumama gerek olmadığını da biliyorum ama yine de seninle birlikte gelmek istiyorum."

Gözlerindeki kararlılığı görebiliyordum. Benimle gelmesini istemediğimi söylesem bile peşimden geleceğini hissedebiliyordum. Belki de sadece Gözyaşı Vadisi'ne gidene kadar benimle gelmesine izin vermeliydim. Oradayken onun iyiliği için o uyurken çekip gidebilirdim. Bu sayede peşimden de gelemezdi. Gözlerimde biriken yaşları silip "Tamam," dedim. "Benimle gelebilirsin."

Gözlerindeki ışıltı tüm yüzünü sararken bana sarıldı. Sarılmasına karşılık verdiğimde ona sarılmayı ne kadar özlediğimi fark ettim. Kokusunu içime çekerken daha da sıkı sarıldım fakat onun bu farkı anlamasına fırsat vermeden hemen önce sarılmayı bıraktım. "Artık gitmeliyiz, önümüzde hâlâ uzun bir yol var." Kafasıyla onayladığında kalkıp diğerlerinin yanına gittik. Yemek molası için durmuştuk fakat herkes yemeğini çoktan bitirmiş gibi duruyordu.

Noah ile Astrid'in arasındaki Thomas'a baktığımda "Durumun nasıl oldu?" diye sordum. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Başını olumlu anlamda salladı. Kendine gelmiş oluşu beni sevindirmişti. "Daha iyiyim Melody, her şey için teşekkür ederim."

Önemi olmadığını belirtir şekilde elimi salladım. "Gitmeye hazır mısınız?"

Herkes ayaklandığında teker teker atlarımıza bindik. Thomas yaralı olduğundan Noah ile birlikte aynı ata biniyordu. Altı atlı olarak yola çıktığımızda, kalan yolu da hızlı bir şekilde ilerlemeye başladık.

***

Gözyaşı Vadisi.

Dağların ve ormanların arasında kalan, tam ortasından kocaman bir nehir geçen, evlerin bu nehir kenarına kurulduğu, yerleşim alanının kocaman çarşısı olan devasa bir yer. Gözyaşı Vadisi, beklediğimin aksine oldukça kalabalıktı. Yoğun atmosferi akşam güneşinin altında göz kamaştırıcıydı. Etrafta gezinen haydutlar, elleri bıçaklı çocuklar, satıcılar, alıcılar, pazarcılar, rehinciler, dolandırıcılar ve daha nicesi tüm pazarın etrafını sarmıştı. Kervanlar, meyhaneler, göçebeler ve siyah pelerinli onlarca insanın arasından aurası parıldayan kişiler görüyordum. At arabaları vadinin kenarlarına dizilmiş satılıyor, bazen de satış sırasında kavgalar çıkıyordu. Tartışan insanların içerisinde sarhoşlar olduğu gibi aklı başında olan kişiler de vardı. Atlarımızı bağlayacak bir yer bulmalıydık. Fakat bir aradayken etraftaki kişilerin oldukça dikkatini çekiyorduk. Bu kalabalığın içinde de yaşlı falcı Philip'i nasıl bulacağımız merak konusuydu. Kalabalığın içerisinden gelen tehlikeyi görmek bile mümkün değil gibiydi. Gözlerim sürekli at arabalarının olduğu yerlere takılıyor, vizyonumdaki kişileri görür müyüm telaşıyla etrafta geziniyordu. Henüz hiçbir yerde elleri birbirine kenetlenmiş olan köleler görmemiştim. Sanırım vizyonumun gerçekleşme anı bu değildi. Yine de gözümü dört açmaya devam edecektim. Diğerlerine dönüp "Atlarımızı, bu geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulup önüne bağlayalım," dedim.

Çocuklar etrafa bakınırken Mylo, "İlerideki meyhanenin camında *kalacak yer verilir* yazıyor ama paramız olmadığından bunu es geçiyorum," dedi. Gerçekten de beş parasızdık.

"Bende biraz para var ama hepimiz için yeterli olacağını sanmıyorum."

Sean'a baktığımda "Sorun değil," dedim. "Paran şimdilik sende kalsın." Sonradan parası başka bir şey için işimize yarayabilirdi.

"Atları her yere bırakabiliriz ama bıraktığımız yerde atları yeniden bulabilir miyiz bilmiyorum. Belki de onları satmalı ve paralarını almalıyız." Astrid'in fikri fena değildi.

"Haklı olabilirsin," dedi Niella. "Hem kalacak yer, hem de birkaç günlük daha erzak almak için paraya ihtiyacımız var."

Hepimiz anlaştığımızda beş atı satmaya ama bir atı Noah ve Thomas için bırakmaya karar verdik. Thomas hâlâ yaralı olduğundan yürümekte zorlanıyordu. Atı bağlayacak yeri kendileri bulmalılardı. Atlarının başına gelebilecek herhangi bir şeyden biz sorumlu değildik.

Dağılıp pazarın içinde atlarımızı satmak için yer aramaya başladık. Ben, Sean ile birlikte atımı orta yaşlı bir adama satmıştım. Bize atlarımızın karşılığında ellişer gümüş vermişti. Bu beş altına denkti. Kazıklanmış gibi hissetsek de daha fazlasını vermeyi kabul etmemişti. Diğerleriyle yeniden buluştuğumuzda Astrid ve Niella'nın atlarını kırk beşer gümüşten ve Mylo'nun da elli beş gümüşten sattığını öğrendik. Sonuç olarak hepimizin biraz parası olmuştu. Bununla kendimize erzak alabilir ve kalacak yer temin edebilirdik. Ayrıca paralarımızı birleştirip Noah ve Thomas'ı da bir odaya yerleştirmeliydik. Thomas, yaralı olduğundan dinlenmeli ve düzgünce beslenmeliydi.

Bizi meyhanenin önünde beklediklerinden yanlarına gittik. Atı meyhanenin önüne bağlamış ve güvende olduğundan emin olmuşlardı. Hep birlikte içeriye girdiğimizde birkaç göçebenin ve siyah pelerinlinin başları bize doğru dönmüştü. Göçebelerin pek umurunda değilmiş gibi gözükse de pelerinliler gözlerini üzerimizden çekmemişlerdi.

Bu durum beni rahatsız ettiğinde onları görmemiş gibi yapmaya başladım. Fakat pelerinimin altından onları izliyordum. Bir süre daha bizim olduğumuz tarafa baktıktan sonra önlerine dönüp biralarını yudumlamaya devam etmişlerdi. Sanırım bakışlarının sebebi sadece meraktandı. Öyle olmasını umarken Mylo'nun birleştirdiğimiz paralarla Thomas ve Noah'a sonunda

bir oda tuttuğunu gördüm. Onlar odalarına çıkarken biz yeniden dışarıya çıktık. Yaşlı Philip'i bulmalıydık.

Acelemiz yoktu ama kaybedecek zamanımız da yoktu. Gece yarısı olmadan ve insanlar evlerine çekilmeden önce Philip'in yerini bulmamız yararımıza olurdu. Sormaya esnaflardan başlamak en mantıklı seçenek gibi göründüğünden meyve satan bir kadının yanına yaklaştım. Diğerleri de hemen arkamda duruyordu. Kadının önünde durduğumda beklentiyle bana bakmaya başladı. "Ne almak istiyorsunuz?"

Sattığı şeylerden almayacağımızı duyduğunda bozulmamasını diledim. "Yaşlı Philip diye birini arıyoruz."

Kadın önce beni, ardından da arkamdakileri süzdükten sonra "Neden arıyorsunuz, Falcı Philip'i?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendirmez. Yerini biliyor musun, bilmiyor musun?"

Kadın, Mylo'nun ani çıkışı karşısında çirkefleşerek suratını büzdü. "Bilmiyorum." Hemen ardından da arkasını dönerek başka şeylerle uğraşmaya başladı.

Astrid, Mylo'nun koluna vurduğunda Mylo, "Ne var?" diye çıkıştı.

"Falcı Philip'in yerini bilir gibi bir hali vardı Mylo, şimdi başkasına sormamız gerekecek."

Omuz silkti. "Burada onun yerini bilen tek insan o olamaz."

Başka bir tezgâha yaklaştığımızda bu sefer Astrid konuştu. Çok geçmeden de yüzü asık bir şekilde yanımıza geri dönmüştü. "Bana onu neden aradığımı sordu, cevabımı beğenmeyince de bilmiyorum dedi." İkide iki başarısızlığa uğramıştık. Belki de yapmamız gereken tek şey insanlara rüşvet teklif etmekti ama bunu yapmak için de çok paraya ihtiyacımız vardı.

"Yaşlı Philip'i aradığınızı duydum." Arkamdan gelen kalın sesin sahibini görmek için etrafıma bakındım ancak hiç kimseyi göremedim. Öksürük sesinin hemen ardından "Buradayım," diyen sese karşılık bakışlarımı aşağıya doğru eğdim. Tam

karşımda goblin boyutunda minik bir adam duruyordu. Boyu, bacağım kadar bile değildi.

"Evet, Philip'i arıyoruz, onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?" Kafasını olumlu anlamda salladıktan sonra avuç içini bana doğru uzattı. Para istiyordu.

Sean, arkamdan kulağıma adamın yalancı olabileceğini fısıldarken ben çoktan para kesemden birkaç tane gümüş çıkartıp adamın eline bırakmıştım. Bunların yetersiz olduğunu söylediğinde birkaç gümüş parayı daha eline koydum. Hâlâ yetersiz olduğunu ima ettiğinde tüm paramı avcuna koyup "Daha fazlası yok," dedim. "Bütün param bu."

Omuz silkip "Bu kadarı yeterli," dedi ve paraları cebine koydu. "Yaşlı Philip, Gözyaşı Vadisi'nin sonundaki, tüm evlerden uzakta olan küçük bir kulübede yaşar ama orada değilse evinin arkasındaki mağaranın içindedir." Arkasını dönüp gitmeden hemen önce eliyle aşağıya eğilmemi işaret etti. Ona doğru eğildiğimde kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Ona borçlanmasanız çok daha iyi edersiniz."

Sebebini söylemeden uzaklaştığında "En azından artık Philip'in yerini biliyoruz," dedim. "Gidelim ve onu görelim."

BÖLÜM 45

Minik adamın tarif ettiği gibi tam da Gözyaşı Vadisi'nin sonunda, tüm evlerden uzak olan tek bir kulübe vardı. Kulübe iki dağın arasındaki akarsuyun yanına inşa edilmişti. Her yer yeşillikti. Hemen kulübenin arkasındaysa dağların eteklerinde saklı mağaralar vardı. Birçok mağaranın girişi yosun tutmuş ve kapanmış olsa da hâlâ birkaç tanesinin girişi temiz ve açıktı. Philip, evinde değilse bile bunlardan bir tanesinde olmalıydı. Falcıların neden mağaralarda takıldığına bir türlü anlam verememiştim.

Hep birlikte kulübenin yanına geldiğimizde Mylo kapıyı tıklattı. Hemen ardından da camdan içeriye doğru baktı. Birkaç tıklatışın ardından içeride hiç kimsenin olmadığına kanaat getirmiştik. Sean ve Niella'ya kulübenin yanında beklemelerini söyleyip mağaralara doğru yöneldik. Onların Philip ile işi olmadığından içeride kalabalık etmemeleri yararımızaydı. Kulübeden uzaklaşıp arkasındaki mağaraların önüne geldiğimizde her birimiz üç farklı girişin önünde durmuştuk. "Hangisine gireceğiz?" Teker teker her bir mağaranın içine bakmak bize zaman kaybettirirdi.

Astrid, "Her birimiz başka bir mağaraya girsin. Philip'i bulan olursa da mağaradan çıktığında onun hangisinde olduğunu diğerlerine haber verir," dediğinde fikrine katıldım. Hepimiz aynı anda farklı mağaralara girdik.

İlerledikçe karanlıklaşan mağaranın içinde önümü daha rahat bir şekilde görebilmek için elementimi ortaya çıkarttım. Bu sayede rahatça ilerlemeye başlamıştım. Bir süre mağaranın içinde yürüdükten sonra doğal ışık kaynağının olduğu bir kısma çıktım. Burası küçük bir odacık şeklindeydi ve içerisi oldukça konforlu görünüyordu.

"Philip?" Boşluğa doğru seslendim fakat ses gelmedi. "Philip, içeride misin?" Bu sefer daha yüksek sesle seslenmiş, ancak yine de hiçbir cevap alamamıştım. Burada değildi. Odanın içerisini gezmeye başladım. Mağara duvarına yaslanmış olan şatafatlı bir masa vardı. Üstü türlü aksesuarlarla donatılmıştı. Her bir aksesuar değerli ve pahalı görünüyordu. Büyük ihtimalle bunlar Yaşlı Philip'in insanlardan ödeme olarak aldığı şeylerdi. Masanın üzerinden yayılan garip enerji beni kendisine çekerken gözüm masanın en ucundaki ahşap kutunun içine konulmuş olan parlak kırmızı cisme takıldı. Beni kendisine çeken şeyin ne olduğunu anlamak ve ona daha yakından bakmak için yaklaştım.

Kutunun yanına geldiğimde kutunun içindeki cismin küçük bir zincire takılı yuvarlak bir kolye ucu olduğunu anladım. Bunun normal bir kolye ucu olmadığını biliyordum, çok daha fazlasıydı. Parmaklarım kutunun içindeki zincirine doğru uzandığında, bir çırpıda kolyeyi yerinden çıkarttım ve onu epey bir yakından inceledim. Rengi kan kırmızısıydı ve içinde durmadan yanmakta olan küçük bir ateş vardı.

"Elinde tuttuğun kolyeye kan ateşi kristali adı verilir."

Yerimden sıçrarken hızla arkama döndüm. Karşımda saçları ve sakalları ağarmış yaşlı bir adam buldum. Gözleri hiç yokmuş gibi derisiyle örtülmüştü. Beni görememesine rağmen elimde ne tuttuğumu bilmesiyse biraz ürkütücüydü.

Yanıma gelip elimdeki kolyeyi aldı. Teni tenime temas ettiğinde içim garip bir sıcaklıkla dolmuştu. "Geçmişin, günümüzün ve geleceğin buluştuğu tek yer, felaket ateşini simgeler."

Sesi buğulu çıktığından ne söylediğini anlamakta zorluk çekiyordum. "Ona dokunmadın, değil mi?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım ama sonradan bunu göremeyeceğini düşünüp "Hayır," dedim. "Dokunmadım."

Yuvarlak kristali yerine koyup kutuyu kapattı. "Bu kolye yanlış ellerde dünyanın sonunu getirir prenses, dokunmamakla iyi yapmışsın." Bana o kolyeyi tutmak için yanlış insan olduğumu mu söylemek istemişti, anlayamamıştım ama imasından çıkardığım ilk anlam buydu. "Bu kolye diyarlar arası geçişi de sağlar. Kendini başka bir yerde bulmadığın için şanslısın." Kan ateşi kristalini daha önce duymuştum, ancak bunun sadece bir efsane olduğunu sanıyordum. Bulunması en nadir kristallerdendi ve dünya üzerinde sadece üç parça olduğu düşünülüyordu. "Buraya neden geldiğini biliyorum, soracak sorularını ve aradıklarını da." Arkasını dönüp masanın uzağındaki sandalyeye oturdu. Etrafında hiçbir şey yoktu. Konuşmama fırsat vermeden cümlelerini peş peşe söylüyordu. "Peki, öğreneceklerin karşısında bedel ödemen gerektiğini de biliyor musun?"

"Evet, biliyorum ve bu bedeli ödemeye de hazırım. Sadece ne yapmam gerektiğini söyle."

Gözlerinin üzerini örten perde gerilmiş, tırnaklarını oturduğu tahta sandalyenin ahşabına geçirmişti. Birkaç saniye sonra titredi ve derin bir nefes aldı. "Vizyonların ne zaman geleceği belli olmuyor." Yeni bir vizyon görmüş olmalıydı. "Senden istediğim şey yarın şafak vaktinden bir saat sonra Gözyaşı Vadisi'nin pazarından geçecek olan haydutların tutsak ettiği kölelerden birini kaçırıp bana getirmen. Getireceğin kişi on iki yaşında bir erkek çocuğu. Sarı saçları, kahverengi gözleri var, gördüğünde kimi getirmen gerektiğini anlayacaksın." İşte şimdi gerilmiştim. Gördüğüm vizyonda da tutsak edilmiş köleler vardı. Bu an, vizyonumun gerçekleşeceği an olabilirdi. "Çocuğu bana getirirsen öğrenmek istediğin her şeyi sana söylerim."

Pekâlâ, bunu yapmaktan başka hiçbir şansım yoktu. O çocuk her kimse onu haydutlardan kurtarıp buraya getirmeliydim.

Ancak falcının o çocukla ne yapacağı sorusu aklımda dönüp duruyordu. "Çocuğu ne için istiyorsun?"

Elini çenesine götürüp bir süre boyunca sakallarını sıvazladı. "Hepimizin bir ailesi var prenses, bazılarımız onları tek başına kurtaracak kadar güçlü değil." Sessizliğimi sürdürürken "Bir kızım var," diye devam etti. "Vizyonda çocuğunun haydutlar tarafından çalındığını ve köle pazarına götürüldüğünü gördüm. Bu yol üzerinden geçecekler ve Gözyaşı Vadisi'nden çıktıktan sonra da Ölüm Çukuru'na gidecekler." Ölüm Çukuru'nu daha önce de duymuştum. Kaçırılan insanlar bahis karşılığında kocaman bir çukurun içinde bazen yaratıklarla, bazen de başka insanlarla dövüştürülüyor ve dövüş, iki taraftan birinin ölmesiyle son buluyordu. On iki yaşındaki bir çocuğun o çukurda hiçbir şansı yoktu.

Bu Philip'in benim için biçtiği bedel olsa da haydutlar tarafından kaçırılan insanların hiçbiri Ölüm Çukuru'na gitmeyi hak etmiyorlardı. Vizyonumun gerçekleşip gerçekleşmeyeceği şu anlık umurumda bile değildi. Önce o çocuğu, sonrasındaysa diğerlerini o haydutların elinden kurtaracaktım. "Merak etme," dedim Philip'e. "Sadece onu değil, hepsini kurtaracağım."

***

Philip'in mağarasından çıktığımda Astrid ve Mylo da girdikleri mağaralardan yeni çıkmışlardı. İkisinin de yüzü sıkkındı. "İyi misiniz?"

Kafalarını aynı anda salladılar. "Sadece biraz garip bir istekte bulundu."

Astrid'in lafına karşılık yüzümü buruşturdum. "Kim garip bir istekte bulundu?" Onun girdiği mağaranın içinde kimse olmamalıydı.

"Falcı Philip," dediğinde kafamdan aşağı kaynar sular dökülüyormuş gibi hissettim. Bu durum biraz ürkütücü olmaya başlamıştı.

"Philip benim yanımdaydı Astrid, onunla konuşmuş olamazsın."

Mylo araya girdi. "Durun biraz, ben de Philip ile görüştüm."

Pekâlâ, kesinlikle yanlış giden bir şeyler vardı. "Üçümüz de aynı anda aynı adamla konuşmuş olamayız. Böyle bir şey mümkün olamaz, değil mi?"

Mylo, bilmediğini belirtir şekilde tek elini havaya kaldırdı. Diğer eli de belindeki kılıcın kınındaydı. "Benim konuştuğum adamın gözlerinin üzerini deri örtmüştü ve saçlarıyla sakalları ağarmıştı."

Astrid ile aynı anda "Benimkinin de," dedim.

"Sanırım bunu sorgulamasak daha iyi olacak." Mylo, haklıydı. Zaten doğaüstü şeylerle uğraşıyorduk, bir de bunu sorgulayacak olursak işin içinden çıkamazdık. Falcılar hakkında az biraz bilgimiz vardı, tam olarak güçlerinin sınırlarını bilmiyorduk.

"Sizden bedel olarak ne istedi? Benden meyhanede çalışan Rick adındaki bir adamın, ona olan yirmi altınlık borcunu getirmemi istedi." Mylo, Philip için adamı biraz tartaklayacak gibi duruyordu.

"Benden yarın sabah buradan geçecek olan kervandan, kaçırılmış insanları kurtarmamı ve kendi ailesinden olan çocuğu ona getirmemi istedi." Benim bedelim Mylo'nunkine kıyasla daha tehlikeliydi.

İkimiz de aynı anda Astrid'e baktık. Gergin gözüküyordu. Kıyafetinin kolunu sıyırıp "Ben bedelimi ödedim ve öğrenmek istediğim şeyleri öğrendim," dedi. Kolunda fazla derin olmayan küçük bir çizik vardı. Çiziğin etrafı kanlanmıştı. "Kutsal bir kâsenin içine kanımı akıtmamı ve ona vermemi istedi."

"Sen de bunu sorgulamadan yaptın mı?"

"Yapmak zorundaydım, Melody."

Sakinleşmek adına derin bir nefes aldım. "Kanınla ne yapacağını söyledi mi?" Omuzlarını silktiğinde avuç içlerimi yüzüme bastırdım. "Dua et Astrid, dua et ki kutsal kâseye koyduğu kanın başkalarının eline geçmesin."

Kan, büyücülerin en sevdiği şeydi ve bir insanın kanıyla yapılan kara büyülerin şiddeti, normal büyülerden çok daha kuvvetli olurdu. Aklıma annemin kara büyünün etkisi altındayken kanının çalınması geldiğinde, bunu da Philip'e sormak için beynimin bir kenarına not ettim. Sormak istediğim bir ton soru, öğrenmek istediğim birçok cevap vardı ve ben bunları öğrenmek için can atıyordum.

"Sorun olacağını sanmıyorum." Umarım düşündüğü gibi olurdu.

"Peki arkadaşının yerini ve ona ne olduğunu öğrenebildin mi?"

Hafifçe tebessüm etse de yüzüne gölge düşmüştü. "Nerede olduğunu öğrendim ve onu nasıl kurtarabileceğimi de, sadece..." Yutkundu ve dişlerini sıkarken çenesi gerildi. "Ölüm Kraliçesi adına çalışan ruhlardan birinin şu anda onun bedeninde olduğunu ve buraya çok da uzak olmayan Ölüm Çukuru adlı bir yerde saklandığını söyledi. Çukura yakın yerlerde ölüm kökü bitkisini bulabileceğim bir yer tarif etmeyi de unutmadı. Ancak sorun şu ki; Ryan'ı kurtarmak için tek bir şansım olacakmış ve başarısızlığa uğrayacak olursam onun ruhunu sonsuza dek arafa sıkıştırabilirmişim."

"Ölüm Çukuru'nun ne olduğunu ve orada ne yapıldığını biliyor musun?" Olumsuz yanıt verdi. Daha önce orasıyla alakalı hiçbir şey duymadığı yüzündeki mimiklerden de belliydi.

"Kaçırılan köleler oraya götürülüp çeşitli yaratıklarla ya da insanlarla dövüştürülür. Ölen tarafın kaybettiğini söylememe gerek yok sanırım. Büyücüler, gaddarlar, haydutlar ve daha nice tehlikeli insan oraya bahis oynamaya gider."

"Para kazanmanın kolay yolu..." Mylo'nun söylediğini onayladım. Bir haydut için para kazanmanın en temiz yolu buydu. Astrid'in, oraya gidip Ryan'ı tek başına kurtarmaya çalışması riskliydi. Yakalanırsa dövüştürülür ve kazanırsa da esir edilirdi.

Ölüm Kraliçesi için çalışan bir ruhun arkadaşının içinde olmasına şaşırsam da beni en çok şaşırtan şey daha önce gemideyken Igor'un Ölüm Kraliçesi'nden bahsetmesiydi. Gözyaşı Vadisi'nin ardındaki Kutsal Topraklar'da büyük bir fırtınanın çıkmasından ve gecenin gündüze dönmesinden de bahsetmişti. Kötülüğün elçilerinin etrafta olabileceği düşüncesini aklımdan çıkartmamam gerekiyordu. Bu civarları ne biliyor, ne de tanıyorduk. Kimseye güvenemezdik. Philip'e bile...

Diğerlerinin yanına dönmeye başladığımızda Astrid'in kolundan tuttum ve bana bakmasını sağladım. "Tek başına oraya gitmene izin vermeyeceğimi biliyorsun." Güçlü bir ruhun karşısında tek başına durmasına izin veremezdim. Üstelik gideceği yer kötülerin ininden başka bir yer değildi. Kendi yoluma bakmam gerektiğini biliyordum ancak Alin'e de ikizini koruyacağıma dair söz vermiştim. "Hem arkadaşını kurtarmak, hem de Philip'in bedelini yerine getirip kendi kaderimi öğrenmek için bir planım var."

BÖLÜM 46

Tüm gece Niella, Mylo ve Astrid ile plan kurmuştuk. Planımız kusursuz değildi ancak işe yaramasını umuyorduk. Çocuğu kurtardıktan ve Philip'e teslim ettikten sonra gizlice Ölüm Çukuru'na sızarak kötülerin içine karışacaktık. Tabii ki bunun için öncelikle doğru kıyafetlere ihtiyacımız vardı. Böyleyken fazla... temizdik. Kirlenmeli ve diğer haydutlar gibi görünmeliydik.

Şafak vakti gelip çattığında Mylo, meyhanede çalışan Rick'i biraz hırpalamış ve karşılığında Philip'in tüm borcunu ondan almıştı. Ayrıca göçebelerden birkaçını soyup kıyafetlerini de çalmıştık. Artık temiz değil, pis ve fakir görünüyorduk.

Biz bunları yaparken Sean, Noah ve Thomas bilmem kaçıncı uykularındaydılar. Uyumadan önce uzun bir süre boyunca uyanamasınlar diye onlara büyü yapmıştım. Sean'ın bunun için beni affetmeyeceğini biliyordum ancak kendi iyiliği için bunu yapmıştım. Ona zarar gelmesini istemiyordum.

Mylo, mağaranın olduğu yere at sürerken biz de kızlarla birlikte daha önceden belirlediğimiz yerlere geçtik. Her birimiz, birbirimizi rahatça görebileceğimiz yerlerde duruyorduk. Kervan vadiden geçerken Astrid arabalardan birini devirecek, Niella dikkatlerini dağıtarak sorun çıkartacak ve biz de o sırada Astrid ile birlikte çocuğu kurtaracaktık. Çocuğu kurtardıktan sonra Astrid boşluğun fark edilmemesi için onun yerini alacak

ve Mylo da Niella ile birlikte kervanı uzaktan takip edecekti. Bense, Yaşlı Philip'i görmeye gittikten sonra onlara katılacaktım. Bu süre zarfıca bensiz idare etmeleri gerekiyordu ama bunu yapabileceklerinden emindim.

Niella ve Astrid'e takip büyüsü yapmıştım. Bu sayede on iki saat boyunca nerede olurlarsa olsunlar onları bulabilecektim. İlk kısmı atlatırsak asıl planımız Ölüm Çukuru'na sızdığımızda başlıyordu. Astrid, Niella'ya ölüm kökü bitkisini nereden bulabileceğini anlatmıştı. O bitkiyi alıp yanımıza geldiğinde içeriye sızacak ve Astrid'i kapattıkları yerden çıkartacaktık. Sonrasında yapmamız gereken tek şey, Ryan'ı bulup içindeki ruhu öldürmekti. Böylelikle kendi ruhunu yeniden uyandırabilirdik.

***

Uzunca bir sürenin sonunda Gözyaşı Vadisi'ne yaklaşan büyük kervanı gördük. Yaklaşık yedi tane at arabası vardı ve bir yığın da köle... İçlerinde Philip'in bahsettiği çocuğu aramaya başladım fakat o kadar kalabalıktı ki on iki yaşındaki küçük bir çocuğu görmekte zorlanıyordum. Astrid, arabalardan birini devirmek için işaretimi bekliyordu. Bense küçük çocuğu görene kadar kervanı durdurmak istemiyordum. Arabalar iyice yaklaşana kadar bekledim. En sonunda iki siyahi vatandaşın arasında duran süt beyazı tenli sarışın çocuğu gördüm. Altın saçları, pislenmiş yüzüne inatla hâlâ parıldıyordu. Ancak dudakları morarmış ve göz altları şişmişti. Astrid'e işaret verdiğimde elementini ortaya çıkarttı. Başta yavaş başlayan rüzgâr sonrasında şiddetlenerek yerdeki toprakları havalandırdı. Bunun doğal bir fırtına gibi gözükmesini istemiştik, aksi takdirde tek bir arabanın devrilmesi dikkat çekebilirdi. Rüzgâr gereğinden fazla şiddetlendiğinde Astrid, arabalardan birini Niella'nın yakınlarındaki bir pazar tezgâhın üzerine denk gelecek şekilde devirdi. Niella, anında yerinden fırladı ve haydutlara bağırmaya başladı. Tüm dikkatler onların üzerindeydi. Şimdi olduğum yerden çıkmanın tam sırasıydı.

Saklandığım yerden çıkarken kervana doğru sakince yürümeye başladım. Bu sırada Mylo'nun da hızlı bir şekilde at sürerek bize doğru yaklaştığını gördüm. Atı meyhanenin önüne bırakacaktı ve ben de çocuğu alıp oraya gidecektim.

Kimsenin bakmadığına emin olduğum bir anda koşmaya başladım. Çok geçmeden kölelerin yanına ulaşmıştım. Kafama taktığım siyah pelerin beni diğer haydutlardan biri sanmalarına yol açıyordu. Çocuğun etrafındaki iki siyahi adam onlara zarar vereceğimi sanıp korkmuşlardı. Bense çocukla ilgilenmeye devam ettim. Bileğindeki zinciri büyü yaparak çıkarttığımda yanına eğilip kulağına korkmaması ve pelerinimin içine saklanması gerektiğini fısıldadım. Çocuk dediğimi ikiletmeden yaparken Niella'ya baktım. Haydutlar onun bağırmasından oldukça rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Onunsa bir gözü bendeydi. Astrid, kervanın diğer tarafından dolaşarak yanımıza geldiğinde zincirleri bileklerine takarak kilitledi. İki siyahi adam bir şey diyecek gibi oldu, ancak "Hepinizi kurtarmak için geleceğiz," dediğimde yaşlanan gözleriyle teşekkür ederek kafalarını önlerine eğdiler.

Pelerinimin altına saklanan çocuğu kucağıma alıp kervandan uzaklaşırken bir yandan da kulağına her şeyin geçtiğini fısıldıyordum. Şu anda bağırarak ağlaması istediğim son şeylerden biri bile değildi. Niella'nın çıkardığı karmaşadan faydalanmaksa bizim yararımıza olmuştu. Kervanın arkasından dolaşıp meyhanenin olduğu yere gittiğimde Mylo'nun, Niella'nın yanına gittiğini gördüm. Onu büyücülerden uzaklaştıracak ve ortamı sakinleştirecekti. Kucağımdaki çocuğu yere bırakırken "Seni Philip'in yanına götüreceğim," dedim. "Onu tanıyor musun?" Çekingenlikle başını salladı. "Güzel, şimdi ata binip onun yanına gideceğiz." Atı çözüp çocuğu üstüne oturttuktan sonra hemen arkasına oturdum. Ardından Philip'in, vadinin sonundaki evine doğru hızla at sürmeye başladım.

***

Çok geçmeden çocuğu, kulübesinin önünde bizi bekleyen Philip'e teslim etmiş; hemen sonrasındaysa sorularımı sormak için uygun bir an beklemeye başlamıştım. Acelem olmasına rağmen Philip rahat bir şekilde bahçesinde hareket ediyor ve "Daha zamanı gelmedi," diyerek beni geçiştiriyordu. Neyin zamanı gelmemişti ki?

"Tam olarak neyi bekliyoruz Philip? Arkadaşlarımın bana ihtiyacı var." Eskiden olsa onlardan arkadaşım olarak bahsetmek bana yabancı bir tabir olarak gözükürdü ancak şimdi öyle bahsetmekten çekinmiyordum.

"Zamanı geliyor, prenses." Bu adamın tuhaf davranışlarının sonucunda ne çıkacağını kestirememek beni geriyordu. Ona güvenmiyordum. Philip, esintisi artan havayı içine çekerek ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Kendi kendine fısıldıyor ve ondan geriye doğru sayıyordu.

"Üç...

İki...

Bir..."

Bana döndüğünde gözlerini örten derinin hızlı bir şekilde açıldığını gördüm. Gözlerinin yerinde dipsiz bucaksız bir karanlık vardı. Gözlerim karanlıkla buluştuğunda dizlerimin üzerine acıyla çöktüm. Tılsımlarım alev alırcasına yanarken dudaklarımın arasından çıkan iniltileri durduramıyordum. Enerjim karanlığa doğru çekilirken gözlerimi yumdum ve dayanacak gücüm kalmadığında bedenimi ona teslim ettim.

Gözlerimi yeniden açtığımda bambaşka bir yerdeydim. Ne Gözyaşı Vadisi vardı, ne de Philip'in kulübesi. Öyle ki acım bile dinmiş, yerini hissizliğe bırakmıştı. Etrafımı inceledim. Tozlarla kaplı, havası boğuk, alçak tavanlı, küçük bir odadaydım. Mahzeni andıran bu yer bana hiç de yabancı gelmiyor ve gittikçe artan korku hissi beni bu odadan çıkmaya zorluyordu.

Önümdeki demir kapıya doğru yürüdüm. Kilitli değildi. Kulpu tutup çektiğimde kapı gıcırdayarak açıldı. Şimdiyse

önümde upuzun bir koridor vardı. Ensemde hissettiğim soğuk nefese karşılık hızla arkamı döndüm. Boştu.

Korku hissiyatım artarken içim koşma isteğiyle dolmuştu. Kendime hâkim olamayarak koridor boyunca koşmaya başladım. Bir şey tarafından kovalanıyormuşum hissini üzerimden atamıyordum. Bu his arttıkça adımlarım daha da hızlanmaya başlamıştı.

Ve o anda kafamın içinde sesini duydum. *"Senin için geliyorum."*

Aynı ses, şiddetini arttırarak durmadan tekrar ediyor ve bu da koşarken koridorun duvarlarına çarpmama sebep oluyordu. Dikkatim fazlasıyla dağılmış, kulaklarımı ellerimle kapama ihtiyacıyla dolup taşmıştım. Buna bir son vermeliydim. "Burada yaşananlar gerçek değil," dedim kendi kendime. "Philip'in gördüğü vizyonun içindeyim."

Kalp atışlarım dinginleşmeye başladığında Philip'in kafasının içinde olduğumu daha net bir şekilde anlamıştım. Bulmak istediğim cevapları bana anlatmak yerine göstermeyi tercih etmişti. Daha ne kadar burada kalabileceğimi bilmediğimden dolayı öğrenmek istediğim şeylere odaklandım. Son zamanlarda aklımı kurcalayan tek şey üzerimdeki kehanetti, bu yüzden öğrenmek istediğim ilk şey de bu kehanet oldu.

Görüntü bir anda değiştiğinde kendimi duvarlarında parşömenler asılı olan bir odanın içinde buldum. Her parşömenin üzerinde farklı dillerde yazılar vardı. Benimse tüm dikkatim, odanın en ortasına asılmış olan büyük parşömendeydi. Ona yaklaşmak istediğimde kendimi bir anda tam da onun önünde dikilirken buldum. Gözlerim parşömen kâğıdının üzerinde gezinirken zihnimde Philip'in sesi yankılandı.

"Madalyonun saklı yüzü ölürse;

Felaket, fırtına ve de cehalet saracak yeryüzünü. Kötülük yayılacak evrene, son bulacak kehanet odası ve ölecek doğanın tüm güzellikleri. Yıkılacak kurulmuş olan tüm krallıklar, yükselecek arşa cehennem

kapısı. Ölüm Kraliçesi'nin evlatları dolaşacak insanların arasında. İnsanlar da katılacak Ölüm Kraliçesi'nin evlatlarına.

Bitecek yaşam.

Bir tek ölüm kalacak."

Philip'in söylediği şeyler parşömende yazanlarla aynı değildi, ama biliyordum ki kehanet gerçekleşmezse olası gelecekte Philip'in söyledikleri gerçekleşecekti. Parşömende yazanları sesli bir şekilde mırıldandım.

"Dönünce gece gündüze,

Uyanacak saf kötülük.

Ölürse madalyonun ikinci yüzü,

Kazanacak ebedi kötülük yeryüzünü."

Düşündüm. Igor'un falcı arkadaşı bana madalyonun ikinci yüzü olduğumu söylemişti. Madalyonun ikinci yüzü bensem, ilk yüzündeki kişi kimdi ve o ölürse her şey biter miydi? Kehanet bunu açıkça yazmamıştı ve yazdıklarından anladığım kadarıyla Ölüm Kraliçesi saf kötülüğü uyandırmıştı.

Gece gündüze fırtına çıktığında dönmüştü. O günden beri kötülük etrafta dolanıyor olmalıydı. Yaşanan her şeyin bir ortak noktası varmış gibi dursa da hiçbir şeyi bir araya getiremiyordum. Kehaneti sonra düşünmeye karar verip öğrenmek istediğim diğer şeylere odaklandım. Anneme kara büyü yapan kişinin kim olduğuna, bunu neden yaptığına... İçimdeki karanlığın sebebinin ne olduğuna, beni rüyalarımda bile rahatsız ederek durmadan arayan kişiye ve de en önemlisi kardeşimin küllerini kimin, ne için kaçırdığına...

Birdenbire birçok şeye aynı anda odaklanmıştım. Görüntüler gözlerimin önünden geçip giderken pürdikkatle onlara bakıyordum.

Bir görüntüde Nemesis'te annemin odasındaydım. Babam hemen yanında yatarken ikisi de oldukça huzurlu gözüküyordu. Sonrasındaysa siyah pelerinli biri kapıdan rahatça geçerek odaya giriyor ve annemin başında dikilerek ona büyü

yapıyordu. Pelerininin yanından sarkan uzun, koyu kumral saçlarından anladığım kadarıyla bir kadındı. Boynunun tam ortasındaki üçgen doğum lekesi dikkatimi çekmişti. Pelerinin şapkası yüzünü gizlese de boynunu gizleyecek kadar uzun değildi. Elinde küçük bir voodoo bebeği vardı. Bebek, anneme benziyordu. Elindeki bebeğin karnına iğneler batırdıktan hemen sonra büyüsünü anneme yöneltti. Daha sonraysa cebinden çıkardığı küçük kadehi annemin dudaklarının arasından boşalttı ve odadan çıktı. O odadan çıkarken kapının dışında bekleyen bir adam gördüm. Onun meyhanede gördüğüm Bud olduğunu tüm kalbimle hissetmiştim. Bud'ı görmeme rağmen kadının yüzünü göremeden görüntü değişmişti.

Şimdiyse görüntüde bana çok tanıdık gelen rüyalarımdan birini görüyordum. Rüyanın içinde olmamak, ondan çok daha az korkmama sebep olmuştu. Boşlukta "Senin için geliyorum," diyen ses durmadan yankılanırken kendimi gördüm. Durmadan koşuyor ve bir şeyden kaçıyordum. En sonunda ayağım takıldı ve düştüm. Görüntüde yanıma gelen iki kişi vardı. Bir tanesinin az önceki görüntüde gördüğüm pelerinli kadın olduğuna şüphem yoktu. Aynı saçlar ve aynı doğum lekesiyle tam karşımda duruyordu. Yanındaysa neredeyse onunla aynı boylarda olan bir başka siyah pelerinli vardı. Üzerinde pelerin olmasına rağmen altında hiçbir kıyafetin olmadığını fark ettim. Üzerini sadece giydiği kadife pelerin örtüyordu. Elinde tuttuğu metal çubukla yanıma yaklaştığında kalbim sızladı. O çubuğun biraz sonra kalbime saplanacağından adım gibi emindim. Beklediğim gibi de oldu. Ben görüntüyü izlerken metal çubuk kalbime saplandı. Çubuk hâlâ kalbimdeyken pelerinli kişi yanıma çöktü ve kalbimden çıkan kül rengi enerjiyi kendisine doğru çektikten sonra ona ait olanı aldığını söyledi. Hemen ardından da yere çökerek kalbimden akan kanı aldı ve önüme çöken kişinin sırtındaki pelerini kenara çekerek kanımı ona sürmeye başladı. Gördüklerimi şoka girmiş bir şekilde izliyordum. Kadının, kızın sırtına kanımla çizdiği şekiller tılsımlarıma benziyordu.

Ben daha şokumu atlatamamışken görüntü değişti ve kendimi ormanı izlerken buldum.

Bu kardeşimin küllerinin kaçırıldığı geceye ait bir görüntüydü. Kesik görüntüler ben saraydan çıkıp ormana gidinceye kadar devam ediyor, ben baygın düşünce de son buluyordu. Birkaç defa aynı görüntüler tekrar ettikten sonra külleri götüren kişinin nereye gittiğini izlemeye başladım. Hızlandırılmış gibi tüm yol geçtikten sonra adamın önce Ölüm Çukuru'na, oradan da kanyonların arasındaki büyük, siyah bir şatoya gittiğini gördüm. Adamın geçtiği tüm yolları aklıma kazımaya çalışmıştım. Kolay kolay unutacağımı da sanmıyordum. Şatonun ıssız bir yerde olması ürkütücü görüntüsünü tamamlıyordu. Etrafta birçok siyah pelerinli vardı. Birkaçının sadece pelerinli olmadığını, Syndra rahibelerinden olduklarını da fark etmiştim. Ayrıca çevreyi koruyan iki başlı yaratıklar da etrafta cirit atıyordu.

Külleri taşıyan adam Ölüm Çukuru'ndayken birkaç kişiyle görüşmüş, hemen ardından da hiçbir yere uğramadan doğruca şatoya gitmişti. Şatonun önündeki kişiler onu içeriye aldığında görüntü değişti. Adam şatonun içinde ve oldukça da yüksek bir kısmında, camın kenarında duruyordu. Hemen önündeki kadını gördüğümde kalp atışlarım hızlandı. Yan profilinden onu görebiliyordum. Koyu kahverengi saçlarını tepeden sıkıca toplamıştı. Gözlerinin üzeri kömürle boyanmış gibi kapkaraydı ve aynı şekilde yanağında düz bir çizginin üzerine üç nokta konulmuştu. Ensesinin açıkta kalan kısmında ay ve güneş dövmesi vardı. Görüntüsünü hafızama kazımıştım. "Külleri bana getirerek iyi iş çıkardın." Sesi... Bana oldukça tanıdık gelen sesini bir daha unutabileceğimi sanmıyordum.

Kadın, külleri incelerken adam kafasını eğmiş bir şekilde bekliyordu. "Size hizmet etmek bir onurdur, kraliçem."

Kadın, odanın içinde yürüyüp külleri güvenli bir yere koyduktan sonra "Buraya doğrudan gelmediğini biliyorum," dedi. "Külleri kime gösterdin?"

Adam titremeye başlamıştı. "Hiç kimseye kraliçem, emrettiğiniz gibi sadece size gösterdim."

Kadın, elini havaya kaldırdığında adam boğazını tutarak geriye doğru sendeledi. "Daha iyi bir uşak olman için ölüme fısıldayacağım, bizimle birlikte güvende olacaksın." Hemen ardından kadın adama doğru döndü ve elini boşlukta hızlıca salladı. Adam camdan aşağıya düşerken boynunda üçgen doğum izi olan kadınla karşı karşıya kalmıştım. Bakışlarındaki şaşkınlıktan anladığım kadarıyla beni görebiliyordu. Kendini saniyeler içinde toparladığında sert bir şekilde "Beni buldun," dedi. Ancak kastettiği şeyin aslında *"Seni buldum,"* demek olduğunu çok iyi biliyordum.

Görüntü değişip yok olmadan hemen önce son bir yer gördüm fakat tam olarak nerede olduğumu anlayamamıştım. Lav gibi yanan bir ateş çukurunun içine ve orada yatan cansız bedenlere bakıyordum. Görüntüyü bir an bile görmek dehşete kapılacak kadar korkmama sebep olmuş olsa da Philip'in zihninden çıktığımda kendime gelmiştim.

Ellerimi yere yaslarken derin bir nefes aldım. Bu sırada Philip de kendini toparlamaya çalışıyordu. "İyi misin?"

Gözlerinin yerini yine deri almıştı. Kalbini tuttu ve birkaç defa öksürdü. "Uzun zamandır beni zorlayacak kadar güçlü bir vizyona tanıklık etmemiştim. Görmek zor, hissetmek çok daha kolaydı."

"Bana göstermek yerine anlatabilirdin de."

Ayağa kalktığımda başını salladı ve elini sakallarına götürdü. "Her şeyi göstermem on iki saniye sürdü fakat anlatsaydım bir süre daha burada kalmak zorunda kalırdın. Şimdi git, arkadaşlarının sana gerçekten ihtiyacı var."

Son bir kez daha derince nefes aldıktan sonra ona güvenmesem bile yanına gidip elini sıktım. "Her şey için teşekkür ederim."

Elini sıktığımda diğer elini elimin üzerine koydu. "Unutma; madalyonun ikinci yüzü sensin. Ne olursa olsun yaşamalısın. Sen yaşadığın sürece kötülük başarısızlığa uğramaya mahkûm olacak. Ve eğer kötülüğü yenemezsen dünya yok olacak." Zorlukla yutkundum. "Doğa, üzerine bu denli ağır bir kehanet yüklediği için üzgünüm, çocuğum, ancak tüm evrenin kaderi artık senin kalbinin atışına bağlı." Elini elimin üzerinden çektiğinde "Madalyonun ilk yüzünü bul ve yanlış giden her şeyi düzelt," dedi. "İşte o zaman ruhlarımız bu evren üzerinde rahata erişebilir." Ne tepki vereceğimi bilemiyordum. Merak ettiğim her sorunun sonunda, cevaplar aynı kişiyi göstermişti. O kadının kim olduğunu bilmiyordum ancak kötü olduğunu biliyordum. Onunla ilgili yanlış giden ne varsa bulmalı ve öğrenmeliydim. Philip'ten ayrılıp atıma bindiğimde "Son bir uyarım var," dedi. Bakışlarım ona dönmüştü. "Kovaladığın kötülükten kaçmalı, kaçtığın kötülüğüyse yakalamalısın."

Philip'e cevap vermeden yola çıktığımda aklımda tek bir düşünce kalmıştı. *Kovaladığım kötülükten kaçacaksam onu nasıl yakalayacaktım?*

BÖLÜM 47

Gözyaşı Vadisi'nden uzaklaşmaya başladığımda Niella'ya yaptığım takip büyüsünü açığa çıkardım. Bu sayede nerede olduklarını kolayca bulabilecektim.

Vadinin dar ve tehlikeli patikalarında bir süre at sürdükten sonra izler ormanlık alana doğru yönelmişti. Cebimdeki haritayı çıkarıp nerede olduğuma baktım. Farallon sınırlarından çoktan çıkmıştım ve Gözyaşı Vadisi'nden de gittikçe uzaklaşıyordum. Vadinin ardındaki Kutsal Topraklar'ın kıyısına yaklaştığımsa gözümden kaçmamıştı. Haritanın üzerinde Kutsal Topraklar'ın üzeri kırmızı bir halkayla çevrilmişti. Sanırım bu yuvarlak alanın tamamı kutsal sayılıyordu.

Bildiğim kadarıyla Kutsal Topraklar'ın kutsal diye anılmasının sebebi bu alanın güvenli oluşundan değil, tehlikeli oluşundan kaynaklanıyordu. Kutsal Topraklar'da yaşayan ve dışarıdan ziyarete gelen kişiler, burada daha önce can vermiş olan büyük kara büyücülerin mezarlarının başında toplanıyor, onlara tapıyor ve onlardan güç dileniyordu. Aynı şekilde içinde yatanın kim olduğu ve türünün ne olduğu bilinmeyen birçok kilitli ve lanetli mozole de vardı. Her yerin tehlikeli enerjilerle kaplı olduğundansa hiçbir şüphem yoktu.

Ölüm Çukuru'nun tam olarak yerini bilmesem de oraya gittikten sonra vizyonda gördüğüm yolları takip ederek kanyonların arasındaki o şatoya varabilirdim. Şatoya kolay kolay

giremeyeceğimi biliyordum, bu yüzden Astrid'in işini hallettikten sonra yola koyulacak ve direkt saldırmak gibi bir aptallık yapmadan önce etrafı gözlemleyecektim.

***

Atın üzerinde geçirdiğim zaman boyunca Philip'in gösterdiği vizyonları düşündüm. Her bir vizyon aynı kadına çıkmıştı. Yani her şeyin ortak noktası boynunda üçgen doğum izi olan o kadındı. Peki, bu kadının benimle olan derdi neydi? Bunun sadece kehanetten kaynaklandığını düşünmüyordum. Beni aramasının, benimle uğraşmasının altında yatan başka bir sebep daha olmalıydı çünkü sadece benimle değil, ailemle de uğraşmıştı.

Kömürle boyanmış gözleri ve dövmeli yüzü gözlerimin önüne geldiğinde kafamı sallayarak kendime gelmeye çalıştım. Zaten toprağın üzerindeki izlerde ilerideki ağaçların ardında son buluyordu. Mylo ve Niella'ya yetişmiş olmalıydım. Dalgınlığımı üzerimden attığımda attan indim. İlerideki ağaçlar o kadar sıktılar ki atla geçebileceğim hiçbir boşluk yoktu. Etrafın fazla sessiz oluşu kervandan uzak bir noktada olduğumuzu bana düşündürtürken, aynı zamanda at arabalarının bu ormandan geçemeyeceğini de fark etmiştim. Buraya gelene kadar bunu fark edememiş olmam garipti.

Atı olduğu gibi bırakıp sık ağaçların yanına gelene kadar hızlı ama sessiz bir şekilde yürüdüm. Philip'in *"Arkadaşlarının gerçekten yardıma ihtiyacı var,"* deyişini hatırladığımda Niella'nın yakalanmış olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Kafamı ağaçların arasından yavaşça uzatıp izlerin bittiği yere baktım. Gördüğüm manzara karşısında şoka uğrarken saklandığım yerden çıkıp yerde kanlar içinde yatan Niella'ya doğru koşmaya başladım. "Niella!"

Yanına vardığımda bir elimle nabzını yoklarken diğer elimle de yüzüstü yatan bedenini kendime doğru çevirmeye çalıştım. Hâlâ nefes alıyordu. "Niella, beni duyuyor musun?" Tepki vermemişti ancak göğsündeki elimin altında atan kalbinin hızlanmaya başladığını fark edebiliyordum. "Niella?" Bedenini

kendime doğru çevirmeyi başardığımda gözbebeklerim yerinden çıkacakmışçasına büyüdü. Kendimi geri çekmeyi başaramadan Niella, eliyle boynumu yakaladı ve üzerime çullandı. Bedenim onun altında ezilirken enerjimin eline doğru çekildiğini hissettim. "Niella yapma, benim, Melody! Niella, kendine gel, sen bu değilsin."

Büyümü serbest bırakıp onu benden uzaklaştırırken havaya bir lanet fısıldadım. Ne kadar dil dökmeye çalışsam da onun için çok geç gibi görünüyordu. Bedeni dönüşümü tamamlamamış olsa da gözlerinin yerini alan şeytanlığı net bir şekilde seçebiliyordum. Niella, Syndra rahibelerinden birine dönüşmüştü ve ağaçların arasından çıkan diğer beş rahibeyle birlikte gülümseyerek bana bakıyordu.

Rahibelerle arama mesafe koyup birkaç adım geri çekildim. Hepsiyle birlikte aynı anda bu dar alanda savaşabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden yapabileceğim en mantıklı şeyi yaptım ve *kaçtım*. Arkama bile bakmadan kaçtım hem de. Niella ve diğer rahibeler de peşimden geliyorlardı. Niella'ya zarar vermek, istediğim son şey bile değilken ve onu incitmeyi hiç istemiyorken... Yapmak zorunda kalacaklarımdan korkmaya başlamıştım.

Rastgele koştuğum orman yolunda bir sağa bir sola ilerlerken rahibelerle arama biraz mesafe koymayı başarmıştım. Neyse ki çok hızlı koşamıyorlardı. Soluklanmak için durduğumda arkama baktım ve bir süre geri geri yürüdüm. Bana yaklaştıklarını duyabiliyordum.

"Bak bak bak... Burada kimler varmış! Sürüsünden ayrılmış bir kurt."

Sesin geldiği yöne döndüğümde kaşlarımı çattım. Sierra, bilmiş gülümsemesiyle tam da arkamda duruyordu. Belini, yanındaki ince gövdeli ağaca yaslamıştı. "Rövanşa ne dersin?" Rahibelerin koşarken çıkarttığı bağırış sesleri kulağıma gelmeye başladığında izimi bulduklarını anladım. Arkamı dönüp geldiğim yere doğru bakarken ağaçların yanından geçen bedenlerini de görmüştüm. "Bunun için zamanımız yok." Rahibeler

ağaçların arasından çıkıp olduğumuz yere doğru koşmaya başladığında Sierra'yla aramdaki mesafeyi kapattım ve yanından geçip giderken "Güzel yüzün sende kalsın istiyorsan koş," dedim. Başta tepkisiz kalsa da, rahibeleri görmüş olacak ki peşimden gelmeye başlamıştı.

Adımları adımlarıma uyduğunda ben sol tarafa doğru ilerleyecekken beni bileğimden yakalayıp sağ tarafa doğru çekti. "O tarafta adamlarım var, çılgın cadıların onları bulmasını istemiyorum. Beni takip et!" *Sierra'nın da duyguları varmış* diye geçirdim içimden. Adamlarına değer veriyor olmalıydı. Tüm gücümüzle koşmaya devam ederken ağaçların üzerlerindeki yosunlar dikkatimi çekti. Kuzeye doğru ilerliyorduk. Böyle devam edersek Kutsal Topraklar'a girecektik. Yine de durmadık ve savaşmak yerine kaçmaya devam ettik.

Kovaladığın kötülükten kaçmalısın.

Birden fazla kişinin söylediği bu söz kafamın içini doldurduğunda ne demek istediklerini anlamıştım. En azından anladığımı düşünmüştüm.

"Sanırım onlara izimizi kaybettirdik." Sierra koşmayı bıraktığında durup arkama baktım. Rahibelere toz yutturmuş olmalıydık. "Kaçtığımız şeyler..." dese de sonra cümlesini yarıda bıraktı. "Boş ver, ne olduklarını merak etmiyorum."

Elimi kalbimin üzerine kapatıp nefes alış verişimi düzene sokmaya çalışırken "Sana dokunmalarına izin verme yeter," dedim. Igor'un kızı olduğundan onu uyarmam gerektiğini düşünmüştüm. Kafasını sallamakla yetindi.

Soluklandıktan sonra "Arkadaşların nerede?" diye sordu. Bu ondan beklemediğim bir soruydu.

Bir yandan Mylo'ya yaptığım takip büyüsünü ortaya çıkartırken, diğer yandan da "Kaçtığımız rahibelerden bir tanesi arkadaşımdı," dedim. "Ve diğeri de..." Ormanın ötesinde kalan yeri gösterdim. "Oralarda bir yerlerde olmalı."

"Kutsal Topraklar'a tek başına girme cesareti gösterdiğinden dolayı onu tebrik etmelisin." Derince bir nefes alıp pelerinimi düzelttim. Kibirli konuşmasından sonra sesi yumuşamıştı. "Ve diğer arkadaşın için üzgünüm." Teşekkür edercesine kafamı salladım. Niella'yı peşimden buraya kadar sürüklemiştim. Başına gelenleri hiçbir zaman hak etmemişti.

Yola çıkmak için hareketlendiğimde kolumda Sierra'nın parmaklarını hissettim. "Son bir şey daha sormak istiyorum." Önce eline, sonra da gözlerine baktım. "O nasıl?"

O dediği kişiden kastı Igor olmalıydı. "Yalnız ama idare ediyor."

Anladığını belirtip "Yolculuğunda bol şans," dedi ve ekledi. "Bir gün mutlaka rövanş yapmalıyız."

Hâlâ rövanş istediği için gülümsedim. "Ölüm Çukuru'nda ölmezsem seni mutlaka rövanş için bulacağım."

Kaşlarını şaşkınlıkla çattı. "Ölüm Çukuru'na gittiğini bilmiyordum."

Omuz silktim, burada daha fazla dikilip sohbet edecek kadar zamanım yoktu. "Bir an önce yola çıkmalıyım Sierra, arkadaşlarımın bana ihtiyacı var."

Geri çekilip eliyle ormanın ötesine giden yolu gösterdi. Gösterdiği yer, Mylo'nun izlerini takip edeceğim yoldu. "Bu yol seni Kutsal Topraklar'a götürür. Arkadaşını bulduktan sonra büyük mezarlığın sonundaki patika yoldan sağa doğru dönmelisin. Patika yol sola doğru ilerliyor, ancak sen oraya dönmeyeceksin. Sağdan gidersen kestirme yolu takip etmiş olacaksın. Önüne kayalarla dolu bir yol çıkana kadar dümdüz yürümeye devam et. Kaya yolunun sonu seni uçuruma götürecek. Uçurumun aşağısında kalan Ölüm Çukuru'nu tepeden rahatlıkla görebileceksin."

Sierra'nın bu kadar çok şey bilmesi ve bunu benimle paylaşması gerçekten işime yaramıştı. Tam da o an aklıma gelen düşünceyle birlikte "Ölüm kökü bitkisini nerede bulabileceğimi

biliyor musun?" diye sordum. Astrid, ölüm kökü bitkisini nerede bulabileceğimizi sadece Niella'ya anlattığından ve Niella artık... Niella'nın, Syndra rahibelerinden birine dönüştüğü aklıma geldikçe sinirleniyordum.

"Ölüm kökü bitkileri rahibelerin bizi kovaladığı yönün çok daha gerisinde kalıyor." Demek ki Niella'yı bulduğum yere yakın bir yerdeydi ölüm kökü bitkileri. "Ama yanılmıyorsam Ölüm Çukuru'nun yakınlarında da biraz görmüştüm. Tabii hâlâ var olup olmadıkları konusunda hiçbir fikrim yok."

Geri dönmek bana zaman kaybettireceğinden "Tam olarak nerede gördüğünü hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Senin için bu bitki oldukça önemli, hah?" Bir anda şüpheyle bana bakmaya başladı. "Bitkiye neden ihtiyacın var ki?" Dişlerimi sıktım ve ona söyleyip söylememek arasında gidip geldim. "Sebebini söylersen bitkinin yerini sana tarif ederim."

Kimseye güvenmemem gerektiğini biliyordum, ancak bitkinin nerede olduğunu öğrenmeye ihtiyacım vardı. Sierra'nın kötülük için çalışmıyor olmasını dilerken "Bir çocuğun bedenine girip onun içinde yaşayan ruhu çıkartacağız," dedim. "Daha doğrusu ruhu öldürerek çocuğu kurtaracağız ve bunun için de bize ölüm kökü bitkisi gerekiyor."

Etrafına bakınırken ellerini göğsünün üzerinde kenetledi. "Bitki, sana tarif ettiğim yolun sonundaki uçurumun karşı kıyısında." Ağzım şaşkınlıkla aralanırken "Ancak oraya fark edilmeden geçmenin hiçbir kısa yolu yok," diye ekledi. Sanırım bununla kendim başa çıkabilirdim. Karşıya geçmek için bir şeyler bulabileceğime inanıyordum. Yine de bitkiyi bulup bulamayacağım kesin değildi. B planına da ihtiyacım vardı. "Benim için bir iyilik yapar mısın?"

Bu beklenmedik sorum karşısında Sierra, kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "Karşılığında ne alacağım?"

Bunu düşünmemiştim. "Ne istiyorsan yaparım."

Yüzüne yayılan şeytani gülümseme teklifimi kabul edeceğini belirtir nitelikteydi. "Ne istediğini söyle, prenses."

"Benim kökü bulamama ihtimalime karşı Ölüm Çukuru'na o bitkiden getirmelisin." Uçurumun karşısında ölüm kökü bitkisini bulamama ihtimalim vardı. Bu gibi bir durumda bütün planımız suya düşer ve Astrid'in arkadaşını kurtaramazdık.

"Pekâlâ," dedi. Bir yandan da parmaklarını kullanarak hesap yapıyordu. "Senin arkadaşını bulup oraya varman en az iki buçuk saatini alır. Benim geri dönmem, adamlarımı toplamam, bitkiyi bulmam ve yola çıkmam ise en az iki saat sürer. Yani en az dört saat sonra seninle buluşabiliriz."

Pek parlak bir plan sayılmasa da elimdeki tek alternatif buydu. "Buluşacağımız yer neresi olacak?" Ölüm Çukuru'nun olduğu yeri net olarak bilmediğimden bize buluşmak için bir yer gerekiyordu.

"Sen orasını dert etme, ben seni bulurum." İtiraz etmek üzereyken "Sözünü yerine getireceğine güveneceksem senin de bana güvenmen gerekecek," dedi. Sanırım en makulü buydu. O da kendince önlem almaya çalışıyordu.

Arkamı dönüp yürümeye başlamadan önce bana doğru uzattığı elini sıktım ve "Sakın geç kalma," dedim. "Dört saat sonra beni bulman gerekiyor." Bakışlarındaki kararlılığı gördüğümde elini sıkmayı bıraktım.

"Dört saat sonra," dedi arkasını dönüp ilerlemeye başladığında. *"Dört saat sonra..."*

BÖLÜM 48

Bir saat sonra...

Kar... Bastığım toprağın üzerini kaplayan beyaz kristal taneleri o kadar yoğundu ki, ayak bileklerime kadar karın içine batıyordum. Sierra'nın tarif ettiği yollardan geçmiş, Mylo'nun izlerini takip etmiş ve en sonunda da ortak bir yol bulup Kutsal Topraklar'a varmıştım. Kutsal Topraklar'ın karlarla kaplı kocaman bir yerleşim alanı olmasını beklemiyordum ancak buradaydım işte. Karlarla dolu kocaman bir yerleşim alanının ortasında... Pelerinimin şapkasını örtmüş ve öylece etrafta yürüyerek büyük mezarlığı arıyordum. Yanımdan geçip giden birçok siyah pelerinli vardı. Herkes küçük bir panik halinde sanki bir yere geç kalıyormuşçasına hızlı adımlarla hareket ediyordu. Sokağın ortasında durmak kimsenin işine gelmiyor gibiydi. Ben de onlara ayak uydurmuştum. Hızlıydım, bu yüzden yanımdan geçip gidenlere dikkat etmiyor ve sadece kendi işime bakıyordum.

Yarım saatlik yürüyüşün ardından birçok meyhanenin önünden geçmiş, küçük tartışmalara tanık olmuş, kavgaya karışma tehlikesi geçirmiş ama en sonunda mezarlığın olduğu yere çıkabilmiştim. Mezarlık, güç için yalvaran ve adaklar adayan büyücülerle doluydu. Daha önce hiçbir mezarlığın bu denli kalabalık olduğunu görmemiştim. Normalde mezarlıklar *unutulanlar*la dolu olurdu. Ve unutulanlar ziyaret edilmezdi.

Uzun mezarlığa adımımı attığım gibi garip bir hisle çevrilmiştim. Mutlak güç beni kendisine çekerken onun çekim gücüne engel olmakta zorlanmaya başlamıştım. Tılsımlarım bu güce karşı koymama yardım etmek istercesine sızlamaya başladığında adımlarımı mezarlığın derinlerine doğru atmaya başladım. Bir an önce bütün mezarlık yolunu tamamlamalı, ardından da buradan çıkıp beni Ölüm Çukuru'na götürecek kayalıkları bulmalıydım.

Bir süre boyunca mezarlığın içinde yürüdükten ve adak adayanları izledikten sonra beni şiddetle kendisine doğru çeken mezarlığa gözüm ilişti. Aramızdaki bağın titreşimleri o kadar yoğundu ki uzansam sanki onlara dokunabilecekmişim gibiydi. Mezarlıkta fazla oyalanmayacağımı kendime hatırlattıktan sonra merakıma yenik düşerek beni kendisine çeken mezara doğru yürümeye başladım.

Siyah mezar taşının yazısız tarafından yürüdüğüm için mezarın kime ait olduğunu hâlâ görememiştim. Mezara yaklaştıkça artan sızımı, dindirmek istercesine elimi enseme götürdüm. Soğuk parmaklarım ensemdeki sıcaklığı az da olsa almıştı. Siyah mezar taşının yazılı kısmını görmek için diğer tarafa geçtiğimde kalbimden geçen büyük bir dalgalanma hissettim. Bütün bedenim baştan aşağıya titriyordu.

Valerie Nemesis

Taşın üzerinde yazan ismin kardeşime veyahut babamın kız kardeşine ait olabileceği düşüncesinin yanı sıra kendi mezarıma çekilmişim hissiyatına da kapılmıştım. Fakat bu mezar taşının ne babamın kız kardeşine ne de kardeşime ait olmasının imkânı yoktu. Nemesis'ten hiç kimse buraya gelmemişti. Bunun bir tuzak olduğunu düşünmeye başladığımda pelerinimin altından etrafıma baktım. Çevremde birkaç siyah pelerinliden başka hiç kimse yoktu. Onlar da kendi adaklarıyla meşguldüler. Derin bir nefes alıp mezarın önünden çekildim ve kendime bunun beni arayanların bir oyunu olduğunu söyleyerek oradan uzaklaştım. Bir şekilde buradan geçeceğimi biliyor olmalılardı.

Bu da bana, onların oyununda hâlâ küçük bir piyon olduğum gerçeğini hatırlatmıştı. Hâlâ benden bir adım öndeydiler ve bu düşünce beni oldukça rahatsız ediyordu. Onları kendi savaşlarında yenmek istiyorsam bir şeyler düşünmeliydim.

Yürürken düşünmeye ve düşündükçe de kendi zihnimde kaybolmaya başladım. Bir şekilde mezarda Valerie ismini görmek beni kötü yönde etkilemişti. Belki de kötülerin amaçladığı şey de buydu. Moralimi bozup beni zayıf noktalarımdan vurmak istiyorlardı. Hatta külleri kaçırma, annemi büyüleme ve Niella'yı kendi saflarına çekme sebepleri de bu olabilirdi. Bana direkt saldırmak yerine her seferinde değer verdiğim bir şeyle uğraşıyorlardı. Mezarlıktan çıkana kadar zayıflık göstermemem gerektiğini kendime hatırlattım. Bu sayede daha da hırslanmıştım.

Mezarlıktan çıktıktan sonra içeride çok fazla zaman kaybettiğimi kendime hatırlatıp koşmaya başladım. Sierra'nın dediği gibi sola doğru giden patika yolu takip etmemiş, bunun yerine sağa dönerek kayalıklara çıkan yola sapmış ve çok geçmeden de kayalıkların başlangıcına ulaşmıştım. Durduğum yer büyük gövdeli, dikenli ağaçların da başlangıcıydı aynı zamanda. Dikenlerin zehirli olduğundan hiç şüphem yoktu. Bu ağaçların gövdeleri koyu kahverengiyken üzerlerinde bulunan siyah izler, gövdelerinde korkunç birer yüz oluşmasına sebep olmuştu. Kim bilir bu ağaçlar hangi zehri içlerinde barındırıyordu.

Havaya karışan hiçbir kuş sesi olmadığını fark ettiğimde ağaçların tepelerine doğru baktım. Gördüğüm manzara hiç hoşuma gitmemişti. Birkaç karga mumyalaşmış bir şekilde dalın üzerinde kalakalmıştı. Ağaçlardaki zehrin buna yol açabileceği düşüncesini kafama kazırken dikkatli ama hızlı bir şekilde yürümeye başladım. Yolun boş oluşu şanslı olduğumu bas bas bağırırken ilerleyen zamanlarda *çok da erken bir kanıya varmasaydım keşke,* diye düşündüm. *Şans birazcık bile yüzüme gülseydi şu anda burada olmazdım zaten,* dedim içimden. Yolun sonunda duran iki başlı kocaman bir yaratığın avını yediğini fark etmiş,

ses yapmadan saklanmaya çalışırken de tek bir kafasının dikkatini çekmiştim. İki başlı yaratığın dört ayağı vardı. Bir bakıma kurda benzediğini de söyleyebilirdim ama onlardan çok daha çirkin ve yırtıcıydı. Bana doğru koşmaya başladığında ağaçların arasına giremeyeceğimden ve geri kaçamayacağımdan dolayı yapabileceğim en mantıklı şeyi yaptım ve büyümü ortaya çıkarttım. Yaratığa çarpan büyüm sekerek üzerime doğru geldiğindeyse son anda kenara çekilerek ondan kurtuldum. Büyüm yaratığın üzerinden sektiğine göre bu şekilde onunla savaşamazdım. Aynı şekilde elementimle saldırmayı denediğimde yaratığın alevimi emerek içine aldığını gördüm. Yaratığa zarar vermek için sadece kılıç kullanabileceğimi fark ettiğimde ağaç köklerinden medet umdum. Büyüm yerin altına girip çıktıktan hemen sonra birkaç güçlü ağaç kökü, kurdu bacaklarından yakalamıştı fakat bu bile onu durduracak kadar güçlü değildi. Keskin dişleri, kalın ağaç kökünü sanki kumaş parçasıymışçasına kolaylıkla kesip atmıştı. Onu durduramayacağımı fark ettiğimde gittikçe yaklaşan kurttan kaçmam gerektiğini anlamıştım.

Geldiğim yoldan geri dönmeyecektim, bu yüzden de daha önce de yaptığım bir şeyi yaptım. İlk başta zıplayarak kendi altımda boşluk oluşturdum ve hemen ardından da elementimin yardımıyla gökyüzüne yükseldim. Kendime ateşten basamaklar oluşturarak bulutların arasına girerken aşağıya, kurda baktım. Dikkatini benden çekip yeniden avının yanına dönmüştü. Ondan kurtulduğum için mutluydum. Yeterince yükseldiğimde Ölüm Çukuru da görüş alanıma girmişti. Devasa bir yer olduğu kesindi. Kocaman bir arenanın etrafı oturan, bağıran ve tezahürat yapan insanlarla kaplıydı. Havadayken ileriden büyükçe bir kervanın Ölüm Çukuru'na yaklaştığını da görmüştüm. Büyük ihtimalle bu Astrid'in kervanıydı. Mylo da arkalarında bir yerlerde olmalıydı. Bulutların arasına tamamen karıştıktan sonra kendimi gizleyerek karşı kıyıya geçtim. Bu sayede aşağıdan görülme riskim de sıfırlanmıştı.

Karşı kıyıya inerken ölüm kökü bitkilerini görmek için çabalamıştım, ancak havadan görebildiğim kadarıyla sadece tek bir ölüm kökü bitkisi kalmış, diğerleriyse koparılmıştı. Kalan bitkiyse oldukça küçüktü. Güçlü bir ruhu bir çocuğun içinden çıkartmak için küçük bir bitkinin bize yeteceğini sanmıyordum. Yine de son kalan bitkiyi kopartıp cebime koyarak aşağıya inmek için bir yol aradım. Küçük bir patika yol gözüme ilişti-ğinde oraya doğru yöneldim. Ancak yolun başına geldiğimde oradan inmenin bana pek bir yarar sağlamayacağını fark ettim. Yol oldukça dikti ve birkaç küçük yaratık yolun aşağısında oyun oynuyordu. Diğer yaratık gibi bu yaratıklar da büyü geçirmiyorsa işim zordu. Onlardan kaçmaya çalışırken yaralanabilir, daha da kötüsü ölebilirdim. Bu yüzden bu seçeneği eleyerek uçurum kıyısına yaklaştım. Çukurun üstünden geçmek insanların dikkatini çekebilirdi, evet, ama çukurun ters tarafından aşağıya atlarsam kimseye görünmeden yere iniş yapabilirdim. Kulağa çılgınca gelse de en mantıklı seçenek buymuş gibi geliyordu. Zaten kervan da neredeyse Ölüm Çukuru'nun girişine varmıştı. Astrid'i kontrol etmek istiyorsam bir an önce oraya gitmeliydim.

Atlamak için doğru noktayı bulduğumda kendimi metrelerce yukarıdan aşağıya bıraktım. Yer çekimine karşı koyamayan bedenim hızla yere doğru düşerken büyüm hızımı yavaşlatmak istercesine etrafımı çevreledi. Havadaki sürtünmem gittikçe artarken kendimi çok geçmeden yavaşça yere inerken bulmuştum. Açılan başlığımı yeniden takmadan önce etrafımı kolaçan ettim ve giriş olduğunu gördüğüm yere doğru saklanarak koşmaya başladım.

Etrafta siyah pelerinliler görene kadar koştuktan sonra yavaşladım ve aralarına karıştım. Bir yandan da içeriye giren kervandaki köleleri kontrol ediyordum. Tanıdık birkaç yüze denk geldiğimde Astrid'in de burada olduğunu anladım. Mylo'nun nerede olduğunu anlamak için takip büyüsünü yeniden ortaya

çıkarttığımda izleri takip ederek köle kuyruğunun sonuna doğru ilerledim.

Büyücüler yanımdan geçerken bana doğru dönseler de ben kafamı kaldırmadan yürümeye devam ettim. Yine de bir gözüm kölelerin arasındaki Astrid'i arıyordu. Çok geçmeden de onun olduğu kısma gelebilmiştim. Yanından geçerken kısık bir şekilde ona seslendim. Bakışları beni bulduğunda rahatlamış bir şekilde derin bir nefes aldı. "Her şey hazır mı?"

Kafamı olumsuz anlamda sallarken cebimden çıkardığım küçük ölüm kökü bitkisini eline sıkıştırdım. "Sadece bu kadar vardı, daha çok ölüm kökü bitkisi gerekiyor ama merak etme, iki saat içinde daha çok bitkimiz olacak. O zamana kadar dayanmaya çalış. Arkadaşını kurtaracağız." Bitkiyi alıp cebine koyduğunda o, daha fazla dikkat çekmememiz için kafasını eğip yürümeye, bense beni Mylo'ya yaklaştıracak izleri takip etmeye devam ettim. Gitmeden önceyse Astrid'e takip büyüsü yapmayı unutmamıştım. Bizden ayrı olacağı için onun yerini kolayca saptamak istiyordum.

Mylo, kervanla arasına bayağı bir mesafe koymuştu. Fark edilmek istemediği her halinden belliydi. Onu bir ağacın arkasında elinde kılıcıyla birlikte saklanırken bulmuştum. Karşısında bir anda beni gördüğünde kılıcını kaldırsa da gelenin ben olduğumu fark ettiğinde kılıcını indirip bana sarılmıştı. Durumu iyi görünüyordu. Sarılmasına karşılık verdim, iyi olmasına gerçekten sevinmiştim.

"Niella, ölüm kökü bitkisini getirmek için benden ayrıldı ama hâlâ gelmedi-" diye başlayacak olduğu cümlesini devam ettiremeden onu durdurdum.

"Niella, Syndra rahibelerinden birine dönüşmüş, onu yakalamışlar." Şaşkınlık ve üzüntü içerisinde bana bakmaya başladığında "Onu kurtarmak için elimizden hiçbir şey gelmez," dedim. En azından ben bu etkiyi tersine döndürmek için bir yol var mı bilmiyordum.

Bir süre sessizce yas tuttuktan sonra "Elimizde hiç ölüm kökü bitkisi var mı?" diye sordu.

"Sadece küçük bir tane var ama arkadaşınızı kurtarmak için o kadarının yeteceğini sanmıyorum. Her ihtimale karşı Sierra'yla küçük bir anlaşma yaptım. İki saat içinde bana ölüm kökü bitkisi getirecek."

Yüzü düşünceli bir hal aldı. "O kızla anlaşma yaptığına inanamıyorum, karşılığında senden ne istedi?"

Dudak büzdüm. "Henüz ne istediğini bilmiyorum."

Saklandığımız ağacın arkasından çıkıp girişe doğru yürümeye başladığımızda "Bize bitkiyi verdikten sonra istediği şeyi yapmak zorunda değilsin, bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Bunu biliyordum. İstediği şeye göre hareket edecektim. "Şimdi bunları düşünmeyelim ve içeriye girip kendimize oturacak bir yer bulalım."

Birçok pelerinli içeriye girerken aralarına karıştık. Ölüm Çukuru'na yaklaştıkça tılsımlarımdaki acı tenimi yakıyordu. Her adımımda biraz daha fazla acıya sebep olsa da dişimi sıktım ve yürümeye devam ettim. Hep birlikte insanların arasına karışırken yerde bulduğumuz eski, yırtılmış bir pelerini Mylo alıp üzerine geçirdi. Buradaki tek pelerinsiz o olmasa da genç ve yakışıklı yüzünü saklamak istemişti. Kimsenin dikkatini çekmek istemiyordu.

Kendimize en önden oturacak bir yer bulduktan sonra etrafı incelemeye başladım. Buradan arena oldukça net bir şekilde gözüküyordu. Oraya atlayarak inmek hiç de zor değildi. Dövüştürülecek kişiler, arenanın her iki tarafında bulunan kapılardan çıkartılıyordu. Bir yandan yaratıklar çıkartılırken diğer kapıdan insanlar çıkartılıyordu. İnsanların olduğu kapının yanında kendilerini savunmaları için kılıç, kalkan gibi savaş aletleri vardı.

Arenanın üstündeyse köleleri teker teker soktukları bir kapı vardı. Bu kapının önünde iki tane kalıplı adam duruyordu. Astrid'e yaptığım takip büyüsünü ortaya çıkarttığımda izlerin

o kapıya doğru gittiğini gördüm. Büyük ihtimalle onların hepsini önce büyük bir zindana kapatıyor, sonrasındaysa savaştırmak için dışarıya çıkartıyorlardı.

Bizim gibi insanların oturduğu yerler bakımsız ve tozluyken, bir de her şeyden yukarıda, büyük bir çıkıntının üzerinde özel olarak hazırlanmış kocaman bir loca duruyordu. Locada oturanların yüzünü geride oturduklarından dolayı seçemiyordum ama burayı yöneten kişilerin orada oturduğunu anlamamak için beyinsiz olmak gerekiyordu. Mylo'ya dönüp fısıldadım. "Aradığınız çocuğu... Ryan'ı görebiliyor musun?" Başını olumsuz anlamda salladı. Bakışları arenanın her yerindeydi. "Ölüm Kraliçesi'ne çalışan bir ruhun içerisinde olduğu düşünülürse ya zindanların orada bir yerdedir..." Cümlemi yarıda kesip yukarıda oturan insanları gösterdim. "Ya da yukarıda oturanların yanında duruyor ve onlara hizmet ediyordur."

"Yukarıdaki platformda kimlerin oturduğuna bakmak için daha yakından bakmalıyım. Oturduğumuz yerden yüzlerini seçemiyorum."

Arka tarafımıza doğru baktığımda her yerin dolu olduğunu gördüm. "Göze batacak şeyler yapmamalıyız." Sürekli yer değiştirmek yerine kaleyi içten fethetmeyi de deneyebilirdik. Taıbii bunu yapabilmemizin tek yolu kölelerin olduğu kısma inmek için bir yol bulmaktı. Aklımda güzel bir fikir olsa da bunun Mylo'nun hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Yine de denemek zorundaydık. "Bir fikrim var."

BÖLÜM 49

"Sana bunu beşinci kez söylüyorum, Melody, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Endişesi sesine yansımıştı. "Onlardan biri olduğuna inanmazlarsa eğer bizi içeriye almazlar. Bunun aksine biz başımıza bela almış oluruz. Bizim başımız belaya girerse tüm plan suya düşer ve Astrid'i de tek başına tehlikenin ortasında bırakmış oluruz."

Planım Mylo'yu köle gibi gösterip onunla birlikte içeriye girmekti ancak o, bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyip duruyordu. Yaklaşık bir saattir oturduğumuz yerden hiç kalkmamıştık ve artık bir şeyler yapmayı gerçekten çok istiyordum. Burada elim kolum bağlı oturmaktan hiç hoşlanmamıştım. Girişten içeriye giren bir grup köleye ve onların başında duran adama bakarken fısıldadım. "O halde sen burada kal ve Sierra'nın ölüm kökü bitkisini getirdiğinden emin ol, ben içeriye gireceğim."

Gözlerini üzerimde hissediyordum. "Peki, bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun, kapıdaki adama içeriye girip giremeyeceğini mi soracaksın?"

Sesindeki tını sinirimi bozsa da ona bakarken pelerinimin altından gülümsedim. Gülümsemem bela vadediyordu. "Hayır, Mylo, kölelerin peşinden gideceğim." Kapıdaki adamların beni köleleri getiren büyücülerden biri sanmasını umuyordum. Mylo risk almayacaksa ben alacaktım. Hem kölelerin olduğu kısma inmezsem onları oradan çıkartamazdım da. Gitmek için ayağa

kalktığımda "İhtiyacımız olduğunda bitkilerle birlikte yanımızda olsan iyi edersin, Mylo," dedim ve dikkat çekmeyecek kadar rahat adımlarla kölelerin olduğu yere doğru yürümeye başladım.

İçimden her şeyin sorunsuz gitmesi için dua ediyordum. Tanrı'ya inanırdım. Herkes için tekti fakat aynı zamanda herkes için farklıydı da. Onun neye benzediğini ya da nasıl çalıştığını bilmiyordum ama seviyeleri olduğu kesindi. İşleyiş her insan için aynı değildi, olamazdı da. Ona inanırsan seni severdi. *İnanmasan da öyle...* Tanrı'nın kin güttüğünü sanmıyordum, hepimiz onun çocuklarıydık. Ve çocuğunu sevmeyen hiçbir varlık boşluğun ötesine geçemezdi. Arafta sıkışıp kalır, yoklukta yalnız başına can verirdi. Bu bir ruh ya da enerji olsa bile aynı şey geçerliydi. Bu işleyiş asla değişmezdi. Kalbinden sevgi geçmeyen bir varlıksa henüz hiç doğmamıştı.

Cennet ve cehennem kavramı ise oldukça karmaşıktı. Tanrı'nın severek yarattığı çocuklarını cehennemde yakmak isteyeceğini, oraya gönderdiklerinin haricinde kalanları, yani bazılarını kayırarak cennete göndereceğini sanmıyordum. Tanrı tarafsızdı. Öyle de kalmalıydı.

Cennet ve cehennemin altında yatan gerçeklik kavramı göz ardı ediliyordu. Ölüm Kraliçesi'nin çaldığı ruhlar cehennem ateşinde tutsak bırakılırken Tanrı'nın kurtarabildiği her ruh onun yanında huzura kavuşuyordu. Cehennem, tutsak edilmiş tek ruhun; şeytanın eviydi. O ise Tanrı'dan intikam almak için, ölen ruhları çalarak kurulmuş olan düzeni bozuyordu. Bu da evrendeki kötülüğü tetikleyen yegâne etkendi.

İşte tam da bu yüzden Tanrı'nın dualarımı duyması gerekiyordu. Şeytanın uşaklarıyla dolu olduğu bir ine giriyordum ve onun, beni koruması gerekiyordu. Üstelik onun beni koruyacağına tüm kalbimle inanıyordum da.

İki korumanın koruduğu kapı ardına kadar açıldığında kölelerden sorumlu olan büyücü içeriye girmişti, bu yüzden arkasından geldiğimi görmeyecekti. Köleler teker teker içeriye girerken sakinliğimi korumaya çalıştım. Hemen arkamızdan gelen

başka bir köle grubu daha vardı. Epeyce yakınımıza yaklaşmış olduklarını görmüştüm. Her iki grup arasında kalan siyah bir noktadan ibarettim. Nihayetinde sıra bana geldiğinde korumaların yanından sessizce geçerek içeriye girdim. Girdiğim yer, aşağıya inen taş basamaklardan önceki son düzlüktü.

Meşalelerle aydınlatılmaya çalışılmış basamaklardan inerken aşağıdaki kölelerin korku dolu çığlıkları kulaklarıma geliyor, önümden yürüyen kölelerin ise ağlamaklı sesleri küçük iniltiler halinde kalbime değiyordu. Alıkonulmuş olan bu insanlar için üzülmüştüm. Her birinin bir ailesi, hatta bazılarının bakmaları gereken çocukları olmalıydı. Yine de hiçbir şey için geç değildi. Her şey bittiğinde onlara kaçmaları için bir şans sunmaya çalışacaktım.

Tozlu taş basamaklardan inmeyi bitirdiğimde koskocaman bir alana çıkmıştım. Her yer kafeslerle ve kafeslerin içindeki insanlarla doluydu. Birçok pelerinli etrafta cirit atarken, bir yandan da bahis oynayan insanlar görmüştüm. Elimi çabuk tutup Astrid'i bulmalı ve küçük bir kargaşa yaratıp onu soktukları kafesten çıkartmalıydım. Son saatimize giriyorduk.

Yaptığım izleme büyüsünü ortaya çıkarttığımda izler beni doğruca Astrid'e götürmüştü. Sonlarda olan bir kafesin içinde köşeye oturmuş, sessizce bekliyordu. Düşünceli bir hali vardı. Belki de onu doğrudan kafesin kapısından dışarıya çıkartabilirdim. Kafesin etrafından dolanıp Astrid'in oturduğu kısma geçtim. "Pişşt. Pişşt, Astrid!" Düşünceli yüz ifadesi daha da ciddileşirken kafasını sesin nereden geldiğini anlamak için sağa sola doğru çevirdi. Gölgeli bir alanın içinde durduğumdan beni görmemişti. Parmaklıklara biraz daha yaklaştım. "Buradayım." Dikkatini çekebildiğimde bana bakmayı sürdürdü. "Hâlâ biraz daha zamana ihtiyacımız var ama seni buradan çıkartacağım, içine ruh giren arkadaşını bulmalıyız."

Diğer kölelerden uzak oturması işimize gelmişti. Bu sayede fazla dikkat çekmiyorduk. "Onun nerede olduğunu biliyorum."

Afallamış bir şekilde kalakaldım. "Nerede?"

İşaret parmağıyla üst katı işaret etti. "Burayı yöneten kişilere hizmet ediyor, birkaç defa aşağı inip onlar için üst kata yiyecek bir şeyler çıkardığını gördüm." Aynı zamanda gözü karşıdaki bir noktaya takılmıştı. Baktığı yere baktığımda üst kata çıkan merdivenlerin orada olduğunu gördüm.

"Arkadaşının içindeki ruhu tek başına çıkartmak istediğini biliyorum, ancak aksi bir durum söz konusu olursa diye ne yapacağını bana da anlatmalısın."

Yavaşça sürünerek parmaklıklara daha çok yaklaştı. "Başarısızlığa uğramayacağım." Sesindeki soğukluk yüreğimi dondurmuştu. İçim buz kesilirken eğildiğim parmaklıklardan geri çekildim. O kendisine güveniyorsa, ben de güvenecektim. "Sadece yapmam gereken şeyi söyle."

***

Yaklaşık yarım saat boyunca diğer pelerinlilerin arasında dolaşmış ve konuşmalarına kulak misafiri olmuştum. Kimse tutsak edilen insanların bu dövüşlerden sağ çıkabileceğine inanmıyordu. Bu yüzden bütün paralarını yaratıklara yatırmışlardı. Her ne kadar kötücül insanların içinde olsam da buradaki herkesin tek bir amacı vardı. *Para.* Her biri evine yüklü miktarda altınla dönmek istiyordu. Bu istek gözlerini o kadar kararmıştı ki altın için yapamayacakları yoktu. Ruhlarını bile bir kese altın için satabilecek potansiyele sahiplerdi. İşte bu yüzden buradaki hiçbir büyücüye güvenilmezdi.

Astrid'in planına göre onu hapsettikleri yerden çıkartmadan önce diğer ölüm kökü bitkilerinin gelmesini beklemeliydik. İki saat dolduğunda bitkiler gelmezse plan çöp olacak, şansımızı Ryan'ı kaçırmakta kullanacaktık. Ancak iki saat dolduğunda bitkiler gelirse her şeyimizle savaşarak ruhu arkadaşının bedeninden çıkartacaktık.

Sierra'nın zamanı dolmak üzereydi.

Durduğum yerden Astrid'e bakıyor ve ondan işaret bekliyordum. Benden karmaşa çıkartmamı değil, Ryan'ı balkondan

aşağıya düşürmemi istemişti. Zorlu bir görev olduğunu biliyordum, ancak yapamayacağım bir şey değildi. Kendisi de kendi kafesinde küçük bir kargaşa çıkartacak ve dövüş için seçilecekti. İkisi de arenaya ayak bastığı anda etrafımızı çevreleyecek küçük bir koruma kalkanı oluşturacak ve hepimizi onun içine hapsedecektim. Koca arena alanını küçücük bir yere döndürmemin yanı sıra, dıştan gelebilecek saldırılara karşı da korunmuş olacaktık.

Tek sorun, içerideki tehlikeyle baş etmekti.

Astrid'ten gelen işareti gördüğümde kafamı salladım. Sierra'nın zamanı dolmuştu. Artık atağa geçiyorduk.

Küçük bir hava hortumu içeriyi sararken büyücüler sessizleşmiş ve bunu yapan kişiyi aramaya başlamışlardı. "Kes şunu!"

Köleler ufak çaplı bir şokun içerisindeyken Astrid ayağa kalkıp demir parmaklıklara doğru yürüdü. Soğukkanlılığından ödün vermiyordu. "Kesmezsem ne olur?"

Tehlikeyi çağrıştıran gülümsemesi hortumunun bir büyücü tarafından yok edilmesiyle son bulmuştu. Hortumunu fazla güçlü oluşturmadığını biliyordum, hepsi planın bir parçasıydı. "Savaşacak bir sonraki kurbanımızı bulduk, beyler!" Büyücü tiksinç sesiyle bağırmıştı. "Bahisleri açıyorum." İri cüsseli iki adam kafesin yanına gitmiş, çok geçmeden de Astrid, bu iki adam tarafından taşınarak arenaya çıkan kapının önüne götürülmüştü.

O arenaya çıkana kadar beklemem gerektiğini biliyordum. Sonrasında içerideki tüm kölelerin kaçmasını sağlamak için kafeslerin kilitlerini kıracak bir büyü yapacaktım. İçeride kaos oluşurken üst kata çıkıp Ryan'a saldırarak onu aşağıya atacaktım. Plan kolaymış gibi gözükse de pürüzlüydü. Üstelik Sierra'nın bitkiyi getirip getirmediğini de bilmiyorduk. Körü körüne yapılmış bu planı uygulamak zorunda kalmış olsak da her şeyin iyi gideceğine dair içimde küçük de olsa bir umut vardı.

Astrid, arenaya çıkartıldığında derin bir nefes aldım ve her kafesi etkileyecek olan büyüyü mırıldanmaya başladım. Her

seferinde daha içten ve daha sesli bir şekilde mırıldanıyordum. Birkaç tekrarımın ardından büyük bir gürültüyle kafeslerin kapılarındaki kilitler patlayarak yok oldu. Ortaya çıkan ses herkesin ödünü patlatırken birçok köle bu şok anından yararlanıp canlarını kurtarmak için koşmaya başlamıştı. Ortaya çıkan görüntü büyük bir kargaşanın baş göstereceğini bas bas bağırıyordu.

Etraf kaos alanına dönmeye başlarken başarmanın vermiş olduğu özgüvenle, şiddetle yanmaya başlayan tılsımlarıma karşı direnip üst kata çıkan merdivenlere doğru koşmaya başladım. Attığım her adımda daha çok yanıyordum. Çok da fazla olmayan merdivenlerin sonuna geldiğimde onu gördüm. Arkası dönüktü ama uzun boyu, gece siyahı saçları ve eski püskü kıyafetleriyle tam da karşımda duruyordu. Astrid, bana nasıl giyindiğinden bahsetmişti, bu yüzden onun Ryan olduğundan emindim.

Yukarıya geldiğimi hissetmiş gibi ağır hareketlerle arkasını döndü. Ancak beni görmesine fırsat bile vermeden büyümü serbest bırakmıştım. Bedenine sertçe çarpan büyüm onu balkonun kenarına kadar sürüklemişti. İkinci bir saldırıya daha ihtiyacımın olduğunu düşünürken dengesini kaybedip aşağıya, arenaya düştü.

"NELER OLUYOR?!"

"HAİNİ ÖLDÜRÜN!"

"PRENSESİ KORUYUN!"

Dehşet verici sesler kulaklarımı tırmalarken balkonda oturanların ayaklanan gölgelerini seçebiliyordum. Beni görmeleri, bana saldırmaları an meselesiydi. Geri gitmeliydim. Adımlarım gerisin geriye merdivenleri inerken kendime büyüden bir bariyer oluşturup aşağıda yaşanan kaosun içine doğru koşmaya başlamıştım. Basamakların başından gelen saldırılar bariyerime çarpıp yok olurken kendimi kalabalığın içine attım ve gözden kısa süreliğine kayboldum. Birkaç adam çevreye bakınarak beni bulmaya çalışsa da kölelerden birçoğu sivri cisimlerle

üzerlerine doğru yürüdüğünde giriş kısmına büyülü bir bariyer oluşturup geri çekilmişlerdi.

Arenaya gitmeliydim. En kısa yol Astrid'in götürüldüğü kapıydı, bu yüzden oraya yöneldim. Kalabalığı yarıp kapıya ulaştığımda hiç beklemeden kendimi dışarıya atmıştım. Dışarıdaki görüntü, içeride olan görüntüden farksızdı. Arenaya bakan insanlar ayaklanmış, deli gibi bağrışıyorlardı. Bunun birçoğu tezahürat olsa da bu durumdan rahatsız olmuştum. Gözlerim öncelikli olarak Mylo'nun oturduğu yere kaydığında Sierra'nın gelmiş olduğunu fark ettim. Elindeki kökleri Mylo'ya veriyordu. Mylo, kökleri ondan aldıktan sonra arenanın içine atlayarak Astrid'in yanına doğru koşmaya başladı. Arkasından koşan kişiyi gördüğümde gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Sean! O da Mylo'nun hemen peşinden arenanın içine atlamıştı.

Bakışlarımı Sierra'dan çekip Astrid'in yanına doğru koşmaya başladım. Kendisi Ryan'a karşı duruyordu. *Daha doğrusu onun içindeki ruha karşı.* Elementi, Ryan'ın etrafını sarmıştı. Ruh, insan bedeninde olduğundan oksijene ihtiyacı vardı. Astrid, onun etrafındaki havayı azalttığından ruh, bedeni hareket ettirme yetisini kaybetmiş gibi gözüküyordu. Onun ruhu nasıl alt edeceğini anlamıştım. Falcı Philip, ona bu yolu söylemiş olmalıydı.

O, Mylo'ya bağırırken gözüm hemen ardındaki Sean'a takıldı. Endişeli görünürken gözlerini bana dikmişti. Beni, bizi nasıl bulmuştu ki? Şimdi Sean'ı ya da onun buraya nasıl geldiğini düşünme sırası değildi. Dört bir yandan Ölüm Çukuru'nu koruyan muhafızlar arenaya giriş yapıyorlardı. Kendi üzerime düşeni *hemen* yapmalıydım.

Tılsımlarım bu anı beklermiş gibi gücüme güç katarken büyümü ortaya çıkarttım ve etrafımızı gözle görülebilir bir enerji kalkanıyla örttüm. İlk defa bu kadar güçlü bir kalkan yapıyordum. Tılsımlarımın bana verdiği güç sayesinde kalkanım ateşin külleriyle çevrelenmiş, dışarıdaki ses büyük ölçüde azalmıştı ve sadece biz kalmıştık. Çıkan cızırtı sesini duyabiliyor,

kalkana dokunmaya çalışan muhafızların yanarak küle dönüştüklerini hissedebiliyordum.

Tılsımlarım yanmaya devam ettikçe bu ölümlerden zevk almaya başlamıştım. Sanki... Sanki göğsümde oluşan o karanlık hissi geri gelmiş gibiydi. Derin bir nefes alıp odaklanmaya çalıştım. Bu hissi sevmediğimi kendime hatırlatırken Mylo, Astrid'in yanına varmıştı. Bitkileri ona verirken Astrid, Ryan'ın etrafındaki hortumları sabit tutmaya çalışıyordu. Tek bir yanlış hareket ruhun kaçmasına ve Ryan'ı tamamen kaybetmemize sebep olabilirdi.

Sean, yanıma ulaştığında bakışlarım kısa süreliğine ona kaydı. "Bunu söylemek için doğru yer ve zaman değil biliyorum ama senin gittiğini anladığımda Falcı Philip'e gidip seni bulmak istediğimi söyledim. Bir bedel ödemem gerektiğini ama bunu zamanı gelince anlayacağımı söyledi. Bir de bunu güvenle teslim etmemin hayati bir önemi olduğundan bahsetti."

Gömleğinin cebinden çıkarttığı şeyi gördüğümde şaşkınlıkla ona bakakaldım. Sean, parmaklarının arasında kan ateşi kristalini tutuyordu. Uzanıp parmaklarının arasında tuttuğu zinciri ondan alarak boynuma astım. "Ve bir şey daha var." Bakışlarımı Astrid'ten çekmedim ama bir kulağım Sean'daydı. "Kristalin kötü ellere geçmemesi gerektiğini söyledi, böyle bir şey yaşanırsa eğer; sen olsan da olmasan da evrenin sonu gelebilirmiş." *Falcı Philip yine evrenin kaderini benim omuzlarıma yüklemişti.*

Kafamı sallamakla yetindim. Philip, kan kristalini kullanabileceğim konusunda bana güvendiyse güvenini boşa çıkartmayacak ve onu koruyacaktım. Kan ateşi kristalini, etrafımızı saran muhafızlardan kaçmak için kullanabilirdim. Sayıca üstün olduklarından dolayı savaşarak onları alt edemezdik. Ryan'ı da alıp gitmeliydik. Falcı Philip bir bakıma hayatımızı kurtarmıştı. Belki de buna yol açan Sean'ın beni aramasıydı. Her iki ihtimalde de hayatımızı kurtarmak ve buradan savaşmadan kaçmak için bir şansımız olacaktı.

Astrid, hortumlarını Ryan'ın etrafında tutmaya devam ederken bizi koruyan kalkana verdiğim gücü arttırdım. Kendimi zorluyordum, ancak dışarıdan gelip bariyere çarpan onlarca güce karşılık sınırlarımı sonuna kadar zorlamam gerektiğini de biliyordum. Yoksa bariyeri kırabilirlerdi. Astrid, doğru zamanın geldiğine kanaat getirdiğinde Ryan'a yaklaşmaya başladı. Hızlı ama temkinliydi. Üç ölüm kökü bitkisinin yapraklarını teker teker kopartıp elinde biriktirdiğini görmüştüm. Bitkinin kullanım şeklinin farklı olduğunu biliyordum ama onun kendine özgü bir ruh çıkartma ya da öldürme yöntemi vardı. Bunu Philip'ten öğrendiğine emindim.

"Bu lanet olasıca şeyler de ne böyle?" Sean havaya lanet savurarak eliyle arenaya sokulan iki başlı kurtları gösterdi.

Gözbebeklerim irileşirken "Hızlı ol, Astrid!" diye bağırdım. "Bu kurtlara ne büyü, ne de elementlerimiz işliyor." Onu telaşlandırmak istemiyordum ancak üzerimize doğru gelen dört büyük kurtla daracık alanda baş etmemiz de mümkün değildi.

"Onları ben oyalarım." Mylo, belindeki kılıcı çekip kurtlara karşı hazırlandığında bunun işe yaramayacağını düşünüyordum. Birlikte hareket eden kurtlar karşısında hiçbir şansı yoktu. Zaten tek başına dört kurdu birden yere sermesi de imkânsızdı.

Muhafızlar geri çekildiğinde kurtlar serbest bırakıldı. Bu sırada Astrid, avuç içinde biriktirdiği yaprakları Ryan'ın etrafına bir çember şeklinde dizmişti. Hemen ardından elini göğsüne daldırdı ve oradan küçük bir şişe çıkarttı. Şişenin içi kahverengi bir toz ile doluydu. Bu tozu ilk defa görüyordum. Astrid, böyle bir şeyden hiçbir zaman bahsetmemişti. "Aleve ihtiyacım var, Sean!" Sean, koşarak Astrid'in yanına gitti. Dar alanda ona ulaşması çok da zor olmamıştı. Sean, Ryan'ın etrafındaki yaprakları yaktığında ortaya dehşet verici bir ses çıktı.

"Geri çekilin!" Mylo'nun ikazına karşılık herkes birkaç adım geriledi. Kurtlar, Ryan'ın içindeki ruhtan çıkan ses yüzünden koşmayı bırakmış şüpheli bir şekilde bariyere doğru

yaklaşmaya başlamıştı. Dehşet verici çığlık bize zaman kazandırmış gibi duruyordu.

Alevler, Ryan'a etki etmese de yükselen duman ile birlikte Ryan'ın göz çukurlarından çıkan siyah buluta tanıklık etmiştik. Bu, bedeni ele geçiren ruh olmalıydı. Ryan'dan ayrılıyordu. Ve ondan ayrıldıkça havaya karışıp yok oluyordu. Geriye ruhtan hiçbir şey kalmayacak gibi gözüküyordu.

Astrid ruhu sorunsuz bir şekilde Ryan'ın içinden çıkartmayı başarmıştı. Ryan'ın bedeni bir süre sonra yere düştüğünde Astrid, onu omzundan yakaladı. İkisi birlikte yere çökerken dehşet verici çığlık da son bulmuştu.

"Çocuklar sanırım kurtlar birazdan saldıracaklar." Ses kesildiğine göre kurtların korkacak ya da kuşkuyla yaklaşacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Artık onlar için açık hedeftik. Mylo ve Sean, saldırı pozisyonu almışlardı. Sean'ın elinde küçük bir hançer varken Mylo'nun kılıcı uzun ve keskindi.

"Hepimizi buradan çıkartabilirim, tek yapmamız gereken el ele tutuşmak." Dikkatler bana dönse de hiçbirimiz el ele tutuşacak kadar zamanımız olmadığını biliyorduk. Kurtlar çoktan koşmaya başlamıştı. İlk kurt bariyere girdiğinde elimdeki tüm gücün sarsıldığını hissettim ve bu tılsımlarımın, sırtımı yırtacak derecede yakmasıyla sonuçlandı. Bu kurtların olayını bilmiyordum ancak büyüye ve elementlere karşı dirençleri vardı. Hiçbir şekilde ikisi de onlara işlemiyordu.

Mylo, Astrid ve Ryan'ın önüne geçip kılıcını kurda doğru salladı. Sean da Astrid ile Ryan'ın diğer tarafına geçmişti. Bir başka kurt, Sean'ın olduğu taraftan saldırmaya çalıştığında Sean, elinde tuttuğu küçük hançeri kurdun kalbine doğru saplamaya çalıştı. Fakat ilk saldırısı başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Kurdun ona karşı yaptığı hamleden kolaylıkla kaçarken diğer iki kurdun üzerime doğru geldiğini fark ettim. Kurtlara karşı koymak istiyorsam bariyeri daha fazla tutamazdım. Gücümü neredeyse sonuna kadar tüketmiştim ama yine de ayakta duracak

ve savaşacak kadar gücüm vardı. Ryan'ı kurtarmayı başarmışken pes edemezdik.

Üzerime doğru koşan kurtların ardındaki arenayı gördüğümde, kaçmayı başaran kölelerin ellerindeki kılıçlarla birlikte arenaya atladıklarını gördüm. *Yardıma geliyorlardı.* Onlardan aldığım cesaretle birlikte koruma kalkanını indirdim ve geriye doğru koşmaya başladım. Kan ateşi kristalinin yardımıyla buradan çıkamayacaksak, o zaman biz de savaşarak çıkardık.

Astrid, Ryan'ın yanından ayrılmadan elementini ortaya çıkarttı ve arenanın her yerinde küçük fırtınalar oluşmasını sağladı. Fırtınaların içinden çıkan hortumlar hem büyücüleri, hem muhafızları, hem de köleleri birbirine katarak, dur durak bilmeden şiddetle yol alıyordu.

Elementimi ortaya çıkarıp koşmaya başladım. Büyümü çok fazla kullandığımdan ona erişebilmek için zamana ihtiyacım vardı. Bunun için de biraz güç toplamalıydım. Elementimi her kullanışımda içim huzurla dolduğundan onu kullanmaya karar vermiştim. Önüme çıkan her muhafıza istisnasız bir şekilde alev topu fırlatmaya ve büyücülerden gelen büyülere karşı kendimi savunmaya çalıştım. Bir yandan saldırırken bir yandan savunmak, beni ne kadar zorlasa da bir şekilde bunu hallediyordum.

Sean, Mylo, Astrid ve Ryan'ın etrafını saran kurtlara, köleler arkadan saldırıyordu. Mylo ve Sean, hançerlerini kullanarak kendilerini savunuyor, bir yandan da kölelere saldırmaya çalışan muhafızlara ve büyücülere karşı elementlerini kullanıyorlardı. Kısır bir döngüye girmiş gibiydik. Astrid, fırtınalarını serbest bırakmış, yeniden Ryan ile ilgilenmeye başlamıştı. Görüş alanımda olmasına rağmen ona ulaşmak için birçok büyücüyü geçmem gerekiyordu ve ayrıca arkamda kurtlar vardı. Kurtları atlatmak için büyücülerin arasına dalmak yapabileceğim en saçma seçenek gibi gözükse de buna mecburdum. Kurtlar bana ulaşmak için büyücüleri ezmek zorunda kalırdı ve gördüğüm kadarıyla sadece muhafızlara saldırmıyorlardı.

Kendimi büyücülerin arasına attıktan hemen sonra kocaman bir ateş çemberi oluşturarak yeri yaktım. Birkaç büyücü alevimin tadına bakmış olacak ki bağırmaya ve yerde yuvarlanmaya başlamıştı. Onların çığlıklarını bastıran bir başka tiz çığlık duyduğumda üzerimizi kaplayan gölgenin sahibine bakmak için kafamı hafifçe kaldırdım. Tepemizdeki gölgenin sahibi... *Anka'ydı.*

Bizi yine bulmuştu, üstelik yalnız da değildi. Gökyüzünde süzülen onlarca gece kuşunu da beraberinde getirmişti.

Anka, yere indiği gibi kurtlara saldırmaya başladı. İşte şimdi kurtlar kendi boylarında bir yaratıkla karşı karşıya kalmıştı.

O kurtlarla savaşırken gökyüzünden inen gece kuşları etrafımı sardı. Her biri bana farklı bir şey söylerken gözlerimin önünden geçmeye başlayan vizyonları engellemeye çalıştım. Etrafımda bir ton büyücü varken savunmasız kalamazdım. Tüm algılarımı açıp büyümü ortaya çıkarttım ve onlarla iletişime geçtim. "Savaşımızda bizlere katılın, dostlarım." Gece kuşları büyücülere vizyonlar gösterip onların dikkatini dağıtabilirdi. Bu sayede görüşleri yok olur ve gardları düşerdi. Her birinin beni onaylayan sesi zihnimde yankılandıktan sonra gözlerimi bir saniyeliğine kapattım ve içimdeki güce eriştim. Hemen sonrasındaysa gece kuşlarıyla aynı anda saldırıya geçtim.

***

Dört genç savaşçı, Anka ile sırt sırta vermiş, her yönden gelen saldırıları engellemeye çalışıyorduk. Her geçen saniye tılsımlarım beni tüketirken çöküyordum. Bacaklarımda artık beni taşıyacak kadar güç kalmamıştı. Anka gitmemiz gerektiğini zihnime fısıldıyordu. Bitmek bilmeyen bir savaşın ortasında sadece dört kişi ve bir Anka'ydık. Kendimizi savunabilirdik, ancak her birini alt etmemiz gittikçe zorlaşmaya başlamıştı. Biz saldırdıkça onlar daha da güçleniyorlarmış gibiydi. Ölüm Çukuru'nun binlerce muhafızı olmalıydı ve biz şimdiye kadar sadece yüz tanesiyle karşı karşıya gelmiştik.

Birbirimize yaklaştıkça boynuma astığım kan ateşi kristali parlamaya başlamıştı. Tek yapmamız gereken el ele tutuşmaktı. Sonrasında kristal bizi istediğim bir yere götürecekti. "Buradan gitmeliyiz," diye bağırdım karşımdaki büyücünün saldırısını engellerken. "Gücüm tükeniyor, el ele tutuşursanız kristalimin yardımıyla bizi buradan götürebilirim." Gücüm gerçekten de tükenmek üzereydi. Acı akıl almaz bir raddeye ulaşmıştı. Son gücümle de bizi buradan götürmeyi kafama koymuştum. Başım dönmeye başladığında hemen yanımda duran Anka'nın tüylerine tutundum. Fakat kristalin gücünü kullanmamı erteleyen beklenmedik bir şey oldu.

Bir kadın avazı çıkarmış gibi bağırdı. Ve savaş hiç umulmadık bir anda bağıran bu kadın tarafından sona erdi. "NE YAPIYORSUNUZ, SİZİ SALAKLAR?!"

Bana oldukça tanıdık gelen bu sesin sahibinin kim olduğunu anlamak için onu görmem gerekmiyordu. Vizyonda gördüğüm kadının sesiydi bu. Titreyerek sesin geldiği yöne doğru döndüm. Locada duruyordu. Koyu kumral saçlarının arasında kalan boynunun üzerindeki üçgen doğum izini buradan seçebiliyordum. Gözlerinin etrafını siyaha boyamış ve bununla görüntüsünü tamamlamak istercesine siyah bir elbise giymişti. Tam yanında pelerini yüzünün tamamını örten başka bir kadın duruyordu. "ÖLDÜRÜN ONU!"

İşaret parmağıyla beni gösterdiğinde diğer tarafımda duran Astrid'in elimi tutmaya çalıştığını fark ettim. "Gitmenin tam zamanı, Melody."

Bakışlarım elimi tutmaya çalışan eline kaydığında gülümsedim ve locadaki kadına doğru bakarak konuştum. "Çok geç kaldın!"

Kaybetmişti. Beni yine yakalayamamıştı. Muhafızlar daha ne olup bittiğini anlayamadan buradan çok ama çok uzaklara gidecektik. Anka'nın tüylerinden sıkıca tuttuğumda gitmek istediğim yeri zihnimde canlandırdım. Kolyem parıldarken kadının

yanındaki pelerinli kişi bağırdı. "KAÇMALARINA İZİN VERMEYİN, YAKALAYIN ONLARI HEMEN!"

Melany!

Kalbim yerinden çıkacakmışçasına atarken şaşkınlık nidasıyla tekrardan sesin geldiği yere doğru döndüm. Başlığını açtığında gözlerindeki nefrete tanıklık etmiştim. Gözlerinin çevresi dipsiz bir kuyuyu andırırken gümüşlerinin içini dolduran siyahlıklara boyun eğdim. Saf kötülük tam karşımdaydı ve ben diz çökme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Gözleri gözlerime değdiğinde ensemden başlayarak tüm vücuduma yayılan acıya karşılık bağırdım. Ben bağırdığımda o da bağırdı. İkimiz de aynı anda öne doğru sendeledik ama düşmedik. Canım yandı, canının yandığını da işte o zaman hissettim. Ancak o, bunu fark edemeyecek kadar kontrolsüzdü. Bağırmaya devam etti. Bağırdıkça kendisine olan hâkimiyetini de kaybetmişti. Locadan atlayarak üzerimize doğru koşmaya başladığında elementlerini ortaya çıkarttı. Etrafında dönüp duran üç elementi kusursuz bir döngü içerisindeydi. Her birini aynı anda kullanmayı öğrenmiş gibi duruyordu. Aurasından yükselen kül rengi enerjiyi gördüğümde büyü yapabildiğini de fark ettim. Aynı zamanda enerjisinin tanıdıklığı karşısında şoka uğramıştım. Bu benden söküp alınan enerjiyle aynı enerjiydi. Bunu hissedebiliyordum. Başından beri içimde saklanan gücün benden çekilip alınmasıysa şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. Kötülük damarlarımdaydı ve bu tamamen onunla aramda olan bağdan kaynaklanıyordu. Onu içimde saklayarak büyütmüştüm. Bu yüzden de Anka, Nemesis'e, yani bana çekilmişti. Başından beri saklanan büyü gücü aslında Melany'ye aitti.

Boynunun hemen altındaki üçgen izini gördüğümde hıçkırıklarıma engel olamadım. Aynı işaret pelerinli kadında da vardı. O an bunun bir doğum izi olmadığını anlamıştım. İkisi de bu üçgenlerle işaretlenmişlerdi. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Gözlerimden akan yaşlara Anka'nın tiz çığlığı karışırken "Melany!" diye bağırdım. O ise konuşmadan sadece üzerimize

doğru geliyordu. Bir yandan da saldırmak için hazırlanmıştı. Sadece bir anlığına her şeyin çok gerçekçi bir rüya olabileceğini düşündüm, ancak her şeyin gerçek olduğunu, onun gözlerine baktığımda tüm hücrelerimde yeniden hissetmiştim.

Melany... İkiz kardeşim yaşıyordu. Kanlı canlı bir şekilde tam da karşımdaydı. Bir şekilde yeniden hayata dönmüştü. Bunun küllerinin çalışmasıyla bir ilgisi olduğuna emindim ancak bunu düşünecek kadar vaktim yoktu. Beynimdeki düşünceler birbirine girmiş, karman çorman bir hal almıştı. *Melany... O, Ölüm Kraliçesi'nin uşaklarından biri haline gelmişti.* Kül rengine dönmüş birkaç tutam saçın onu değiştirdiğini görmek genzimi yakarken hıçkırmaya devam ettim. Gözyaşlarım su yerine alev alev akıyordu sanki gözlerimden. Yaklaştıkça ondaki farklılıkları daha net bir şekilde görebiliyordum. "Ne duruyorsunuz sizi beyinsiz budalalar, yakalayın onları!"

Karıncayı bile incitmeye çekinecek kadar iyi niyetli olan ikiz kardeşimi artık tanıyamıyordum. Gözlerinde sevgi değil, nefret vardı. Karşımdaki kadın, o olamazdı.

Elementlerini bana doğru yönelttiğinde Mylo bağırdı. "Sean!"

Gözlerimi sadece bir saniyeliğine ondan ayırdığımda Sean'ın üzerime doğru gelen elementlere doğru atıldığını gördüm. Çığlığım dudaklarımın arasından kayıp giderken "Hayır!" diye bağırdım.

Kan kristali göz alıcı bir ışık eşliğinde parlamaya başladığında Ölüm Çukuru'ndan ayrılmak üzereydik ve Sean dairemizin içinde değildi. Onu almadan gidiyorduk. Bedenine çarpan elementlerden sonra hareketsiz bir şekilde yere düştüğünü gördüğümde kendimi kaybetmiştim. Ona yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmiyordu ve bu beni dehşet verici bir şekilde kahrediyordu. Kan ateşi kristali bizi Ölüm Çukuru'ndan silmeye başlamıştı. Artık geri dönüşü yoktu. Büyücüler Melany'nin emriyle Sean'ı götürdüğünde, o gözden kaybolana dek arkasından bakmıştım. O gittiğindeyse bakışlarımın hedefi yine aynı gümüşler olmuştu. *Bana nefretle bakan o gümüşler...*

Bir zamanlar bakmaya kıyamadığım o gümüşlerden çok daha farklıydı.

Bedenlerimiz çoktan boyut değiştirmişken, ruhlarımız Ölüm Çukuru'ndan yavaş yavaş silinmeye devam ediyordu. Ona diğerleri gibi gözlerim yaşlı bir şekilde, büyük bir şaşkınlık ve özlem içinde bakabildiğim kadar çok baktım.

O bir ölüme fısıldayandı. Ancak görüyordum ki ölümün ta kendisi ona fısıldamıştı.

Doğanın düzeni kâhinin yeniden hayata dönmesiyle altüst olmuştu. Ölüme fısıldayanın külleri kara büyü kullanılarak yeniden şekillendirilmişti. Açığa çıkan muazzam güç beraberinde iyiliği ondan silmiş, kötülüğü benliğine geçirmişti. Kötülükle savaşan koruyucu kâhin, kötülük tarafından ele geçirilmişti ve doğanın düzeniyle mistik ölçüde oynanmıştı. Bu geri alınamaz bir felakete yol açacaktı. Sonundaki ölüm ise kaçınılmazdı.

Gözlerinin aldığı şekil, boynunda oluşan iz, hizmet ettiği kadın ve emrindeki yaratıklar... Onun kardeşim olduğuna hâlâ inanamıyor, benden beni öldürmek isteyecek kadar nefret etmesinin sebebini anlayamıyordum. Her ne kadar kötülük tarafından beyni yıkanmış olsa da hissetmiyor muydu? Onu gördüğüm andan itibaren yeniden aramızda bir bağ oluşmuştu. *Bu kardeşlik bağımızdı.* Her şeyin ve herkesin ötesinde bir güce sahipti ikiz bağımız. Onu nerede olsa hissedebileceğim bir bağdı bu. Anka'nın bana söylediklerini şimdi daha iyi anlıyordum. O, hissetmişti. Sadece bağı tek taraflı olduğundan dolayı onun yaşadığını anlayamamıştı. Belki de kendisini inandıramamıştı bu fikre, o yüzden benimle iletişim kurmuştu. Aklımda tonlarca soruyla birlikte Ölüm Çukuru'nun olduğu yerden tamamen silinmek üzereydim.

Altınlarımı gümüşlerine son kez değdirdiğimde "Yaşıyor," dedim kendi kendime. "Melany yaşıyor." Hiçbir şey bundan daha önemli değildi. Gözlerimden akan yaşların mutluluktan mı yoksa üzüntüden mi olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey onu tam da şu an yine kaybediyor oluşumdu. Kötülüğün

bedenini ele geçirdiğini bilsem de onu kanlı canlı bir şekilde yeniden karşımda görmek rüya gibiydi. Yıldızlardan istenen gerçekleşmiş bir dilekti belki de.

Ruhlarımız Ölüm Çukuru'ndan tamamen silindiğinde bunun onu son görüşüm olmayacağını biliyordum. Ensemdeki kötülüğün başında Melany ve yanındaki kadın vardı. Falcıların bana söylediklerini şimdi çok daha iyi anlıyordum. Kovaladığım kötülükten kaçmam ve kaçarken de aynı zamanda onu yakalamam gerekiyordu. Benim kaderime işlenmiş olan kehanet buydu işte. *Melany'nin... Kâhinin içindeki ve etrafındaki kötülüğe karşı savaşmak...* Yanlış giden ne var ne yoksa her şeyi düzeltmek zorundaydım. Ve bunu ikiz kardeşime karşı durarak yapmalıydım.

Onu ilk görüşümde içimde beliren hisse karşılık gözlerimi yumdum ve ruhumun Ölüm Çukuru'ndan silinip bedenime dönmesine izin verdim. Biliyordum... Çünkü bunu *hissetmiştim...*

Madalyonun ikinci yüzü bendim.

İlk yüzü ise küllerinden yeniden doğan ikiz kardeşim Melany'ydi.

Ve o, saf kötülüğün esiri olsa da, bir anka misali küllerinden yeniden doğarak geri gelmişti.

-DEVAM EDECEK-

TEŞEKKÜRLER

Zaman su gibi akıp geçti ve bu süre zarfı boyunca Armoni Ailesi'ne yüzlerce, hatta binlerce yeni Anka katıldı. Hepiniz benim yeni ailem, yeni arkadaşlarım oldunuz. Sizleri tanıdığım ve tanımaya da devam ettiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Koparılamayacak tek şey sevgidir ve bizim bu sevgiye sahip olduğumuza tüm içtenliğimle inanıyorum. Aramızda oluşan bağ, Anka ile Melany arasındaki bağdan çok daha sağlam. Benimle birlikte çıktığınız bu yolda sizlerle birlikte el ele yürümek gerçekten çok güzel bir his. Aramızdaki onlarca mesafeye rağmen çıktığım bu sihirli yolculukta gerek mesajlarınızla, gerek video kayıtlarınızla bana destek oldunuz. Ve asıl önemli olan şey, bana bir okurdan çok daha fazlası, bir aile olabileceğimizi gösterdiniz. Öncelikle bunun için siz Ankalarıma teşekkür etmek istiyorum. Sizleri çok seviyorum.

Melody karakterini yazarken yalnızlığı tatmış, yaşıtları tarafından dışlanmış, aşağılanmış ve hakarete uğramış insanlarla konuşma fırsatı buldum. Her biri birbirinden değerli birer altın parçasıydı. Hayatları onlar için karmaşık ve zorluydu. Kitap okumanın onları iyi hissettirdiğini, diğer insanların kötü fikirlerinin onlar için önemli olmadığını söylediler. Yaşadıklarından dolayı şimdi daha güçlü ama içten içe incinmiş bir şekilde karşımda duruyorlardı. Söylemek istediğim tek şey; hiç kimsenin hayatı diğerininkinden üstün değil. Hepimiz bir noktaya kadar aynı seviyedeyiz. Seviyemizi belirleyen ve bizi biz yapan asıl etken ise karakterlerimizdir ve karakterlerimizin nasıl olacağını biz seçeriz. Gerçek yaşam Nemesis'teki kötülüğe benzemez. Daha gaddar ve daha pistir. Sonucunda oluşan bedeli, kötülüğü yapanlar

değil, kötülüğe maruz kalanlar çeker. Bu bedelin ne olduğunu ise sadece huzuru doğal olmayan yollarla bozulan insanlar anlar. Birçoğunuzun hikâyesini dinlerken kalbim sızladı. Hayatlarınızın bir kısmını benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Bu satırları okuyorsanız eğer, bilin ki ben, her zaman yanınızda olacağım. Sizler de bu ailenin bir parçasısınız.

Teşekkür etmek istediğim birkaç isim daha var. Öncelikle yazarlık konusunda ilerlememde bana yardımcı olan annem Zeynep, babam Ali ve abim Burak'a teşekkür ederim. Aynı şekilde teyzelerim Eda ve Canan'a da teşekkür etmek istiyorum. Beni desteklemeyi hiç bırakmadıkları, her zaman yanımda oldukları ve kız kardeşliğin ne denli önemli olduğunu bana daha iyi öğrettikleri için Ceren Tunca ve Büşra Naz Akın'a da teşekkür ediyorum. Sizler kaybetmeyi hiçbir zaman istemeyeceğim dostlarsınız. Sizleri seviyorum.

En zor günlerimde yanımda olup benimle sadece mutluluğu paylaşmak istemediğini hissettiren, sevginin sonsuzluğunu ve pes etmemeyi öğreten, düştüğümde daha da güçlü bir şekilde ayağa kalkacağımı bilmesine rağmen ne olursa olsun ellerini kalkmam için uzatan, beni birbirimize yabancılaşsak da ihtimallerin bizi yeniden tanıştıracağına, ayrıca tesadüflerin bizi yeniden karşılaştıracağına inandıran ve her zaman küçük de olsa bir umut ışığı olacağını tek bir fısıltısıyla anlatabilen kadına da teşekkür ederim. Ayşe İrem Erdem... Bu teşekkür senin içindi. Uzak ya da yakın, mesafe var ya da yok. Seninleyim. Her zaman ve her koşulda yanında olacağımı bilmelisin.

Son olarak en özel teşekkürüme gelmek istiyorum.

Anneanneme;

Sana olan bağlılığımı ve sevgimi anlatmak için kelimelerimi kullanamam. İçime kadar ağlayıp da söndüremediğim o yangını durduramam. Yokluğunda içimde bir ateş yandı ve şimdi küllerin kalbimin her yerinde. Keşke burada olup bu yazdıklarımı görebilseydin. Seni çok özlüyorum. Bu kitap senin için. Umarım bir yerlerde hâlâ beni, bizi hissedebiliyor ve izliyorsundur. Seni seviyorum ve benim için yaptığın her şey için sana teşekkür ediyorum.